Motto: **Credinţele contrare informaţiilor ştiinţifice corecte produc cei mas cumpliţi monştri**

ATENŢIONARE

Aceasta este o carte de ştiinţă. Îmi asum întreaga răspundere pentru conţinutul ei, aşa cum este prezentat. Rog cititorii profesionişti sau de ocazie să nu-mi interpreteze textul dincolo de limitele lui clare, pe baza unor presupuneri sau a unor conexiuni forţate.

Aştept ca marii specialişti în problema tratată să ne prezinte lucrări mai ample şi mai clare, menite să distrugă definitiv jugul mistico-religios în care Omenirea se zbate de mai mult de două milenii.

Pavel Coruţ

NOTĂ

Cartea este publicată pe Internet cu acordul scriitorului. Ea poate fi citită şi pe http://adevaratamantuire. Xhost. Ro. Dacă sunteţi de acord cu afirmaţiile foarte bine argumentate din această carte, vă recomand s-o distribuiţi pe cât mai multe site-uri, la cât mai multe persoane!

Un gest normal şi necesar

Foarte probabil, laşii din marea turmă conformistă vor cataloga această lucrare ca un gest de mare curaj, care îmi va produce nenumărate necazuri din partea mafiei politico-religioase interne şi externe. Desigur, aceşti indivizi slabi, care se tem până şi de umbrele lor, se înşală. *Această carte e cât se poate de necesară în această perioadă de ofensivă a întunericului religios iar scrierea ei este un gest cât se poate de normal, din partea unui om raţional.* Mulţumesc Divinităţii că mi-a permis s-o scriu eu. Ea este doar un început al altor scrieri de acest gen, mult mai documentate, mai incisive şi mai demolatoare pentru această construcţie şubredă, ridicată pe trupurile a mai mult de un miliard de pământeni nevinovaţi, care este religia judeo-creştină.

Mai mult ca sigur, paraziţii religioşi judeo-creştini vor considera scrierea mea un gest de frondă fără efecte importante împotriva afacerilor lor necurate. Şi ei se înşală amarnic. Prima piatră aruncată de autorul „frondist” va demonstra elitei raţionale din fiecare naţiune europeană cât

de şubredă este construcţia în care Oculta regresivă şi-a pus mari speranţe de întoarcere a Umanităţii în întunecatul Ev Mediu. Mulţi politicieni care au folosit religia ca mijloc de manipulare a maselor ignorante vor trebui să-şi facă mea culpa, să intre în pământ de ruşine, să se retragă din viaţa politică. După mine, mulţi alţi „frondişti" vor ataca infama construcţie judeo-creştină, cu mijloace mai potrivite secolului în care trăim, contribuind decisiv la distrugerea ei integrală din minţile şi sufletele miliardelor de sclavi psihici ai unor mituri şi ritualuri sălbatice. *Astfel, în mai puţin de un secol, această religie, la fel ca şi celelalte, vor fi declarate crime împotriva Divinităţii şi Civilizaţiei Umane.* Aşa ne porunceşte imperioasa lege a evoluţiei Societăţii Umane terrane, fapt pentru care orice împotrivire ar fi inutilă.

Am ales ca ţintă religia judeo-creştină, deoarece ea a produs cele mai cumplite neamului meu românesc, rasei mele ariene şi Umanităţii, în ansamblu. Aceasta nu înseamnă că celelalte religii dominante, hinduismul şi islamismul, sunt mai puţin vinovate faţă de Omenire, în general şi faţă de anumite rase şi popoare, în special. Aştept ca, în următorii ani, oşteni ai Raţiunii, mai bine documentaţi cu aceste două religii, să le atace la fel de ştiinţific, rece şi distructiv cum procedez eu în acest volum. Dacă nimeni nu-şi va asuma această răspundere, mă voi documenta câţiva ani şi voi întocmi eu primele lucrări cu acest profil.

Scriu această carte cu deplină încredere în Adevărata Divinitate, total lipsit de ură ori alte

sentimente negative, cât mai obiectiv cu putinţă. Sunt sigur că ea va contribui la eliberarea din sclavia psihică mistico-religioasă a milioane de pământeni nevinovaţi.

Închin această modestă lucrare Mariei Sale Alexandru Cuza, luminosul principe care, în urmă cu 150 de ani, a înţeles rolul nefast al religiei.

PARTEA ÎNTÂI

Dacă Adevăratul Dumnezeu n-ar exista, ar trebui inventat

Capitolul 1. Câteva reguli de tratare a mistico-religioşilor

Mai mult ca sigur, pentru afirmaţia din titlul acestei părţi, voi fi atacat de către ambele tabere aflate în confruntare – ateii şi mistico-religioşii. Afirmaţia din titlu este însă un adevăr de necontestat în această perioadă de evoluţie a Umanităţii terrane, perioada trecerii de la semicivilizaţia prezentă, către deplina umanizare şi deplina civilizare din viitor. În această perioadă, în care majoritatea oamenilor nu s-au dezrobit complet din sclavia instinctelor şi impulsurilor bestiale, părând a confirma teoria darwinistă, în lumea terrană trebuie aplicate cel puţin următoarele legi din psihologie, psihiatrie şi genetică:

A. Credinţele religoase nu depind de creierul cognitiv şi conştiinţă, ci de creierul emoţional (limbic) şi inconştient. Aceasta determină încremenirea religiosului de orice vârstă în imperiul iraţional, semisălbatic şi instinctual al copilăriei naive, credule şi lipsite de discernământ. Între pruncul care crede în basme cu personaje fabuloase (zâne, zmei, feţi frumoşi, vrăjitoare etc.) şi individul matur care consideră că miracolele din textele religioase sunt adevărate, ba încă şi revelate divin, nu există nicio deosebire. Copilul are

scuza că s-a născut o mică bestie candidată la umanizare, cu ajutorul instruirii ştiinţifice şi educaţiei morale, făcute în familie şi societate. În lipsa acestei intervenţii umanizante, el ar rămâne un simplu animal, aşa cum au rămas mii de prunci pierduţi prin jungle.

Individul matur care a trecut prin procesul de instruire ştiinţifică şi educare morală, uneori chiar prin înalte instituţii de învăţământ, nu are nicio scuză pentru infantilism, iraţionalitate şi religiozitate. La o primă vedere, ar trebui să-l tratăm ca pe un infractor care a înşelat speranţele de evoluţie şi progres investite în el de Societatea Umană. Nu putem proceda astfel, deoarece un principiu de drept general acceptat precizează că persoanele lipsite de discernământ nu răspund penal. Religiosului de orice fel îi lipsesc maturitatea psihică şi discernământul integral, fapt trecut sub tăcere de toate legislaţiile naţionale şi internaţionale, din motive oculte. În caz de săvârşire a unor fapte penale, lui i se recunoaşte formal un discernământ juridic, încât să poată fi condamnat. Mă întreb cât de corectă este această practică juridică, mai ales în cazul infracţiunilor săvârşite în stare de tulburare psihică mistico-religioasă (acte de terorism, omoruri, vătămări corporale, ameninţări, estrocări, înşelăciuni etc.). Răspunsul vă aparţine.

B. A doua regulă de abordare a religiosului a fost cristalizată de psihologie şi psihiatrie, pe timpul tratării drogaţilor cu diferite substanţe chimice. Între afectarea conştiinţei unui om cu diverse substanţe (alcool, narcotice

etc.) şi intoxicarea ei cu informaţii false, care îl fac să perceapă eronat realitatea, nu există nicio deosebire. *Ca atare, ştiinţele ne recomandă să tratăm religioşii ca pe orice alt tip de drogaţi, deoarece majoritatea sunt total insensibili la argumente raţionale.*

Un drogat este o fiinţă jalnică, căzută într-un puţ adânc şi întunecos, populat cu fiinţele fabuloase ale imaginaţiei sale semisălbatice. Stimulate de creierul limbic. Uneori, starea sa este atât de gravă încât pare a fi posedat de un duh rău, sălbatic, irational, pervers etc. Zadarnic rugăm drogatul cu substanţe chimice sau cu mituri religioase să accepte leacurile vindecătoare, începând cu argumentul raţional şi terminând cu medicamentele propriu-zise. Cel mai înţelept gest este să coborâm în puţul său întunecos, să-i servim drogul preferat, amestecat cu puţin medicament vindecător. Treptat, mărim doza de medicament şi reducem doza de drog din pilulele administrate cu stăruinţă şi blândeţe. După ce depăşim un anumit prag critic, drogatul cere tot mai mult medicament şi tot mai puţin drog. Eu am folosit această tehnică psihologică timp de 19 ani, de când am devenit scriitor şir ezultatele ei sunt cât se poate de încurajatoare. Desigur, medicamentele servite de mine auf ost sugestii pozitive, argumente raţionale, informaţii ştiinţifice exacte, raţionamente de bun simţ etc. Veţi întâlni multe astfel de „medicamente” în următoarele două părţi ale acestui volum.

C. În fine, a treia regulă ştiinţifică de abordare a intoxicaţilor mistico-religioşi ia în considerare cele mai

noi descoperiri din domeniul geneticii şi psihologiei. Cele circa 60 de miliarde de celule ale organismului uman posedă o dublură verbală prin care pot dialoga cu creierul: ele pot recepţiona sugestii ale creierului, dar pot şi trimite informaţii sau energii către creier. *Organismul nostru funcţionează ca un tot unitar, înzestrat cu mecanisme deosebit de inteligente de apărare, autovindecare şi continuă evoluţie, fapt ce mă face să cred că nu suntem produsul „naturii mamă", cum susţin darwiniştii, ci al unor Creatori mult superior nouă, socotiţi divini, pe bună dreptate.*

Psihologia modernă a descoperit că orice achiziţie psihică pozitivă sau negativă a părinţilor are tendinţa de a se transmite genetic la urmaşi. Unde se înscrie achiziţia genetică respectivă? Desigur, în gene, în celulele organismului, apoi se manifestă ca parte integrantă a personalităţii copilului. Dacă achiziţia este pozitivă, ea contribuie la formarea unei personalităţi pozitive. Dacă este negativă, va tara personalitatea copilului. Am verificat personal această regulă, în familia mea, pe parcursul mai multor generaţii (străbunici, bunici, părinţii mei). Este adevărată şi funcţionează fără greş. Din străbuni cinstiţi şi blânzi, nu vor rezulta aproape niciodată urmaşi necinstiţi şi violenţi. Excepţiile întăresc regula şi se pot explica prin doi factori principali: activarea unor gene bestiale ale unor străbuni foarte îndepărtaţi sau o influenţă deosebit de nocivă a mediului de formare a personalităţii.

Printre achiziţiile nocive moştenite genetic de generaţiile noastre se numără şi toxinele religioase achiziţionate de străbunii sălbatici din urmă cu câteva sute sau mii de ani. Ele

se manifestă în iraţionalitate, naivitate, frică de personaje fabuloase (zei, diavoli etc.), superstiţii, credinţe în informaţii infirmate de ştiinţe. Aceşti factori slăbesc psihic personalitatea umană, o predispun la boli şi-i scurtează viaţa cu câteva decenii. Cui alte cuvinte, religiile îmbolnăvesc şi ucid pe nevăzute miliarde de oameni. O profesoară de biologie intoxicată mistic a elaborat un manual de „biologie creaţionistă", ca replică la teoria darwinistă şi a încercat s-o impună în programa şcolară din ţara noastră. *Fiecare celulă din organismul meu strigă după Dumnezeu,* afirma exaltata mistică. În realitate, fiecare genă din organismul nostru se comportă aşa cum a fost educată de-a lungul mileniilor de evoluţie umană. Genele respectivei biologe strigau după sălbăticia religioasă, cu care fusese intoxicată prin creierele strămoşilor ei şi nimic mai mult.

Într-adevăr, Dumnezeu produce miracole pe care misticii creatori de religii nu le putea nici imagina, dar numai prin creierele oamenilor de ştiinţă, nu ale deliranţilor religioşi. Pentru un individ din urmă cu numai două sute de ani, cele mai banale invenţii tehnico-ştiinţifice actuale sunt miracole divine (televizorul, telefonul, avionul, becul electric etc.). În ce priveşte teoria evoluţionistă, darwinismul, atât de duşmănită de mistico-religioşi, situaţia e clară: ea este valabilă pentru o mare parte din regnul vegetal şi animal, însă nu este aplicabilă integral oamenilor şi Societăţii Umane, din motivele explicate de mine în ultimul capitol al romanului *Codul lui Zamolxe.*

Dacă luăm în considerare dublura verbală existenţă între creier şi fiecare celulă a organismului, înţelegem în ce situaţie

disperată se află intoxicaţii mistici. Mai precis, în ce situaţie neplăcută ne aflăm cu toţii, deoarece extrem de puţini pământeni n-au moştenit gene cu informaţii mistico-religioase, de la străbunii sălbatici. Chiar şi cel mai înfocat ateu darwinist, pe Dr. Richard Hawkins de la Universitatea Oxford, posedă asemenea gene, deşi nu este conştient de acest fapt. Din această cauză, în volului *Himera credinţei în Dumnezeu,* el formulează întrebarea*. De ce, aproape sigur, nu există Dumnezeu?* şi nu în forma sigură*. De ce nu există Dumnezeu?* În acest volum, îi voi „forfeca” puţin darwinismul exagerat şi extrapolat asupra Societăţii Umane terrane. Acum, mă mulţumesc să observ că fiecare posedăm o reţea mai deasă ori mai rară de erori mistice în organismele noastre, fapt ce ne afectează viaţa mai mult sau mai puţin. Psihologia ne învaţă că nu putem smulge această reţea de erori şi blasfemii dintr-o singură mişcare, în scurt timp, deoarece ne-am dezechlibra psihic. *Omul nu poate evolua spiritual prin salturi bruşte şi radicale, ci prin clarificări treptate, efectuate în durate de timp care să-i permită psihicului său să se adapteze la adevăruri fundamentale negate anterior.*

Din motivele expuse mai sus, eu voi prezenta materialul ştiinţific în mod gradat, de la simplu şi evident, către complex şi demonstrabil. *Sfătuiesc persoanele care se ştiu puternic intoxicate mistico-religios să sară peste partea a doua a cărţii şi s-o însuşească direct pe a treia.* Abia după ce efectele benefice din a treia parte a cărţii se vor produce în fiinţele lor, ele pot studia şi partea a doua, fără riscul de a se enerva, a se revolta, a refuza adevăruri evidente şi de a căuta probe puerile

în apărarea unor neadevăruri flagrante, demonstrate ca atare atât de ştiinţe, cât şi de bunul simţ.

Acest capitol ar mai fi trebuit să conţină şi punctul *d*. Nu l-am inclus şi nu-l explic, deoarece eu scriu pentru oameni inteligenţi şi culţi, care pot intui singuri regulile din el, studiind întreaga carte. Informaţiile din acest punct sunt deocamdată secrete şi în curs de verificare, fapt pentru care prefer să le trec sub tăcere. După ce relaţiile dintre Umanitatea terrană şi humanoizii extratereştrii vor deveni un fapt public cunoscut de toţi pământenii şi tratat ca un eveniment normal, veţi descoperi de ce am omis acest punct. Acest eveniment se va produce în următoarele cinci decenii, în cel mai fericit caz. Posibil să se producă şi mai devreme, dacă interesele civilizatorilor extratereştrii vor cere-o însă, mai probabil, se va produce către sfârşitul acestui secol. Atunci, toate construcţiile mistico-religioase se vor prăbuşi iar Omenirea terrană, descătuşată din semicivilizaţie, va porni spre infinitul drum al civilizaţiilor universale. Mi-ar plăcea să fiu martor ocular la acest eveniment crucial din zbuciumata istorie de 500 de milioane de ani a Civilizaţie Umane terran. Poate că voi avea şi acest noroc…

Vă rog să recitiţi acest mic capitol, pentru a înţelege corect cele două care îi urmează! Înţelegerea şi însuşirea corectă a celorlalte două părţi din carte depinde de asimilarea acestei prime părţi. Ca orice om pragmatic, nu vă îndemn să însuşiţi nişte informaţii şi reguli de dragul de a părea mai culţi. Eu vă îndemn să faceţi acest lucru cu scopul de a vă perfecţiona personalităţile în direcţiile probate de ştiinţele

ultramoderne: dezactivarea genelor bestiale şi activarea genelor ultracivilizate din organismele dumneavoastră, imunizarea la boli grave, autovindecarea de boli şi vicii, conservarea tinereţii şi vigorii, prelungirea vârstei active peste limita de o sută de ani. Toate aceste minuni sunt posibile, aşa cum este posibil să zburaţi cu avionul, însă secretul lor a fost păstrat pentru o minoritate privilegiată. Eu vreau să-l răspândesc în întreaga noastră naţiune, profitând şi de faptul că numai o minoritate nesemnificativă dintre cetăţenii români au fost intoxicaţi în profunzime cu otrăvurile mistico-religioase. Nu scriu pentru această minoritate intoxicată mistico-religios, deoarece o consider un rebut irecuperabil. Eu scriu pentru majoritatea atinsă superficial sau numai formal de erorile mistico-religioase. Din această majoritate se va ridica o naţiune sănătoasă, încrezătoare în Adevărata Divinitate şi în ştiinţele cu care Adevăratul Dumnezeu ne ajută să evoluăm către poziţia de oameni pe deplin umanizaţi şi pe deplin civilizaţi.

Capitolul 2. De ce credinţa în Adevăratul Dumnezeu este necesară în această perioadă de evoluţie a Omenirii terrane?

În expunerea mea, folosesc cu insistenţă expresiile Umanitate (Omenire) *terrană,* Civilizaţie Umană *terrană* etc., deoarece, în prezent, ştiinţa deţine probe sigure că Terra nu este singura planetă din Univers, nici măcar din galaxia noastră (Calea Lactee), pe care trăiesc umanoizi raţionali.

Infinitul Univers s-a dovedit a fi patria unei infinităţi de civilizaţii raţionale, dintre care, majoritatea de tip humanoid. Acest adevăr recepţionat de Vatican pe căi oculte, încă din timpul papei Ioan Paul al doilea, a determinat Biserica catolică să emită o bulă de scuze faţă de martirul Giordano Bruno şi să-i ridice o statuie a *libertăţii de conştiinţă,* exact în piaţa Campo dei Fiore, în care a fost ars pe rug în anul 1600 e.n. Acest sol divin susţinuse exact ceea ce noi ştim acum cu precizie: *Universul este populat de o pluralitate de lumi, care trăiesc pe planetele ce orbitează în jurul miliardelor de miliarde de stele (sori).* De asemenea, folosesc expresiile corecte *î.e.n.* (înainte de era noastră) şi *e.n.* (era noastră) şi nu cele impuse de religia creştină: *i. Ch.* (înainte de Christos) şi *d. Ch.* (după Christos). Pe timpul studierii lucrării, veţi înţelege de ce expresiile folosite de mine sunt corecte şi celelalte, false. Falsurile au fost introduse în circulaţie de un călugăr dobrogean, Dionisie Smeritul, prin intermediul Bisericii catolice, după secolul 4 e.n., când un judeu obscur, Jeshua, a fost zeificat sub numele de Iisus (Iisus) Hristos (Christos).

Ce argumente îmi puteţi aduce în favoarea necesităţii credinţei în Dumnezeu, în această fază de evoluţie a Omenirii terrane? Eu voi enumera doar câteva pe care le consider esenţiale.

1. Nu putem face saltul de la toporul de piatră la aparatul de operat cu laser, nici de la carul cu boi la naveta spaţială, într-o singură zi. Marii creatori ne-au

înzestrat organismele cu programe evolutive perfecte, dar noi nu le cunoaştem decât în mică parte şi nu le putem folosi integral, deoarece ştiinţele care studiază omul, în special genetica, psihologia şi medicina, au fost oprimate de întunericul religios iudeo-creştin mai mult de 15 secole. Purtăm în organismele noastre cătuşele întunericului şi regresului mistico-religios. Majoritatea cetăţenilor planetei sunt închişi în sfere mistico-religioase create de fabulaţiile înscrise în creierele lor emoţionale, astfel că nu pot ajunge la lumina Divinităţii. *Un număr foarte mic de pământeni reuşesc să spargă sferele întunericului mistico-religios, să recepţioneze inspiraţia divină şi să ne ofere toate informaţiile necesare evoluţiei noastre în planul cunoaşterii corecte a Lumii, creaţiei utile şi perfecţionării morale.* Toţi pământenii folosesc becul electric, dar numai unul, T. A. Edison, a fost inspirat să-l inventeze. Parcă pentru a ne atenţiona că solii divini nu aparţin religiei şi nu poartă titluri academice, Edison era ateu şi avea ca studii numai trei clase şi jumătate. Cunoştea şi aplica însă autosugestionarea pozitivă, pentru autoperfecţionarea personalităţii şi apărarea de agresiunile psihice ale ignoranţilor. Majoritatea marilor inventatori care au creat civilziaţia tehnico-ştiinţifică actuală au lucrat în condiţii grele, în confruntare cu mulţimile intoxicate religios şi cu liderii politico-economici corupţi.

Argumentul genetic ne obligă la o credinţă în supranatural şi în supraumanul (în divin). Nici cei mai fervenţi atei nu-şi pot dezactiva integral toate genele cu informaţii superstiţioase moştenite de la strămunii sălbatici, fapt pentru

care, în mod voalat, divinizează Universul şi legile obiective care se manifestă în el. Ar fi suficient ca ei să înlocuiască cuvântul Univers cu Dumnezeu şi legile obiective cu legi divine pentru a deveni credincioşi liber cugetători. În prezent, ne putem dezactiva genele sălbatice ce conţin informaţii superstiţioase, cu ajutorul autosugestiei, eliminând frica de zeii şi demonii inventaţi de străbunii sălbatici, fricã transmisă nouă prin moştenire genetică. Ateii şi liberii cugetători din ultimele două-trei secole, creatorii civilizaţiei tehnico-ştiinţifice actuale, şi-au dezactivat aceste gene mistico-religioase în mod inconştient şi involuntar, prin dezactivarea lor, pe calea raţiunii şi moralităţii.

Dezactivarea genelor ce conţin informaţii mistico-religioase din toţi cetăţenii planetei este un proces lung şi anevoios. În prima fază, e preferabil să înlocuim pleiada de zei şi demoni mistico-religioşi din credinţele lor inconştiente cu credinţa într-o singură Divinitate exclusiv pozitivă, creatoare, atoatecunoscătoare, atotputernică, exclusiv spirituală, lipsită de toate defectele de personalitate specifice zeilor antropomorfi, perfectă, omniprezentă etc. În următorul capitol, voi prezenta câteva probe că această Divinitate chiar există şi ne asigură continua evoluţie, continua civilizare, continua umanizare. *Numai persoanele care se smulg din atracţia sferelor mistico-religioase sălbatice pot ajunge la inspiraţia, ocrotirea şi ajutorul Adevăratului Dumnezeu.* Desprinderea creierului nostru din „magia” sălbatică este posibilă la orice vârstă, însă numai cu îndeplinirea condiţiilor pe care le voi prezenta în ultima parte a cărţii.

Aţi înţeles acest argument? Dacă tot credem în ceva supranatural şi supraumman, măcar să credem în Adevărata Divinitate, cu existenţă probată ştiinţific, care ne ajută efectiv pe lungul drum al evoluţiei umane, din sălbăticie către înalta civilizaţie a viitorului. Animiştii şi ateii au impus în limbajul lor uzual termenul de *supranatural,* dar nu şi pe cel de *supraumman,* deoarece considerau că oamenii fac parte din natură. În realitate, pe Terra, funcţionează trei planuri ierarhice distincte: *natural* (compus din minerale, vegetale şi animale), *uman* (manifestat în Societatea Umană desprinsă din legile naturale bestiale) şi *divin* – superior Omenirii.

În perioada sălbatică a Omenirii, pământenii au trăit după legile naturale (mai ales bestiale) şi şi-au creat câteva zeci de mii de zei, după propriile modele de personalitate (cruzi, violenţi, războinici, nedrepţi, incestuoşi, capricioşi, ignoranţi etc.). E suficient să studiaţi Legendele olimpului, textele religiei hinduiste şi ale religiei judeo-creştine pentru a vă îngrozi de ce personaje oribile au imaginat sălbaticii, în locul Divinităţii deja existente. În ultimele două-trei secole, societatea Umană s-a smuls din leagănul „naturii mamă” idealizată de darwinişti, şi-a redus substanţial legile bestiale de viaţă, în favoarea unor reguli morale şi juridice superioare, specific umane. Omul a încetat să mai fie un animal social, spre necazul paraziţilor mistico-religioşi, dar şi al darwiniştilor. El a devenit Om.

Omul modern, inteligent şi cult aspiră la idealul de OM,

prin cunoaştere ştiinţifică, creaţie materială şi spirituală superioară şi o desăvârşită comportare morală. Propagandiştii mistico-religioşi se ridică în calea acestei aspiraţii evolutive, inspirate divin, încercând să împingă Omenirea înapoi, în mediul natural al zeilor sălbaticil. Ei sunt ajutaţi de o mare masă de retardaţi mintal, ignoranţi, leneşi şi imorali care se complac în traiul bestial, de tip tub digestiv înzestrat cu sex. *În acest război nevăzut, o mică elită luminată divin asigură progresul, civilizarea şi evoluţia Omenirii, într-un ritm lent.* Progresul va lua avânt pe măsură ce numărul creatorilor morali din umanitate va creşte. *Şi dumneavoastră puteţi deveni un creator moral (o creatoare morală), trecând în tabăra Adevăratei Divinităţi.* Aceasta nu înseamnă că veţi adera la o nouă religie, ci pur şi simplu veţi crede în Adevăratul Dumnezeu, veţi cunoaşte cât mi corect şi mai complet Lumea, veţi crea continuu bunuri şi valori utile şi vă veţi comporta cât mai moral posibil. Toate aceste activităţi devin posibile prin perfecţionarea personalităţii semicivilizate din prezent, adică prin dezvoltarea calităţilor şi reducerea drastică a defectelor de personalitate. **În concluzie la acest prim punct, trebuie să credem în Adevăratul Dumnezeu pentru a evita o confruntare dramatică cu propria zestre genetică mistică şi a contribui la evoluţia normală a Umanităţii.** Dacă dorim să scăpăm integral de zestrea genetică mistică, o putem dezactiva şi dezintegra complet din organismul nostru, printr-un proces lung de câţiva ani, în care vom folosi autosugestia şi imageria mentală. Mă îndoiesc însă de faptul că ne vom putea emancipa şi de sub puterea

Divinităţii. De altfel, aşa cum vom vedea în următorul punct, nici nu avem vreun interes s-o facem.

2. Credinţa puternică în Adevăratul Dumnezeu, imprimată profund în creierul limbic alături de emoţii pozitive (încredere deplină, speranţă totală, siguranţa în atotputernicia divină etc.) ne întăreşte personalitatea până la cote pe care niciun mistico-religios ori un ateu nu le va atinge niciodată. De la bun început, trebuie să facem deosebirea între *credinţa* în Dumnezeu şi *religie.* Religia este o combinaţie de frică şi credinţă în diverşi zei şi sfinţi sălbatici, prezentaţi de propagandiştii religioşi drept divini (în realitate, nu sunt decât personaje fabuloase sau simpli sălbatici zeificaţi). Frica de zeii, sfinţii şi demonii religioşi este un sentiment profund negativ, care exclude afectele pozitive destinate Divinităţii şi slăbeşte personalitatea umană, prin erodarea sistematică a sistemului nervos. *Credinţa absolută în atotputernicia Divinităţii creatoare generează sentimentele pozitive puternice (devotament, siguranţă, speranţă, curaj, aspiraţii şi idealuri curate etc.), întăresc personalitatea umană, îi menţin deplina sănătate şi-i prelungesc viaţa.*

Câteva exemple concrete sunt bine venite, nu-i aşa? În timpul marelui cutremur din 1977, eu nu m-am mişcat din casă, deoarece eram absolut sigur că nimic rău nu mi se va întâmpla. Câţiva musafiri religioşi au şters-o însă iepureşte, desculţi în plin martie, deoarece creierele lor emoţionale erau înscrise false credinţe, cum ar fi: *Dumnezeu nu ne apără în*

toate situaţiile, Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre. Religiile au impus falsa credinţă că Dumnezeu e un zeu crud şi capricios, care poate fi îmbunat cu daruri oferite slujitorilor religioşi şi prin rugi, să ierte orice faptă imorală sau infracţională. Datorită acestei credinţe false, *în minţile religioşilor funcţionează o regulă de troc cu Divinitatea:* plătesc sau mă rog şi Dumnezeu mă iartă pentru orice păcat. *Această regulă constituie o instigare inconştientă la săvârşirea de fapte imorale sau ilegale.* De exemplu, cei mai abominabili mafioţi italieni (ucigaşi, estorcatori, şantajişti, înşelători etc.) au fost şi sunt fervenţi judeo-creştini catolici. Ei săvârşesc cele mai grave infracţiuni, convinşi că-şi vor răscumpăra păcatele cu bani plătiţi Bisericii şi cu câteva rugi.

În realitate, Adevăratul Dumnezeu nu face troc cu niciun pământean, nici direct, nici prin intermediul vreunui preot, şaman, vrăjitor etc. Interdicţia divină de a nu săvârşi nicio faptă imorală sau ilegală este absolută dar încălcarea ei atrage automat suferinţe de care făptuitorul poate deveni sau nu conştient. *Desigur, vorbim de încălcarea legilor divine, perfect juste, nu de legile elaborate de terrani, legi care pot fi total nedrepte.* De exemplu, eu consider că toate actele normative prin care mie, liber cugetător, mi se smulg taxe şi impozite pentru întreţinerea clerului, a partidelor politice în care nu cred şi a organizaţiilor etnice antiromâneşti sunt total nedrepte, fapt pentru care trebuie anulate. În a treia parte a acestei cărţi, vom discuta despre principalele legi divine descoperite de pământeni, legi prin care trebuie să le respectăm necondiţionat şi în orice situaţie, cu scopul de a ne

asigura ocrotirea dumnezeiască.

Vreţi şi alte exemple? Religiosul se vaietă că Dumnezeu l-a pedepsit cu secetă sau inundaţii, în timp ce adevăratul credincios sau ateu ia măsuri raţionale de prevenire şi combatere a acestor calamităţi naturale (face irigaţii, îndiguiri etc.). De ce procedează astfel credinciosul liber cugetător ori ateul? Deoarece primul face cuvenita discriminare între legile naturale şi cele divine iar al doilea (ateul) cunoaşte şi foloseşte numai legile naturale. Ambii sunt superiori individului mistico-religios. *Adevăratul credincios acţionează cu mult curaj în orice situaţie, oricât de riscantă sau periculoasă ar fi, deoarece este sigur că Divinitatea îl inspiră, îl ajută şi-l ocroteşte în orice loc de pe Terra.* Religiosul crescut în cultul fricii şi nesiguranţei, cu creierul intoxicat de tot soiul de poveşti sălbatice, acţionează şovăielnic şi temător, astfel că rezultatele activităţii sale sunt aproape întotdeauna modeste. El este mereu frământat de gânduri negative, rugi, ritualuri, semne şi alte lucruri din arsenalul vrăjitoresc sălbatic (mistico-religios). Mai rău decât un copil, mistico-religiosul crede în puterea unor lucruri confecţionate de alţi oameni (clădiri, icoane, amulete etc.), în osemintele unor sălbatici zeificaţi ori sanctificaţi, în ritualuri sălbatice lipside de orice sâmbure raţional. Din această cauză, psihicul său este într-o veşnică frământare, se uzează prematur şi duce la îmbolnăvirea şi moartea organismului.

E greu de crezut că acum, în secolul 21 e.n., când pământenii zboară prin Cosmos, mai poţi găsi indivizi care se închină la zidurile unor biserici, mănăstiri, temple, geamii etc.

Primul martir al sectei judaice noţri, devenită religia judeo-creştină, sfântul Ştefan, a fost lapidat de farisei, în anul 39 e.n., pentru dezvăluirea către contemporani a marelui secret: *Cel Atotputernic (Dumnezeu) nu încape în zidirea făcută de mână omenească.* Ce părere aveţi despre indivizii care, după 2000 de ani de evoluţie, nu sunt în stare să înţeleagă adevărul strigat de sfântul Ştefan? Cam ce inteligenţă şi cultură posedă ei? Nu pricep că mai lesne poţi găsi o fecioară într-un bordel, decât pe Dumnezeu într-o biserică? Vom relua discuţia pe această temă, în partea a doua a cărţii.

În concluzie la acest punct, credinţa în Adevăratul Dumnezeu este necesară, deoarece îl ridică pe credincios deasupra mizeriei morale din societatea semicivilizată în care trăim, îl întăreşte psihic şi fizic, îi asigură succes în majoritatea acţiunilor pe care le întreprinde, îl obligă să nu săvârşească nicio faptă morală sau ilegală, adică să nu încalce legile divine descoperite de terrani. În toate situaţiile, adevăratul credincios este mai puternic psihic decât mistico-religiosul şi ateul. Iată un motiv serios de a crde cu putere în Adevărata Divinitate.

3. Societatea Umană actuală este imperfectă, contradictorie, semicivilizată, cu destule reminiscenţe bestiale în gândirea şi comportarea celor 6,5 miliarde de pământeni care o compun. În haosul planetar organizat numai aparent, se manifestă două tendinţe contrare:

progresul şi regresul. O mică elită iluminată divin luptă pentru progresul, evoluţia şi deplina civilizare a Omenirii, cu ajutorul cunoaşterii ştiinţifice, a creaţiei material-spirituale utile şi a moralităţii desăvârşite. Eu am numit această elită *creatori morali,* deoarece progresul şi civilizarea Umanităţii sunt asigurate de creaţia utilă (susţinută de cunoaşterea ştiinţifică) şi de perfecţionarea normelor de simţire, gândire şi comportare morală. Genialii din fruntea *creatorilor morali sunt cei mai siguri mesageri ai Divinităţii, aşa cum au fost şi predecesorii lor din timpul istoric cunoscut de noi.*

O tabără mult mai numeroasă, cu puternice reminiscenţe bestiale în fiinţele indivizilor care o compun, acţionează pentru regresul şi sălbăticirea Omenirii, pentru întoarcerea terranilor în leagănul natural din urmă cu câteva mii de ani. Dacă aş fi mistic, aş spune că aceşti indivizi sunt ispitiţi şi conduşi de satani, demoni, diavoli etc. Ca om de ştiinţă, eu trebuie să spun adevărul: retrograzii sunt dominaţi şi manipulaţi de defectele bestiale din fiinţele lor, cum ar fi lenea, ignoranţa, ura, frica, pizma, sexualitate exacerbată şi perversă, lăcomia, credinţa în zeii şi sfinţii sălbatici ai religiilor lor, răutatea, cruzimea, violenţa, laşitatea, teama de infinitatea Universului real şi de eternitatea timpului, credinţa în miracole care să-i fericească fără a învăţa şi fără a munci etc. Aţi înţeles că această tabără cuprinde toţi religioşii, toţi perverşii, toţi indivizii cu predispoziţii imorale şi infracţionale, toţi ignoranţii, toţi leneşii etc.? Ei sunt diavolii din poveştile religioase, ei se opun vieţii civilizate, sănătoase şi fericite a întregii Umanităţi. Ei întreţin vrajbe, dezbinare, războaie,

înşelăciuni, nedreptăţi etc.

Majoritatea terranilor oscilează între cele două tabere aflate în conflict dur pentru stabilirea direcţiei de viitor a Omenirii. La o primă vedere, s-ar părea că retrograzii au atras de partea lor cea mai mare parte a pământenilor, astfel că ne vom întoarce în trecutul sălbatic, al zeilor cruzi. *Adevărata Divinitate nu poate fi înfrântă însă.* În fiecare zi, progresiştii obţin noi şi noi succese în cunoaşterea Lumii şi a omului, în creaţia de bunuri şi de valori utile, în perfecţionarea morală a celor mai potriviţi pământeni, din care se vor ridica viitorii creatori morali. Progresăm încă lent, dar cu o viteză mult mai mare decât în urmă cu două secole. De la o zi la alta, progresul creator-moral se accelerează, depăşeşte forţele şi fenomenele regresive, ne împinge tot mai puternic către viitorul normal, paşnic, creator, moral, sănătos şi fericit.

Noi, românii, simţim mai puţin această accelerare a progresului, din cauză că Oculta regresivă mondială a făcut un experiment de regres ştiinţific, cultural, moral şi economic pe naţiunea noastră. Experimentul a reuşit în parte, însă forţele progresului, inspirate de Divinitate, se concentrează deja, pentru a opri agresiunea retrogradă şi a porni contraofensiva. Desigur, această acţiune nu se face bătând din palme, în câteva zile, în mod miraculos. Noi, românii, trebuie să ne organizăm lupta pentru progres, deoarece Dumnezeu nu este slugă la ignoranţi şi leneşi. Mafia politico-religioasă care a adus naţiunea română în grava criză ştiinţifică, economică şi morală actuală intenţionează s-o menţină în această poziţie. *Numai creatorii morali pot scoate naţiunea noastră din criză,*

printr-un efort colectiv de două-trei decenii. Alinierea naţiunii române la axa viitorului progresist depinde în mare măsură de atitudinea şi activitatea majorităţii cetăţenilor. Eu sper că, măcar acum, după ce s-au convins că niciun lider politico-administrativ sau religios nu-i poate salva, majoritatea românilor vor trece în tabăra progresiştilor, se vor mobiliza la învăţătură şi muncă, se vor lepăda de năravurile bestiale căpătate în aşa zisa perioadă de tranziţie. Dacă nu vor face-o, vom dispărea din istoria Omenirii în cel mai urât mod cu putinţă: în mizerie morală şi fizică. Eu cred însă că avem un viitor normal şi lupt pentru îndeplinirea acestei credinţe cu toate mijloacele şi puterile mele. Dumneavoastră, cititorii, ce credeţi, ce speraţi şi ce intenţionaţi să faceti pentru viitorul copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor? Sau, mai simplu, măcar pentru viitorul civilizat al dumneavoastră?

Aţi intuit concluzia care rezultă din cele expuse la acest punct? **Dumnezeu trebuie să existe pentru a ne arăta cu precizie direcţia viitorului şi a accelera progresul Omenirii, prin soli divini din rândul creatorilor morali, adică al oamenilor de ştiinţă.** Dacă vom studia cu atenţie întreaga istorie a Umanităţii, vom descoperi că Divinitatea n-a trimis un singur sol religios, ci numai luminători prin cunoaşterea corectă a Lumii. E clar că Dumnezeu a invalidat toate religiile şi a confirmat posibilităţile oamenilor de a cunoaşte Lumea şi voinţa divină cu ajutorul ştiinţelor naturale şi exacte?

4. Majoritatea oamenilor, chiar şi cei mai culţi,

păstrează în creierul emoţional, încă din copilărie, speranţa într-un ajutor suprauman şi dorinţa de dreptate, dreptate limitată la propria persoană ori extinsă la nivel de naţiune sau Umanitate. Nicio naţiune din Societatea Umană terrană actuală nu satisface pe deplin, tuturor cetăţenilor, aceste speranţe şi dorinţe puternic implantate în sufletele lor. Ca urmare, oamenii încearcă să şi le îndeplinsească cu ajutorul unei forţe supranaturale. În acest scop, mistico-religioşii apelează la zeii şi sfinţii din religiile lor, liberii cugetători – la Adevărata Divinitate iar ateii speră într-o lege obiectivă a compensaţiei ori acţionează personal pentru a-şi face dreptate (aceasta explică de ce majoritatea revoluţionarilor au fost atei).

Adevăratul credincios are avantajul că este absolut sigur de ajutorul şi de justiţia divină, atâta timp cât respectă întocmai normele de morală general umană. În cele mai multe cazuri, credinţa îi este răsplătită prin ajutor şi dreptate divină. Religiosul educat să se adreseze miilor de zei şi sfinţi, prin ritualuri complicate, deseori intermediate de preoţi, tremură nesigur de rezultatul rugilor sale. O mică parte din speranţele şi dorinţele incluse în rugile religioase se îndeplinesc, datorită autosugestiei sau purei întâmplări. *Expectanţele majorităţii religioşilor nu se îndeplinesc dintr-o cauză foarte simplă: ei nu invocă ajutorul şi justiţia Adevăratei Divinităţi, ci ale unor zei şi sfinţi imaginaţi sau fabricati de diverşi deliranţi mistici sălbatici.* Dacă nu înţeleg că trebuie să spargă sfera mistico-religioasă în care sunt închişi, ei nu vor ajunge niciodată cu rugile lor la Adevăratul Dumnezeu. Cugetaţi şi dumneavoastră

un pic! Cum să obţină un religios ajutor divin, când el se roagă la scândură pictată sub formă de icoană, la oasele unor sălbatici pământeni sanctificaţi ori la alte obiecte? Ca o comparaţie, dacă vrei să obţii ceva de la un preşedinte de naţiune, îi adresezi o rugăminte personală, nu te rogi la stâlpii de telegraf, pietrele de pe drum ori la alte obiecte care nu au nimic de a face cu personalitatea respectivului demnitar.

Aţi înţeles de ce, în această fază de evoluţie a Omenirii pământene, trebuie să existe Dumnezeu? Pentru a ne întreţine speranţa, cel mai puternic şi mai stabil sentiment pozitiv omenesc. Speranţa în inspiraţia, ajutorul, ocrotirea şi justiţia divină întăresc personalitatea umană cu importante calităţi, cum sunt optimismul, curajul, siguranţa de viaţă şi de acţiune, creativitatea, moralitatea, preocuparea constantă pentru progres şi evoluţie, spiritul paşnic şi justiţiar etc.

Dacă vă adânciţi în gânduri, veţi găsi încă mai multe cauze pentru care Dumnezeu trebuie să existe. Vă veţi întreba însă de ce în Lumea pământeană există atâta injustiţie şi suferinţă, dacă Divinitatea există cu adevărat. Preoţii oricăror religii vor încerca să justifice toate relele societăţii semicivilizate în care trăim într-un mod josnic – vă vor spune că Dumnezeu încearcă credinţa oamenilor, că oamenii ispăşesc păcatele străbunilor sau propria necredinţă (adică lipsa de religiozitate plătită către Biserică), că suferim într-un lung şir de reîncarnări etc. *În realitate, cauzele necazurilor pământenilor sunt mult mai simple şi mai clare: suntem încă*

semicivilizaţi, cu puternice reminiscenţe bestiale în simţire, gândire şi comportare, astfel că ne-am organizat şi trăim încă în cultul luptei, în care orice înşelăciune, cruzime sau injustiţie e permisă. Societatea viitorului, pe care eu am numit-o *orânduirea creatorilor morali,* va trăi în cultul cunoaşterii ştiinţifice, al competiţiei creatoare utile şi al unei desăvârşite moralităţi personale şi de grup. *Majoritatea liderilor societăţilor semicivilizate actuale s-au creat după modelele zeilor cruzi din religii sau după modelul bestial natural.* Deşi apar în faţa dumneavoastră în piei de miei blânzi, ei aplică în practică dictonul *homo homini lupus.* Numai creatorii morali pot schimba această stare negativă de lucruri, însă acţiunea lor va dura destul de mult, deoarece majoritatea populaţiei planetei este încă semicivilizată şi retrogradă.

De ce nu intervine Dumnezeu direct, să schimbe situaţia printr-un miracol planetar? vă întrebaţi dumneavoastră, deoarece aţi fost educaţi cu credinţe în divinităţi atropomorfe, aşa cum le-au imaginat sălbaticii din urmă cu 2 – 3000 de ani. Această imagine sălbatică, a unui Dumnezeu antropomorf, de tip moş cu barbă albă, nu rezistă nici măcar la nivel Terra, ca să nu mai spunem la imensitatea galaxiei noastre (100.000 de ani lumină în diametru), la grandoarea sutelor de miliarde de galaxii similare din molecula de Univers cunoscută de noi, la infinitatea întregului Univers. Comparativ cu galaxia noastră (Calea Lactee), Terra este cât un bob de orez iar noi, oamenii, nişte gângănii microscopice. *Vă puteţi imagina un Dumnezeu microscopic, stăpân pe cele 6,5 miliarde de microorganisme umane terrane? Desigur, nu. Divinitatea nu este antropomorfă,*

nici atât de mică, atât de slabă, atât de ignorantă, atât de crudă, atât de capricioasă etc. Pe cât au imaginat-o mistico-religioşii. Chiar dacă Dumnezeu s-ar ocupa numai de planeta noastră şi de oamenii ei, tot ar trebui să fie mai grandios decât orice imaginaţie mistico-religioasă. *În realitate, Divinitatea ne-a înzestrat organismele cu programe evolutive şi ne impulsionează progresul prin soli din rândul oamenilor de ştiinţă, dar nu ne rezolvă măruntele noastre probleme, cum cred mistico-religioşii.* DUmnezeu nu este slugă la pământenii ignoranţi, bestiali, leneşi, mistico-religioşi. Ne-a dat şi ne dă mereu tot ce avem nevoie pentru a ne rezolva noi gravele contradicţii care ne afectează vieţile, dar nu munceşte în locul nostru. Clar?

Capitolul 3. Avem vreo probă sigura că Dumnezeu există?

Specialiştii au identificat, în ultimele trei milenii, mai mult de 2000 de credinţe religioase, dintre care circa 200 funcţionează ca religii şi în prezent. Nu vi se pare că sunt cam multe religii îngrămădite pe un bob de orez, dintr-un sistem solar modest, situat într-un braţ interior al galaxiei Calea Lactee, în preajma constelaţiei Orion? Cam mulţi zei pentru un fir de praf pierdut în infinitatea Universului, denumit de noi Terra. Religia judeo-creştină catolică are circa 9000 de zei şi sfinţi, cea ortodoxă – mai mult de 1000, cea hindusă, circa 3000. Începeţi să intuiţi că ceva e putred în religiile de pe micuţa noastră planetă? *Până şi cel mai ignorant şi mai naiv*

om îşi dă seama că firul de praf pe care trăim nu poate avea atât de mulţi stăpâni divini. Fiecare îndoctrinat mistic susţine însă că zeii şi sfinţii lui sunt cei adevărati, iar cei ai altor religii, falşi. Puţinele probe obţinute de oamenii de ştiinţă despre Divinitate demonstrează însă că toţi zeii şi sfinţii tuturor religiilor nu au nimic suprauman în ei, nu au nicio putere de a influenţa viaţa Omenirii pământene într-un sens ori altul, nu sunt divini cu adevărat. Numele lor pot fi folosite la condiţionearea psihică şi la sugestionarea pozitivă sau negativă a practicanţilor religioşi, perpetuând starea de rătăcire psihică, de sălbăticie şi regres. Atât şi nimic mai mult pot face zecile de mii de zei şi sfinţi invocaţi de pământenii îndoctrinaţi mistico-religios.

Ce probe ştiinţifice indică existenţa şi activitatea Divinităţii?

1. Zecile de mii de mărturii ale unor persoane resuscitate din moarte clinică indică existenţa unor lumi superioare celei terrane, în care corpurile energetice (sufletele) decedaţilor trăiesc într-o stare de bine suprem, sub conducerea unor veghetori divini de ambele sexe. Am expus pe larg această problemă, în volumele *Secretele vârstelor de aur* şi *îngeri rebeli,* fapt pentru care aici voi sintetiza la maxim.

A. *Organismul omenesc este compus din corpul fizic, vizibil cu ochiul liber şi corpul energetic (sufletul) care*

acoperă integral corpul fizic şi poate fi observat numai de anumiţi paranormali sau cu aparatul Kirlian. Corpul energetic este înzestrat cu propriile organe de simţ şi memorie, astfel că, la desprinderea de trupul fizic, poate observa şi memora ce se întâmplă cu acesta, poate conversa telepatic cu veghetorii din alte lumi, poate retine informaţii din lumile vizitate, informaţii pe care le poate transfera ulterior creierului material. În cazurile de moarte clinică, corpul energetic se desprinde şi se ridică deasupra trupului fizic, observă medicii care încearcă resuscitarea, înţelege conversaţiile lor şi le memorează. După aceasta, trece printr-un soi de tunel, pe un fond de sunete şi ajunge în altă lume, nu una şi aceeaşi pentru toate persoanele. Nu cunoaştem criteriul după care sufletele sunt ghidate în alte lumi astrale, exclusiv energetice, dar în toate cazurile subiecţii acestor experienţe au raportat stări de bine extrem, încât regretau că au fost resuscitaţi.

B. În majoritatea cazurilor, subiecţii resuscitaţi din moarte clinică au relatat că veghetorii din lumile spirituale le cunoşteau la perfecţie vieţile şi le reproduceau principalele evenimente pozitive sau negative, ca într-un film sau ca la o judecată. Nu li s-a reproşat nimic, nici nu s-au pronunţat condamnări. În mai multe cazuri, sufletele celor din moarte clinică şi-au putut întâlni rude şi amici decedaţi mai demult, cu care au conversat telepatic.

C. În momentul resuscitării, subiecţii s-au simţit atraşi din nou prin tunel şi s-au trezit sub ochii medicilor, cu puternice

regrete după lumile spirituale din care fuseseră readuşi. Ei şi-au putut relata în amănunt neobişnuitele trăiri, probă sigură că sufletul (corpul energetic) posedă organe de observare şi de memorare. Din această cauză, în lucrările mele, veţi întâlni noţiunile de *creier material,* compus din creierul cognitiv şi cel emoţional (limbic, reptilian) şi *creier energetic,* organul de conducere al corpului energetic (sufletul). Clipă cum observaţi, rezultatele cercetărilor ştiinţifice contrazic imaginea sufletului micuţ, ca un omuleţ, ascuns în inimă, care părăseşte organismul în momentul decesului.

Zeci de mii de lucrări tratează viaţa de după moarte, de pe poziţiile resuscitaţilor din moarte clinică, însă nu toate sunt ştiinţifice şi obiective, deoarece unele persoane au tendinţa de a fabula în direcţia religiilor cu care au fost intoxicate iar altele urmăresc să câştige bani din astfel de lucrări senzaţionale. Eu mă bazez numai pe textele unor medici foarte serioşi şi responsabili. Mărturiile adunate de ei probează că sufletele noastre sunt nemuritoare şi, la deces, se desprind de trupurile materiale, plecând în alte lumi (mai multe!), altele decât iadul, purgatoriul şi raiul descrise de textele religioase. *Acest adevăr probat ştiinţific ne eliberează de frica de moarte şi de cultul inutil al trupului material muritor.*

Lumile în care pleacă sufletele decedaţilor sunt neasemuit de fermecătoare iar veghetorii lor pot fi numiţi divin, în raport cu humanii pământeni. Niciun resuscitat n-a întâlnit liderul sau stăpânul vreunei lumi pur spirituale, însă, în mod normal, ar trebui să existe şi să fie Divinul, Dumnezeu. Faptul că veghetorii divini cunosc tot ce a făcut fiecare indivit

pământean mă determină să cred că suntem într-un permanent contact cu ei, primind inspiraţie, ajutor şi ocrotire în acţiunile noastre creatoare şi morale. *Ei sunt îngerii veghetori ai fiecărui creator moral.* Foarte probabil, infractorii şi imoralii nu au îngeri veghetori, fiind consideraţi rebuturi umane, ale căror suflete vor fi dezintegrate sau trimise spre reîncarnare pe o planetă cu condiţii mai vitrege de trai ori chiar în animale. Precizez că această pedeapsă este o simplă părere a mea, neprobată ştiinţific. Ea se bazează pe principiul că măcar justiţia divina pedepseşte faptele imoralilor şi infractorilor pământeni.

2. Anumite persoane, denumite convenţional paranormale, se pot decorporaliza în mod inconştient şi involuntar sau în mod voluntar şi conştient. În aceste cazuri, sufletele lor călătoresc în alte lumi, similare celor descrise de cei resuscitaţi din moarte clinică şi conversează cu veghetorii acestora, fiinţe pur spirituale, de ambele sexe, cu înfăţişări humanoide. Aceste experienţe atent supravegheate medical nu trebuie confundate cu „călătoriile astrale” ale unor fanatici mistici care relatează exact ceea ce au fost instruiţi să creadă: întâlniri cu îngeri de tip religios (cu aripioare), lupte cu diavoli etc. *În realitate, sufletele misticilor nu zboară în alte lumi.* Acţiunile pe care ei le relatează sunt simple fabulaţii ale creierelor limbice, creiere în care s-au stocat informaţiile şi emoţiile mistico-religioase, din copilărie şi până la momentul „călătoriei”.

Lumile superioare atinse de adevăraţii paranormali ar

putea fi divine, în raport cu pământenii, în măsura în care fiinţele superioare care le populează ne supraveghează şi ne inspiră evoluţia, progresul, deplina civilizare.

3. Medici psihiatri serioşi, din clinici de renume, mai ales din SUA ŞI Rusia, au reuşit să determine decorporalizări controlate ale unor pacienţi, decorporalizări urmate de zboruri către alte lumi universale locuite de humanoizi superiori nouă. Vă recomand să studiaţi cartea *Călătorie ultimă – Dincolo de frontierele morţii* a dr. Stanislav Grof din SUA, apărută la Editura Elena Francisc Publishing, în 2007, pentru a mai reduce din scepticismul privind viaţa de după moarte. Nu încape îndoială că sufletele noastre nemuritoare ajung în alte lumi, mult superioare, cauză pentru care le consideram divine. Faptul că fiinţele din acele lumi cunosc totul despre vieţile noastre indica o supraveghere atentă, dacă nu şi o îndrumare pe calea evoluţiei a celor mai iluminaţi dintre pământeni.

4. Nu cunoaştem cât de departe în Universul infinit se întinde Hiperconştiinţa Divinităţii, dar suntem absolut siguri că ea controlează toate fenomenele vitale de pe Terra, cu o precizie uimitoare. De exemplu, pe planeta noastră, se nasc în fiecare an, un număr de fete aproximativ egal cu un număr de băieţi, asigurând echilibrul vieţii superioare (umane). Dacă, timp de câteva decenii, s-ar naşte numai băieţi sau numai fete, Omenirea ar dispărea. Cine menţine acest echilibru între sexe, încă din faza de concepţie?

Inteligenţa materiei vii, superior organizată, răspund darwinişti. *În regulă,* le replic eu, *dar cine a înzestrat materia vie cu inteligenţă şi moralitate?* „Natura mamă” nu putea s-o facă, deoarece legile ei se opresc la instincte şi inteligenţe primare, specifice plantelor şi animalelor.

Un alt exemplu. În timpul celui de-al doilea război mondial, au murit circa 70 de milioane de bărbaţi, în special din Germania şi URSS. Statisticile arată că, după război, numărul naşterilor de băieţi din aceste ţări a crescut, până ce echilibrul dintre sexe s-a restabilit. Cine a determinat acest fenomen? *Şi încă un exemplu.* Deja, ştiinţele medicale sunt capabile să predetermine sexul noilor născuţi. Mulţi părinţi din naţiunile puternic patriarhale şi misogine s-au grăbit să comande naşterea de băieţi iar medicii au executat comenzile. În compensaţie, în alte familii din aceleaşi naţiuni ori din cele vecine, s-au născut mai multe fete, astfel că echilibrul dintre sexe s-a păstrat. Acest echilibru nu este perfect de unu la unu, ci uşor favorabil fetelor, deoarece un bărbat poate fecunda mai multe femei. Normal, ne întrebăm ce Creier extraordinar a urmărit concomitent zecile de milioane de cazuri, încă din faza de concepţie a copiilor şi a luat măsuri de respectare a legii divine. *Faptul că Hiperconştiinţa divină insistă atât de sever pe respectarea echilibrului dintre sexe mă determină sa afirm răspicat că homosexualitatea este o infracţiune anti-divină şi o boală mentala ce trebuie tratată prin decondiţionare. Afirmaţia este valabilă şi pentru transsexuali.*

Legea echilibrului vital, ca lege divină, pare să funcţioneze şi în mediul animal. De exemplu, pe timpul

exploziei nucleare de la Cernobâl – Ucraina (1986), şoarecii de câmp din zonă au murit în masă. Puţinii supravieţuitori au acţionat ca sub imperiul unei Inteligenţe extraordinare. În primii ani de după explozie, s-au născut masiv femele, deoarece un mascul poate fecunda mai multe femele. Astfel, în câţiva ani, echilibrul dintre sexe s-a restabilit în masa rozătoarelor din zonă. Cine a determinat un proces atât de intim şi de complicat, cum este predeterminarea sexului? Inteligenţa naturii mamă, răspund materialiştii (darwiniştii). Dacă natura posedă o inteligenţă atât de înaltă, superioară majorităţii oamenilor, înseamnă că ea este Divinitatea de pe această planetă, replic eu. Acest lucru nu este însă posibil, deoarece Dumnezeu nu poate fi depăşit de oameni în niciun domeniu, iar oamenii au depăşit natura în cunoaşterea şi perfecţionarea multor fenomene vitale, începând cu propriile fiinţe. De exemplu, natura nu cunoaşte morală şi justiţie, ci numai legile luptei pentru supravieţuire şi ale selecţiei celor mai favorizate exemplare. Omul a descoperit metode de a se autoperfecţiona prin autosugestie, imagerie mentală, transplant de organe, coerenţă cardiacă, clonare, stimulare sau inginerie genetică şi alte metode pe care natura nu ni le putea inspira deoarece nu le cunoaşte. *Natura evoluează lent, conform legilor darwiniste, însă omul desprins din sânul ei 9din bestialitate), evoluează din ce în ce mai rapid, inspirat de o Hiperconştiinţă căruia noi îi spunem Dumnezeu, Divinitate.*

Cât timp omul a fost bestial, apariţia şi evoluţia lui se putea explica darwinist, ca a oricărei alte fiinţe din natură. *De îndată ce măcar o mică parte din omenire s-a ridicat deasupra*

naturii, prin cunoaştere superioară, creaţie superinteligentă, comportare morală şi autoperfecţionare voluntară, progresul uman nu mai poate fi explicat prin evoluţia naturală, ci prin evoluţie sub inspiraţie divină. Oamenii viitorului vor cunoaşte mai multe despre Divinitatea care ne-a inspirat şi ne inspiră această desprindere din bestialitatea naturală.

5. În fine, existenţa şi activitatea Divinităţii, sau cel puţin a veghetorilor divini, pare să fie probată de minuni inexplicabile ştiinţific. Nu e vorba de miracole universale imposibile de tipul opritului mişcării Soarelui, ca în mitul biblic, deoarece Divinitatea nu-şi încalca propriile legi. Nu e vorba nici de fapte mărunte, pe are misticii religioşi le cer cu insistenţă, cum ar fi producerea unor ploi, oprirea unui tsunami, găsirea unor obiecte pierdute, spor la bani, câştigarea unor procese etc. *Este vorba de fapte care în mod vădit, încalcă legile probabilităţii matematice, de fapte care sfidează regulile ştiinţifice după care se produc întâmplările.* În *Secretele vârstelor de aur* am prezentat cazul unui aviator (tatăl meu) care, în repetate rânduri, a scăpat de moarte în evenimente în care milionimile de secundă şi micronii formau frontiera dintre a fi şi a nu fi. Regula după care se produc întâmplările, sitetizată de Gauss şi Ostrogardski, a fost încălcată de o Voinţă invizibilă, în repetate rânduri.

Literatura de specialitate prezintă o multitudine de vindecări miraculoase, care nu pot fi explicate nici prin cele mai noi metode de lecuire: activarea genelor dorminde, autosugestia-sugestia, coerenţa cardiacă etc. Pr. Dr. Dumitru

Constantin Dulcan citează cazul unui aviator grec, cu sistemul nervos distrus aproape complet, care s-a însănătoşit într-o singură zi. *Nu am putut verifica acest caz uimitor şi îl prezint sub beneficiu de inventar, deoarece religioşii obişnuiesc să inventeze minuni care să le confirme credinţele.* În alte cazuri, însă, scepticismul meu sever s-a văzut nevoit să recunoască că *Cineva* mai presus de înţelegerea umană a intervenit în favoarea unei anumite persoane, salvând-o de la moarte, ridicând-o din cea mai neagră deznădejde şi din situaţii ce păreau imposibil de rezolvat, oferindu-i avantaje pe care nici nu le visase, nici nu le ceruse etc. *Nu vă ascund faptul că, în tratarea acestui punct, acţionează şi o doză de subiectivism.* În mai multe rânduri, am simţit că o Hiperconştiinţă atoatecunoscătoare şi atotputernică a intervenit în viaţa mea, în sens pozitiv, oferindu-mi informaţii şi avantaje pe care nici nu le sperasem, nici nu le cerusem cuiva supraumman, deoarece eram ateu. Aceste intervenţii repetate, inexplicabile prin ştiinţele actuale m-au determinat să devin liber cugetător şi să cred într-o Divinitate perfectă, situată deasupra sutelor de religii sălbatice practicate de pământeni.

Cam acestea sunt probele că Dumnezeu există şi influenţează vieţile pământenilor merituoşi, prin veghetori divini. Mistico-religioşii pot prezenta numai probe subiective şi dictonul *Crede şi nu cerceta!* Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca noi să nu cercetăm şi să nu cunoaştem Lumea, ne-ar fi creat fără creiere şi fără organe de simţ. Aveţi o altă părere?

Capitolul 4. În ce cred românii?

De 19 ani, de când românii nu-şi mai ascund credinţele de frica ideologiei comuniste atee, îi studiez atent, pentru a înţelege în ce forţe supranaturale şi supraumane cred. Concluzia la care am ajuns nu e deloc măgulitoare: *majoritatea românilor cred superficial într-un amalgam de superstiţii sălbatice, dar în practica vieţii se manifesta ca atei.* La ultimul recensământ, numai 0.1% din populaţie ne-am declarat liber cugetători şi atei. Cred că e un procent normal, în aceasta fază de agresiune religioasă organizată de Oculta mondială regresivă, cu ajutorul cultelor religioase. Circa 98% din populatia României s-a declarat adeptă a unei ramuri judeo-creştine, dintre care cei mai mulţi, 86,7%, ortodocşi. La un asemenea procent de judeo-creştini, legiuitori necinstiţi, interesati să manipuleze masele de alegători cu ajutorul propagandiştilor religioşi, au elaborat numeroase acte normative prin care au oferit imense privilegii paraziţilor religioşi. Puteţi studia câteva dintre ele pe site www. Drumulinvingătorilor. Ro, forumul *Frăţia Creatorilor.* Încă n-am sintetizat complet numeroasele donaţii în bani, clădiri, terenuri şi alte bunuri făcute de guvernanţi cultelor religioase, dar, din cele observate pe teren şi prin mass media, *rezultă că e vorba de bunuri în valoare de mai mult de 10 miliarde de euro.*

În mod normal, când faci un gest de importanţă supremă, declarându-ţi o anumită credinţă religioasă, înseamnă că ţi-ai însuşit ideologia ei cuprinsă în texte pretins revelate divin, că respecţi întocmai poruncile din acele texte şi nu practici nicio

altă credinţă ori superstiţie.

Această normalitate este încălcată de români în proporţie de masă, prin diverse modalităţi, din care voi exemplifica doar câteva:

1. *Majoritatea românilor se declară formal judeo-creştini ortodocşi, fără să fi studiat textele de bază ale acestei religii, Vechiul şi Noul Testament, fără să fi verificat dacă în aceste texte e vorba de Adevăratul Dumnezeu, măcar în perfecţiunea mai modestă în care îl imaginează ei şi nu despre nişte zei sălbatici, cruzi, ignoranţi, ilogici, capricioşi etc. Ai anticilor judei şi babilonieni.* Aceşti formalişti îndeplinesc ritualurile religiei judeo-crestine (botez, cununie, sfeştanii, sărbători religioase etc.), în virtutea tradiţiilor ori să fie „în rând cu lumea”, adică în turma religioasă. De regulă, mulţi dintre ei încalcă cu seninătate majoritatea poruncilor religioase, convinşi că vor face un troc cu Dumnezeu, prin intermediul preotului care îi va ierta. De îndată ce-i prezinţi unui asemenea „creştin „cruzimile şi aberaţiile din textele de bază ale religiei sale, el sare ca ars şi afirmă că trebuie să fie vorba de nişte falsuri făcute de atei. Dacă îi arăţi textul biblic, pentru a se convinge el însuşi, caută alte explicaţii: poate e vorba de o biblie falsificată de vreo sectă, poate s-a greşit la transcrire. Abia când îi arăţi clar că biblia respectiva este aprobată de sinodul Bisericii Ortodoxe Române (BOR), credinţa lui începe să se clatine şi să intre într-o confuzie cumplită.

Dacă e vorba de un om inteligent şi cinstit, acesta va

căuta o cale de a ajunge la Adevărata Divinitate. Majoritatea însă continuă să practice ritualurile religiei bazate pe texte abominabile, liniştindu-şi conştiinţa că aşa fac toţi oamenii. Argumentul de tipul *aşa cred toţi oamenii* este foarte periculos pentru sănătatea mintală şi pentru progresul Omenirii. Exemple de false credinţe infirmate de ştiinţe: toţi oamenii au crezut că Soarele se roteşte în jurul Pământului, toţi oamenii au crezut că nu se poate zbura cu mijloace mai grele decât aerul, toţi oamenii au crezut că telefonul, radioul, televizorul etc. Sunt imposibilităţi. Din această cauză, am afirmat clar şi repet că progresul şi evoluţia Omenirii sunt asigurate de o elită inteligentă, cultă, cutezătoare şi morală, nu de masele semidocte. Ca atare, nu e drept ca înalţi demnitari (parlamentari) să-mi replice că eu, liber cugetător, trebuie să plătesc impozite şi taxe religioase, deoarece aşa a cerut majoritatea judeo-creştină a naţiunii. *Cine vrea să susţină un cult religios s-o facă personal, pe banii lui. Cine vrea să-şi intoxice religios pruncii s-o facă acasă, nu în şcolile de stat susţinute de întreaga naţiune. Clar?*

2. *Majoritatea covârşitoare a liderilor politico-economici şi administrativi din ultimii 19 ani s-au declarat creştini, au jurat pe biblie să apere interesele naţionale şi şi-au înţesat birourile cu icoane. Aceasta nu i-a oprit să fure ca în codru, să trădeze interesele naţionale, să proletarizeze populatia în masă şi să înstrăineze majoritatea avuţiei naţionale, transformându-ne patria într-o semicolonie a marilor capitaluri străine.* Corupţia clasei politice, care îşi afişează

zgomotos religiozitatea, este un fapt de necontestat. Corupţia clasei religioase, de la patriarh şi până la ultimul clopotar, se manifestă în şpăgi, taxe smulse direct de la populaţie, salarii primite de la stat ori de la consiliile judetene, donatii etc. A atins cote de nesuportat chiar şi de cei care se considera judeo-creştini. *În care Dumnezeu au crezut corupţii din clasa politică şi din cea religioasă? Au respectat ei poruncile divine, ori au acţionat ca nişte atei materialişti, aşa cum acţionează şi omologii lor din întreaga Lume terrană?* Cugetaţi şi răspundeţi dumneavoastră!

3. *Cum se împacă religia judeo-creştină, declarată de majoiritatea românilor, cu practicile mistico-superstiţioase sălbatice, atât de răspândite în populaţie?* Eu voi enumera numai câteva, din sutele de aiureli superstiţioase cu care sunt condiţionaţi românii ignoranţi: horoscoapele, vrăjile, ghicitul de toate formele, pisica neagră, vărsatul sării, blestemul, deochiul, descântecele, credinţa în strigoi şi fantome, datul copilului bolnav pe fereastră, credinţa în puterea ocrotitoare a lucrurilor (icoane, cruci, amulete etc.) sau a ciolanelor unor sălbatici sanctificaţi, agheazma etc. Profesorul Ghenoiu a prezentat un foarte documentat studiu al acestor practici contrare dogmei creştine, în ziarul *Evenimentul zilei.* Studii similare au fost publicate în săptămânalul *AS.* Dacă vedeţi câte superstitii condiţionează negativ românii, vă îngroziţi şi descoperiţi de ce suntem atât de dezorientaţi, lipsiţi de simţ practic şi de poftă de creaţie. *Ne lipseşte legătura directă şi unică cu Marele Creator, inspiratorul tuturor faptelor*

creatoare şi morale ale oamenilor.

După 1990, multe alte superstiţii orientale au invadat România, în cadrul războiului psihologic dintre civilizaţia raţională ariana şi cea simbolică asiatică: zodiace chinezeşti, feng-shui, yoga, meditaţie transcendentală, astrologie medicală chineză (a fost şi legalizată, de nişte parlamentari ignoranţi), magie „albă”, şamanism, fals paranormal (adevăratul paranormal este o ştiinţă foarte exactă) etc. *Amalgamul de superstiţii pătrunse în creierele românilor naivi, din mass media, cărţi, filme sau internet, a multiplicat de mai mult de zece ori numărul bolnavilor psihic din România şi a scazut puterea de creaţie a neamului nostru.* În următoarea parte a cărţii, vom discuta pe larg despre efectele negative ale practicilor mistico-religioase asupra psihicului omenesc, cu exemple de la noi din ţară.

4. *După 1989, religia s-a impus agresiv în toate sferele vieţii naţionale: politică, justiţie, şcoală, mass media, activitatea legislativă şi administrativă, armată, jandarmerie, servicii secrete, penitenciare, orfelinate, azile de bătrâni etc.* Parcă pentru a demonstra caracterul blasfemic şi nociv al religiei, fenomenele negative au explodat în naţiunea noastră. Infracţionalitatea a crescut de câteva ori faţă de perioada socialistă atee. Imoralitatea este afişată zilnic prin mass media, în cele mai degradante forme (pornografie, homosexualitate, curvăsărie etc.). Cei mai cunoscuţi infractori şi cele mai faimoase curve ne sunt prezentaţi, prin mass media, efectuând ceremonialuri religioase (desigur, plătite

gras), cum ar fi cununii şi botezuri. Nu mai avem adolescente imaculate decât cu titlul de excepţie. Rata divorţurilor se apropie de rata căsătoriilor. Avorturile sunt atât de frecvente, încât rata mortalităţii a depăşit rata natalităţii şi naţiunea noastră a scăzut cu trei milioane de oameni, numai în 19 ani (un milion – morţi, iar restul, emigranţi). Alcoolismul a cuprins mase mari de oamenil, inclusiv din rândul adolescenţilor şi femeilor. Deşi, în statisticile Uniunii Europene, suntem pe locul 26 la nivel de trai, la consum de alcool ocupăm un foarte alarmant loc 3. Lenea, pizma, pălăvrăgeala, ura, nesiguranţa şi alte afecte negative au intoxicat mari mase de români, astfel mai mult de 4,5 milioane de hectare de pământ roditor (din totalul de 9 milioane) nu este lucrat.

Naţiunea română se descompune moral şi cade în mizerie fizică, sub oblăduirea propagandiştilor religioşi în care cred mai mult de două treimi din populaţie. Aceşti paraziţi mistici n-au însă nimic în comun cu credinţa, cu creaţia, cu morala. Ei îşi folosesc influenţa pentru a se îmbogăţi, pentru a construi tot soiul de şandramale religioase de prost gust, pentru a păcăli populaţia naivă. Mulţi dintre ei au fost descoperiţi cu fapte abominabile (homosexualitate, luare de mită, adulter, pedofilie etc.), dar niciun lider religios nu şi-a curăţat cocina. Ca o culme a ticăloşeniei, homosexualitatea a fost legiferată în România sub guvernare judeo-crestină (CDR) iar liderii religioşi au tăcut mâlc. Dacă ar fi vrut, ar fi scos în stradă milioane de creştini, împotriva votării acestei legi incorecte. Acum, se prefac morali, opunându-se legalizării prostutuţiei, o practică naturală benefică din multe puncte de vedere,

neincriminată de textele biblice.

Dacă religia judeo-creştină exprimă voinţa lui Dumnezeu, cum susţin paraziţii mistici, de ce efectele ei sunt atât de negative în naţiunea noastră? Simpla morală umană din socialism, impusă cu forţa statului şi a obştiilor de cetăţeni, avea efecte mult mai pozitive. Ce concluzie putem trage din această situaţie profund negativă? Religia nu numai că nu exprimă voinţa divină, dar este şi blasfemică, şi instigatoare la fapte imorale, şi periculoasă pentru sănătatea mintală a tinerelor generaţii, şi un factor de regres cultural-ştiinţific, economic şi moral al naţiunii. *Propagandiştii religioşi de orice fel de rang, de la popă şi patriarh, până la ultimul epitrop, sunt simple unelte ale ocultei mondiale retrograde, interesate să producă un sever regres cultural-ştiinţific şi moral al Omenirii, către un soi de Ev Mediu.* Adevăratul Dumnezeu însă nu doarme, nici nu stă cu mâinile în sân, ca un deus otious imaginat de teoreticienii religiilor… Adevărata Divinitate acţionează clipă de clipă în direcţia progresului şi evoluţiei Umanităţii terrane, prin veghetorii divini şi solii umani din rândul oamenilor de ştiinţă şi al perfecţioniştilor morali.

Pentru a nu fi bănuit de vreo aiureală mistică, vă precizez că eu nu sunt nici veghetor, nici sol divin. Sunt un simplu pământean care aspiră la poziţia de creator moral, prin învăţătură, creaţie şi comportare morală. Nu am pretenţia că scrierea mea e revelată divin. Pur şi simplu, îmi folosesc cunoştinţele de culegere şi verificare de informaţii, precum şi cele de analiză şi sinteză, cu scopul de atrage un semnal de alarmă pentru oamenii capabili să-l înţeleagă şi propun câteva

măsuri de ieşire din criza morală provocată de religii. Alţi pământeni, mai apropiaţi de Divinitate decât mine, mai iluminaţi şi mai culţi, vor produce lucrări mai complete pe tema pusă în discuţie. *Liderii politico-administrativi iluminaţi divin vor scoate religia din viaţa publică, lăsând-o deocamdată în spaţiu privat.* Ulterior, urmaşii noştri, mult mai luminaţi şi mai civilizaţi decât noi, vor elimina integral practicile religioase sălbatice din viaţa Lumii. Aceste eveniment se va produce însă cel mai devreme într-un secol. Deocamdată, avem de luptat cu o imensă hidră mondială, formată din paraziţi religioşi care îşi apără cu tenacitate privilegiile şi din roboţi religioşi, sclavizaţi psihic până la fanatizare şi bestializare.

Capitolul 5. Sunteţi de acord că Dumnezeu...?

Chiar şi oamenii culţi întâmpină greutăţi în imaginarea Adevăratei Divinităţi. Mistico-religioşii au rezolvat problema simplu: au imaginat zei antropomorfi, cam de mărimea oamenilor obişnuiţi (în Biblie) ori de dimensiuni uriaşe (în miturile hinduiste şi chineze). Mult mai înţelept ar fi însă să nu încercăm să imaginăm Divinitatea, ci să-l aflăm voinţa exprimată în legi a căror respectare ne asigură o viaţă sănătoasă şi fericită. *De ce e mai înţelept astfel? Iată câteva motive:*

A. Molecula de Univers în care evoluăm are circa 13,6 miliarde de ani terrani vechime. E dificil să ne imaginăm o

fiinţă antropomorfă, chiar de dimensiuni uriaşe, atât de bătrână. Dacă ne gândim că s-ar putea ca restul infinitului Univers să fie şi mai vechi problema se complică şi mai mult.

B. În molecula de Univers cunoscută de noi, evoluează câteva sute de miliarde de galaxii identificate de astronomi şi de astrofizicieni. Dacă numai o singură galaxie, a noastră (Calea Lactee), are 100.000 de ani lumină în diametru, cum am putea imagina Stăpânul sutelor de miliarde de galaxii din molecula noastră universală? Centrul galaxiei noastre se află în constelaţia Sagitarius şi nu în roiul Pleiadelor, din constelaţia Taurus, cum susţin misticii apocaliptici care prezic sfârşitul Lumii noastre pe data de 21.12.2012. Probabil, respectivii mistici, care au scris mai multe cărţi bazate pe falsuri contrazise de mine în volumul *Taina muntelui ascuns,* folosesc „magia numerologică" judeo-creştină, cu baza 12 – 21.

C. Comparativ cu Calea Lactee, sistemul nostru solar este cam cât un bob de orez, în pofida faptului că distanţa de la Soare la cea mai îndepărtată planetă pitică, Sedna, este de 13,5 miliarde de kilometri. Privit cu ochii nişte i de pământeni, sistemul nostru solar este imens, însă, *la nivel galactic, planeta noastră pare un fir de praf.* Vi-L puteţi imagina pe Dumnezeu ca pe o fiinţă galactică microscopică, coborând pe firul nostru de praf, să săvârşească isprăvile despre care vom vorbi în următoarea parte a cărţii? Vi-L puteţi imagina creând întregul Univers, pornind de la acest fir de praf numit Terra?

Nu se poate. Creaţia s-a făcut de la mare către mic, nu invers. Soarele s-a desprins din discul galactic, Terra s-a desprins din Soare.

D. *Anticii judei, compilatori ai Vechiului Testament, au preluat de la babilonieni o imagine absolut greşită a Universului.* Ei credeau că Terra era plată ca o plăcintă, acoperită de un Cer tare, care separa apele de sus de cele de jos şi servea ca împărăţie a zeilor buni. De asemenea credeau că Soarele (luminătorul mare) se rotea în jurul Pământului iar Luna (luminătorul mic) servea pentru marcarea nopţii. Stelele erau considerate mici lumini fără o importanţă pe bolta din care zeii, mai ales Ilie, ofereau pământenilor ploi, din „apele de sus”. Sub „plăcinta terrană” ar fi fost iadul, în care păcătoşii ar fi suferit chinuri, din partea nu se ştie cui. De ce nu se ştie? Deoarece în Vechiul Testament, Satana era un înger de la curtea zeului Iahve, cu atribuţii de acuzator al unor vinovaţi şi de verificator al credinţei unor pământeni. Abia în Noul Testament, Satana a fost identificat cu şarpele ispititor iar mult mai târziu, creştinii au inventat diavolii (diabolus – om clevetitor, latină), dracii (draco – şarpe, latină), demonii (daimon – om pătruns de febra cunoaşterii şi creaţiei, limba greacă) în scaraoţchi (din stâlcirea numelui lui iuda Iscarioteanul). Imaginea celulei noastre de Univers, observată cu cele mai modeste mijloace, nu corespunde nici pe departe cu cea descrisă în Vechiul Testament. *Sunteţi de acord că Dumnezeu trebuie să fie stăpân în Universul real, aşa cum îl cunoaştem sigur şi nu în cel imaginat de sălbatici?* Mă

contrazice cineva?

E. Chiar dacă Divinitatea abia întrezărită în Cap. 3 al acestei părţi ar fi stăpână numai pe sistemul nostru solar ori numai pe galaxia noastră, tot ar trebui să întrunească unele calităţi dictate măcar de bunul simţ. Eu enumăr numai câteva, deoarece nu există muritor care să-L poată defini pe Dumnezeu:

Dumnezeu trebuie să posede o Hiperconştiinţă atotcunoscătoare a tot ce se întâmplă cu vieţuitoarele terrane, aşa cum am văzut în Cap. 3.

Divinitatea trebuie să cunoască anticipat tot ce vor gândi şi vor face oamenii, aşa cum am văzut la controlul echilibrului vital între sexe, Cap. 3.

Atotputernicia divină se manifestă în intervenţiile miraculoase despre care am vorbit în Cap. 3.

Dumnezeu trebuie să fie perfect, pur, creator, paşnic, înţelept, inspirator al cnoaşterii corecte şi al comportării morale, ocrotitor al oamenilor şi a altor vieţuitoare, justiţiar, drept în aprecierea faptelor oamenilor, lipsit de cruzime, necinste, paranoie sau alte defecte etc. Mă contrazice cineva? E cineva gata să creadă că Dumnezeu poate fi rău, crud, răzbunător, laş etc.? Nu, niciun pământean întreg la minte nu poate atribui Divinităţii vreun defect uman, deoarece este divin, adică suprauman.

Dumnezeu nu poate fi inferior oamenilor din niciun punct de vedere: cunoaştere corectă a Lumii, comportare morală, forţă (putere), capacitate de creaţie etc.

Divinitatea nu poate greşi niciodată, deoarece îşi cunoaşte dinainte efectele faptelor, aşa cum le cunosc şi cei mai înzestraţi pământeni.

Dumnezeu inspiră cele mai creatoare şi mai morale fapte ale oamenilor.

Divinitatea nu aproba şi nu instigă oamenii să săvârşească nicio faptă imorală, ilegală, bestială sau necinstită.

Şirul calităţilor divine ar putea continua, însă mă opresc aici, deoarece cele enumerate sunt suficiente pentru a discuta problemele din a doua parte a cărţii. Natura nu posedă astfel de calităţi, fapt pentru care animişteii şi ateii care consideră că Dumnezeu este însăşi Terra sau numai natura ei se cam înşală. Nu reuşim să obţinem imaginea lui Dumnezeu, cum au făcut-o idolatrii, pictându-L ca pe un cap de bătrân cu o barbă, înscris într-un triunghi, sub care scrie Dumnezeu-sabaot. Nu-L putem reduce la formule gematrice, cum au încercat kabaliştii speculativi. Nu-L putem defini şi aceasta este o situaţie normală, cu care trebuie să ne împăcăm. De ce? Păi, dacă cei mai grozavi psihologi, înarmaţi cu cele mai noi descoperiri ale ştiinţei şi tehnicii, nu pot defini integral personalitatea unui singur om din această etapă de evoluţie a Umanităţii, cum să îndrăznim a crede că vom defini Divinitatea?

Desigur, fiecare puteţi adăuga Dumnezeului noi şi noi calităţi, căci Divinitatea este exclusiv pozitivă, dar niciodată nu veţi reuşi să-L definiţi integral. Nici vorbă însă să-i atribuiţi defecte de tip uman, cum ar fi cruzime, gelozie, necinste etc. Mă contrazice cineva?

Motto: *Va veni ziua în care naşterea* **PA.RT EA. A. D O UA.** *Mistică a lui Iisus, având Fiinţa Supremă ca tată, din pântecele unei virgine, va fi aşezată alături de povestea naşterii Cumplita rătăcire Minervei din creierul lui Jupirer.*

Iniţial, am vrut să intitulez a doua parte a cărţii *Thomas Jefferson, fost preşedinte al SUA Religia judeo-creştină este un amalgam de blasfemii şi de falsuri grosolane.* Acest titlu nu reuşea să cuprindă în totalitate cumplitele blasfemii şi orori ale acestei religii, aşa cum rezultă ele din textele pretins revelate divin şi din documente istorice certe. Am folosit ca motto un citat din gândirea fostului preşedinte american Thomas Jefferson (1743 – 1826), cu scopul de a atenţiona pseudo-intelectualii religioşi că sunt cu cel puţin două secole în urma Umanităţii prezente, dacă nu cumva cu două milenii. Fanaticii mistici vor încerca să spună că Jefferson, preşedinte al SUA între 1801 – 1809, coautor al *Declaraţiei de independenţă a SUA,* a fost mason şi anticreştin. Nimic mai fals! Masonii consideră că Biblia este o carte sacră („lumină”), fapt pentru care o expun în templu, alături de Thora, Coran şi Zend Avesta. Jefferson a fost un liber cugetător iluminat, care a reuşit să prevină acapararea SUA de paraziţii religioşi, fiind susţinut în acest sens de majoritatea populaţiei doritoare de a trăi într-un stat laic.

Thomas Jefferson este un erou al statului laic american, stat în care religia proliferează puternic, prin fundaţii subvenţionate de Oculta regresivă şi ignorantă, dar nu reuşeşte să se infiltreze în structurile statale, ca la noi. În

urmă cu mai mult de 150 de ani, luminosul Domn Alexandru Cuza a gândit aproape ca Jefferson, încetând plata tributului religios către muntele Athos, secularizând averile mănăstireşti şi închizând templul masonic din Bucureşti. Paraziţii religioşi s-au unit, l-au doborât de la domnie şi l-au alungat din ţară, să moară printre străini. Un alt mare luminător, Mustafa Kemal Atatürk (1881 – 1938), a învins fanatismul şi întunericul islamic din patria sa, fondând statul naţional turc laic. *La astfel de personalităţi ar trebui să cugete politicienii noştri, înainte de a se îngrămădi să participe la ridicole ceremonii religioase.* Ce văd ei acolo? Paraziţi mistici îmbrăcaţi în ţoale caraghioase, cu aurul atârnând pe ei ca pe nişte cocote de lux, behăind tot soiul de aiureli. Ce învaţă ei acolo, la ceremoniile religioase? Că n-ai nevoie de nicio credinţă curată şi sinceră, ci doar că trebuie să te prefaci, pentru a păcăli turmele de naivi religioşi. Această practică murdară ne-a dat naţiunea înapoi cu cinci decenii şi tinde să ne târască în întunecatul Ev Mediu. Treziţi-vă, români!

Capitolul 1. Cea mai cumplită blasfemie a religiei judeo-creştine

Cea mai cumplită blasfemie a religiei judeo-creştine constă în identificarea lui Dumnezeu cu zeii sălbatici, cruzi, capricioşi, necinstiţi etc. Ai anticilor babilonieni şi judei, zei prezenţi în întreaga Biblie. Dacă am afirma că un academician doctor în ştiinţe, deosebit de cult, de creator şi de moral, este un boschetar analfabet şi vicios, am săvârşi o insultă de miliarde de ori mai mică decât proferează religia judeo-creştină când îl identifică pe Dumnezeu cu zeii biblici. Sunteţi de acord cu mine că Divinitatea trebuie să fie perfecta, pură, deplin morală, atotcunoscătoare, atotputernică, paşnică, creatoare, inspiratoare de fapte exclusiv pozitive...? Desigur, nimeni nu mă contrazice, deoarece până şi cel mai decăzut individ crede că Dumnezeu este perfect şi pur.

Vechiul Testament este o colecţie de legende mistice sălbatice, similară altor lucrări, ale altor popoare antice (Legendele Olimpului, Vedele şi Mahābhārata, legendele creaţioniste chineze, legendele rasei roşii, Legendele Nordului etc.) Sălbaticii care au compilat Vechiul Testament, după legende mai vechi, vorbesc despre zeii lor tribali, zei imperfecţi, imorali, cruzi, etc., aşa cum i-au imaginat strămoşii lor şi mai sălbatici. Ei folosesc atât pluralul elohim (zei), cât şi nominalizările El Shadai, Eli, Adonai, Şabaot, Iahu (Iahve). Forma Yahweh n-a existat în Vechiul Testament, deoarece limba armaică nu cunoştea literele Y ŞI W, ci este o invenţie relativ recentă a misticilor evrei gematici. *În niciun pasaj din*

Vechiul Testament nu se vorbea de Dumnezeu, ci numai de zeii tribali ai vechilor judei, dintre care unii, preluaţi de la babilonieni (el înseamnă zei în limba babiloniană). În secolul 3 e.n., cu ocazia traducerii Vechiului TEstament în limba latină, călugărul Ieronim a săvârşit cumplita blasfemie de a traduce numele zeilor sălbatici ai israeliţilor prin Dominus Dei, păstrând însă în text toate faptele abominabile puse pe seama respectivilor zei. *Aşa a început cumplita rătăcire a unei mari părţi din Omenirea terrană, rătăcire care a determinat moartea a mai mult de un miliard de pământeni şi a întârziat evoluţia Civilizaţiei Umane cu circa 15 secole.* Comparativ cu crimele judeo-creştinismului, despre care vom vorbi în acest capitol, nazismul şi comunismul au fost floare la ureche. Eu vă voi exemplifica doar câteva ditre ele, după un exemplar al Bibliei aprobate de sinodul BOR, precizat în bibliografie. Dumneavoastră veţi judeca dacă faptele respective, puse pe seama lui Dumnezeu, sunt sau nu blasfemii.

1. Nu-mi pot explica de ce zeii istrailiţilor discutau cu toţi sălbaticii, dar Dumnezeu se mulţumeşte să inspire numai câteva minţi luminate de oameni de ştiinţă. Să presupunem însă că Vechiul Testament, scrierea de bază a religiei judeo-creştine, chiar spune adevărul şi încă despre Dumnezeu, nu despre zeii tribali din textul original! În cartea *Judecătorii, cap. 11 – Ieftaie şi făgăduinţa lui,* aflăm de o faptă abominabilă a zeului Şabaot, zeu tradus de judeo-creştini prin Dumnezeu. Războinicul Ieftaie i-a promis zeului Şabaot că va sacrifica prin ardere prima fiinţă care îi va ieşi în cale din casa lui, dacă îi va

da victoria împotriva fiilor lui Amon. Şabaot i-a acceptat promisiunea şi i-a asigurat victoria împotriva nevinovaţilor amoniţi (aceştia îşi apărau cetăţile lor). La înapoiere, singura fiică a lui Ieftaie i-a ieşit în cale, dansând şi bătând în tamburină, de fericire. Ieftaie, credincios promisiunii, i-a acordat numai două luni să-şi plângă fecioria, apoi a ars-o pe rug. *Puteţi crede că Dumnezeu a făcut un troc cu leftaie, promiţându-i o victorie într-un război nedrept, contra unui trup de fecioară pe rug, cu al cărui fum să se desfete?* Dumnezeu nu instigă la război, nu asigură victoria agresorilor, nu cere şi nu acceptă jertfe umane sau de alt fel (animale). *E o blasfemie să pui în sarcina divinităţii aceasta faptă abominabilă, atribuită zeului tribal israelit Şabaot.*

2. În cartea *Ieşirea, cap. 32 – Viţelul de aur,* Moise, protejat şi inspirat de zeul Iahve (tradus de judeo-creştini prin Domnul) îndeamnă membrii tribului lui Levi să ucidă în masă, „fiecare pe fratele său, pe vecinul său şi pe aproapele său", pentru vina de a fi căzut în idolatrie (şi-au făcut un viţel de aur, după model babilonian). *Porunca lui Moise a fost executată şi trei mii de evrei din alte triburi decât leviţii (trib din care se recrutau preoţii) au fost ucişi. Iahve s-a arătat încântat de acest genocid şi a promis să şteargă ucişii din cartea sa. Identificarea lui Iahve din acest pasaj cu Dumnezeu este sau nu blasfemică?* Răspundeţi, oameni gânditori şi civilizaţi! Nu era mai uşor ca Atotputernicul să schimbe gândurile idolatrilor încă înainte de a construi viţelul de aur? În prima parte a acestei cărţi, am văzut că Divinitatea

Adevărată cunoaşte fiecare gând uman înainte de a fi pus în practică.

3. *În aceeaşi carte, cap. 11 – Ieşirea din Egipt (Eghipet),* Iahve îl sfătuieşte pe Moise să-şi instruiască israeliţii să păcălească egiptenii, prin împrumutarea unor vase de aur sau de argint şi a unor haine, cu care să fugă (deci, să înşele şi să fure). Lui Moise, zeul respectiv îi dă puterea de a ucide, în noaptea fugii, tot primul născut egiptean, de la fiul faraonului şi până la copilul ultimei slujnice, prin simpla sa prezenţă (iar genocid, deoarece majoritatea egiptenilor nu erau vinovaţi de înrobirea evreilor). *În acest pasaj, judeo-creştinii au tradus Iahve prin Domnul, săvârşind încă o blasfemie.*

4. În cartea *Facerea, cap. 3 – Căderea strămoşilor în păcat,* zeii apar la plural (elohim), nenominalizaţi. Acest plural, elohim, apare de circa 2000 de ori în textul Bibliei şi a fost tradus de judeo-creştini fie prin Dumnezeu, fie prin Domnul. În art. 21 şi 22 al acestui capitol, zeii (elohim) arată slăbiciuni omeneşti: confecţionează cu mâinile lor haine din piele pentru Adam şi Eva, apoi îşi exprimă teama că „Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum, nu cumva să întindă mâna, să ia din pomul vieţii, să mănânce şi să trăiască în veci”. *E normală echivalarea acestor elohim mici şi paranoici cu Dumnezeu?* Dacă au cusut haine pentru Adam şi Eva, muritori de statura noastră, înseamnă că erau şi ei cam de aceeaşi statură, conform afirmaţiei anterioare, că elohim i-au creat pe cei doi după chipul şi asemănarea lor. Vă puteţi

imagina un Dumnezeu microscopic cât un om, coborât pe firul de praf Terra, din bobul de orez – sistemul nostru solar, al galaxiei Calea lactee, pentru a se ocupa de nişte fiinţe microscopice?

5. În cartea *Facerea, cap. 4 – Cain şi Avel,* zeul Ei Shadai, tradus de judeo-creştini prin Domnul Dumnezeu, e prezentat cu mai multe fapte oribile, astfel:

Acceptă jertfa de carte şi grăsime a păstorului Avel, dar refuză jertfa de vegetale a agricultorului Cain, fratele lui, determinând gelozia acestuia. Ca urmare, Cain îl ucide pe Avel.

El Shadai nu-l pedepseşte pe Cain pentru fratricid, ci ameninţă pe oricine l-ar ucide cu o înşeptuită pedeapsă.

Desigur, pasajul este însoţit şi de o idioţenie specifică textului biblic. Cain şi Avel erau singurii fii ai cuplului primordial Adam şi Eva. Cine putea să-l ucidă pe Cain, dacă nu proprii săi părinţi? Textul biblic susţine însă, în art. 16 şi următorul, că ucigaşul Cain a plecat în pământul Neid (Nod, în altă traducere), din preajma Edenului, unde şi-a cunoscut pe femeia sa, care i l-a zămislit pe fiul Enoh. Care femeie, când pe Pământul primordial exista numai Eva, maică-sa? Cum să fi construit Cain singur o cetate, cu numele fiului său Enoh, cu mâinile goale? Nu era în stare să facă nicio colibă.

Ce părere aveţi de identificarea lui „Domnul-Dumnezeu” cu zeul crud, ce pretinde jertfe şi creează animozităţi între fraţi? *Unde e justiţia divină, dacă ucigajul frate este ocrotit împotriva oricui? Blasfemie!*

6. În exemplarul original al Vechiului Testament, cartea *Facerea (Geneza, în alte traduceri),* între capitolele 5 – *Neamurile patriarhilor* şi 6 – *Vestirea potopului,* a mai existat un capitol – *Cartea patriarhului Enoh.* El a fost scos din actuala Biblie, deoarece proba, fără putinţă de tăgadă, că Dumnezeu a interzis în mod absolut făpturilor divine (îngerii) să procreeze cu pământencele şi i-a pedepsit sever pe cei care i-au încălcat porunca (prinţul Semyaza şi încă 200 de îngeri). *De ce s-a scos acest capitol? Deoarece contrazicea în mod absolut faptul că Dumnezeu – Duhul a fecundat-o pe pământeanca Maria (Miriam), zămislind un prunc, Joshua, zeificat ulterior sub numele Iisus Christos.* Capitolul scos n-a putut fi însă distrus ci circulă sub denumirea de *Apocriful lui Enoh* (a fost publicat şi în România postdecembristă, la *Editura Miracol).* Urme ale acestei interdicţii divine apar însă în cap. 6 – *Vestirea potopului,* articolele 2 – 4, în care zeul Şabaot, tradus de judeo-creştini Domnul Dumnezeu, a interzis fiilor să-i să procreeze cu pământencele, pentru a nu rămâne duh divin în oamenii a căror vârstă maximă a fost limitată la 120 de ani. Compilatorii biblici au uitat această interdicţie, astfel că, în textele ulterioare, mulţi oameni depăşesc 120 de ani.

Din capitolul 6, pe noi ne interesează însă o blasfemie, cuprinsă în art. 6 şi 7. În acest capitol se afirmă că Şabaot, întristat de răutăţile oamenilor, s-a căit că i-a făcut şi a decis să-i distrugă prin potop, împreună cu majoritatea celorlalte vietăţi. *Cum să crezi că Adevăratul Dumnezeu era un*

neisprăvit care greşise creaţia umană şi, în loc s-o corecteze cu atotputernicia Domniei Sale, a decis s-o distrugă? Normal că o logică întrebare se ridică: De ce să distrugă şi viul inferior, format din plante şi animale, care nu greşise cu nimic? *Ce părere aveţi despre identificarea acestui zeu imperfect, neputincios şi ilogic cu Dumnezeu?*

7. *În Facerea, cap. 12 – Chemarea lui Avram* (Abraham), zeul Şabaot închide ochii asupra unor fapte deosebit de imorale ale protejatului său Avram. Acesta se căsătoreşte cu sora sa vitregă Sara (incest) şi avea atâta „încredere" în puterea ocrotitoare a lui Şabaot, încât, pe timpul şederii în Egipt, a pus la cale o înşelătorie cu soţia sa, să nu fie cumva ucis de egipteni. De comun acord, Avram şi Sara s-au declarat fraţi, astfel că Sara a ajuns metresa plătită a faraonului (nenumit, deoarece ignoranţii compilatori biblici nu cunoşteau istoria Egiptului). Avram se bucura de daruri câştigate de soţie prin prostituţie (cămile, viţei, oi etc.). *Acest exemplu de proxenitism, prostituţie şi înşelăciune a plăcut atât de mult textierilor judeo-creştini, încât în slujba de cununie actuală se recomandă miresei să se veselească ca Sara, iar mirelui, să se poarte ca Avram.* Ce spuneţi despre această blasfemie, în care numele zeului Şabaot este înlocuit cu Dumnezeu?

8. În *Facerea, cap. 17,* zeul Şabaot stabileşte ca legătură între el şi seminţia patriarhului Avram tăiatul împrejur. Vă puteţi imagina o astfel de preocupare măruntă şi intimă din partea lui Dumnezeu? Judeo-creştinii au tradus numele zeului

prin Dumnezeu, dar nu respectă legătura indicată în Biblie – tăiatul împrejur. *E o blasfemie să afirmi că Dumnezeu se ocupă de penisurile unor păsotori sălbatici, ba încă şi făcea o legătură cu ei pe aceste organe.*

9. *În Facerea, cap. 18, apare o altă blasfemie: Dumnezeu care mânca ca un căpcăun.* În concret, la cortul păstorului nomad Avram, se prezintă zeul Şabaot, tradus Dumnezeu, însoţit de doi îngeri. Avram le oferă la masă un viţel fript, circa 80 de kilograme de azime, unt şi lapte. Deci, cel puţin 150 de kilograme de mâncare cu băutura aferentă pe care zeul şi însoţitorii o consumă integral. *În ce constă blasfemia?* În primul rând, Dumnezeu este coborât din plan divin şi prezentat ca un zeu antropomorf, care stătea la palavre cu un păstor nomad. În al doilea rând, oricine mănâncă şi bea trebuie să urineze şi să defecheze. *Vi-L puteţi imagina pe Adevăratul Dumnezeu defecnind şi urinând, încât din Cer ar cădea numai produse de vidanjă?* Blasfemie clară. Dumnezeu este numai Spirit, numai Hiperconştiinţă atotcunoscătoare şi inspiratoare de fapte exclusiv creatoare şi morale.

10. *În Facerea, cap. 19,* „piosul” Lot, protejatul zeului Şabaot (tradus Dumnezeu), săvârşeşte un dublu incest, cu cele două fiice ale sale. Din acest dublu incest, rezultă doi fii – nepoţi: Moav, de la fiica cea mare şi Aman, de la fiica cea mică. Justiţia divină a interzis incestul până şi în lumea animală. *Cum să spui că Dumnezeu a aprobat acest incest?*

11. *În Facerea, cap. 22 – Isaac adus spre jertfă,* judeo-creştinii pun în sarcina lui Dumnezeu o faptă crudă, atribuită

iniţial zeului tribal Şabaot. Acest zeu, vrând să ispitească credinţa lui Avraam, i-a cerut să-şi jertfească unicul fiu născut de Sara. Avraam şi slugile au pregătit rugul de jertfă şi au legat copilul deasupra, afectându-l psihic. Dacă un om din zilele noastre ar face aşa ceva, asociaţiile pentru protecţia copilului l-ar declara nebun şi ar salva pruncul din mâinile sale. Abia când Avraam a scos cuţitul să-şi ucidă fiul, Şabaot s-a îndurat şi i-a permis lui Avraam să sacrifice în locul copilului un bebec, din fumul căruia să se hrănească (anticii israeliţi credeau că zeii trăiau cu fumul jertfelor de carne arsă). Ca oameni normali, gândiţi că, în acest pasaj, este vorba de un zeu sălbatic, crud, ignorant, incapabil să citească credinţa din creierul lui Avraam sau despre Adevăratul Dumnezeu?

12. *În Facerea, cap. 24 – Căsătoria lui Isaac,* aflăm cam ce concepţii rasiste avea Avraam şi cum se practica jurământul la vechii israeliţi, mari adoratori ai zeului Şabaot. *Avraam şi-a chemat starostele slugilor şi l-a pus să jure pe penisul său că nu-i va lua fiului său Isaac nevastă cananeancă.* Jurământul pe falus (penis) era propriu mai multor popoare antice orientale iar concepţia rasistă, a păstrării nealterate a seminţiei israelite, se întinde în tot Vechiul Testament, în Noul Testament şi în alte documente religioase ebraice (Talmud, Thora etc.). Chiar credeţi că nomadul ăsta sălbatic, Avraam, avea vreo legătură cu Dumnezeu? E o blasfemie să spui că Divinitatea a inspirat credincioşii să jure pe falus şi să practice discriminarea rasială.

13. *În Facerea, cap. 25 – Căsătoria a doua a lui Avraam şi 27 – Binecuvântarea lui Iacov,* ni se prezintă câteva înşelăciuni

făcute de Iacob, drept-credinciosul zeului Şabaot. În primul rând, observăm că, în mai puţin de 100 de ani, sinodul BOR a alterat semnificativ numele multor personaje din Biblie, ca de exemplu Iacov a devenit Iacob, Isav a devenit Isac, hananienii au devenit cananieni etc. Aceste falsuri succesive încearcă să pună de acord textul biblic cu descoperirile istorice.

În cap. 25, aflăm că Isaac, fiul lui Avraam (care murise la 175 de ani, vârstă mai îndelungată decât stabilise Şabaot în cap. 6, pentru toţi pământenii), s-a căsătorit cu Reveca şi a avut doi fii gemeni Isav (Isac) primul născut şi *Iacov (Iacob) cel plăcut lui Şabaot. Lacov a profitat de foamea fratelui său, vânătorul Isac şi i-a cumpărat drepturile de prim născut cu un blid de linte.* La anticii israeliţi, primul născut moştenea tot iar următorii copii trebuiau să pornească de la zero ori să-i fie slugi. Ulterior, acelaşi „pios" Iacob, ajutat de mama sa, a smuls binecuvântarea tatălui său orb, prin înşelăciune, substituindu-se părosului său frate Isac, plecat la vânătoare. Orbul Isaac, înşelat, l-a făcut pe Iacob stăpân pe averea familiei şi peste ceilalţi fraţi. Normal, vânătorul Isav a încercat să se răzbune, fapt pentru care înşelătorul Iacob, sfătuit de mamă, a şters-o în Mesopotamia, la fratele ei Lavan. N-aş fi menţionat această înşelăciune obişnuită între sălbatici, încât o găsim şi la alte popoare (mai ales, la greci). Am însă un motiv serios s-o fac: înşelătorul Iacob este invocat de judeo-creştini cu fervoare, în formula *Dumnezeul lui Avraam şi Iacob.* Până şi Jeshua (Iisus Hristos) îl „vede" pe iacob în „împărăţia cerurilor", alături de Avraam şi Solomon, într-un pasaj din evanghelie pe care îl vom analiza îl capitolul 3 al acestei părţi. *Acum observ că este o*

blasfemie să afirmi că Dumnezeu şi-a ales ca protejat un individ care şi-a înşelat fratele şi tatăl, făcându-l genitorul seminţiei israelite.

14. În *Facerea, cap 28 – Vedenia lui Iacov,* aflăm despre două lucruri negative, pe care Divinitatea nu le-ar fi comis niciodată:

Orbul Isaac îşi sfătuieşte ambii fii, Isav şi iacob, în cel mai autentic stil rasist, să nu-şi ia soţii din rândul canaanencelor. *Acest stil rasist a rămas în religia judeo-creştină până în zilele noastre,* în afirmaţii grave, cum ar fi „poporul ales de Dumnezeu", „ţara sfântă" etc.

Deşi Iacob era un imoral înşelător de frate şi de tată, zeul Ei (tradus de creştini prin Dumnezeul lui Avraam şi Isaac), i se arată în vis şi-i promite că pământul pe care dormea (ţinutul haran) va deveni al său, că va da naştere unei seminţii mari, pe care o va binecuvânta, că-l va păzi pe toate căile pe care va merge. Iacob, după ce s-a trezit, a replicat ca un autentic negustor: *De mă vei păzi pe calea mea, de-mi vei da pâine să mănânc şi haine să mă îmbrac şi de mă vei întoarce sănătos în casa tatălui meu, vei fi Domnul Dumnezeul meu.*

Vi se pare corect ca, în aceste pasaje, zeul Ei să fie identificat cu Dumnezeu? *De când face Dumnezeu târg cu muritorii imorali şi sălbatici?* Nici măcar acum, în secolul 21 e.n., cel mai luminat pământean n-a discutat cu Dumnezeu, ci a simţit doar inspiraţia şi ocrotirea divină.

15. În *Facerea, cap. 31 – Iacov pleacă de la Lavan,* avem proba clară, în textul sinodic, că judeii din Vechiul Testament se închinau la idoli de lut (terafimi), pe care îi numeau zei

(elohim), cuvânt tradus de judeo-creştini prin Dumnezeu (blasfemie îngrozitoare). Iacob a plecat pe furiş de la socrul său Lavan, fratele mamei sale, cu cele două fiice ale acestuia, verişoare devenite soţii – Lia şi Rahila (Raşela). În art. 18 al acestui capitol, se scrie clar: *lavan a fost dus să-şi tundă oile şi Rahila a furat idolii tatălui său.* În art. 30, Lavan l-a ajuns pe fugarul Iacob şi l-a întrebat (textual): *Pentru ce ai furat dumnezeii mei?* Raşela a ascuns însă idolii sub şeaua cămilei, s-a aşezat pe ea şi s-a scuzat faţă de tată că nu se poate ridica, deoarece era la ciclu. Aşa se face că idolii-dumnezeu au rămas la Raşela. În actuala slujbă de căsătorie, judeo-creştinii îi spun miresei *Să te veseleşti ca Sara şi să te înmulţeşti ca Raşela!* halal modele morale! În ce priveşte identificarea Divinităţii cu nişte idoli de lut, blasfemia e cât se poate de clară.

16. În *Facerea, cap. 32 – Rugăciunea lui Iacov, ni se prezintă o blasfemie şi mai mare:* Iacob s-a luptat o noapte întreagă cu zeul Ei (tradus Dumnezeu), i-a smuls acestuia binecuvântarea, precum şi schimbarea numelui său în Israil, pentru că „te-ai luptat cu El (Dumnezeu) şi cu oamenii şi ai biruit”. Vă puteţi imagina această blasfemie? Stăpânul Universului, al galaxiei noastre sau măcar al întregului nostru sistem solar se luptă cu o gânganie microscopică şi-o binecuvântează pentru curajul ei… *Tare nerod trebuie să fii, pentru a crede că poţi agresa Divinitatea fie şi numai cu un gând.*

17. În *Ieşirea, cap. 2 – 3, apare o altă blasfemie.* Zeul tribal Iahu (Iahve) îl contactează pe păstorul Moise, ginerele lui Iotor (Ietro) din Madian, fugar din Egipt, unde ucisese un

băştinaş, zeul luând forma unui tufiş de spini arzând. Iahve din boscheţi îi spune lui Moise că şi-a amintit de poporul său israelit şi-l trimite în Egipt, unde evreii se stabiliseră de bunăvoie, încă din timpul lui Iacob, să-i scoată din „robie”. Desigur, nu se precizează nici data acestui eveniment, nici numele faraonilor, deoarece compilatorii biblici erau botă în materie de istorie şi geografie. Art. 22 din cap. 3 descrie modul în care *Iahve îi ordonă lui Moise să-i instruiască pe israeliţi să jefuiască pe conlocuitorii şi vecinii lor egipteni: „*şi veţi lua vase de argint şi de aur şi îmbrăcăminte... şi veţi prăda pe egipteni” (textual). Desigur, judeo-creştinii au tradus Iahve prin Dumnezeu şi au săvârşit blasfemia de a-l acuza de instigare la jaf.

18. *Orice om întreg la minte ştie că Divinitatea stăpână peste întregul Univers sau măcar peste sistemul nostru solar nu se ocupă de scamatorii mărunte, ci aplică legi foarte sigure, oferindu-ne siguranţa de viaţă.* În *Ieşirea, cap. 4, zeul iahve (tradus Dumnezeu) face câteva scăpatorii în faţa sălbaticului Moise, bâlbâit din naştere:* transformă un toiag în şarpe, îi face mâna albă ca zăpada. Asemenea „minuni” se întâlnesc în poveştile tuturor popoarelor fără pretenţia de a fi divine.

O altă scamatorie mult invocată de judeo-creştini este „focul din Cer” care coboară pe mormântul lui Jeshua (Iisus Hristos) din Ierusalim. Scamatoria a fost probată ca pur umană, de mult timp, însă continuă să păcălească naivii, inclusiv din rândul pseudointelectualilor plini de diplome şi titluri ştiinţifice, dar cu grave lacune în cultura generală. În

primul rând, mormântul la care se oficiază slujba nu este al lui Jeshua) Iisus Hristos), deoarece acest reformator judeu, după ce a fost ciomăgit de farisei, a plecat în Shrinagar, unde a trăit până la moarte (acolo se află o biserică cu mormântul lui). În al doilea rând, „focul din Cer" are o explicaţie ştiinţifică, descoperită de englezi, pe timpul protectoratului asupra Palestinei. Fâşiile de vată pe care preotul oficiant le pune pe mormânt sunt îmbibate într-un amestec de magneziu umed şi fosfor. În timp ce preotul se roagă, magneziul se usucă şi se autoaprinde iar fosforul întreţine arderea. *Aceeaşi compoziţie este folosită şi la fitilele lumânărilor care se autoaprind pe timpul slujbei de înviere.*

Nu credeţi că e o blasfemie să afirmi că Dumnezeu şi-a ales ca mesager un păstor nomad, bâlbâit şi ucigas? Este. Judeo-creştinii şi unii evrei au înnegrit sute de mii de pagini, pentru a-i crea lui Moise altă personalitate decât cea descrisă în Vechiul Testament. Până şi Sigmund Freud a participat la această operă de mistificare a personalităţi şi faptelor lui Moise, în lucrarea *Moise şi monoteismul.* Judeo-creştinii mai înfocaţi i-au găsit chiar descendenţă faraonică iar unele apocrife ni-l prezintă ca general egiptean. *Cum textul de bază al religiei judeo-creştine, Vechiul Testament, e pretins revelat divin, trebuie să ne limităm la cele scrise în el:* Moişe era un evreu gângav, fugit din Egipt pentru uciderea unui băştinaş, ajuns păstor la oile socrului său Ietro (Iotor) din Maidan. Într-o zi, a văzut un tufiş în flăcări şi i s-a părut că auzea glasul zeului Iahve, poruncindu-i să plece în Egipt, să elibereze israeliţii (de cine?), folosind ca orator pe fratele său Aaron

levitul, care se putea face înţeles. *Nu era mai simplu ca Dumnezeu să-i impună faraonului gândul bun de a elibera israeliţii?* Aşa ar fi fost, dacă Iahve ar fi fost Dumnezeu. El era însă un zeu boschetar, imaginat de nişte sălbatici israeliţi.

19. *În Ieşirea, cap. 7 – 10, se precizează că lahve* era numai zeul evreilor, nu şi al altor popoare orientale, ca să nu mai spun de întreaga Omenire pământeană, galaxie, Univers. În concret, în cap. 7 art. 14 – 16, Iahve îi porunceşte lui Moise să meargă la faraon şi să-i spună: *Zeul Iahve al israeliţilor m-a trimis la tine... Dacă până şi Vechiul Testament precizează clar că lahvve era un zeu particular, al unei populaţii orientale nomade, cum îşi permit judeo-creştinii să-l identifice cu Atotputernicul Dumnezeu? blasfemie.* Ignoranţii compilatori biblici nu cunoşteau nici măcar numele râului care trecea prin Egipt, Nilul, fapt rezultat din art. 20 – 25 al aceluiaşi capitol.

20. În *Ieşirea, cap. 7,8,9 şi 10, compilatorii biblici pun pe seama lui Iahve (tradus Dumnezeu) tot soiul de fapte oribile, nedemne de Divinitate:* transformarea apelor în sânge, acoperirea pământului egiptean cu broaşte, atacul egiptenilor (nu şi ale israeliţilor!), îmbolnăvirea populaţiei egiptene cu bube produse de spuză din cuptor, ploi cu piatră încinsă, invazie de lăcuste, întuneric timp de trei zile, numai asupra egiptenilor. În toate aceste capitole, se foloseşte clar titlul *lahve zeul israeliţilor,* fapt pentru care nu-mi explic ce idiot a tradus aceasta prin Dumnezeu. În al doilea rând, scamatoriile vrăjitoreşti descrise în aceste capitole n-au fost posibile şi nu sunt consemnate în niciun text egiptean. Adevăratul Dumnezeu n-ar fi stat să se bată cu faraonul în „minuni”, de

dragul unui trib de robi israeliţi, ci i-ar fi slobozit pur şi simplu, blocând mental orice împotrivire din partea faraonului şi a altor egipteni. De ce să fi făcut însă acest lucru? De bine, de rău, egiptenii edificaseră un început de civilizaţie umană, în timp ce judeii erau simpli păstori nomazi. *E clar că lahve era un zeu al triburilor nomade israelite, nu Dumnezeu.*

21. *În Ieşirea, cap. 11, art 2 şi 3,* se afirmă că Iahve le-a dat evreilor „har" să păcălească şi să jefuiască egiptenii între care trăiau. Cum să spui că Dumnezeu a săvârşit asemenea faptă imorală, de dragul unor nomazi idolatri şi lipsiţi de orice virtute? Ce blasfemie!

22. *În Ieşirea, cap. 12 – Mielul Pascal, zeul lahve este prezentat în trei ipostaze:*

A. Îi învaţă pe israeliţi să sacrifice miei şi iezi pascali, să le consume carnea friptă iar cu sângele, să ungă stâlpii şi pragurile uşilor, pentru ca el să poată recunoaşte casele de evrei.

B. *În miezul nopţii pascale, lahve trece prin tot Egiptul şi ucide fiecare nou născut egiptean, de la fiul faraonului şi până la cel al ultimei slujnice (un soi de genocid).*

C. Iahve dă „har" israeliţilor să păcălească şi să jefuiască egiptenii.

Ni se precizează şi cifra israeliţilor bărbaţi din noaptea genocidului: 600.000 de pedeştri. Deci, cu femei şi cu copii, ar fi trebuit să fie mai mult de două milioane, o cifră deloc

neglijabilă.

Ce putem comenta la acest articol, în care judeo-creştinii înlocuiesc numele zeului Iahve cu Dumnezeu? E sălbatic, neadevărat şi blasfemic. Dumnezeu nu se ocupă cu astfel de ticăloşii. Cum să se coboare Divinitatea perfectă, pură, creatoare, paşnică etc. Între asemenea sălbatici? Compilatorii au fost corecţi, precizând că, în poveste, e vorba de Iahve zeul israeliţilor. *Traducătorii şi cei care susţin această gravă blasfemie sunt cumplit de vinovaţi* 23. În *Ieşirea, cap. 17 – Apă din piatră,* ni se mai precizează o faptă criminală, pusă pe seama lui Dumnezeu: israeliţii, inspiraţi de Iahve, au trecut prin sabie tribul lui Amalic, trib aflat întâmplător în calea lor.

24. *Leşirea, cap. 20, Cele zece porunci,* precizează clar, în art. 20, scopul religiei pe care o va impune: *A venit lahve la voi, să intre frica lui în voi, să nu păcătuiţi.* În fapt, regulile din acest capitol, prea mărunte pentru Divinitate, sunt formulate de societatea pastorală israelită.

25. *Leşirea, cap. 21 – Rânduieli pentru căsnicii şi pentru ucideri* cuprinde reguli de viaţă socială cristalizate la popoarele din Orientul Apropiat, mai ales la egipteni şi babilonieni, fără nicio intervenţie divină. *Toate sunt inspirate din legea talionului – Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte şi moarte pentru moarte, însă judeo-creştinii actuali nu le mai respectă, în pofida faptului că susţin că au fost revelate divin.* La fel, ei nu respectă porunca din următorul capitol (22), de a pedepsi cu moartea zoofilii şi vrăjitorii.

26. *Ieşirea, cap. 23 – Despre sărbători,* cuprinde o regulă neblasfemică, pe care le-o amintesc judeo-creştinilor (art. 2):

Să nu te aduni cu cei mulţi spre rău, să nu te ascunzi în mulţime, ca să abaţi judecata! Dacă un sălbatic din urmă cu 2000 de ani a intuit această regulă de psihologie contrară legii turmei violente şi nedrepte, gata să greşească în bloc, cum pot fi calificate persoanele din timpul nostru care n-o respectă? Restul poruncilor sunt prea mărunte (despre animale, despre împrumuturi etc.), ca să fie de origine divină. Ele au fost compilate după mai multe legi şi cutume contemporane cu textierii biblici. *Lnterdicţia din art. 13, de a nu pomeni zei străini, arată clar că autorii nu-l considerau pe Iahve singurul zeu, fapt ce acuză pe judeo-creştinii care l-au declarat Dumnezeu.*

26. *Leşirea, cap. 23,* cuprinde însă câteva pasaje blasfemice, în care Iahve este tradus prin Dumnezeu:

A. Art. 22, Iahve promite israeliţilor că va fi vrăjmaşul vrăjmaşilor lor. Divinitatea nu este nici partinică, nici războinică.

B. Art. 23, Iahve promite nomazilor israeliţi că-i va zdrobi pe amorei, hetei, ferezei, hananei (probabil, canaanieni), gheresei, evei şi ievusei, dându-le lor pământurile acestora. E clar că avem de a face cu un zeu războinic şi cotropitor, nu cu Dumnezeu cel drept şi paşnic.

C. Art. 24, Iahve porunceşte israeliţilor să distrugă templele şi locurile de rugă ale altor zei, la care se rugau alte popoare. Avem de a face cu o poruncă umană, pusă de miticul

Moise în gura lui Iahve (tradus Dumnezeu – de judeo-creştini). *Adevăratul Dumnezeu nu se teme de concurenţa vreunui zeu inventat de sălbatici, probă că nici nu se amestecă în certurile dintre cele mai mult de 200 de religii actuale.* Cei care se ceartă, se lovesc şi se distrug sunt fanaticii din religiile respective, nu Dumnezeu.

D. Art. 27 indică foarte clar că Iahve era un zeu tribal războinic. El promite israeliţilor că-i va înarma cu frica, încât să îngrozească toate neamurile împotriva cărora vor acţiona aceştia.

E. Art. 30. *Lahve promite israeliţilor că-i va înmulţi şi întări, încât vor moşteni Pământul, o teză rasistă, răspândită prin sionism şi religia judeo-creştină.* În realitate, procesul de globalizare progresivă, aflat în plină desfăşurare, indică intenţia Divinităţii de metisare a naţiunilor şi raselor, până la formarea unei singure populaţii planetare. Desigur, acest proces evolutiv lent va dura câteva milenii terrane, timp care, la scara Universului, nu înseamnă nici măcar o milionime de secundă, iar israeliţii vor dispărea integral…

27. În *Ieşirea, cap. 24 – Moise se suie a doua oară pe muntele Sinai,* ni se prezintă o jertfă sălbatică, adusă zeului Iahve (tradus Dumnezeu). În art. 5, se descrie jertfirea unor viţei, cu ritualul adunării sângelui acestora şi turnarea lui pe jertfelnic, spre desfătarea lui Iahve. *Obiceiul sălbatic de a jertfi animale pentru îmbunarea zeilor nu are nimic în comun cu credinţa în Adevăratul Dumnezeu. Divinitatea nu ne cere*

jertfe umane sau animale, ci cunoaşterea corectă a Lumii, intensă creaţie utilă progresului şi o desăvârşită comportare morală. Gestul prin care Moise stropeşte evreii cu sângele viţeilor ucişi e de-a dreptul barbar şi dezgustător. *Cum să spui că, prin sângele bietilor vitei, Dumnezeu s-a legat cu triburile israelite? Blasfemie!* Nimeni nu-i poate impune lui Dumnezeu vreo legătură, nici prin jertfă, nici prin şiretenie, nici în alt mod. În art. 10 din acelaşi capitol, *se precizează clar că lahve era zeul lui Israil şi nimic mai mult.* Cum au îndrăznit preoţii judeo-creştini să săvârşească blasfemia de a traduce numele acestui zeu tribal prin Dumnezeu?

28. În *Ieşirea, cap. 25 şi 26, lahve e prezentat ca un mărunt zeu, care îi dă nomadului Moise indicaţii în treburi deloc divine:* să adune de la populaţie aur, argint, aramă, mătase, păr de capră etc., să confecţioneze un chivot pentru păstrarea „legii", chivot străjuit de doi heruvimi (boi înaripaţi, preluaţi din religia babiloniană) şi un cort în care Iahve să discute cu Moise. *Dacă personajul Moise a existat cu adevărat, atunci a fost un mare impostor (cum spunea Spinoza), punând în gura zeului lahve propriile preocupări mărunte.* Desigur, a afirma că Adevăratul Dumnezeu s-a ocupat de asemenea mărunţişuri, ale unor nomazi sălbatici, *e o blasfemie. Blasfemia continuă şi în cap. 27,* în care Iahve (tradus Dumnezeu) îi indică lui Moise cum să construiască altarul jertfelor. *Numai sălbaticii obişnuiau să aducă jertfe zeilor lor, deoarece Dumnezeu Creatorul nu cere niciun fel de jertfă umană, animală sau vegetală.* Preoţii cereau şi cer astfel de jertfe, pentru a se îndopa cu ele.

29. În *Ieşirea, cap. 28 – 30,* apar alte mărunţişuri discutate, chipurile, de Iahve cu Moise şi puse pe seama lui Dumnezeu: *cum să se confecţioneze hainele preoţilor, cum să se „sfinţească" aceşti preoţi, prin sacrificarea unor viţei şi berbeci, cu al căror sânge să-şi ungă hainele,* ce fel de carne să se pună pe altar etc. Dacă am vedea acum pe cineva săvârşind un astfel de ritual, l-am considera un sălbatic crud şi idolatru. Cum sunt cei care susţin că acest text este divin şi revelat? *Judeo-creştinii îşi bat joc de măreţia lui Dumnezeu, identificându-L cu acest mărunt zeu tribal, preocupat de aiureli, cum ar fi* construirea unui altar, tămâierea, respectarea sâmbetei nelucrătoare, cioplirea unor table ale legii (în perioada respectivă ar fi putut folosi scrierea pe papirus ori pe table de metal nobil).

30. În *Ieşirea, cap. 34 – Alte table ale legii,* Iahve îi porunceşte lui Moise să distrugă triburile întâlnite în cale (amoreii, hananeii, ferezeii, heteii, eveii, ghergheseii şi ievuseii), să le dărâme templele, să ardă chipurile „dumnezeilor" lor, să nu mănânce cu ei şi să nu se metiseze cu ei, deoarece s-ar „curvi" la alţi zei. *Cum să spui că Divinitatea a poruncit asemenea ticăloşii? Blasfemie!*

31. În cap. 35 al aceleaşi cărţi, Moise pretinde că iahve (tradus Dumnezeu cere ca fiecare evreu să-i aducă daruri cât se poate de materialiste: aur, argint, aramă, ţesături de mătase şi de păr de capră, piei de berbeci, untdelemn de candelă, miresme pentru ungere, tămâie, pietre de sardiu etc. Pe care să le depună la „cortul sfânt". *Dumnezeu, stăpân pe un Univers infinit, pe o galaxie cu diametrul de 100.000 de ani*

lumină sau cel puţin pe sistemul nostru solar, cu diametrul de 13,5 miliarde de kilometri, se transformase într-o măruntă gânganie pământeană, grăind cu nomazii israeliţi, despre asemenea mărunţişuri? Blasfemie! La fel de blasfemice sunt şi următoarele capitole din carte, 36,37,38,39 şi 40, care tratează numai mărunţişuri fără noimă, privind construirea „cortului sfânt" şi a veşmintelor preoţeşti. *Am auzit diverse injurii la adresa lui Dumnezeu, dar că ar fi fost şi corturar, numai după citirea Bibliei.* Mare mizerie în sufletele şi minţile celor care au coborât imaginea pură a Creatorului în salbăticia „poporului ales" de Iahve, până acolo că au afirmat că Dumnezeu a intrat în cortul respectiv!

33. *În Leviticul, cap. 1 – 9,* găsim rădăcina judeo-creştină a ideii că se poate face troc cu Dumnezeu, pentru îmbunare şi iertarea păcatelor. Iahve (tradus Dumnezeu) cere să i se aducă jertfe arse, „miros de bună mireasmă pentru el", carne de boi şi de berbeci, făină cu untdelemn, turte (azime) etc., precizând, ca un măcelar sadea, cum să se taie animalul, ce părţi să se ardă şi ce părţi să rămână preoţilor. E clar că avem de a face cu reguli întocmite de preoţi (leviţi), în folosul lor, dar în frica de Iahve. *E o blasfemie să afirmi că Dumnezeu se ocupa de mărunte treburi măcelăreşti şi ierta păcatele contra unor jertfe (plăţi în natură), însuşite de preoţi (leviţi).* Cap. 7 insistă asupra faptului că Iahve a decis ca părţile cele mai bune din jertfe să fie luate de preotul Aaron şi de fiii lui leviţi, ca „lege veşnică" pentru fiii lui Israil. Dumneavoastră chiar credeţi că Divinitatea se hrăneşte cu miresmele jertfelor? Niciun om normal la cap, chiar mai puţin cult, nu poate crede

în această blasfemie.

33. *Leviticul, cap. 33, relatează o crimă săvârşită de iahve (tradus Dumnezeu), dintr-un motiv absolut ilogic.* Preoţii Nadav şi Aviud au fost arşi de vii, de Iahve, pe motiv că sau prezentat cu cădelniţele cu tămâie aprinsă, în semn de cinstire, fără să li se fi poruncit aceasta. Chiar atât de crud e Dumnezeu? Nu se poate! *E blasfemie!*

34. *Leviticul, cap. 14 – Curăţirea leprei,* prezintă un şir de vrăji absolut iraţionale de lecuire a leprei, pe care, chipurile, Iahve (tradus Dumnezeu) i le-a dezvăluit lui Moise. Recomand înalţilor propagandişti judeo-creştini, începând cu papa şi patriarhii, să contracteze lepră şi să se lecuiască conform acestor „remedii sacre", fără a apela la medici şi farmacişti moderni. *De ce, voi, blasfemicii, târâţi numele lui Dumnezeu în asemenea vrăjitorii sălbatice, pe care orice om le poate infirma, la cea mai mică verificare?*

35. *Leviticul cap. 15 – Lege pentru curăţirea bărbaţilor şi femeilor,* pune pe seama lui Iahve (tradus Dumnezeu), sfaturi privind ciclul menstrual al femeii şi ejacularea spontană la bărbat. *Blasfemie!*

36. *Cap. 16 şi 17 din Levitic* vorbesc, în cei mai sălbatici termeni, despre alte jertfe de animale pretinse de Iahve (tradus Dumnezeu). Mare nerozie, mare blasfemie!

36. *Leviticul, cap. 18 – Spiţa neamului de sânge,* pune în seama lui Iahve, tradus Dumnezeu, un lung şir de interdicţii de a descoperi organele genitale ale unor rude mai apropiate sau mai îndepărtate, precum şi interzicerea zoofiliei. Ca să-l citez pe marele inventator Edison, *Dumnezeu are prea multă treabă*

în Cer, să se ocupe de măruntele noastre probleme. Capitolul ne arată că Moise ori alt legiuitor antic israelit încerca să interzică, cu spaima de Iahve, practici incestuoase şi zoofilice din rândul „poporului ales”. Avem de-a face cu legi umane cristalizate la alte popoare, cu mult timp înainte de scrierea Bibliei.

37. În *leviticul, cap. 19,* Iahve repetă de vreo zece ori *„eu sunt zeul zeilor voştri, să vă temeţi de mine”* (tradus să te temi de Dumnezeul tău: eu sunt Domnul Dumnezeul tău). *În ce constă blasfemia?* Teama este un sentiment negativ generator de alte sentimente negative. Compilatorii nu cunoşteau această regulă de psihologie, nici faptul că teama naşte ură la adresa celui care o inspiră (Iahve, în cazul dat). Ei sperau că sălbaticii contemporani vor fi opriţi de a face fapte rele cu teama de Iahve. *Prostia şi blasfemia lor s-au perpetuat în religia judeo-creştină, prin faimoasa sintagmă „cu frică de Dumnezeu”.* În realitate, darurile divine sunt oferite cu blândeţe şi înţelepciune, încât să înalţe omul, prin sentimente pozitive. Regula biblică s-a perpetuat însă până în zilele noastre, schilodind miliarde de suflete şi oprind Omenirea în faza semicivilizată din prezent. Abia asociatiile de psihologi care interzic folosirea spaimei şi violenţei în educarea copiilor au pus o piatră de temelie la drumul normal de evoluţie, prin educaţie, nu prin îngrozire.

38. *În Leviticul, cap. 20 – Pedepse pentru păcate, Iahve (tradus Domnul) porunceşte israeliţilor să ucidă cu pietre (lapidare) orice închinător la zeul Moloh, precum şi pe cei care nu aplică aceasta măsură radicală.* E clar că aici avem de

a face cu o poruncă preoţească, de interzicere a zeului fenician Moloh, divinizat un timp în Cartagina şi Palestina (sec. 4 – 3 î.e.n.). Vi-L puteţi imagina pe Atotputernicul Dumnezeu instruind judeii să ucidă cu pietre adoratorii altui zeu decât Iahve? Blasfemie!

În acelaşi capitol, Iahve (tradus Dumnezeu) ordonă să se pedepsească cu moartea următoarele păcate: blestemarea părinţilor, adulterul (se ucideau ambii vinovaţi), incestul, relaţiile sexuale dintre socru şi noră (ambii – ucişi), pederastia, căsătoria concomitentă cu o fată şi cu mama ei (toţi – ucişi), zoofilia, vederea organelor genitale ale surorii sau mamei, întreţinerea relaţiilor sexuale cu o femeie la ciclu (ambii – ucişi), practicarea descântecelor şi vrăjilor. Zeul are însă memoria cam proastă, uitând că alesul sau Avraam (Abraham) s-a căsătorit cu sora sa vitregă Sara. *E clar că măreaţa Divinitate nu se ocupa de asemenea mizerii specifice triburilor sălbatice de israeliţi?* Faptul că ele sunt interzise, sub ameninţarea zeului Iahve, ne demonstrează că se practicau frecvent la vechii israeliţi. Acest lucru rezultă şi din multe alte pasaje ale Bibliei, ca de pildă uciderea homosexualilor din Sodoma şi Gomora, incestul lui Lot, fratricidul săvârşit de regele Solomon etc.

39. *În Leviticul, cap. 24, lahve porunceşte uciderea cu pietre a fiului lui Salomit, din trebui lui Dan, pe motiv că l-ar fi hulit, iar israeliţii îi îndeplinesc porunca.* Chiar credeţi că Dumnezeu îşi pune mintea cu măruntele făpturi umane, interpretând şi pedepsind toate greşelile lor? *Dacă ar fi procedat astfel, toţi indivizii care au identificat Divinitatea cu*

zeii sălbatici din Biblie, hulind-o cumplit, ar fi fost deja morţi. La fel ca în tot textul biblic, expresia *eu Iahve, zeul vostru* apare obsesiv, repetat, cu scopul de a se imprima în creierele israeliţilor sălbatici. Judeo – creştinii au copiat metoda, folosid obsesiv *eu, Domnul Dumnezeu.*

40. În *leviticul, art. 25 – Anul jubileu,* găsim o idee rasistă, exprimată clar, idee care se repetă şi în alte pasaje ale Bibliei (inclusiv în Noul Testament), *Zeul lahve afirmă că el este sfânt şi sfinţeşte fiii lui Israil, însă celelalte neamuri sunt nemernice* (art. 45). Ca atare, niciun israelit nu trebuie să aibă robi decât din rândul „nemernicilor”. Ulterior, vom vedea cum această idee rasistă este dezvoltată în Talmud. *Cei care au tradus cuvântul Iahve prin Domnul Dumnezeu au săvârşit o blasfemie,* deoarece Divinitatea nu este rasistă, n-a sfinţit poporul lui Israil şi nu l-a înmulţit ca stelele Cerului (cum promisese Iahve), ci i-a destinat un program de supravieţuire în suferinţă.

41. *În Leviticul, cap. 26 – Blestemul şi binecuvântarea,* Iahve ameninţă, ca un autentic zeu sălbatic, că va pedepsi toţi israeliţii care nu-l vor asculta cu lipsuri, gălbinare, orbire, sterilitate, slăbiciune în faţa vrăjmaşilor, închiderea Cerului (de fier), secătuirea pământului (să nu dea roade). Continuă cu ameninţarea celor care nu-l vor asculta cu „şapte răni”: va asmuţi fiarele sălbatice să-i mănânce pe ei şi vitele lor, va aduce asupra lor sabie şi moarte, îi va da pe mâinile vrăjmaşilor, le va produce canibalism, le va distruge casele şi cetăţile, le va refuza mirosul jertfelor, îi va risipi printre alte neamuri, îi va lovi cu frică, îi va mânca pământul vrăjmaşilor

etc. Art. 46 precizează că aceasta este legea lui Iahve pentru israeliţi, dată în muntele Sinai, prin Moise. *Aţi întâlnit vreo blasfemie mai cumplită? Dumnezeu blestemă şi ameninţă, sau inspiră, educa şi ajută?* Sălbaticul care a adunat aceste ameninţări, crezând că-i va face pe israeliţi să asculte de poruncile date de Moise în numele lui Iahve, nu ştia că *frica exclude automat credinţa absolută, încrederea, siguranţa, devotamentul şi alte sentimente pozitive pe care orice om normal le nutreşte faţă de Divinitate.* Numai o parte din animale se dresează cu frică. Să fi fost israeliţii atât de bestializaţi, încât să fi fost nevoie de spaimă? Posibil, dar aceasta nu scuză propagandiştii judeo-creştini care pun şi acum astfel de sălbăticii în sarcina lui Dumnezeu. Blasfemie!

42. *Leviticul, cap. 27 – Făgăduinţe şi zeciuieli, aduce o nouă blasfemie. În concret, îl prezintă pe Iahve (tradus Domnul) precizându-i lui Moise preţurile pentru fiecare suflet, datorate zeului:* 50 de drahme de argint pentru un bărbat între 20 şi 60 de ani, 30 de drahme pentru o femeie, pretul unui băiat până la 5 ani – 5 drahme iar al unei fetiţe – 3 drahme etc. *Nelegiuiţilor propagandişti judeo-creştini, l-aţi făcut pe Dumnezeu şi perceptor de biruri pe suflete?* Restul capitolului e la fel de blasfemic, pretinzând că iahve (tradus Domnul) a stabilit şi reguli pentru alte afaceri făcute de preoţi (primirea ca gaj a casei sau pământului, ipotecarea şi vânzarea bunurilor ipotecate etc.). În final, se stabileşte zeciuiala datorată de fiecare israelit preoţilor, „pentru Iahve”.

43. În *Numerii, cap. 3,* Iahve porunceşte ca preoţii leviti să fie deasupra celorlalţi israeliţi şi să fie plătiţi în argint de

membrii celorlalte triburi. Triburile „plebeie” au strâns 1364 de sicli de argint, plătind tributul ordonat de „Domnul” Iahve. Nu e o blasfemie să spui că Dumnezeu obligă populaţia să plătească dări preoţilor?

44. În *Numerii, cap. 5 – Curăţirea taberei*... se pune în gura lui Iahve (tradus Domnul) un şir de vrăjitorii şi blesteme aplicate asupra femeii bănuite de adulter. Cum să credem că Atotputernicul stăpân al Universului se ocupa de aceste mărunte şi murdare treburi umane?

45. În *Numerii, cap. 7,* se face un inventar al darurilor şi jertfelor aduse preoţilor leviţi, de către ceilalţi israeliţi, pentru „Domnul” Iahve, începând cu obiecte de argint şi terminând cu capre, iezi şi alte dobitoace. Cică acesta a fost porunca lui Dumnezeu. *Dumneavoastră, cititorii, ce credeţi?* În Vechiul Testament se vorbeşte atât de des şi de detaliat despre animalele dăruite, încât ai crede că aceasta era cea mai mare preocupare a zeului Iahve. În realitate, regulile respective au fost impuse de hapsânii de preoţi din tribul Levi.

46. În *Numerii, cap. 9 – Paştile,* întâlnim două afirmaţii blasfemice, repetate în multe alte pasaje din Vechiul Testament: *cine s-a atins de un mort este spurcat iar străinii sunt nemernici (textual).*

47. *Numerii, cap. 12* – Iahve o îmbolnăveşte de lepră pe Mariam pentru că a cârtit împotriva lui Moise, împreună cu preotul Aaron (acesta nu este însă pedepsit). Comentaţi dumneavoastră!

48. În *Numerii, cap. 13, Iscoadele pământului Hanaan* (Canaan), Iahve organizează prima misiune de spionaj din

Biblie: îi ordonă lui Moise să trimită iscoade în pământul hananeenilor, pe care intenţiona să-l ia cu sila şi să-l dea israeliţilor. Dublă blasfemie: Dumnezeu nu jefuieşte şi cunoaşte tot ce se întâmplă pe Terra, încât nu are nevoie de iscoade.

49. *Numerii, cap. 15, prezintă o nouă blasfemie:* Iahve (tradus Domnul) porunceşte israeliţilor să ucidă cu pietre un om care-şi aducea lemne sâmbăta iar pedeapsa este executată. Ar fi făcut Adevăratul Dumnezeu aşa ceva? Are Dumnezeu vreo zi de odihnă? Dacă un om necăjit i se roagă duminica, exact când este în necaz, Dumnzeu îi refuză ruga, pe motiv că e în ziua liberă? Atunci de ce foarte mulţi judeo-creştini se duc duminica la biserici şi se roagă? *Cam ilogică povestea cu ziua liberă a Divinităţii.*

50. *Numerii, cap. 16 – Pedeapsa răzvrătiţilor,* prezintă un act de genocid săvârşit de Iahve (tradus Dumnezeul duhurilor), împotriva triburilor lui Core, Datan şi Aviron, pe motiv că ar fi sfidat leviţii: toţi au fost îngropaţi de vii, în iad. A doua zi, alţi 14.700 de israeliţi au fost arşi de Iahve, deoarece i-au acuzat pe Moise şi pe fratele său Aaron (şeful leviţilor) de uciderea triburilor lui Core, Datan şi Aviron. *E o mare blasfemie să pui în sarcina lui Dumnezeu astfel de fapte criminale şi ilogice.* Toată această poveste urmăreşte de fapt să îngrozească religioşii, să-i facă să se teamă de preoţi, care, chipurile, ar fi slujitorii lui Dumnezeu. Ai cui slujitori sunt, de fapt?

51. *Numerii, cap. 18* prezintă, în cel mai autentic stil negustoresc, modul în care Iahve hotărăşte ce daruri şi

zeciuieli să ia fiecare preot, pentru fiecare eveniment sau faptă din viaţa israeliţilor. Cum să îndrăzneşti a spune că Iahve este Dumnezeu?

52. *Numerii, cap. 21 – Şarpele de aramă* prezintă o altă ticăloşie de-a lui Iahve (tradus Domnul). Ajunşi în pustiul de lângă Edom, unii israeliţi „au cârtit” pentru lipsă de hrană şi apă.

În replică, Iahve a aruncat asupra lor şerpi otrăvitori şi a ucis mulţi dintre ei. *Să mai creadă cineva că Iahve e Dumnezeu?* În continuare, ni se prezintă două fapte foarte „divine” ale lui Iahve: îi ajută pe israeliţi să cucerească cetăţile amoreilor, să ardă de vii femeile din cetatea Moav şi să ucidă toată suflarea din Vasan (n-au lăsat măcar un singur rob viu). Comentaţi dumneavoastră fapta individului care a scris în text, în loc de Iahve, Dumnezeu!

53. *Numerii, cap. 25 – Pedeapsa pentru idolatrie şi desfrânare* prezintă uciderea a 24.000 de israeliţi pe care Iahve se mâniase, deoarece se combinaseră cu madiencele din Satin, mâncaseră din jertfele lor şi se închinaseră zeului Velfegor. Probabil, era vorba de zeul moabit Belphegor din Palestina şi de moabite, nu de madience. De la o ediţie la alta, bibliile aprobate de sinodul BOR diferă sensibil, atât între ele, cât şi faţă de documentele istorice certe. Compilatorii şi traducătorii lor au avut mari lacune în probleme de mitologie şi istorie. În orice caz, *un zeu mânios şi crud, care a poruncit măcelul de mai sus, nu putea fi Dumnezeu.* Finalul acestui capitol, art. 17 – 18, o dovedeşte din plin. Iahve ordonă lui Moise: Învrăjbiţi-vă cu madianitenii şi-i omorâţi pe ei!

54. *Numerii, cap. 31 ni-l prezintă pe Iahve ordonând israeliţilor să atace şi să jefuiască cetatea Maidan.* Porunca a fost executată, cu rezultate ceva cam umflate de compilatorii biblici. Se afirmă că au fost ucişi cinci împăraţi madianiţi (o mică cetate nu putea avea atât) şi toţi bărbaţii din cetate. Femeile au fost înrobite, averea şi vitele au fost jefuite, iar casele şi cetăţile au fost arse. Madianiţii nu erau cu nimic vinovaţi de faptul că trăiau pe traseul urmat de fugarii israeliţi. Nici măcar nu s-a tratat cu ei, să li se ceară să se supună etc. *Credeţi că Adevăratul Dumnezeu ar fi poruncit acest măcel şi acest jaf?* Nu, în niciun caz. Sălbaticii antici, din majoritatea popoarelor, îşi justificau jafurile şi omorurile prin poruncile zeilor lor. *Cei care au îndrăznit să identifice un crud şi mărunt zeu tribal oriental cu Divinitatea au săvârşit o groaznică blasfemie.* Capitolul se încheie cu împărţirea de către Iahve a „prăzii, de la om la dobitoc”, între leviţi şi cei care luptaseră. Comentaţi dumneavoastră!

55. *A doua lege, cap. 2, art. 32 – 35* descrie măcelărirea locuitorilor cetăţii Esevon, condusă de împăratul Sion. Au fost ucişi toţi oamenii, bărbaţi, femei şi copii, oprindu-se numai prada de dobitoace. Cum să pui în seama Divinităţii o faptă atât de josnică? Blasfemie!

56. *A doua lege, cap. 3* descrie uciderea locuitorilor cetăţii Vasan, condusă de Og, de „nu le-a mai rămas sămânţă”. Comentaţi!

57. *A doua lege, cap. 6, art. 14 – 15* precizează clar că zeul Iahve este gelos şi se mânie rapid împotriva celor care vor „umbla cu zeii celor din preajma voastră”. E clar că preoţii

israeliţi îşi îngrozeau triburile cu zeul ales de Moise, să nu se închine altor zei, mai atracivi. Cine şi-a permis să identifice acest mărunt zeu războinic, inventat de Moise ori preluat din credinţele mai vechi ale israeliţilor, cu însuşi Dumnezeu, a săvârşit o blasfemie.

58. *A doua lege, cap. 7* începe cu un fals săvârşit de traducătorii creştini târzii, deoarece se intitulează *Oprirea prieteniei cu păgânii.* Termenul *paganus,* de origine latină, a apărut abia în secolul 3 – 4 e.n., după ce secta judaică *noţri* a pătruns în Imperiul Roman, cucerind orăşenii, sub numele de religie creştină (în Christos). *Ţăranii necreştinaţi erau paganus.* De fapt, în acest capitol, *lahve îi instruieşte pe israeliţi să urască toate celelalte popoare din jur, să le jefuiască şi să le ucidă.* Art. 2 precizează: *lahve (tradus Domnul Dumnezeul tău) îi va da pe ei în mâinile tale, îi vei bate pe ei, cu ucidere să-i ucizi pe ei, să nu-ţi fie milă de ei, să nu faci legătură cu ei!* Instigarea la jaf, ucidere şi nemilă nu este deloc divină. Nici porunca de a refuza metisarea cu alte popoare din jur nu este divină. Priviţi cum au tradus blasfemicii numele lui Iahve şi indignaţi-vă măcar cât m-am indignat eu pentru blasfemia săvârşită! Porunca clară din art. 16 *Vei mânca toate prăzile neamurilor pe care lahve ţi le va da ţie, să nu treci cu ochii peste ele!* ne vorbeşte de un tâlhar nemilos, nu de Dumnezeu. Mă întreb dacă primul traducător, călugărul Ieronim, a fost întreg la minte când a făcut aceste identificări, între un mărunt zeu hoţ, jefuitor, crud etc. Şi Atotputernicul Dumnezeu. *De bună seamă, o cumplită rătăcire îi cuprinsese mintea.* El avea scuză că era un sălbatic lipsit de

toate cunoştinţele ştiinţifice moderne, inclusiv de normele de morală. *Ce scuză au însă propagandiştii judeo-creştini actuali, de la papi şi patriarhi şi până la ultimul predicator? Niciuna! Sunt blasfemici, condamnabili pentru faptele lor injurioase.* Sfaturile de izolare şi ură etnică din acest capitol vor fi reluate, mai târziu, de judeii care au compus Talmudul.

59. *A doua lege, cap. 13 justifică războiul de cotropire, în art. 29: După ce Iahve va pierde neamurile cărora tu mergi să le moşteneşti pământul, să nu faci cum făceau neamurile acelea zeilor lor!* Într-adevăr, de la apariţia religiei judeo-creştine şi până în prezent, multe popoare creştine au purtat războaie de cotropire, inclusiv asupra altor naţiuni creştine. *Cele două războaie mondiale s-au purtat, mai ales, între judeo-creştini.*

60. *A doua lege, cap. 13, art. 12 – 16* prezintă porunca lui Iahve de a ucide toţi locuitorii cetăţilor care se închină la alţi zei, oprind numai avuţiile lor. Judecaţi şi dumneavoastră, cititorii, dacă porunca e divină sau tâlhărească!

61. *A doua lege, cap. 17 pune în gura zeului Iahve două porunci de ucidere.* Art. 2 – 6, să fie ucis cel care crede în alţi zei, dacă există cel puţin două mărturii în acest sens. Art. 12 – să fie ucis israelitul care se va sumeţi să nu asculte preotul. Vă las să judecaţi dumneavoastră dacă e corectă traducerea cuvântului lui Iahve prin Domnul Dumnezeu.

62. Caracterul războinic şi nedrept al măruntului zeu iahve rezultă cu claritate din *A doua lege, cap. 20 – Legi pentru război.* Acest capitol cuprinde sarcini pentru preoţii care vor îmbărbăta războinicii, pentru cărturarii care îi vor

instrui etc. Regulile au fost preluate în practica religiei judeo-creştine, în ciuda poruncilor *Să nu ucizi!* şi *Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi!* Şi în prezent, majoritatea armatelor din naţiunile judeo-creştine au preoţi instigatori la război în rândul lor. Cum vă explicaţi această contradicţie? Iniţial, legile din V. T. Precizau *Să nu ucizi alt israelit!* şi *Să iubeşti pe aproapele tău israelit ca pe tine însuţi!* Străinii, numiţi deseori nemernici, trebuiau chiar să fie urâţi şi ucişi, aşa cum am văzut din paginile anterioare. Preoţii judeo-creştini au instigat iniţial la uciderea păgânilor, apoi n-au mai făcut deosebirea dintre inamicii creştini sau necreştini, cum nu fac nici în prezent. De exemplu, în timpul războiului din fosta Iugoslavie, trupele NATO formate din judeo-creştini au atacat sârbii creştini şi în ziua de Paşti, folosind bombe pe care scriseseră *Happy Caster (Paşte fericit!). Concluzia? Rădăcinile deosebit de violente, de crude, de nedrepte şi de sălbatice ale religiei judeo-creştine instigă oamenii să se poarte mai rău decât fiarele.*

63. *A doua lege, cap. 21* precizează clar pedeapsa pentru fiul neascultător – va fi ucis cu pietre de bărbaţii din cetatea lui. Următorul capitol, 22, stabileşte că mireasa care nu va fi fecioară să fie ucisă cu pietre, adulterinii să fie ucişi împreună, violatorul şi violata să fie lapidaţi, dacă fapta s-a produs în cetate iar dacă s-a produs pe câmp, unde femeia nu putea striga, să fie ucis numai violatorul. E clar că avem de a face un un soi de legi penale umane, care nu au nimic divin în ele? *Dumnezeu nu se ocupă de măruntele probleme umane.*

După moartea lui Moise, locul său a fost luat de Iisus

Navi. Iosua sau Iisus era un nume destul de comun la israeliţi, fapt pentru care nu trebuie confundat cu Jeshua, zeificat ulterior sub numele de Iisus Christos. Cartea lui Iisus Navi (Iosua) începe cu o nouă poveste de spionaj: Navi trimite două iscoade peste râul Iordan, în cetatea Ierihonului, iar aceştia sunt găzduiţi de o prostituată „pioasă”, Raav.

64. *Cartea Iosua, cap. 6* descrie dărâmarea cetăţii Ierihonului de către israeliţi, la porunca lui Iahve, prin simpla plimbare a „sicriului legii” şi scoaterea unor sunete de trâmbiţă. Deja, alături de cruzimile obişnuite, compilatorii biblici încep să inventeze şi minuni. Art. 21 este cât se poate de crud: *Şi au dat pieirii toate câte erau în cetate, de la bărbat la femeie şi de la tânăr la bătrân şi până la viţel şi oaie şi asin, cu ascuţişul sabiei. Numai curva Raav, care ascunsese spionii, a fost exceptată de la măcel.* Spuneţi dacă această cumplită fapta a fost inspirată de Dumnezeu, cum se scrie în textul biblic judeo-creştin sau de sălbăticia israeliţilor instigaţi de Navi, în numele zeului lor Iahve, cum scrie în textul original!

65. Cartea Iosua, cap. 7, prezintă lapidarea şi arderea lui Ahar, israelitul care a îndrăznit să ia din Ierihon câteva bunuri lovite de anatema, destinate „visteriei lui Iahve” (tradus Domnul Dumnezeu). Judecaţi dumneavoastră fapta şi chestia cu „visteria Domnului”!

66. *În Iosua, cap. 8, Iahve instigă israeliţii să ocupe cetatea Ghe, să-i măcelărească populaţia şi să împartă avuţiile între ei.* Cetatea a fost atacată cu 30.000 de israeliţi, a fost incendiată. Cei 12.000 de locuitori au fost ucişi, indiferent de sex şi vârstă, iar avuţiile ei au fost împărţite între agresori.

Împaratul Gheii a fost prins viu, a fost torturat o zi, prin spânzurare, iar seara a fost ucis cu pietre la poarta cetăţii sale. Cronicarul biblic afirmă cu mândrie că resturile cetăţii n-au mai fost locuite de atunci.

67. *În Iosua, cap. 10, însuşi Iahve participă la luptă împotriva unei coaliţii formată de împaratul Ierusalimului, ucigând cu pietre de grindină aruncată din Cer mai mulţi oameni decât uciseseră israeliţii cu săbiile.* Aceasta e culmea blasfemiei! Dumnezeu Creatorul ucide oameni nevinovaţi, care îşi apărau pământurile lor? Cică, pentru a avea timp să-i ucida pe toţi, Iahve a oprit Soarele pe Cer (art. 13). Sălbaticii compilatori biblici nu ştiau că ziua e produsă de rotirea Pământului în jurul axului propriu şi nu de mişcarea aparentă a Soarelui în jurul Terrei. Cum să crezi că Dumnezeu nu cunoaşte măcar această măruntă regulă de mecanică cerească? Dacă Terra s-ar fi oprit din rotire numai o milionime de secundă, cădea în vidul universal. La fel, dacă Soarele s-ar opri o fracţiune de secundă din rotaţia în jurul centrului galactic, întregul nostru sistem solar s-ar prăbuşi. Indirect, *cei care au tradus iahve prin Domnul au afirmat că Dumnezeu e ignorant, necunoscător măcar al sistemului nostru solar.*

Din acelaşi capitol, aflăm cum Iosua a torturat şi a ucis pe împăraţii care se opuneau invaziei, din Ierusalim, Hevron, Ierimut, Lahis şi Obolam, cum le-a căsăpit oştile, apoi a tăbărât asupra Machidei, măcelărind întreaga populaţie. Desigur, nu veţi găsi în nicio carte de istorie aceste cetăţi. Dacă ele au existat cu adevărat, au fost mărunte aşezări de păstori, distruse în mod sălbatic, de sângeroşii israeliţi, pe

motiv că aşa le-a poruncit zeul Iahve. *Mai e cazul să vă amintesc în ce constă blasfemia din această legendă războinică?* Sălbăticia şi violenţa din acest capitol, puse pe seama lui Dumnezeu, mi-au produs o teribilă indignare. Dacă doriţi, îl puteţi citi, să vă lămuriţi cu câtă seninătate descriu cronicarii judeo-creştini cele mai teribile cruzimi.

68. *Cartea lui Iisus (Iosua) Navi, cap. 11 – Stârpirea hananeilor* precizează genocidul chiar din titlu. *Lahve îl îndeamnă pe Iosua să nu aibă milă de cei care se opuneau expansiunii israelite iar acesta şi oastea lui măcelăresc de-a valma luptători, femei, copii.* Oribil! Cum să spui că Biblia e o carte sfântă şi să pui demnitarii unor naţiuni să jure pe ea? **Biblia este cea mai oribilă colecţie de crime, jafuri şi alte fapte abominabile.**

În capitolul următor, 12, din aceeaşi carte a lui Iosua sunt enumeraţi „împăraţii" ucisi de israeliţi, cu o mândrie de criminal sadic. Ce cumplită blasfemie, să alături numele Domnului de aceşti tâlhari, ucigaşi şi jefuitori! Oare, niciun propagandist religios ceva mai şcolit n-a observat aceasta? Eu cred că majoritatea preoţilor moderni ştiu adevărul, fapt pentru care sunt atei şi-şi joacă rolurile numai din interes material.

După moartea lui Iosua (Iisus Navi), Iahve ar fi dat pământul în stăpânirea lui Iuda. *Observăm că zeul lahve era cam mărginit, deoarece cunoştea numai despre teritoriile micilor state cetăţi din Orientul Apropiat, dar nimic despre continentele Terrei.* Cum să crezi că un asemenea zeu crud şi mărginit era însuşi Dumnezeu? Nici măcar un copil modern nu

poate crede această blasfemie. Domnia lui Iuda este descrisă în cartea *Judecătorii.*

69. *Judecătorii cap. 1 începe cu fapte abominabile.* Israeliţii au măcelărit 10.000 de hananei şi ferezei, l-au prins pe Adonivezec, regele Ierusalimului, i-au tăiat degetele de la mâini şi de la picioare, apoi au ars cetatea sa. Deci, Ierusalimul, capitala religioasă a statului Israel, a fost cândva o cetate a altui popor.

70. *Judecătorii, cap. 3, art. 8* arată că Iahve (tradus Domnul) *s-a înfuriat* pe israeliţi pentru faptul că au îngăduit unele cazuri de metisare cu alte neamuri (hateii, amoreii, ferezeii etc.) şi *ia pedepsit* cu robie la Husarasatem, împăratul Siriei. Lăsând la o parte faptul că sirienii n-au avut niciodată un astfel de împărat, cum să afirmi că Dumnezeu s-a mâniat pe un mic trib sălbatic de israeliţi pentru o metisare absolut firească? *Dumnezeu nu are slăbiciuni şi defecte umane, cum ar fi ura, mânia, pizma, gelozia, cruzimea etc. Mă contrazice cineva?* În acest caz, blasfemia constă în coborârea imaginii perfecte şi pure a Divinităţii, din plan divin superior, în plan uman inferior, atribuindu-i defecte de câine, hienă, şobolan etc.

71. *În acelaşi capitol, ni se descrie o faptă mişelească, poruncită, cică, de lahve (tradus Domnul):* israelitul Aod l-a ucis prin înşelăciune pe Eglom, împăratul Moavului, apoi, împreună cu cotribalii săi, au măcelărit zece mii de moaviti. *Desigur, Dumnezeu nu inspiră şi nu aprobă astfel de fapte bestiale.* Ţinând cont de micimea teritoriului din Orientul Apropiat pe care se descriu evenimente biblice, din actuala

Sirie şi până în actuala Iordanie, trebuie să înţelegem că *„împaraţii” din mitul biblic erau mărunţi conducători de state-cetăţi, proprii unor triburi semite.* Majoritatea nu sunt menţionaţi nici în istorie, nici în geografie.

72. *Judecătorii* continuă cu fapte bestiale, inspirate de zeul Iahve, tradus Dumnezeu. În prima parte, ni se prezintă măcelul oştilor hananite iar într-a doua uciderea „împăratului hananit” Sisara, de către israelianca Iail, soţia lui Haver Kineul, prin baterea unui ţăruş în cap. Sisara se refugiase în cortul ei, deoarece erau prieteni de familie. *În niciun caz, Divinitatea nu inspiră trădarea prieteniei, uciderea şi genocidul.*

73. *Judecătorii, art. 6 – 8 prezintă mai multe fapte care explică cumplita rătăcire judeo-creştină.* Israeliţii, uitând de zeul lor Iahve, au fost cotropiţi de madianţi. Au strigat însă la Iahve (tradus Domnul) şi acesta le-a trimis un înger cu pretenţia sa de iertare: să-i fie jertfit un ied şi câteva azime. Jertfa a fost îndeplinită de Ghedeon-Ierovaal, pe motiv că el ar fi fost alesul zeului. Ca să-şi arate puterea, Iahve i-a poruncit lui Ghedeon să aleagă numai trei sute de luptători, să nu creadă israeliţii că au câştigat lupta prin forţe proprii. Aceşti trei sute de israeliţi au efectuat, cică, un atac de noapte în tabăra madianiţilor (cam ca raidul nocturn al lui Vlad Ţepeş), au determinat confuzie şi ucidere, apoi i-au prins pe cei doi domni madianiţi, Oriv şi Ziv, lichidându-i. Desigur, totul s-a făcut sub directa conducere a „Domnului”. Măcelul este completat cu torturarea şi lichidarea bătrânilor şi bărbaţilor din cetatea Skhot, deoarece au refuzat să le dea alimente

luptătorilor lui Ghedeon. Dacă dumneavoastră găsiţi ceva divin în această poveste, vă rog să-mi spuneţi şi mie! Eu văd numai bestialitate şi injustitie. De moralitate, nici nu e cazul să mai vorbim, Ghedeon, „alesul Domnului”, avea 70 de fii, de la numeroase ţiitoare.

Judecătorii, cap. 9 ne prezintă o faptă foarte „pioasă” a lui Avimeleh, fiul lui Ghedeon, zis şi Ierovaal: a adunat o bandă de ucigaşi, şi-a prins 68 dintre fraţi şi i-a ucis, scăpând numai mezinul Ioatan, care se ascunsese. Ca răsplată pentru cumplitul fratricid, a fost uns împărat, în numele lui Iahve (tradus Domnul), la stejarul din Sichem (loc „sacru”). Amicii mei cititori, e vorba de o blasfemie sau nu? Cum să îngăduie Dumnezeu un fratricid atât de cumplit, ba să-l şi aleagă pe ucigaş drept omul Domniei Sale? Am folosit pronumele de politeţe Domnia Sa pentru Dumnezeu, deoarece adresarea judeo-creştină, la persoana a doua singular, este complet nerespectuoasă. Un judeo-creştin se adresează unor mărunţi funcţionari de stat cu *dumneavoastră* sau *Domnia Voastră,* iar lui Dumnezeu, cu *tu.* Am raţionat corect sau nu?

Ca răsplată pentru ungerea ca împărat, Avimeleh şi gaşca lui au atacat cetatea Sichem, i-au ucis toată suflarea, apoi au ars-o şi au presărat sare peste resturi, să nu mai crească nimic. **Cine spune că Biblia e o carte sacră, inspirată divin, e şarlatan sau nebun de legat.** Nici măcar scenariştii de groază de la Hollywood nu imaginează asemenea torturi, cruzimi, jafuri şi măceluri absolut iraţionale.

75. *Judecătorii, cap. 12 prezintă o faptă abominabilă, repetată deseori de judeo-creştini, până în zilele noastre.*

Tribul lui Galaad, condus de Ieftaie, se luptă cu tribul frate al lui Efraim şi ucide 42.000 de efraimiţi. *Cine inspiră războiul fratricid, Dumnezeu sau sălbăticia din oameni?* De la impunerea judeo-creştinismului în Europa, la începutul secolului 4 e.n., câteva sute de milioane de arieni s-au ucis între ei, din cauze religioase (măcelărirea păgânilor), teritoriale şi economice. Ce făcea zeul lor, Iisus Christos, când adoratorii lui se măcelăreau ca fiarele, pentru aiureli ideologice sau datorită unor interese economice? *De ce nu-i oprea, dacă este parte din Divinitatea văzută ca o „sfântă treime”? Să credem că Divinitatea e neputincioasă în faţa bestialităţii Umanităţii semicivilizate ori că, în realitate, judeo-creştinii nu s-au adresat lui Dumnezeu, nu i-au ascultat poruncile şi nu au respectat legile divine, ci s-au lăsat mânaţi în măceluri de modelele studiate în Biblie?* Acesta este răspunsul: modelele bestiale din Biblie, imprimate în creierele limbice ale judeo-creştinilor, îi conduc ca nişte diavoli ucigaşi, să săvârşească cele mai abominabile fapte. Vom vedea şi demonstraţia ştiinţifică a acestui adevăr, în alt capitol din această parte a cărţii.

76. Istoricii apreciază că întreaga carte *Judecătorii* a fost redactată după secolul 5 î.e.n., sub influenţa feniciană şi greacă, astfel că triburile israelite au renunţat la crudul Iahve, impus de monoteistul Moise, adoptând şi alţi zei. Pretenţia de monoteism, terminată odată cu *Judecătorii,* a adus însă o nouă invenţie: *în locul zeului suprem, se prezenta un înger al acestuia, fapt recunoscut anterior.* Un astfel de înger a vestit naşterea celebrului Samson din tribul lui Dan, viteazul care a

ucis o mie de filistini (palestinieni) cu o falcă de asin. Înşelat însă de Dalila, el ajunge să se roage unui zeu nou, importat din panteonul grec (Adonis): *Adonae, Doamne al puterilor, adu-ţi aminte de mine şi mă întăreşte încă o dată, Dumnezeule!* (cap. 16, art. 29). Acelaşi zeu, împreună cu zeul Eli, au fost invocaţi de Joshua, devenit zeul creştin Iisus Christos.

Procesul de renunţare la crudul Iahve a continuat, astfel că, în *Judecătorii, cap. 18,* israeliţii din tribul lui Dan îşi însuşesc idoli – terafimi. Judeo-creştinii au păstrat *terafimii* (idoli de lut) în religie, prezentându-i ca *serafimi,* adică nişte îngeri fără trup, înzestraţi cu aripioare. Însuşirea noilor zei n-a schimbat însă caracterul sălbatic al judeilor din tribul lui Dan: *cap. 18, art. 27* prezintă măcelărirea de către ei a populaţiei din cetatea Lesa şi distrugerea cetăţii prin foc, fără niciun fel de motiv.

77. *Judecătorii, cap. 19 – Nelegiuirea din Gavaa* prezintă obiceiurile homosexuale ale bărbaţilor acestei cetăţi şi misoginismul specific religiilor orientale. Un levit şi cu ţiitoarea sa au fost găzduiţi la tribul Veniamin, în cetatea Favaa, de un om cumsecade. Mai mulţi bărbaţi din cetate i-au cerut gazdei să le dea levitul, să-l violeze. Gazda le-a oferit în loc pe fiica sa şi ţiitoarea levitului. Perverşii au violat ţiitoarea toată noaptea, până ce a murit. În replică, levitul, preot, „om sfânt”, a tâiat trupul ei în 12 părţi şi le-a trimis triburilor israelite. Dacă aşa ceva se scrie într-o carte sfântă, menită să ne ghideze raţiunea către Divinitate, atunci ce se mai scrie în romanele porno şi de groază? Blasfemia este clară.

78. *Judecătorii, cap. 19,* prezintă războiul dintre tribul lui

Veniamin şi celelalte triburi israelite, pentru răzbunarea ţiitoarei levitului din capitolul precedent. Cele 11 triburi nevinovate au furnizat 400.000 de luptători, împotriva a 25.000 de apărători din tribul Veniamin veniţi în ajutorul locuitorilor din Gavaa. În ciuda disproporţiei, în prima zi, fiii lui Veniamin au ucis 22.000 de israeliţi. Aceasta i-a determinat pe israeliţi să „plângă înaintea Domnului" şi să întrebe dacă mai are rost să lupte împotriva fraţilor din tribul Veniamin. *„Domnul" le-a poruncit să continue războiul.* Şi iar au ieşit fiii lui Veniamin din cetate şi au ucis 18.000 de israeliţi. Înfrânţi au plâns din nou în faţa Domnului şi au întrebat dacă să mai lupte împotriva fraţilor lor. „Domnul" le-a poruncit să atace din nou, căci îi va da pe mâinile lor. *În a treia zi, oştirile aliate, îndrumate de „Domnul", au ucis 25.100 de luptători din tribul Veniamin, apoi încă 18.000, apoi încă 5.000, apoi, pe măsură ce veniaminii se retrăgeau, încă 2.000.* Măcelul nu s-a oprit însă. Fugarii din tribul Veniamin s-au retras în pustie, la Remon, însă cetăţile lor au fost trecute pe sub ascuţişul sabiei, de la om la dobitoc şi distruse prin foc. Seminţia lui Veniamin a scăzut până aproape de dispariţie. *Comentaţi dumneavoastră caracterul divin şi revelat al acestui măcel!*

79. *Judecătorii, cap. 21, prezintă un alt măcel irational:* israeliţii au atacat fraţii lor din Iavis Galaad, au ucis toţi bărbaţii şi toate femeile, păstrând numai 400 de fecioare, pe care le-au oferit supravieţuitorilor din tribul Veniamin, să se refacă. *Divine fapte, nu?*

Începând cu cele patru cărţi ale împăraţilor Vechiul Testament îi numeşte Dumnezeu şi pe zeii Şabaot (Savaot),

Adonai, Eloe etc. Distrugând complet alegaţia de rădăcină monoteistă a creştinismului. Demnitarii iresponsabili, care au introdus în Parlament, în Justiţie şi în alte instituţii statale jurământul pe Biblie şi studierea acesteia în şcoli, au îndemnat populaţia să se depărteze de Adevăratul Dumnezeu, cel existent de miliarde de miliarde de ani şi *au impus populaţiei româneşti nişte zei sălbatici inventaţi de populaţiile din Orientul Apropiat, în urmă cu 2 – 3000 de ani (elohim, Eli, Iahve, Adonai şi Sabaot). Cunoaşteţi vreo blasfemie mai cumplită decât aceasta? Populaţia este închisă şi izolată de Divinitate, într-o sferă de credinţe politeiste sălbatice.* Să vedem şi câteva din blasfemiile săvârşite de cei care l-au identificat pe Dumnezeu cu noii zei adoptaţi de israeliţi.

80. *Cartea întâi a împăraţilor* începe cu un fals şi o rugă politeistă. Cică, Anna, soţia lui Elcana, să prezentat la „Biserica Domnului” şi s-a rugat, la Iahve, Adonae, Eloe, Savaot, cerând să i se nască prunc. În realitate, israeliţii n-au avut niciodată biserică, ci cort sau templu de rugăciune, iar cuvântul Iahve, alăturat zeilor respectivi, a fost tradus prin Domnul. Ce să caute Adevăratul Dumnezeu, cel existent în realitate, între zeii inventaţi sau preluaţi de israeliţii de la alte popoare orientale? *Blasfemie!*

81. În *Cartea întâi a împăraţilor, cap. 4, descoperim rădăcinile sălbatice ale credinţei judeo-creştine în puterea lucrurilor pretins sacre (amulete, iconiţe, moaşte etc.).* „Sicriul zeului Iahve” (tradus Dumnezeu) ajunsese, la circa 4 – 5 secole de la moartea lui Moise, în Silom, în templul întreţinut de preotul Ili şi cei doi fii ai săi – Ofni şi Finees. Originea

babiloniană a „sicriului” este probată de faptul că se sprijinea pe doi heruvimi, adică boi înaripaţi, din cei adoraţi în templele babiloniene. Sicriul nu mai făcea însă minuni. Israeliţii, atacaţi de un „neam străin” (filistini), au încasat succesiv mai multe înfrângeri, pierzând 4.000, apoi, încă 30.000 de luptători, printre care şi preoţii tineri – Ofni şi Finees. Mai mult, inamicii au capturat „sicriul sacru”. *În ce constă blasfemia? Dumnezeu există şi acţionează, concomitent pe întreaga planetă, dacă nu şi mai departe. Ca atare, nu poate fi înlocuit de lucruri despre care se pretinde că ar poseda puteri supraumane (divine), cum ar fi sicriul, chivotul, moaştele, icoanele şi alte invenţii sălbatice.* În al doilea rând, dacă, prin reducere la absurd, Dumnezeu ar dărui cuiva un lucru înzestrat cu puteri supraumane, acest lucru n-ar putea fi luat de la cel căruia i-a fost dăruit de nimeni.

82. În *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 5,* aflăm cum i-a pedepsit Savaot pe filistenii care au furat „sicriul legii” şi l-au dus cu ei în Azoton, în templul zeului Dagon: în timpul nopţii, a distrus statuia zeului Dagon, apoi „i-a spuzit cu bube ele în e. R” şi a produs o invazie de şoareci. Filistenii au mutat „sicriul lui Iahve” în Ghet, însă locuitorii acestei cetăţi au fost loviţi cu „bube în e. R” şi cu invazie de şoareci. *Vă vine a crede că un blasfemic a inventat şi a pus pe seama lui Dumnezeu astfel de mărunte fapte de răzbunare?* Ca o ironie a Divinităţii, multe femei judeo creştine poartă ca talisman „piatra lui Dagon”, o bijuterie fără valoare, vândută de nişte şarlatani, ignorantelor care n-au habar nici măcar de religia din care pretind că fac parte. Şi mai ironic, reclama pentru vânzarea pietrei lui Dagon

s-a făcut prin reviste cu pronunţat caracter religios, alături de anunţuri privind diverse evenimente judeo-creştine. **V-am spus eu că neamul românesc nu are nici religie, nici credinţă, ci numai un amalgam de superstiţii exploatate de preoţi.**

83. În *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 6,* descoperim şi „gheşeftul" prin care filistenii scapă de necazuri: construiesc nişte obiecte de aur de forma locurilor rănite (e. R) şi a şoarecilor agresori, le pun într-un car, cu tot cu sicriul lui Iahve şi returnează obiectele israeliţilor. Israeliţii din Vetsamis, care secerau, au văzut întoarcerea sicriului şi s-au bucurat teribil, dar Iahve s-a supărat (de ce?) şi-a ucis 50.070 de bărbaţi dintre ei. Abia când preoţii leviţi din ţarina lui Ozie au preluat sicriul, daravera s-a încheiat. *E blasfemic şi ilogic să spui că Dumnezeu a ucis* atâta popor şi că a primit aproape umoristic (textul precizează câte cu... îi de aur a dat fiecare cetate filistină). *În realitate, acest text a fost confecţionat de leviţi, cu două scopuri clare:* să-i sperie pe israeliţi că, fără „sicriul lui Iahve", vor fi bătuţi de orice alt neam (primul motiv) şi să justifice de ce niciun israelit obijnuit nu avea voie să vadă „sicriul domnului Iahve", apanaj al preoţilor leviţi, fără să moară. Vreun curios ar fi putut băga mâna în lădoiul respectiv şi ar fi găsit numai nişte pietre, fără niciun efect. Povestea trebuia să îngrozească toţi israeliţii, după principiul că frica păzeşte bostănăria (şi religia, desigur).

84. *În cartea întâia a împăraţilor, cap. 8, „domnul lahve" se supără pe israeliţii care-i cereau lui Samuil să le dea un împărat, pe motiv că respectivii „s-au lepădat de mine, să nu*

împărăţesc peste ei”. Ca să vezi ce înalt ideal îşi propusese Dumnezeu! Să împărăţească peste câteva triburi sălbatice, dintr-un colţ arid al Terrei. *Blasfemicilor, Dumnezeu e stăpân într-un Univers infinit, populat cu o infinitate de lumi superioare celei atinse de noi.* Cum să-l coborâţi în plan antropomorf, să-i atribuiţi defecte de personalitate specifice sălbaticilor israeliţi din urmă cu 2500 de ani?

85. Începând cu *Cartea întâia a împăraţilor,* compilatorii biblici au descoperit că zeii, la fel ca oamenii, au spirit, duh, astfel că au început să înlocuiască prezenţa fizică a zeului cu duhul lui. În cap. 11, Saul, uns împărat de Samuil, „peste care s-a pogorât duhul Domnului (Iahve)” a adunat o oaste de 670.000 de israeliţi din triburile lui şi i-a învins pe amoniţii conduşi de Naas. Cam greu de crezut că Dumnezeu se ocupă de astfel de fapte războinice, nu?

86. *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 12 este integral redactată de leviţi,* pentru a sugestiona israeliţii să le asculte întocmai poruncile şi ritualurile, făcute în numele „Domnului”. Ei le promit ocrotire divină, dacă vor asculta glasul Domnului (aiureală, deoarece Dumnezeu nu discută cu toţi muritorii), dar şi pedeapsă divină, dacă nu vor respecta legile stabilite de leviţi, încă din timpul lui Moise. *E o blasfemie să vorbeşti în numele lui Dumnezeu, mai ales când eşti un sălbatic păstor şi agricultor antic.* În realitate, în timpul istoric cunoscut de actuala Civilizaţie Umană, *singurii care au „vorbit” cu adevărat în numele lui Dumnezeu, prin faptele lor creatoare şi morale, au fost oamenii de ştiinţă şi reformatorii morali (nu religioşi!).* De exemplu, reformele morale prin care au fost

dezrobite anumite popoare (ţiganii din Europa, negrii din SUA etc.) şi s-au acordat femeilor drepturi egale cu bărbaţii au fost făcute de soli divini, în contra textelor religioase care justificau sclavia femeilor, negrilor, ţiganilor şi altor categorii de persoane.

Capitolul respectiv se termină cu îndemnul împăratului Saul *Temeţi-vă de Domnul!* îndemn care s-a perpetuat, la fel de sălbatic, în religia judeo-creştină actuală. *Psihologia demonstrează că persoana care se teme de cineva, nu crede în acel cineva, ci îl urăşte instinctiv, visează să scape de frică etc.*

87. În *Cartea întâi a împăraţilor, Cap. 16,* aflăm un lucru nou: Dumnezeu îşi arată voinţa prin tragere la sorţi sau la zaruri. Această falsă credinţă era practicată de hinduşi cu vreo mie de ani înaintea redactării textului biblic, ei având chiar şi un zeu suprem al jocului de zaruri. Davapara, zeu care marca începerea decăderii rasei umane. În art. 44, aflăm că sorţii au fost aruncaţi între împăratul Saul şi fiul sau Ionatan, iar câştigul fiului a trezit mânia tatălui, în pofida „voinţei divine" exprimată în zaruri. *Vă imaginaţi blasfemia?* Cei mai aleşi „fii ai Domnului" ar fi jucătorii de barbut, care freacă zarurile toată ziua. *În realitate, voinţa lui Dumnezeu se manifestă în conştiinţa oamenilor culţi, creatori şi morali, chiar dacă zarurile arată altceva.* Sorţii din zaruri sau din alte obiecte se supun legii probabilităţii matematice, ca orice alte fenomene aleatorii (întâmplătoare). *Voinţa lui Dumnezeu este Lege hiperconştientă, nu hazard orb, cum cred sălbaticii, inclusiv superstiţioşii din timpul nostru.* E blasfemic să crezi că Atotputernicul se coboară între oameni, să le rotească

zarurile.

88. *Cap. 15 din Cartea întâia a împăratilor* ne arată că şi Şabaot era un zeu războinic, lipsit de preocupări creatoare şi civilizatoare. El îi porunceşte lui Saul, în art. 3, următoarele (textual): *Şi acum să mergi şi vei bate pe Amalic şi pe Jerim, şi nimic din ei să nu cruţi! Să-i pierzi pe ei, să-i dai pierzării pe ei şi toate ale lor! Să nu-ţi fie milă de ei, ci să ucizi de la bărbat până la femeie şi de la prunc până la sugător, şi de la viţel până la oaie, şi de la cămilă până la asin!* Ce cumplită blasfemie! *Cum să identifici un asemenea zeu răzbunător, irational, ucigaş, însetat de măceluri etc. Cu Dumnezeu?* Dumneavoastră ce părere aveţi? Desigur, porunca a fost executată, cu o cruzime pe care n-a reuşit s-o reproducă niciun film de război modern.

89. În *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 16,* zeul Şabaot conspiră cu preotul Samuil, înlocuindu-l pe împăratul Saul cu păstorul David, „în care coboară duhul său". În schimb, acelaşi duh îl chinuie pe Saul. *În ce constă blasfemia şi prostia compilatoilor biblici?* În primul rând, ei au uitat că, de la bun început, în *Facerea, cap. 6, Şabaot* a interzis ca duhul său să pătrundă în vreun pământean. În al doilea rând, chiar şi un simplu zeu nu s-ar fi ocupat de chinuirea unui împărat decăzut. Adevăratul Dumnezeu nu chinuie niciodată vreun om, ci-i acordă alinare, vindecare, întărire. Desigur, pentru aceasta, omul trebuie să creadă în Dumnezeu, nu în zeii sălbatici din Biblie şi alte scrieri vechi.

90. *Cartea întâia a împaraţilor, cap. 18, art. 17* introduce o expresie blasfemică şi sângeroasă, care a făcut carieră mai

mult de zece secole: războaiele Domnului. În realitate, Marele Creator n-a instigat şi n-a aprobat niciun război, nicio luptă, nicio crimă. Toate acestea le-au făcut oamenii sălbatici, instigaţi de preoţi sălbatici, închinători la zei războinici şi cruzi. În art. 27 al aceluiaşi capitol, ni se prezintă şi modalitatea prin care David a ajuns ginerele lui Saul: *a ucis 100 de filisteni, le-a tăiat penisurile neconforme cu „legea Domnului" şi le-a prezentat public, să se vadă că nu erau tăiate împrejur. Blasfemie!* Marele Creator ne-a creat exact cum trebuie, fapt pentru care nu trebuie să jertfim din trupul nostru nimic (nici prepuţ, nici testicul, nici buze etc.).

91. *Cartea întâia a împăratilor, cap. 19 – 26 ne prezintă dovada că Şabaot nu era nici pe departe un zeu puternic.* Astfel, deşi zeul îl alesese pe David, împăratul Saul, cel urât de „Domnul Sabaot", îl goneşte şi-l torturează pe păstor în fel şi chip. *Aceasta explică şi necredinţa judeo-creştinilor în atotputernicia lui Dumnezeu, necredinţă încifrată în proverbul Până la Dumnezeu te mănâncă sfinţii şi în teama de funcţionarii statali, de parcă ar fi zei.* În realitate, cine este ocrotit cu adevărat de Dumnezeu, pentru faptele sale creatoare şi morale, nu se teme de nimeni şi de nimic din această Lume. *Mă contrazice cineva?* Condiţia este însă ca omul să fie demn de ocrotirea divină, nu un păcătos care face toate relele, apoi se prezintă la popă, să-l ierte. Astfel de indivizi mistici nu vor ajunge niciodată sub ocrotirea divină.

92. *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 28 – Saul la vrăjitoarea din Endor* explică bazele spiritismului atât de răspândit printre judeo-creştini. Împaratul Saul apelează la

vrăjitoare, să-i aducă spiritul preotului Samuil, să-l sfătuiască ce are de făcut. Sălbaticii israeliţi aveau scuza ignoranţei şi sălbăticiei lor, dar ce scuză au imbecilii contemporani care cred în spiritism? Ştiinţele ne arată că, odată cu moartea trupului fizic (care se şi descompune ori se arde), corpul energetic părăseşte pentru totdeauna această planetă, fără posibilităţi de a se întoarce, fie chemat, fie din proprie iniţiativă (ca strigoi, spirit bântuitor etc.). *Cei care cred în spiritisme sunt la fel de blasfemici ca oricare alţii, deoarece încalcă o lege divină, legea separării nete dintre lumea vie terrană şi alte lumi, în care migrează sufletele.* Ei pot fi simpli şarlatani, care folosesc trucuri de ventriloc pentru a imita spiritele sau alienaţi mintal, autosugestionati că discută cu spiritele morţilor. În acest caz, psihologia a făcut lumină: cei care cred că văd spiritele morţilor şi conversează cu ele, cum făcea B. P. Haşdeu, îşi produc imaginile decedatilor din memorie şi discută cu ele direct din partea cea mai sălbatică a creierului (implicit, cea mai naivă) – creierul emoţional sau limbic.

93. *Cartea întâia a împăraţilor, cap. 30 a instituit un obicei care continuă şi în zilele noastre: să prazi pe „vrăjmaşul Domnului” (art. 26) şi să împarţi prada între „drept-credincioşi”.* Liderii politico-militari au avut mereu această scuză „divină” – jefuim duşmanii Domnului. În realitate, Dumnezeu nu are niciun duşman pământean sau de altfel, din cauză că este atoatecunoscător şi atotputernic. Sălbaticii lacomi şi şireţi au folosit acest tertip pentru a jefui pe cei mai slabi. Probabil, George Bush, îndoctrinat biblic de un negru

baptist, a atacat şi a jefuit Irakul în baza acestui principiu. *Blasfemia aceasta este o frână cumplită în calea evoluţiei paşnice, creatoare şi morale a Omenirii.*

94. În *Cartea a doua a împăratilor, cap. 5, art. 24,* zeul Şabaot (tradus Domnul) intervine din nou direct în lupta dintre triburile israelite şi străini: *„că atunci va ieşi Domnul înaintea ta, să taie în război pe cei de alt neam”.* Blasfemie! Atotputernicul putea anihila, cu un cuvânt, o oştire mai mare decât Terra, dar a pus mâna pe sabie, să ucidă pentru „iubitul său David”, ajuns „împărat” peste triburile lui Iuda şi ale israeliţilor?

95. Începând cu *Cartea a doua a împăratilor, cap. 6,* compilatorii numesc „sicriul lui Iahve („Domnul”) din textele anterioare – *chivotul Domnului.* Transportul acestei relicve, care a existat sau nu, a determinat mare veselie printre israeliţi, cu cântece şi dansuri. *Cu această ocazie, David s-a lăsat dus de val, expunându-şi public organele genitale.* Halal carte sacră şi revelată!

96. Începând cu Cartea a doua a împăratilor, cap. 7, preoţii introduc o inovaţie în relaţiile cu „Domnul”. Aceştia (Iahve, Şabaot etc.) nu mai discută direct cu conducătorii israeliţi, cum procedaseră anterior, ci folosesc „văzători” şi „proroci”, ca intermediari. *E un semn al începutului subordonării puterii laice celei religioase, subordonare care a continuat până la finele Evului Mediu creştin, cu toate consecinţele ei nefaste pentru evoluţia vieţii umane.* În acest capitol, Şabaot îi promite lui David, prin profetul Natan, că din seminţia lui se va naşte „un fiu al Domnului”, care va zidi

casa numelui (probabil, templu) şi va domni veşnic. *Această profeţie a constituit baza religiei judeo-creştine de mai târziu (cam după o mie de ani de la pronunţarea ei).* Textierii biblici susţin că Şabaot a anunţat astfel apariţia lui Mesia, căruia el, zeul, să-i fie tată. Şabaot a avut însă pretenţia să nu-i mai fie mutat chivotul din cort în cort, ci să i se zidească lăcaş. Şi aşa au început să se construiască şandramalele mistice care au umplut planeta… *Nu e o blasfemie să afirmi că Atotputernicul Stăpân al Universului încape într-o zidire făcută de mâna omenească (templu, biserică, geamie, sinagogă etc.)? Ba este!*

97. *Cartea a doua a împăratilor, cap. 10,* prezintă o minciună gogonată, infirmată de textele istorice: cică, israeliţii conduşi de Ioan, fiul lui David, i-ar fi înfrânt pe sirieni. În realitate, David din tribul judeilor a domnit între anii 1013 – 973 î.e.n., s-a confruntat numai cu triburi filistine, amorite şi moabite şi a stabilit capitala statului său la Ierusalim, unde urma să zidească „casa Domnului”. Sirienii erau prea puternici să fie învinşi de triburile israelite. *Cine a „revelat” minciuna, într-o carte „sacră”?*

98. *Cartea a doua a împăratilor, cap. 11, prezintă o mare mârşăvie săvârşită de „alesul Domnului” David.* Acesta a corupt-o pe Vârsaviea, soţia lui Urie Heteul şi i-a trântit un prunc. Şi-a desăvârşit ticăloşia trimiţându-l pe Urie Heteul să moară în război cu amoniţii, în cel mai expus loc, apoi a adus-o pe Vârsaviea în casa lui din Ierusalim, alături de celelalte neveste şi şi-a făcut-o soţie. Un corupător, adulterin şi ucigaş să fie alesul *Domnului? Blasfemie!*

99. În *Cartea a doua a împăratilor, cap. 12,* însuşi zeul

(Iahve ori Şabaot) săvârşeşte o ticăloşie: *ucide pruncul născut din adulterul lui David.* Ce vină avea bietul copil? Nu era mai drept să ucidă vinovatul? Ce vină are individul care a tradus numele zeului sălbatic prin Dumnezeu? Isprava zeului continuă însă pe alt ton: îi dăruieşte lui David alt prunc, de la aceeaşi femeie, copil ce este numit Solomon. Interesant este faptul că, la timpul respectiv, David avea în harem 800 de ţiitoare. Ce morală o fi impus zeul ăla în minţile sălbaticilor judei? *Capitolul se termină cu un măcel bestial al amoritilor înfrânţi: i-au tăiat cu ferăstraiele ori i-au aruncat de vii în cuptorul de ars cărămidă.* Desigur, cununa regelui amonit a fost însuşită de David iar prăzile, de poporul său.

100. Aşa morală la tată, aşa morala la fiu. În *Cartea a doua a împăratilor, cap. 13* ni se descrie un viol şi un incest petrecut în „casa piosului David”. *Primul său născut, Amnon, şi-a violat sora de tată, Tamara, născută din altă concubină.* David nu i-a reproşat nimic, dar Avesalom, fratele de sânge al Tamarei (după mamă), a organizat uciderea vinovatului. *Cam aceasta era atmosfera morală în rândul „poporului sfinţit de lahve, mai presus de toate celelalte neamuri”.* Nişte sălbatici cruzi, cu pretenţii de „popor ales”. *E o blasfemie sau nu să afirmi că aceste bestii numai aparent umane formau şi formează „poporul sfânt şi ales”?*

101. Replica „morală” a lui Avesalom, prezentată în cap. 16 – 18 ale aceleaşi cărţi, nu întârzie să apară. Fiul îşi izgoneşte tatăl (David) din Ierusalim şi „intră la ţiitoarele lui, înaintea ochilor a tot Israilul” (în văz public). După aceasta, urmează o cruntă luptă între devotaţii lui David şi adepţii lui

Avesalom, în care cad vreo 20.000 de bărbaţi iar rebelul fiu este rănit şi acoperit cu pietre, deoarece se credea că murise. Toate aceste fapte se petreceau sub ochii „Domnului”. Blasfemie!

102. *Caracterul pur vrăjitoresc şi sălbatic, al aşa zisei religii monoteiste israelite este demonstrat clar în Cartea a doua a împăraţilor, cap. 21.* David, constatând că foametea lovise trei ani la rând, oferă şapte bărbaţi din „casa lui Saul”, să fie sacrificaţi de gavaoniteni: „şi i-au spânzurat pe ei în munte, înaintea Domnului”. Vă las să apreciaţi dumneavoastră despre ce „Domn” era vorba.

103. *Ca o culme a neruşinării, după toate acestea, în cap. 23, cart. 2,* David afirmă: *„Duhul Domnului a grăit în mine şi cuvântul lui, pe limba mea”.* Un sălbatic se închipuia alesul lui Dumnezeu iar alţi sălbatici actuali, judeo-creştinii, îi susţin această alegaţie, deşi textele bublice ni-l prezintă ca pe un infractor. Ce blasfemie!

104. *Cartea a doua a împăraţilor, cap. 24, ni-i prezintă pe zeii lahve şi Şabaot complet iraţionali:* pedepsesc poporul israelit cu ciumă, omorând 70.000 de oameni, pe motiv că David păcătuise, făcând recensământul populaţiei apte de luptă. Mânia lor iraţională nu s-a liniştit, până ce David n-a zidit jertfelnic în aria lui Orna şi le-a sacrificat câţiva boi. *Judecaţi şi dumneavoastră cu cine îl identifică judeo-creştinii pe Dumnezeu!*

105. *Cartea a treia a împăraţilor, cap. 1* începe cu un „gheşeft” făcut de „prorocul” Natan cu Vârsaviea, mama lui Solomon, în timp ce David trăgea să moară. Natan o sfătuieşte

să-i ceară soţului domnia pentru fiul ei Solomon şi-i promite că el îl va lămuri pe David că aceasta este voia „Domnului”. Conspiratorii reuşesc şi David porunceşte preotului Sadoc să-l ungă împărat pe Solomon, în Sion, prin vărsarea unui corn de ulei pe capul său. Acest ritual al ungerii cu ulei, pur vrăjitoresc, continuă şi astăzi la judeo-creştini, prin mirungere.

106. *Cartea a treia a împăraţilor, cap. 2* prezintă primele fapte ale „înţeleptului rege Solomon, cel uns de Domnul”: şi-a ucis fratele mai mare, eventual concurent la tron, Adonias, a alungat preotul tatălui său, Aviatar (fără motiv) şi şi-a însuşit haremul de 800 de ţiitoare al tatălui său. Nişte fapte foarte pioase şi plăcute „Domnului”, nu?

107. *Cap. 3 din Cartea a treia a împăraţilor începe cu o minciună sfruntată, infirmată de textele istorice.* Cică, Solomon s-ar fi căsătorit cu fiica faraonului Egiptului. Nu se precizează nici numele faraonului ca de altfel în întreaga Biblie, nici numele feţei. În realitate, Solomon a domnit între anii 973 – 933 î.e.n., în timpul dinastiei 21 egiptene, care nu permitea căsătoria prinţeselor decât în cadrul familiei (de obicei, cu propriul frate). Nu numai că Solomon n-a avut relaţii cordiale cu Egiptul, dar, în anul 930 î.e.n., faraonul Sheshonk din Bubastis, întemeietorul dinastiei 22, a ocupat şi a jefuit Ierusalimul, inclusiv templul pe care Solomon în construise pentru „duhul Domnului din chivot”. Dacă în chivot ar fi fost cât de mică putere supranaturală, egiptenii nu l-ar fi putut atinge.

În acest capitol, „minunile” se reiau. În noaptea după ce Solomon a făcut o jertfă de o mie de arderi, în Gavaon,

„Domnul” i s-a arătat şi i-a permis să-i ceară ceva pentru el. Solomon a cerut înţelepciune, iar Domnul, încântat, i-a promis că-i va lungi zilele vieţii, dacă îi va asculta poruncile, aşa cum le ascultase tatăl său David. *Multă aiurealã şi multă blasfemie în minţile celor care au tradus numele zeului Iahve prin Domnul.* Uitaseră ei, oare, că David săvârşise un lung şir de fărădelegi care îl mâniasera pe „Domnul”? Uitaseră ei că Solomon săvârşise deja un fratricid, crimă de neiertat în orice lege divină sau umană?

108. *Triburile lui Iuda şi Israil nu s-au putut lepăda niciodată de politeismul babilonian, însuşit pe timpul robiei.* Solomon a construit templul „Domnului”, dar nu s-a putut abţine să nu-l împodobească cu doi heruvimi (boi înaripaţi), după obiceiul religios babilonian. *Câtă minte au cei care scriu, prin cărţi de religie pentru elevi, că heruvimii erau îngerii lui Dumnezeu?* Să nu-i plesnească cineva pentru blasfemie? Această construcţie, descrisă în *cap. 6 al Cărţii a treia a împăraţilor,* a fost tradusă de sinodul BOR prin cuvântul biserică, cuvânt apărut o mie de ani mai târziu, după creştinare, din grecescul *basilica* (casa basileului). *În ciuda părerii multor judeo-creştini formalişti, că venirea lui Jeshua a eliminat salbăticia Vechiului Testament, întreaga organizare bisericească creştină se bazează pe regulile din acest text murdar şi blasfemic.*

109. *Cartea a treia a împăratilor ne prezintă o gogoaşă pe care n-o poate înghiţi nici cel mai naiv pământean (cap. 8). În art. 10 – 12, se afirmă că însuşi „Domnul” s-a prezentat la sfinţirea templului (sinodul BOR a tradus templu prin*

bisericăă), sub forma unui nor. Chiar aşa să fi fost? Dumnezeu are timp să umble prin toate şandramalele construite de sălbaticii idolatri şi blasfemici? Tema norului revine obsedant în religia judeo-creştină, chiar şi acum, când toţi oamenii ar trebui să ştie din ce e făcut un nor. În acest an, am văzut o fanatică mistică profeţind, pe un post de televiziune din Bucureşti, că Iisus Christos va veni pe un nor, să judece viii şi morţii. Imediat, în mintea mea s-a născut o imagine hazoasă: Iisus, îmbrăcat în gealabeaua tradiţională, călare pe nor, depăşit de un turbo-jet plin de pasageri moderni. **Nimeni, absolut nimeni, nu poate împăca religiile sălbatice cu marile realizări ale lumii moderne.**

La o aşa sfinţire de templu, nu puteau lipsi jertfele de tip sălbatic. Art. 64 precizează că s-au jertfit 20.000 de boi şi 120.000 de oi, sfinţind „Casa Domnului”. *Aceasta e sfinţire sau măcel?*

110. În *Cartea a treia a împăratilor, cap. 11, Solomon nu ne mai apare atât de înţelept ca în pilde ci ca un desfrânat:* avea 700 de femei stăpâne şi 300 de ţiitoare, de mai multe neamuri (egiptence, moavitence, amanitence, sirience, idumence, sidonence, hetence şi amorence). Sub influenţa lor, a ridicat statui „altor dumnezei”: Astarte din Sidon, Hamos din Moav, Moloh din Amon etc. Bănuiţi că „Domnul” Iahve s-a înfuriat? Exact aceasta a făcut: l-a ameninţat că-i va rupe împărăţia. Pentru prima dată, Biblia precizează şi un nume de faraon, Sasac, la care s-ar fi retras Ierovoam, duşmanul lui Solomon. Istoria egipteană nu confirma acest nume; în vremea respectivă, faraon era Sheshonk din Bubastis. *Să mai creadă*

cineva că Biblia e carte revelata de „porumbelul divin”?

111. *Cartea a treia a împăratilor* pune din ce în ce mai mult accent pe proroci din popor, care intermediau relaţiile dintre muritori şi zei. E un semn că, prin secolul 8 î.e.n., puterea militară a regilor scădea în faţa puterii religioase. Uneori, prorocii spuneau lucruri de-a dreptul blasfemice, în numele „Domnului” (Iahve, Şabaot, Adonai etc.). De pildă, în cap. 14, prorocul Ahia îi spune soţiei „împăratului” Ierovoam că fiul ei va muri, deoarece tatăl n-a respectat voia Domnului, cum o respectase David (vezi păcatele lui David, exemplificate anterior!). *Ahia o anunţă că Domnul va surpa „împărăţia” lui Ierovoam şi pe „cei care se pişă pe pereţi” (textual, art. 10).* Vi-l puteţi imagina pe Atotputernicul pândind din Cer, să surprindă păcătoşii care se pişă pe pereţi? *Blasfemie!*

Acelaşi capitol precizează că iudeii, sub domnia lui Rovoam, au revenit la obiceiurile pederaste, fapt pentru care „Domnul” a permis faraonului Susachim să-i înfrângă şi să-i jefuiască. Istoria foarte exactă a egiptenilor nu confirmă palavrele „revelate divin” ale compilatorilor biblici.

112. *Cartea a treia a împăraţilor, cap. 15 prezintă războaiele fratricide dintre tribul lui Iuda şi alţi israeliţi, toate din porunca „Domnului”.* În realitate, aceste războaie indică scăderea fricii de Iahve şi sălbăticia populaţiilor respective. Regele judeu Aşa a plătit cu mult aur sirienii să-i bată pe israeliţii din triburile Dan, Avel, Maahei şi Neftali. „Împăratul Vaasa” a măcelărit tribul lui Navat, urmaşul lui Ierovoam, „care îl întătâtase pe Domnul”, până la totala dispariţie a tribului. *Blasfemie!*

113. Cap. 16 din aceeaşi carte ne prezintă un *Dumnezeu mânios* pe israeliţii lui Vaasa, căruia îi trimite cuvânt, prin prorocul Iu, fiul lui Anani”: *Pe cel mort al lui Vaasa în cetate îl vor mânca câinii şi pe cel mort pe câmp îl vor mânca păsările Cerului”. Vi-l imaginaţi pe Dumnezeu grăind aceste cuvinte?* Într-adevăr, în următoarele articole (8 – 14), Ila, feciorul lui Vaasa, a fost detronat şi ucis de şeful cavaleriei sale, Zamvri. Învingătorul a ucis tot tribul lui Ila, de n-a lăsat *„nici să se pişe pe perete”* (textual, art. 11). *Acestea sunt fapte şi cuvinte demne de o carte sfântă, dragi cititori?* Compilatorii sunt şi contradictorii: ei afirmă că Zamvri a ars de viu în casa părintească, pentru „păcatele făcute în faţa Domnului”. Anterior, tot ei spuseseră că Zamvri va îndeplini voinţa Domnului, transmisă prin proroc.

114. *Cartea a treia a împăraţilor, cap. 17 – 19 constituie baza minunilor din evanghelia judeo-creştină (Noul Testament).* Începând de la acest capitole, prorocii fac şi minuni, pe lângă misiunea de a transmite oamenilor poruncile „Domnului” (Iahve, Şabaot etc.). *Prorocul din aceste capitole, Ilie Tesviteanul din Gaalaad, săvârşeşte, cică, mai multe minuni:* înmulţeşte făina şi uleiul din casa unei văduve la care locuia, îi învie acesteia pruncul mort, aduce foc divin, din Cer, pentru aprinderea unui jertfelnic, etc. Desigur, violenţa bestială nu putea lipsi nici din acest „ales al Domnului”: Ilie a ucis cei 400 de proroci ai lui Baal şi cei „400 de proroci ai desişurilor” care îi făceau concurenţă (prin înjunghiere). Ulterior, Ilie Tesviteanul a rătăcit prin deşert 40 de zile (cum vom vedea şi la Jeshua-Christos), hrănit cu turte de orz şi apă,

de „un înger al Domnului”. Cam sărac zeul ăsta care nu avea decât turte de orz...

După cum se schimbase moda religioasă, „Domnul” i s-a arătat lui Ilie şi i-a poruncit să plece în Asiria, să-l ungă pe Azail împărat, apoi să se întoarcă, să ungă împărat peste israeliţii pe lui şi pe Eliseiu, proroc în locul lui. Ilie a pornit la drum şi, exact ca în evanghelia de mai târziu, Eliseiu îşi părăseşte familia şi-l urmează, cum apostolii îl vor urma pe Jeshua-Christos.

115. *Cap. 21 din aceeaşi carte ne prezintă un „Domn” care folosea şi argoul, mai ceva decât cei mai spurcaţi la gură.* „Împăratul” Ahav a determinat moartea lui Navute israelitul, cu scopul de a-şi însuşi via acestuia (un împărat interesat de o vie amărâtă?). Imediat, „Domnul”, uitând ce sarcini îi dăduse anterior lui Ilie Tesviteanul, l-a trimis pe acesta la Ahav, să-i spună: *„În locul în care au lins porcii şi câinii sângele lui Navute, acolo vor linge câinii sângele tău şi curvele se vor spăla cu sângele tău”. Vă puteţi imagina că Dumnezeu folosea un astfel de limbaj, coborându-se la nivelul unor sălbatici bestiali?* În cap. 22, art. 38, blestemul „Domnului” se împlineşte întocmai.

Începând cu cartea a treia a împăraţilor, rolul profeţilor, numiţi iniţial văzători, creşte, în detrimentul poruncilor cu caracter civilizator date de împărati, în numele Domnului. Începând cu această perioadă, orice delirant mistic, chiar bolnav mintal, se putea declara proroc şi afirma că vorbeşte în numele „Domnului”. *Acest obicei blasfemic s-a prelungit, prin judeo-creştinism, până în zilele noastre.* În realitate,

Dumnezeu nu vorbeşte prin gura nici unui delirant mistic, preot, vrăjutor etc. Dumnezeu inspiră doar oamenii de ştiinţă angrenaţi în marele efort al evoluţiei umane, oameni care nu afirmă niciodată că vorbesc în numele Domnului.

116. *Cartea a patra a împăraţilor debutează cu minuni deloc pioase făcute de Prorocul Ilie Tesviteanul.* „Împăratul” Ohozia din Samaria, fiind bolnav, a trimis soli în Acaron, să obţină însănătoşirea de la zeul Belzebut, zeu transformat ulterior de judeo-creştini în căpetenia diavolilor. Ilie, păros şi încins numai cu o curea, exact cum va apărea ulterior Ioan Botezătorul, a trimis înapoi solii, pe motiv că israeliţii au propriul Domn. Ca să le facă proba cât de puternic este el, Ilie a ars cu foc din Cer două trupe de câte cincizeci de călăreţi nevinovaţi, trimişi de Ohozia să-l invite la palatul său, să-l vindece. *Ilogic, barbar şi blasfemic!* Totuşi, aceste blasfemii puse pe seama lui Ilie Tesviteanul constituie baza de compunere a Noului Testament.

În cap. 3 al acestei cărţi, Ilie îi predă ştafeta lui Eliseiu, sub forma cojocului său şi se ridică la Cer, în „car de foc mare”. Eliseiu începe să facă minuni, cu „blesteme” de la „Domnul”. În Vetil, blestemă nişte copii care râdeau de chelia lui şi 42 dintre ei sunt ucişi imediat, de o ursoaică ieşită din pădure. *Să credem că această faptă a fost inspirată şi produsă de Divinitate?*

117. *Cartea a patra a împăratilor, cap. 4 – Minunile lui Eliseiu* pregăteşte psihic populaţia israelită şi naivă pentru minunile ulterioare ale lui Jeshua-Christos. Eliseiu ajută o văduvă să i se înmulţească uleiul în vase, să-l vândă mereu şi

să poată trăi, exact ca în basmele arabe, dar şi ca în evanghelie (înmulţirea unei somanitence, exact cum Jeshua-Christos îl va învia pe Lazăr. Minunile lui Eliseiu, învăţăcelul lui Ilie Tesviteanul, continuă cu înmulţirea a 20 de turte de orz şi a unei legături de smochine, de a hrănit tot poporul din Galgala, ba încă a şi rămas. *Vă sună ceva cunoscut în aceste minuni imposibile?*

118. Minunile lui Eliseiu, din *Cartea a patra a împăratilor, cap. 5* şi următoarele sunt similare multor poveşti ale altor neamuri, dar pregătesc populaţia, prin repetare, să creadă în minuni, fenomen negativ perpetuat până în zilele noastre. Intoxicatul religios nici măcar nu mai observă contradicţiile flagrante, apărute de la un capitol la altul. De pildă, în cap. 5, Eliseiu îl vindecă de lepră pe Neeman, căpetenia oştii siriene, prin simpla scufundare de şapte ori în apa Iordanului, dar în capitolul 6, ajutat de „Domnul", bate sirienii cu orbire, cu ajutorul unor care de foc, la care erau înhămaţi cai de foc. În acelaşi capitol, Eliseiu determină o secure de metal să plutească pe apă, e inspirat de „Domnul" să ghicească preţul de a doua zi al orzului şi al făinii. *La fel ca în toate fabulaţiile biblice, compilatorii repetă cu stăruinţă de sugestionari că numai zeii israeliţi au putere, numai ei vindecă, numai ei asigură victorii miraculoase, încât până şi inamicii recunosc cu umilinţă că sunt atotputernici.* Sugestionarea a pătruns în masele israelite şi, prin judeo-creştinism, în alte populatii, *determinând părerea greşită că respectivii zei (Iahve, Şabaot, Eli, Adonai, El Shadai) ar fi chiar Dumnezeu.*

Faptele istorice bine probate contrazic toate aceste laude

aduse zeilor israeliţi: majoritatea timpului, israeliţii au fost sălbatici, cruzi, desfrânaţi, înfrânţi şi robiţi de alte popoare din Orientul Apropiat. De exemplu, micuţele triburi israelite nu i-au bătut niciodată pe sirieni, egipteni şi babilonieni, ca să nu mai amintesc ce au păţit de la romani. *Sugestia de masă, indusă de preoţi şi proroci, a funcţionat însă pentru sălbaticii israeliţi antici, astfel că aceştia au crezut cu puterea în poveştile naive şi blasfemice din Vechiul Testament.* La fel de naivi şi de blasfemici sunt judeo-creştinii actuali, nu numai pentru cele prezentate în acest capitol, ci şi în cele următoare.

119. *Cartea a patra a împăratilor, cap. 9, pune pe seama lui Dumnezeu alte blasfemii, transmise, cică, prin „Eliseiu omul Domnului”.* Acesta îşi trimite un ucenic la Iu, să-l ungă împărat al israeliţilor pe furiş, în cămară şi să-i spună profeţia: *Vei stârpi casa lui Ahaav, până la cel ce se pişe pe perete... şi pe Iezavel o vor mânca câinii pe câmpul Iezreel şi nu va fi cine s-o îngroape”.* Vă las pe dumneavoastră să judecaţi dacă aici e vorba deDumnezeu ori de nişte sălbatici blasfemici. Capitolul se încheie cu „pioasa” faptă a „alesului Domnului Iu”. Acesta porunceşte slugilor s-o arunce pe prinţesa Iezavel de la etaj şi *„s-a stropit cu sângele ei peretele şi caii o călcară pe ea”.* Acestea sunt fapte de ales al Domnului şi demne de a fi consemnate într-o carte sacră?

120. *Cap. 10 din aceeaşi carte începe cu un măcel bestial:* „alesul Domnului” Iu a poruncit samaritenilor să-i ucidă pe cei 70 de fii ai lui Ahav şi să le aducă capetele în coşuri, la el, în Iezreel. A depozitat capetele în grămezi la poarta cetăţii şi a ţinut o cuvântare, în numele Domnului, să îngrozească

israeliţii. Ulterior, i-a prins şi pe cei 42 de frati ai regelui Ohozia din Iudeea şi i-a înjunghiat, din *„râvnă pentru Domnul Şavaot”.* A intrat apoi în Samaria şi a ucis toată suflarea din tribul lui Ahaav, aşa cum fusese porunca „Domnului”, dată prin Eliseiu. Şi-a continuat măcelul cu uciderea prorocilor, popilor şi robilor zeului Baal, probând că nu era niciun fel de ales al lui Dumnezeu, ci numai un sălbatic crud, care ucidea pe închinătorii la alţi zei, cu scopul de a-şi impune zeii proprii. *După modelul său, judeo-creştinii au ucis circa un miliard de oameni, pentru a impune zeul Ieshua-Christos.* A avut Divinitatea vreun amestec în aceste lupte pentru impunerea unuia sau altuia dintre zei? Categoric, nu! *Adevăratul Dumnezeu ne-a învăţat că viaţa umană este suprema valoare de pe această planetă, fapt pentru care trebuie ocrotită şi ajutată să evolueze.*

Art. 32 din cap. 10 al acestei cărţi precizează: *„Şi **au** zis Domnul (plural-elohim? Şabaot şi Iahve) către Iu: pentru că bine ai făcut ce este drept în ochii mei şi toate cele ce erau în inima mea ai făcut casei lui Ahaav, fiii tăi până în al patrulea neam vor şedea pe scaunul lui Israil”.* E blasfemie sau nu este, să afirmi că Dumnezeu a spus aşa ceva?

121. *Cartea a patra a împăratilor, cap. 11, ne prezintă un paricid atât de obişnuit în „sacra” Biblie, încât nici nu ne mai impresionează.* După moartea regelui Ohozia şi a 42 din fratii săi de la alte mame, mama fostului rege, Gotolia, a luat conducerea Judeei. Sora lui Ohozia a ascuns pe unul din fiii acestuia Ioas, până la maturitate. Atunci, cu ajutorul preotului Iodae, l-a pus domn peste tribul (regatul) lui Iuda. Mama lui

Ohozia a considerat fapta nepotului ei răzvrătire, fapt pentru care preotul Iodae a poruncit să fie lichidată. Ioas n-a făcut nimic pentru a-şi apăra bunica, ci s-a bucurat „întru Domnul”, a distrus templul lui Baal şi i-a ucis preoţii. E clar că în acest pasaj nu e vorba de Dumnezeu, ci de nişte zei sălbatici şi cruzi?

122. Foarte probabil, intoxicaţii judeo-creştini nu observă contradicţiile din textele biblice, deoarece în capetele lor domneşte un haos bestial. În *Cartea a patra a împăratilor, cap. 23, art. 24, se precizează clar că terafimii erau idoli pe care regele Iosia i-a scos din „casa Domnului”, pentru a respecta legea lui Moise.* Aşa cum am văzut anterior, chivotul lui Iahve se sprijinea pe doi heruvimi (boi înaripaţi – idoli zoomorfi). Religia judeo-creştină a păstrat până în prezent idolii terafimi, sub forma de serafimi, imaginaţi ca nişte capete umane cu aripi. Blasfemie!

123. *Credeti că vreun lucru cu adevărat divin poate fi distrus? Eu cred că nu, deoarece tot ce e făcut de Dumnezeu e indistructibil.* Cei care au numit templele şi bisericile „casa Domnului” au fost nişte blasfemici ignoranţi. În a patra carte a împăraţilor, cap. 25, art. 9, ni se spune că oştirile babiloniene ale lui Nabucodonosor au ars „casa Domnului” din Ierusalim. *Într-adevăr, babilonienii au distrus templul zeilor israeliţi, însă nici vorbă ca aceştia să fi fost Domnul. Identificarea este blasfemică.*

124. Caracterul divin şi revelat al amalgamului blasfemic din Vechiul Testament este contrazis şi de neadevăruri flagrante, probate istoric. De pildă, Cartea lui Esdra, cap. 1,

susţine că împăratul perşilor, Kir, ar fi afirmat că Domnul Dumnezeu i-a poruncit să-i zidească casă în Ierusalimul din Iudeea. Apoi, Kir s-ar fi adresat cu umilinţă robilor iudei şi israeliţi, spunându-le să meargă în Ierusalim, să zidească casa Dumnezeului lui Israil, „căci el este Dumnezeul cel din Ierusalim”. În textul original, nu existau cuvântul Domnul şi Dumnezeu, ci *zeii lui Israil cei din Ierusalim. Cine a făcut echivalarea a săvârşit o groaznică blasfemie.* În al doilea rând, „porumbelul divin” care le-a dictat textul compilatorilor era un ignorant în materie de istorie a Orientului, ca să nu mai spunem despre întreaga Terra şi de întregul univers. În realitate, perşii au stăpânite Palestina între anii 539 – 332 î.e.n. Iar cel care a permis iudeilor să-şi refacă templul din Ierusalim, pentru zeii lor proprii (Iahve, Şabaot, Adonai, Eli, elohim) a fost împăratul Darius I. Eroarea compilatorilor este cu atât mai mare cu cât descriau evenimentele trăite în timpul vieţii lor, căci Vechiul Testament a fost redactat în secolul 5 î.e.n.

125. Începând cu cap. 2 din Cartea lui Esdra, Vechiul Testament foloseşte termenul jidov (jidan) pentru israeliţii şi iudeii întorşi din captivitatea babiloniană. Nu-mi explic de ce sionişti actuali consideră aceşti termeni jignitori, când străbunii lor l-au purtat cu mândrie, până în secolul 19 e.n. Probabil, la mijloc e vorba de vreo ţicneală gematrică, specifică rabinilor evrei închinători la semne (litere şi cifre din „alfabetul sacru”). În cap. 3 al acestei cărţi, compilatorii biblici au relatat că jidovii au ridicat jertfelnic în Ierusalim, cum era scris în legea lui *Moise, omul zeului Iahve. Judeo-creştinii au*

tradus încă Iahve prin Dumnezeu, săvârşind o blasfemie. Dacă Iahve ar fi Dumnezeu, înseamnă că Societatea Umană terrană ar fi o hoardă de sălbatici cruzi şi desfrânaţi, care trebuie dresaţi cu frică, durere şi moarte.

126. *Cap. 5 şi 6 din Cartea lui Esdra abundă în blasfemii de tipul „în ţara jidovească se construieşte casa Dumnezeului cel mare”. „Dumnezeu al cărui nume locuieşte în casa din Ierusalim”* etc. În textul original, se spune clar că *era vorba de un templu al zeilor jidoveşti,* în care se făceau jertfe de animale, cu scopul de a *„aduce miresme bune zeilor”,* zei imaginaţi antropomorf şi hrănindu-se din fumul cărnii arse. Numai la sfinţirea templului nou construit sau jertfit o sută de viţei, două sute de berbeci, patru sute de miei şi 12 iezi, pentru „păcatul a tot Israilul”. Începând din aceste capitole, compilatorii biblici îşi numesc zeii „zei ai Cerului şi ai Pământului” iar *judeo-creştinii au tradus cuvântul zei prin Dumnezeu.* Cap. 7 din aceeaşi carte, art. 24, instituie o regulă care, din nefericide pentru Civilizaţia Umană, mai funcţionează şi astăzi: slujitorii templului, de la preoţi şi până la ultimul portar, să nu plătească bir la fel ca şi ceilalţi oameni.

127. *Cartea lui Esdra, cap. 9 şi 10 ne prezintă un zeu suprem rasist, lahve, aşa cum imaginase Moise la început, care socotea căsătoria jidovilor cu persoane de alt neam un păcat mare şi o murdărie.* În adunarea jidovilor din Ierusalim, ei îl îndeamnă pe preotul Esdra să îngrozească întregul popor cu mânia lui Iahve, încât *toţi căsătoriţi cu femei din alte triburi să-şi lase soţiile şi copiii născuţi din ele.* Preotul Esdra a făcut întocmai, adunând bărbaţii din triburile Iuda şi Veniamin

la judecată şi la despărţire de soţii. Evreii au perpetuat acest obicei până în zilele noastre, spre paguba lor, deoarece lipsa metisării a produs multe exemplare nereuşite. Salvarea le-a venit de la evreice mai puţin habotnice, care au făcut prunci din afara căsătoriei ori în adulter, cu bărbaţi din alte popoare şi rase. Aşa se face că, printre evrei, găsim destul de mulţi lipsiţi de fizionomia tipică subrasei semite, cu înfăţişare ariana (blonzi, şateni sau roşcaţi, cu ochi albaştri, verzi ori căprui). *Jeshua din Nazaret, cel zeificat mai târziu ca Iisus Christos, a fost rodul unei astfel de relaţii, între evreica Miriam şi soldatul roman Pandera (conform Talmudului).* Rasismul judaic este mai puţin susţinut de ei înşişi şi mai mult de religia judeo-creştină, religie care consideră şi susţine că triburile judeo-israelite sunt *„popor ales de Dumnezeu”* iar patria lor actuală, Israelul, *„ţara sfântă”. Aceste manifestări rasiste trebuie reprimate la fel ca oricare altele.*

128. În *exemplarul original al Vechiului Testament, Satan, cel atât de hulit de creştini, era un înger de la curtea zeului Iahve, care se ocupa de acuzarea celor vinovaţi de fărădelegi.* În *Cartea lui Iov,* îl aflăm într-o postură mai deosebită, însă judeo-creştinii i-au tradus numele prin *diavol.* Falsul este mai mult decât evident, deoarece, aşa cum am văzut până acum, evreii antici nu cunoşteau noţiunea de diavol, ci aveau o vagă idee despre iad. *Pedepsele pentru păcate se aplicau în această lume şi în această viaţă. Cartea lui Iov* a fost scrisă în secolul 5 î.e.n., în armaică, iar termenul *diabolus* (om bârfitor) a fost inventat prin secolele 3 – 4 e.n., după traducerea evangheliilor în limba latină.

Ce ne spune Cartea lui Iov? Un jidov foarte bogat, cu numele Iov, avea o familie numeroasă (şapte feciori şi trei fete) şi era „cinstitor de Iahve” (tradus Dumnezeu). La curtea lui Iahve (tradus Dumnezeu), s-au adunat mai mulţi îngeri, printre care şi Sataniel (Satan). Iahve l-a întrebat pe Satan pe unde a mai umblat şi acesta i-a răspuns că a ocolit pământul. Iahve s-a interesat dacă l-a văzut şi pe robul său cel devotat Iov. Satan i-a replicat că nu l-a văzut, dar credinţa lui Iov este determinată de darurile cu care Iahve îi asigurase viaţa. Dacă ar pierde acele daruri, ar pierde şi credinţa. *Atunci, minune mare pentru judeo-creştini, Iahve face prinsoare cu Satan pe credinţa lui Iov.* În concret, îi permite lui Satan să-i ia lui Iov tot ce are, numai de dânsul să nu se atingă, pentru a-i verifica credinţa. Satan acceptă rămăşagul şi-l supune pe Iov unui lung şir de torturi: i-a ucis copii, i-a risipit averile etc. La toate acestea, credinciosul Iov rămânea senin şi spunea *Iahve a dat, Iahve a luat, fie numele lui Iahve binecuvântat!*

Deci, toată Cartea lui Iov este o pildă făcută pentru jidovi, să îndure toate necazurile, cu credinţa în suflet că Iahve îi va recompensa până la urmă, aşa cum s-a întâmplat cu Iov. Textierii judeo-creştini au tradus această poveste ca pe un pariu pus de Dumnezeu cu diavolul, pe credinţa lui Iov. *E blasfemie sau nu?* Chiar şi gândul că Dumnezeu are un contracandidat rău (Satan, diavolul), care ispiteşte credinţa oamenilor este o blasfemie. *În ce priveşte pariul, cum să fie Dumnezeu atât de josnic, încât să permită unui torţionar să-i chinuie un credincios, pentru a-i verifica credinţa?* Evreii şi judeo-creştinii folosesc termenul sclavagist *rob* în loc de

credincios, deoarece textele biblice s-au conceput şi s-au finalizat în epoca sclavagistă. *În realitate, Divinitatea ştie exact câtă credinţă avem fiecare, chiar dacă n-o afişăm în ceremonialuri şi rugi publice, aşa că nu mai era nevoie să-l verifice pe Iov. În al doilea rând, cum să imaginezi, pe seama lui Dumnezeu, o metodă atât de josnică şi de dureroasă de verificare a credinţei? Blasfemie!*

Povestea ispitirii lui Iov va fi reluata în evanghelie, sub forma ispitirii lui Jeshua din Nazaret, deoarece textierii biblici nu stăteau prea bine la capitolul imaginaţie.

129. **Din Cartea lui Iov, mai merită reţinut cap. 38 – 42, în care însuşi zeul iahve (tradus Dumnezeu) îşi laudă atotputernicia şi înţelepciunea sa, de la facerea Lumii şi până la zi.**

Compilatorii biblici au uitat că, în cartea *Facerea,* au folosit pluralul *elohim,* pluralul repetat în Vechiul Testament de circa 2.000 de ori şi pun pe seama zeului următoarele fapte cu care se laudă:

— A întemeiat Pământul şi a pus funie peste el.

— A pus stâlpi de susţinere a Terrei şi piatra ei unghiulară.

— A făcut stelele, de l-au lăudat toţi îngerii săi.

— A creat „lumina de dimineaţă” şi Luceafărul.

— A creat oameni din lut.

— Porţile morţii i s-au deschis de frică şi portarii iadului s-au înspăimântat de el.

— Îl întreabă pe Iov dacă a aflat distanţa dintre Pământ şi Cer.

— Îl întreabă pe Iov „în ce pământ locuieşte lumina şi ce loc are întunericul”.

— Afirmă că el deţine visteriile zăpezii, grindinei, brumei şi ploilor.

— Îl întreabă pe Iov dacă cunoaşte legăturile Găinuşei, adică ale constelaţiei Cloşca cu Pui (norul Pleiade din Taurus n.n.) şi dacă a deschis „îngrăditura Orionului”. Aceste preocupări astronomice au apărut abia după robia babiloniană, deoarece în prima parte a Vechiului Testament nu se pomeneşte de ele.

— Îl provoacă pe Iov să deschidă zodiile. Iar avem de a face cu o influenţă babiloniană, deoarece Moise interzisese închinarea la stele (astrolatria).

— Afirmă c-a zidit Pământul ca pe o piatră cu patru muchii (influenţă babiloniană).

— În întreabă pe Iov cine a învăţat pe femei să ţească.

— A creat animalele de pe Terra şi le-a înzestrat pe fiecare.

La toate acestea, Iov recunoaşte că a greşit faţă de zeul Iahve, dar acesta, ca un autentic procesoman, îl întreabă: *Au strici judecata mea şi mă faci pe mine vinovat, să te arăţi pe tine drept? Zeul Iahve continuă cu următoarele afirmaţii:*

— El tună cu glasul său.

— Poate determina fiarele carnivore să pască iarbă, ca boii (temă reluată în evanghelie).

— Îl provoacă pe Iov să prindă balaurul cu undiţa şi să-i pună căpăstru (temă folosită în mitologia multor popoare).

— Afirmă că tot ce este sub Cer este al său şi ameninţă că

oricine îi va sta împotrivă va suferi.

Am enumerat principalele afirmaţii ale zeului Iahve, pentru a vă da seama că sălbaticii care l-au imaginat şi i-au pus „minuni” în sarcină nu aveau habar măcar de modul în care sunt organizate sistemul nostru solar şi sfera cerească aparentă. Cu alte cuvinte ne-au prezentat un zeu ignorant şi lăudăros, care pune pe seama puterii sale mărunte fenomene naturale sau cosmice. **Preoţii judeo-creştini au săvârşit însă blasfemia de a traduce numele zeului prin Dumnezeu, afirmând, implicit, că Divinitatea e ignorantă şi lăudăroasă.**

Dragi cititori, în acest capitol, v-am prezentat numai câteva exemple de murdării şi fapte abominabile care probează ce cumplită blasfemie au săvârşit preoţii judeo-creştini care au identificat Divinitatea cu zeii tribali ai anticilor evrei. În realitate, ele sunt mult mai multe, dar eu n-am avut privilegiul scriitorului Leo Taxil, de a studia în taineţele Vaticanului cele mai vechi exemplare ale Vechiului Testament, în limbile armaică şi latină. După cum ştiţi, publicistul francez Leo Taxil s-a „pocăit” în anul 1885 şi a devenit un călugăr iezuit „foarte pios” şi foarte studios. După 12 ani de studiu, a publicat *Biblia hazlie,* document de importanţă mondială, în care se descriu falsurile, blasfemiile şi neroziile din Vechiul Testament. Lucrarea sa, publicată iniţial în Franţa, s-a tradus în câteva zeci de limbi, făcând ocolul Terrei. *În urmă cu 112 ani, ea a zdruncinat puternic Biserica creştină şi întunericul spiritual răspândit de această instituţie*

blasfemică. Biblia hazlie a contribuit serios la revoluţia tehnico-ştiinţifică modernă şi la dezrobirea sclavizaţilor psihic din lanţurile salbăticiei religioase. Vă recomand să studiaţi neapărat această carte, căci că va produce o imensă lumină în creiere şi o mare uşurare sufletească.

Nu mi-a plăcut deloc să scriu acest capitol, deoarece fiecare blasfemie citată, fiecare injurie la adresa Adevăratului Dumnezeu, îmi producea suferinţă. În unele zile, nici n-am putut mânca, din cauza mizeriilor citite în Vechiul Testament (mi se strângea stomacul de repulsie).

Capitolul 2. Vechiul Testament prezintă mari neadevăruri despre Lume

Dragi cititori, sunteţi de acord că o carte dictată direct de Divinitate trebuie să conţină informaţii complet adevărate, perfect morale şi de o mare importanţă pentru Umanitatea terrană? Vi-L puteţi imagina pe Dumnezeu dictând o reţetă culinară unei gospodine? *Puteţi crede că Atoatecunoscătorul poate face grave erori de cunoaştere?* Vi-L puteţi imagina poruncind pământenilor să săvârşească fapte abominabile, de tipul celor deja exemplificate? Nu, nici cel mai naiv pământean nu crede că Dumnezeu ar putea greşi vreodată, s-ar putea coborî la măruntele noastre greşeli umane, ar putea nutri sentimente negative (mânie, cruzime, ură, infatuare, gelozie etc.) ar putea greşi vreodată în probleme de cunoaştere a Lumii.

În capitolul anterior, am văzut că blasfemicii traducători ai Vechiului Testament au identificat Divinitatea cu măruntii zei tribali ai israeliţilor (elohim, El, Eli, Adonai, Şabaot, El Shadai, Iahve) coborând-o din plan divin, în plan uman (antropomorf) şi punându-l în sarcina tot felul de însuşiri negative, specifice sălbaticilor creatori ai mitului biblic. Vă propun ca în acest capitol să analizăm şi câteva erori grave de cunoaştere din Vechiul Testament, atribuite zeilor israeliţi, pe care blasfemicii preoţi judeo-creştini îi identifică cu Dumnezeu.

1. Zeii din Vechiul Testament nu aveau habar cum

era organizat sistemul nostru solar, ca să nu mai spunem de galaxii şi de Univers, deşi ei ar fi fost creatorii „Cerului şi Pământului” (Facerea, cap. 1, art. 1). Ei nu ştiau nici măcar cum era organizată Terra, ci numai o mică porţiune din Orientul Apropiat, prin care migraseră triburile israelite antice. E clar că, de fapt, sălbaticii creatori ai Vechiului Testament îşi expuneau propriile fabulaţii făcute pe baza celor observate sau auzite de la alte popoare vecine? *E imposibil de imaginat că Dumnezeu nu-Şi cunoaşte exact Universul, molecula universală în care locuim noi, galaxiile din această moleculă, sistemul nostru solar şi Terra.* Totuşi, aşa este prezentat în Vechiul Testament, prin identificare cu zeii tribali ai israeliţilor, zei care, într-adevăr, nu aveau elementare cunoştinţe despre Lume.

Fanaticii judeo-creştini îşi apără aberaţiile cosmologice din Vechiul Testament cu argumente perverse, pe care ignoranţii le însuşesc. De regulă, ei afirmă că tehnologiile de măsurare a vârstei galaxiilor şi sistemului solar sunt greşite, că metoda de datare a unor urme de pe Terra cu Carbon 14 nu dă rezultate corecte, că tot ce spun oamenii de ştiinţă din cele mai diverse domenii ale cunoaşterii exacte sunt „rătăciri”. *Vedeţi cât pot fi de neruşinaţi propagandiştii judeo-creştini, ca şi ai altor religii? În viaţa de zi cu zi, recunosc şi folosesc toate cuceririle ştiinţelor, de la telefon şi până la avionul supersonic. Când e vorba însă de aparatele care le contrazic aiurelile mistice, acestea sunt „greşite”, iar cele spuse de marii savanţi, „erori păcătoase”.* V-am atenţionat asupra acestei metode parşive de apărăre a mitului biblic, din fanatism sau din

interes material, pentru că, în viaţă, vă veţi confrunta cu mulţi indivizi de acest fel şi va trebui să-i învingeţi cu forţa argumentelor ştiinţifice, logice, morale şi de bun simţ.

Primul capitol v-a pus la dispoziţie unele exemple pe care le puteţi folosi ca argumente morale, logice şi de bun simţ. Acum vom discuta câteva argumente strict ştiinţifice. Majoritatea sunt culese din tratate de ştiinţe exacte care ar trebui să se înveţe în şcoli iar o parte, din reviste ştiinţifice ale unor instituţii de prestigiu, din SUA, Rusia, Germania etc. *Sfătuiesc scepticii să nu se îndoiască de seriozitatea articolelor de informare din revistele de ştiinţă, deoarece vremea şarlataniilor ascunse sub mantia unor ştiinţe s-a terminat cu mai bine de un secol în urmă.* Acum niciun savant nu-şi permite să mnintă câtuşi de puţin într-o problemă, deoarece ştie că aceasta va fi verificată de foarte mulţi specialişti, din mai multe ţări. Globalizarea informaţiilor este deja o realitate şi ea contribuie din plin la informarea corectă a miliardelor de pământeni. Excepţiile, troglodiţii care invadează diverse situri din Internet, expunându-şi aberaţiile şi perversiunile, sunt neglijabile, comparativ cu imensa cantitate de informaţii corecte şi *pot fi evitaţi de orice persoană instruită.* Eu nu scriu pentru ignoranţi, chiar dacă unii dintre ei au căpătat diplome de studii superioare ori titluri ştiinţifice. *Eu scriu pentru oameni culţi, de bună credinţă, corecţi în aprecierea informaţiilor şi a regulilor prezentate.* Atunci când expun păreri insuficient fondate, precizez că e vorba de ipoteze în curs de verificare.

Cosmologia biblică este contrazisă zdrobitor de informaţii

ştiinţifice, de la cele mai simple, învăţate în şcoala elementară şi până la cele mai complicate, cunoscute doar de marii specialişti în astrofizică. Vechiul Testament afirmă că elohim (zei-plural) ar fi creat Cerul şi Pământul în anul 3760 î.e.n., an precizat în calendarul ebraic „de la facerea Lumii" şi în inscripţiile judeo-creştine de pe diverse catedrale şi mănăstiri. Puteţi găsi astfel de inscripţii şi în România, în mai multe lăcase creştine, ca de exemplu, la mănăstirea Putna.

Data „facerii Lumii" indicată de Vechiul Testament este ridicolă, în comparaţie cu vârstele reale ale corpurilor cereşti cunoscute. Astfel, astrofizicienii au ajuns la concluzia aproape unanimă că molecula de Univers observabilă de pe Terra are o vechime de circa 13,6 miliarde de ani. Vârsta Soarelui a fost calculată cu destulă precizie, pe baza schimbării temperaturii elementelor care îl compun (în principal, heliu şi hidrogen) şi a fost apreciată la circa 4,6 miliarde de ani tereştri. Vechimea Pământului, de circa 4,56 miliarde de ani, a fost măsurată cu cea mai mare precizie, pe baza studiului celor mai vechi roci terrane şi timpului de transformare a anumitor substanţe chimice. *Comparaţi aceste vârste cu cea „revelată divin" compilatori biblici!*

În Cartea Facerea, cap. 1, compilatorii mitului biblic prezintă o variantă total greşită a organizării sferei cereşti observabile de pe Terra, sferă pe care ei o reduc numai la Pământ şi Cerul identificat ca bolta cerească observabilă. Concepţia lor greşită era răspândită la mai multe populaţii antice din Orient (babilonieni, hinduşi etc.) de unde, probabil, au preluat-o. Această concepţie geocentrică considera că

Pământul se afla în centrul Universului şi era acoperit de un Cer tare (boltă, tărie) care conţinea deasupra un imens rezervor de apă, din care zeii dădeau ploaie. Geneza Universului ar fi început cu „zidirea” Pământului şi a bolţii cereşti de deasupra.

E suficient să luaţi un atlas de astronomie, să observaţi poziţia sistemului nostru solar în galaxia noastră (Calea Lactee), pentru a înţelege că geneza Universului n-a început de pe o planetă mică cât un fir de praf, comparativ cu galaxia, ca să nu spun cu Universul. Atlasul astronomic din bibliografie vă va arăta că, numai în molecula noastră de Univers, evoluează vâteva sute de miliarde de galaxii, cel puţin la fel de mari ca a noastră, adică 100.000 de ani lumină în diametru. Galaxia noastră are formă de disc spiralat şi conţine circa 400 de miliarde de sisteme solare similare cu al nostru, astfel că „lumina Soarelui” pare, faţă de galaxie, ca un bob de orez faţă de Terra. Soarele nostru, o stea galbenă de mărime medie, evoluează cu cele 12 planete ale sale, într-un braţ interior al Căii Lactee, în lateral de steaua Betelgeusa a constelaţiei Orion. El se roteşte, cu întregul său sistem, în jurul axului galactic, ax aflat în constelaţia Sagitarius şi nu în Taurus, cum credeau sălbaticii biblici. *Poziţia periferică a sistemului nostru solar, faţă de axul galaxiei noastre, indică faptul că geneza universală n-a început de la el.*

În al doilea rând, cele câteva sute de miliarde de galaxii similare cu a noastră, care se îndepărtează mereu de Calea lactee, ne arată că *geneza Universului nu s-a făcut nici în galaxia noastră,* ci în alt loc, dacă acceptăm teoria big-

bangului. Eu n-o accept, deoarece consider, în mod argumentat, că *Universul este necreat, infinit în spaţiu şi etern în timp.* Explozia supernovei care a generat sutele de miliarde de galaxii din molecula noastră de Univers este un fenomen specific numai aceste zone observabile, dar nu şi întregului Univers. Universul exista înainte de big bang, ca o matrice spaţială infinită, în care evolua şi supernova care a generat galaxiile observabile, alături de o infinitate de alte supernove, galaxii constelatii etc. Aţi reţinut măreţia moleculei de Univers în care evoluează sistemul nostru solar şi sutele de miliarde de galaxii cu diametre de cel puţin 100.000 de ani lumină? E vorba de sute de miliarde de galaxii, nu de câteva fire de praf cum arată planeta noastră faţă de Univers. *Puteau nişte mici zei antropomorfi să facă toate aceste lumi galactice imense, pornind de pe un fir de praf care încă nu se născuse?* Terra s-a smuls din Soare în urmă cu 4,6 miliarde de ani, la 40 de milioane de ani după ce Soarele s-a desprins din galaxie şi la 9 miliarde de ani după ce galaxia noastră s-a desprins din supernova primară. *Această lume grandioasă, care e de fapt numai o moleculă din infinitul Univers, nu putea fi creată de nişte zei microscopici (elohim), de pe un fir de praf, Terra.*

Compilatorii Vechiului Testament au scris, în cartea Facerea, cap. 1, că zeii (elohim) au început geneza primară cu o simplă poruncă – *Să se facă lumină!* (art. 3). Lumina s-a făcut din nimic, a fost despărţită de întuneric de către aceiaşi zei şi a fost numită ziuă iar întunericul a fost numit noapte". *„Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, în ziua întâi a genezei" (art. 3 – 5, cap. 1 – Facerea).* În ce constă aiureala

mistică total neadevărată?

A. *Sălbaticii compilatori biblici credeau că lumina este o substanţă în sine, nu o radiaţie electromagnetică emisă de o sursă externă.* Această concepţie greşită a durat, sub întunericul religios judeo-creştin, până în 1676, când astronomul danez Ole Christensen Römer a prezentat, în faţa Academiei Franceze, demonstraţia că lumina este o undă emisă de Soare ori de alte surse, care se deplasează cu viteza de 300.000 km/sec. Römer a estimat-o numai la 225.000 de km/sec., dar a avut meritul de a demonstra faptul că, *dacă nu posedăm sursă radiantă, nu avem nici lumină. Elohim nu puteau crea lumina, deoarece încă nu creaseră Soarele.* Acesta ar fi fost creat abia în a patra zi a genezei din anul 3760 î.e.n. (ridicol).

B. *Sălbaticii compilatori ai mitului biblic nu ştiau că lumina şi întunericul de pe Terra sunt produse de expunerea succesivă a emisferelor estică şi vestică către Soare, în timpul rotaţiei de 24 de ore a Pământului în jurul axei sale.* Acest fenomen determină ziua, noaptea, dimineaţa, seara şi asigură numărătoarea zilelor calendaristice. *Cum putea exista zi calendaristică, ziua întâi a genezei, dimineaţa şi seara, dacă Soarele încă nu fusese făcut iar Pământul nu se rotea în jurul axei sale?* Eroare grosolană cu ziua întâi a genezei! Eroare nescuzabilă, deoarece egiptenii, la care israeliţii fuseseră robi, cunoşteau sistemul adevărat, heliocentric. Pitagora l-a aflat de la ei în secolul 5 î.e.n. Şi l-a transmis compatriotului sau

Aristarh din Samos, care l-a prezentat în Europa. Judeo-creştinismul l-a interzis, însă, în favoarea modelului geocentric imaginat de Ptolemeu, deoarece acest model fals nu contrazicea aberaţiile din Vechiul Testament. Abia în secolul 16 e.n., savantul polonez Mikolaj Kopernik a redescoperit sistemul heliocentric şi l-a prezentat, cu frică de Biserica judeo-creştină, sub numele latinizat Nicolaus Copernicus. Religia judeo-creştină l-a combătut timp de un secol, până când, *către jumătatea secolului 17 e.n., savanţii din nordul şi vestul Europei l-au recunoscut ca adevărat.* Vă daţi seama de gravitatea faptelor? Aproape 22 de secole Omenirea terrană a fost minţită de religioşi, în numele zeilor, cu privire la adevărata organizare a sistemului nostru solar. *Am pierdut 22 de secole de civilizare şi, cică, această eroare gravă ar fi fost inspirată divin.*

În ziua a doua a genezei, elohim ar fi creat tăria Cerului şi ar fi despărţit cu ea apele de deasupra de apele de sub ea. Eroare grosolană! Nu exista o tărie a Cerului (bolţii cereşti), deoarece Universul este deschis în toate direcţiile, la infinit. Deasupra bolţii nu exista un rezervor cu apă („apele de sus”), cin care zeii varsă câte puţin, producând ploaie. Ca oameni moderni, ştiţi cum se produc ploaia, grindina şi ninsoarea: apa de pe Terra se evaporă datorită căldurii solare, vaporii se ridică până întâlnesc un strat de aer rece, se condensează şi cad sub formă de picături de ploaie, de grindină sau ca fulgi de zăpadă. Oamenii din timpul nostru au creat tehnologii atât pentru producerea ploii artificiale, cât şi pentru alungarea norilor de ploaie, grindină şi zăpadă (ruşii şi americanii le

folosesc frecvent). Astfel, oamenii moderni au încetat să depindă în mod absolut de capriciile naturii. *În ciuda acestor cuceriri, mulţi judeo-creştini cred şi acum că fenomenele naturale analizate sunt produse de Dumnezeu şi se roagă pentru producerea ori pentru încetarea lor.* Ei cred aceasta în contra informaţiilor învăţate încă din şcoala primară şi în ciuda faptului că nicio plimbare de moaşte pe câmpuri, sub conducerea preoţilor, n-a produs efectele dorite (ploaie sau oprirea ploilor). Cum să-i tratăm pe aceşti indivizi care se bucură de toate produsele ştiinţelor moderne, dar gândesc ca nişte sălbatici din urmă cu 2.000 – 2.500 de ani? *Desigur, ca pe nişte indivizi cu discernământ redus, datorită intoxicării cu date false din religie.*

Cartea Facerea, cap. 1, art. 9 – 13, prezenta „minunile" făcute de elohim în a treia zi a genezei: au despărţit uscatul de ape şi au creat vegetatia pe uscat. În ce constau erorile grave ale compilatorilor biblici?

A. *În urmă cu 4,56 miliarde de ani, când Pământul s-a rupt din Soare, acesta era o planetă arzând-a, lipsită de atmosferă şi de apă.* Pe uscatul ei nu se putea cultiva nimic. Atmosfera şi oceanele s-au format în circa un miliard de ani, prin reacţii chimice produse de vulcanii planetei şi prin contribuţia primelor microorganisme combinatoare de hidrogen şi oxigen (apa – H2O). *Acestea sunt probele ştiinţifice certe, materialiste şi darwiniste.* În volumul SF *Codul lui Zamolxe* şi în alte cărţi, eu am avansat ipoteza că

atmosfera pământeană ar fi fost creată de către o expediţie de extratereştri civilizatori. Amintesc celor care sunt gata să se revolte împotriva unei ipoteze că *ipoteza este o simplă părere nedemonstrată ştiinţific ori susţinută de prea puţine sau prea fragile argumente.* Ca scriitor SF, am dreptul să imaginez ipoteze, însă, în cazul dat, aceasta este situaţia – pe Terra primară din urmă cu 4,56 miliarde de ani (nu în 3760 î.e.n., cum scrie în Vechiul Testament), nu exista nici apă, nici vegetaţie.

B. *Sălbaticii compilatori biblici nu ştiau că vegetaţia nu poate trăi în lipsa luminii solare.* Dacă Soarele nu fusese încă creat, cum se producea fotozinteza în iarba şi pomii descrişi în art. 11 şi 12?

În ziua a patra a genezei, descrisă în cartea Facerea, cap. 1, art. 14 – 19, elohim ar fi creat Soarele, pentru lumina zilei şi Luna, pentru noapte, în anul 3760 î.e.n. Elohim ar fi spus că aceste corpuri cereşti vor fi folosite şi pentru măsurarea zilelor şi anilor, crezând, total greşit, că Soarele se roteşte în jurul Pământului. Data „confecţionării” Soarelui şi Lunii, cu „verbul divin” – *Să se facă!* este ridicol de greşită. Sensul în care s-a făcut creaţia este, de asemenea, greşit. Pământul s-a smuls din masa solară, în urmă cu 4,56 miliarde de ani, nu Soarele a fost creat de pe „firul de praf”, Terra, cu ajutorul unei formule (Să se facă!) rostită de nişte zei antropomorfi atât de mici comparativ cu corpurile cereşti create, încât nu puteau fi văzuţi nici la microscop.

2. Compilatorii biblici şi-au imaginat total eronat apariţia vieţii inferioare şi superioare (omul) pe Terra.

A. *În cartea Facerea, cap. 1, art. 11 – 12, au imaginat crearea întregii vegetaţii în lipsa Soarelui, într-o singură zi, pe un Pământ fierbinte, lipsit de apă.* Savanţii din domeniul botanicii îi contrazic însă în mod argumentat. Conform datelor ştiinţifice, vegetaţia de pe Terra, cu zeci de milioane de specii, n-a fost creată dintr-odată, ci a evoluat în timp îndelungat. Unele specii s-au „dezlipit" din altele, evoluând în alte moduri, astfel că găsim şi specii vii „fosile", şi specii tinere. Compilatorii biblici nu pot explica de ce zeii (elohim) au creat şi vegetale nefolositoare ori chiar dăunătoare pentru viaţa animalelor şi a oamenilor (ciuperci parazite, buruieni etc.). Oare, elohim voia să chinuie oamenii cu ele? E drept că nici naturaliştii nu pot explica de ce natura a produs şi specii dăunătoare. Eu am avansat ipoteza că speciile vegetale dăunătoare au fost folosite ca armament biologic, într-un război dintre două civilizaţii extraterestre care îşi disputau Terra.

B. *În Facerea, cap. 1, art. 20 – 23,* se afirmă ca elohim ar fi poruncit apelor să scoată „vietăţi cu suflete vii şi păsări zburătoare pe sub tăria Cerului". Naşterea lumii animale din supa primordială terrană" este o variantă a teoriei darwiniste. Să scrii însă ca toate vietăţile marine, târâtoarele şi păsările au fost create de elohim într-o singură zi, a cincea din anul

3760 î.e.n., este o eroare enormă. Pe uscatul şi în apele Terrei, trăiesc mai mult de 200 de milioane de specii de animale, cu limite de apariţie foarte diferite. Încă mai găsim fosile vii, vechi de milioane de ani, alături de specii mai noi. Paleontologii descoperă mereu fosile în urmă cu zeci şi sute de milioane de ani în urmă. *Cum se împacă vechimea acestor fosile, de sute de milioane de ani, cu vârsta biblică a Terrei, de numai 5769 de ani?*

C. *Ziua a şasea a Genezei biblice, cuprinsă în cap. 1, art. 24 – 31, este mai bogată în evenimente aberante:*

Art. 24 – 25 susţin că elohim ar fi poruncit pământului să scoată toate „hiarele şi dobitoacele", lucru îndeplinit întocmai. Naturaliştii au făcut multe experienţe pentru a verifica dacă viaţa poate fi creată din substanţe minerale, aşa cum conţine pământul, însă fără niciun rezultat. Mineralele nu nasc viaţă. Majoritatea oamenilor sălbatici au considerat însă pământul ca mamă primordială, au zeificat glia cu diverse nume şi i s-au închinat. Gestul lor ar fi ascuns un sâmbure raţional de adevăr, dacă ei ar fi cunoscut relaţia exactă dintre Pământ şi Soare. *Noi, pământenii, suntem dependenţi total de aceste două corpuri cereşti.* Dacă s-ar sfărâma Terra, în urma unui cataclism nuclear sau dacă Soarele s-ar stinge prematur, am muri cu toţii, indiferent de rasă, etnie sau religie. Suntem absolut siguri că Soarele mai are combustibil (heliu şi hidrogen) pentru 4,5 miliarde de ani, *însă viaţa Terrei depinde de comportarea noastră, a pământenilor încă semicivilizaţi, încă iraţionali în multe privinţe, încă violenţi şi războinici, încă*

inconştienţi sau nepăsători faţă de distrugerile pe care le producem planetei vieţii noastre. Dacă nu vom schimba cât mai curând cultul luptei cu cel al creaţiei, teoria echilibrului terorii nucleare cu relaţii mondiale paşnice şi societatea de consum iraţional al bogăţiilor terrane cu o societate a creatorilor morali, avem toate şansele să dispărem chiar în acest secol, cu tot cu planeta noastră. Aceasta n-a spus-o elohim, ci un om raţional din secolul 21 e.n.

2. Compilatorii biblici au făcut grave greşeli despre antropogeneză.

Art. 26 – 30 din cap. 1 al Facerii conţin informaţii complet iraţionale şi neadevărate. Mai mult, unele afirmaţii vin în contradicţie cu altele, din capitolul următor. De exemplu, *în art. 27, se afirmă că elohim l-au creat pe om după chipul şi asemănarea lor, bărbat şi femeie dar în următorul capitol, 2, art. 7 – 20 se afirmă că omul creat era bărbat şi se numea Adam.* Înţelegeţi ceva din această aiureală? Nişte zei antropomorfi mici cât oamenii, făcuseră deja Cerul, Soarele etc. Un microorganism născuse un elefant. *Cum stă însă treaba cu facerea omului bărbat şi femeie dintr-odată?* Era androgin? Textul biblic nu explică dar elohim le porunceşte să crească, să se înmulţească şi să stăpânească pământul.

D. *Cap. 2 al Genezei cuprinde ziua a şaptea, în care zeii (elohim) şi tot ce creaseră ei s-au odihnit, căci elohim a sfinţit-o. În fapt, nicio zi nu poate fi sfinţită, căci toate sunt la fel, le putem numi cum vrem şi număra de la orice limită din trecut*

vrem. Cei care aţi studiat istoria măsurării timpului aţi descoperit multe calendare, cu date total diferite, folosite de oameni numai în ultimii 2.500 de ani. Şi în prezent, pământenii folosesc mai multe calendare, în care a şaptea zi nu coincide: calendarul creştin devenit laic, calendarul hinduist, calendarul islamic, calendarul creştin copt, calendarul creştin de rit vechi etc. *Ideea că o anumită zi din şapte este sfântă a fost impusă de preoţi, nu de dragul odihnei oamenilor, ci pentru a-i aduna la temple şi a-i jumuli de dări.* Tot ei au stabilit sărbătorile religioase din timpul anului, cu acelaşi scop. *Omul Modern şi cult lucrează oricând este nevoie şi cât este nevoie.* Când această regulă de viaţă va pătrunde în creierele tuturor românilor, vom scăpa de sărăcie.

Erorile din cap. 2 al Genezei încep cu art. 7 şi continuă până la finele lui (art. 25). *Compilatorii reiau povestea confecţionării primului om din pământ, în art. 7.* De data aceasta, susţin că elohim (zeii) l-au făcut numai bărbat şi i-au dat suflu de viaţă din suflul lor. Vi-l puteţi imagina pe Adevăratul Dumnezeu de formă umană şi de dimensiuni liliputane, comparativ cu dimensiunile Terrei pe care este stăpân, ca să nu-L mai compar cu sistemul solar, cu galaxiile şi cu Universul, modelând din lut o copie a Domniei Sale? Chiar dacă ar fi fost ceva mai mare, cam cum arată scheletele de uriaşi din Agayant – Filipine (5,18 metri înălţime), tot n-ar fi putut fi Dumnezeu pe întreaga Terră, pe sistemul solar, pe galaxii şi pe Univers. *E clar că atribuirea unei înfăţişări antropomorfe Divinităţii este o eroare gravă. Mai degrabă putem crede că Dumnezeu este o Hiperconştiinţă exclusiv*

spirituală (energie, informaţie etc.) care înconjoară întreaga Terră. Dacă n-ar fi astfel, n-ar putea produce fenomenele descrise în prima parte a cărţii.

Facerea, cap. 2, art. 8 – 14 prezintă o eroare a compilatorilor biblici, „inspiraţi divin” ”. În anul 3760 î.e.n., forma continentelor, mărilor şi râurilor era aproape identică cu cea din prezent. Compilatorii afirmă că, în 3760 î.e.n., elohim au creat raiul în Eden (Edem), „în răsărit”, pe un râu care se împărţea în alte patru râuri: Fison (râu inexistent), Gheon care ar înconjura tot pământul Etiopiei (inexistent), Tigru şi Eufrat. Luaţi o hartă şi încercaţi să puneţi toate aceste elemente la un loc, pentru a identifica raiul! Etiopia e tocmai în estul Africii, despărţită de Orient prin Marea Roşie şi nu are niciun fluviu care s-o înconjoare. Tigru izvorăşte din Munţii Taurus, nu din alt fluviu, străbate antica Mesopotamie şi se uneşte cu Eufratul, formând fluviul Shatt al Arab. Eufratul izvorăşte din Podişul Armeniei, nu din pretinsul fluviu care străbătea raiul din grădina Eden. Puteţi localiza raiul? Nu! Elohim erau ignoranţi în materie de geografie?

Art. 9 şi 16 – 17 din cap. 2 al Genezei afirmă că elohim ar fi plantat în mijlocul raiului pomul vieţii şi pomul cunoaşterii binelui şi răului. I-au interzis însă lui Adam să mănânce din pomul cunoaşterii binelui şi răului, căci *„orice veţi mânca din el, cu moarte veţi muri”.* Adam e singur, fapt pentru care nu se explică de ce elohim folosea pluralul. Abia în art. 21 – 25, elohim îl adoarme pe Adam, îi scoate o coastă şi ceva carne de pe el, confecţionând o femeie, Eva. Cam măcelăresc procedeul, nu? Nu era mai simplu ca elohim să folosească

formula „divină” *Să se facă!* în loc să modeleze lutul şi să practice chirurgie pe Adam, cu scopul de a-i face o soţie cu acelaşi sânge, adică, cu aceeaşi grupă sangvină şi acelaşi Rh? *Imensele lucrări cosmice fuseseră făcute cu „verbul divin”, iar mărunta creaţie a primilor oameni terrani cu propriile mâini ale zeilor?* Cum zeii (elohim) erau mai mulţi, nu ni se explică care dintre ei l-a modelat pe Adam din pământ jilav şi care a făcut-o pe chirurgul, creând-o pe Eva. Preoţii judeo-creştini au rezolvat problema simplu şi blasfemic – au identificat pe elohim cu Dumnezeu.

Povestea creaţiei cuplului primordial Adam şi Eva, în anul 3760 î.e.n., adică numai cu 5769 de ani în urmă, este contrazisă de datele ştiinţifice verificate temeinic, astfel:

A. În 1974, o expediţie de antropologi, formată din Maurice Taieb, Donald Johanson şi Yves Cappen, au descoperit cea mai veche fosilă de hominid de pe Terra, în Valea Awash din Etiopia. Ea a fost botezată Lucy şi i s-a stabilit vârsta la 3,2 milioane de ani, deci cu mult timp înaintea antropogenezei biiblice.

B. În anul 1962, Constantin Nicolăescu-Plopşor a descoperit, în Valea lui Grăuceanu, din Bugiuleşti – Tetoiu, jud. Vâlcea, România, o tibie şi un peroneu ce păreau de hominid. Fiul său, Dardu Nicolăescu-Plopşor, director al Centrului Etnografic din Craiova şi membru corespondent al Academiei

Române, a dus fosilele la Moscova, pentru identificare şi datare. Sovieticii i-au stabilit o vechime de 1,8 milioane de ani. Cel mai pregătit antropolog al acelui timp, dr. Raymond Dardd din Africa de Sud, a fost invitat în România pentru a studia fosila. Acesta a confirmat originea hominidă, astfel că fosila a intrat în discuţia specialiştilor sub numele *Pescarul de la Lacul Getic.* Revista Muzeelor a publicat concluziile specialiştilor iar universităţile din Edinburgh şi Londra au organizat congrese pe această temă. În final, cele două oase au ajuns la Vasile Boroneanţ, doctor în arheologie, din Bucureşti, iar specialiştii le-au uitat. Unii au afirmat chiar că ar fi oase de urs. Şi urs vechi de 1,8 milioane de ani de-ar fi fost, tot ar fi contrazis creaţia biblică.

C. Antropologii şi arheologii au descoperit în paleoliticul inferior, situat mult înaintea genezei biblice (1.000.000 – 100.000 î.e.n.) o mulţime de centre de cultură umană, bazate pe folosirea focului, prelucrarea pietrei, a oaselor şi a lemnului. În paleoliticul mijlociu, situat între anii 100.000 – 50.000 î.e.n., mult înaintea genezei biblice, oamenii terrani aveau deja preocupări abstracte, cum ar fi ritualuri religioase, înmormântări, cizelarea „artistică" a unor unelte, „decorarea" peşterilor în care trăiau etc. Focul era produs în mod curent, prin percuţie sau prin frecarea unor lemne. *În paleoliticul superior, situat tot înaintea datei genezei biblice (50.00010.000 î.e.n.), homo sapiens fossilis era deja divizat în trei rase principale, europidă (ariană), engroidă şi mongoloidă şi avea două subrase apărute în a doua jumătate a perioadei:*

semită, subrasă a rasei ariene meridionale şi roşie, subrasă a rasei mongoloide. Reţineţi această informaţie, deoarece, dintr-o singură pereche primordială, Adam şi Eva, de rasă incertă (Biblia susţine că era semită), cu aceeaşi grupă sanguină şi acelaşi Rh (Eva fusese confecţionată din Adam), *nu puteau deriva aceste rase, cu patru grupe sanguine, fiecare cu Rh pozitiv şi negativ!* Taina creaţiei raselor umane trebuie căutată într-o intervenţie extraterestră sau în mai multe mutaţii genetice (cum susţin darwiniştii).

În anul 2002, Erik Trinkaus, profesor de antropologie la Washington University din Saint Louis, Misouri, SUA, a descoperit, într-o peştera de lângă Anina, Carpaţi Apuseni, România, fragmente dintr-un craniu „european modern”. *A fost botezat Ioan de la Anina, a fost datat cu o vechime de 35.000 de ani şi a fost inclus în circuitul ştiinţific mondial.* Pe baza fragmentelor de craniu, i să reconstruit figura, nu foarte depărtată de a europenilor actuali. Unii artişti robi ai mitului biblic, care plasează geneza umană mai către Africa şi Orient, i-au refăcut figura şi i-au dat culorii pielii tente mai întunecate, iar buzelor şi nasului, forme mai apropiate de tipul african. *Această părere convenţională, că naşterea omului s-ar fi produs în Africa, este contrazisă de înfăţişarea nord-europenilor: blonzi sau roşcaţi, cu pielea albă şi cu ochi albaştri, verzi sau căprui, înalţi. Aşa ceva nu putea evolua din tipul african, negru la piele, cu ochii negri şi părul negru, nici din tipul mongoloid, cu ochii negri şi mignalaţi, păr negru şi piele brun gălbuie.* Reţineţi că Ioan de la Anina trăia cu mult timp înainte ca elohim să fi creat Cerul şi Pământul. În ce

priveşte enigma diferenţierii rasiale, eu am o altă opinie (ipoteză) decât cea darwinistă şi cea creaţionistă, ipoteză pe care voi expune-o în ultima parte a acestui capitol.

În paleoliticul superior, situat mult înaintea creaţiei biblice, oamenii aveau deja un anumit grad de inteligenţă, de cultură, de morală şi de religie comparativ cu ale vechilor israeliţi descrişi în Biblie. Ei posedau un panteon bogat de zei cărora le aduceau jertfe pentru îmbunare, locuiau în case construite din lemn şi lut, practicau gravura, sculptura şi pictura pe diverse suporturi (piatră, os, fildeş, lemn). Societăţile umane erau organizate deja în ginţi matriarhale, încă din perioada 40.000 – 18.000 î.e.n., *iar în Europa domina cultul idolilor feminini.* Culturile Solutreană şi Magdaleniană din Europa, situate între anii 18.000 şi 10.000 î.e.n., au atins apogeul în picturile rupestre de la Altamira, Lascaux, Miaux etc., precum şi prin aşezări închegate, de tipul celor din Banatul românesc şi sârbesc (Lepenskii Vir, Cuina Turcului, Ostrovul Banului etc.).

Şi mezoliticul este anterior datei la care biblia susţine că elohim ar fi creat Pământul şi Cerul (10.000 – 2.500 î.e.n.). În această perioadă, homo sapiens recens a pornit în mari migraţii, din centrul de formare, către alte ţinuturi. Europizii vedici au invadat lndia, înfrângând negroizii băştinaşi (dravidienii). Alţi arieni au ajuns până în Japonia, Caucaz şi Orientul Apropiat. Clasele dominante din civilizaţiile hindusă, egipteană şi babiloniană erau formate din europizi (arieni), fapt demonstrat de arheologi şi istorici prin mai multe probe:

Poemul lui Ghilgameş din Sumer şi Babilon susţne că

străbunul eroului, Utnapiştim, se afla în Europa.

Vedele indiene şi Mahabhrata sunt probe indubitabile ale originii ariene a stăpânilor din antica Indie.

Semnul crucii, simbol arian vechi de circa 8.000 de ani, este întâlnit la europizii migratori în India (crucea gamată – zvastica) şi Egipt (crucea cu ankhă sau cheia vieţii). Crucea simplă, de formă + sau X, a fost folosita de arienii din Europa ca simbol sacru cu multe mii de ani înaintea apariţiei judeo-creştinismului. Ea a pătruns şi în matematică, înainte de creştinare, cu sens pozitiv, de adunare şi de înmulţire.

Chiar şi mezoliticul din Orientul Apropiat contrazice creaţia biblică din 3760 î.e.n. Culturi vechi de 10.000 – 8.000 de ani, din Heluan (Egipt), Natufian (Palestina) şi Karim Shahir (Irak) atestă faptul că locuitorii din aceste zone, presupus loc al Edenului, erau vânători, pescari şi agricultori, înainte ca elohim să creeze Lumea.

Mai aveţi vreo îndoială că Biblia conţine date complet eronate despre apariţia oamenilor pe Terra? Să continuăm analiza textului biblic, pentru a vă risipi ultimele îndoieli. Cartea *Facerea, cap. 3* susţine aberaţia că şarpele era cel mai înţelept dintre „toate fiarele de pe Pământ”. În realitate, aşa cum ştiţi, pe Terra trăiesc destule animale inteligente, dar reptilele nu fac parte dintre ele, iar şerpii, şi mai puţin. Acest şarpe biblic ar fi ispitit cuplul primordial, Adam şi Eva, prin femeie, să guste din pomul cunoaşterii binelui şi răului. *Şerpi vorbitori se pot întâlni numai în legende, nu într-un text revelat divin.* În al doilea

rând, în ce limbă a discutat şarpele ispititor cu Eva, dacă primii oameni discutau numai cu zeii (elohim), în limba zeilor, neprecizată de Biblie? Adam şi Eva ar fi gustat din fructul oprit, săvârşind *păcatul primordial* al Omenirii. Noţiunea de *păcat primordial* al întregii Umanităţi, care ar trebui răscumpărat de cineva, a fost inventată mult mai târziu după redactarea Bibliei (cam după 7 – 8 secole), de către judeo-creştini, pentru a justifica sacrificarea lui Jeshua – Christos.

Zeii elohim au reacţionat iraţional la gestul normal făcut de Adam şi Eva. În primul rând, au discutat între ei cam paranoic, spunând: *Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul. Acum, să nu cumva să întindă mâna, să ia din pomul vieţii, să mănânce şi să trăiască în veci.* Ca atare, elohim le-a cusut celor doi „păcătoşi”, cu mâinile lor, haine din piele şi i-au izgonit din rai.

Păcatul cunoaşterii binelui şi răului, atât de invocat de judeo-creştini, este o mare nerozie.

Binele poate fi cunoscut numai prin comparaţie cu răul, fără excepţii. Cunoaşterea Lumii nu este un păcat, cum considera Biserica judeo-creştină, autoare a poruncii *Crede şi nu cerceta! Cunoaşterea Lumii este prima poruncă a Adevăratului Dumnezeu.* Dacă n-ar fi fost aşa, Dumnezeu nu ne-ar fi înzestrat cu creiere perfectibile, nu ne-ar fi instigat şi ajutat la cunoaşterea Lumii şi n-am fi atins actualul nivel de civilizaţie. De observat că majoritatea descoperirilor şi invenţiilor Omenirii moderne s-au produs în ultimele 3 secole, când jugul întunericului religios s-a mai înmuiat (dar n-a

dispărut).

Antropogeneza biblică continuă, în cap. 3 al cărţii Facerea, cu un şir de aberaţii pe care niciun copil de 10 ani n-ar trebui să le creadă. Adam şi Eva produc doi fii, Cain şi Abel (Avel), mărind numărul locuitorilor Terrei la 4. Abel se face păstor (cum a îmblânzit animalele într-o viaţă atât de scurtă?) iar Cain, agricultor (ce cultiva un individ neinstruit?). În mod inexplicabil, aceşti doi fii simt că trebuie să jertfească din produsele lor câte ceva pentru „buna mireasmă a zeilor-elohim”. *Cine le spusese să facă jertfe, când părinţii lor nu procedaseră astfel nici nu primiseră poruncă s-o facă?* Elohim ar fi primit numai jertfa de miros de carne arsă de Abel, dar nu şi vegetalele lui Cain, stârnind gelozie între fraţi. *Ilogic! De unde au ştiut cei doi fii că elohim a primit sau nu jertfa?* Veniseră elohim în faţa lor, antropomorfi, să le ia produsele? Nu. Mirosiseră doar fumul. În continuare, gelosul Cain şi-a ucis fratele Abel, dar elohim l-a iertat şi-a ameninţat că oricine îl va ucide va fi pedepsit înşeptit. Cine să-l ucidă, dacă pe Terra existau numai părinţii săi? *Aberaţia continuă:* Cain a plecat în ţara Neid (Nod), în preajma Edenului, a cunoscut o femeie şi a produs un fiu, Enoh. *Ce femeie să fi cunoscut, dacă pe Terra exista numai mama lui, Eva? Din fiul său s-au născut un şir de bărbaţi, fără existenţa unor femei:* Gaidad, Maleleil, Matusala (Matusalem) şi Lameh. Adam şi Eva au mai zămislit un fiu, Sit (Set), fiu din care s-a născut miraculos, fără femeie, un băiat Enos, care, cică, a *„nădăjduit a chema numele zeilor elohim”.*

Aţi întâlnit o aiureală mai mare decât pretinsa antropogeneză biblică? Omenirea nu se putea naşte numai din bărbaţi. Nu se putea naşte nici numai din băieţi şi fete făcuţi de Adam şi Eva, cum adaugă cap. 5, art. 4, din *Facerea.* De ce? *Deoarece toţi oamenii ar fi fost de o singură rasă, cu o singură grupă sangvină şi un singur tip de Rh, toate moştenite de la străbunii primordiali, Adam şi Eva.* În al doilea rând, dacă Omenirea s-ar trage din câţiva băieţi şi fete ale cuplului primodial (Biblia nu precizează câţi erau), ar fi degenerat şi ar fi dispărut de mult, deoarece incestul repetat distruge genetic urmaşii. În fine, din câţiva copii ai lui Adam şi ai Evei, născuţi cam prin anii 3720 e.n., n-ar fi rezultat cei 6,5 miliarde de pământeni actuali, împărţiţi într-o mare varietate de tipologii rasiale, subrasiale, etnice etc., într-un timp atât de scurt.

Concluzia? Antropogeneza biblică este complet falsă şi trebuie exclusă din orice discuţie serioasă. Personajele Adam, Eva, Cain, Abel, Set şi alţi copii nenominalizaţi ai cuplului primordial n-au existat niciodată în realitatea vieţii pământene, aşa cum n-au existat nici elohim, ciudaţii zei antropomorfi, ignoranţi şi capricioşi. Dacă rădăcina mitului n-a existat în realitate, nici construcţia biblică făcută pe această rădăcină nu este adevărată şi trebuie exclusă din viaţă noastră. Suntem oameni moderni şi maturi, responsabili faţa de evoluţia vieţii omeneşti terrane. Nu ne putem intoxica minţile cu mituri, chiar dacă ele au fost transformate în religii, deoarece avem treburi mai importante de rezolvat. *Ca atare,*

toate religiile trebuie să dispară, rămânând doar subiect de studiu pentru istorici şi analişti ai miturilor de orice fel.

Antropogeneza biblică este falsă, la fel ca şi cele din alte religii şi mituri. *Să credem în antropogeneza materialistă (darwinistă), deoarece este probată de descoperiri antropologice şi arheologice?* Eu am crezut în ea, până ce am întâlnit câteva ciudăţenii inexplicabile prin această teorie care susţine că antropogeneza terrană ar fi început în urmă cu 70 de milioane de ani. Atunci, mai multe specii de maimuţe (Propliophitecus, Dryopithecus, Ramapithecus etc.) ar fi început lungul drum al evoluţiei către homo sapiens fossilis, drum încheiat în urmă cu circa 3,2 milioane de ani, când trăia femela Lucy şi ceata ei sau în urmă cu un milion de ani.

Probele materiale privind prezenţa pe Terra a unor hominizi cu mult timp înainte de începerea antropogenezei evoluţioniste (darwiniste) mi-au clătinat credinţa în această teorie. Sunt un tip foarte sceptic când e vorba de informaţii senzaţionale şi am fost instruit, timp de 18 ani, să verific foarte atent orice informaţie, pe cât mai mutle căi (eram ofiţer de contrainformaţii militare). Ca atare, din noianul de informaţii privind paleoastronautica sau străvechi civilizaţii umane căzute în sălbăticie, am reţinut numai pe acelea care prezintă girul unor instituţii ştiinţifice serioase. Cele câteva exemple pe care vi le voi prezenta în continuare au apărut în reviste ştiinţifice de specialitate din SUA, Rusia, China şi alte ţări, în analele unor universităţi de prestigiu şi în comunicări ştiinţifice făcute la diverse congrese. Ca atare, ele nu pot fi citate integral, în limbile în care au fost redactate. Persoanele

care doresc să meargă la rădăcina lor primară, pentru a le verifica în produnzime, trebuie să folosească internetul multe zile şi cu multă răbdare. V-aş recomanda să studiaţi sinteza acestor „minuni” făcută de Sorin Ştefănescu în volumul *Sfidarea timpului* (cu 153 de surse bibliografice) şi lucrările lui Dan D. Farcaş, doctor în matematică, specialist în ufologie (le găsiţi pe internet).

Iată câteva ciudăţenii care contrazic atât creaţia „divina biblică”, cât şi evoluţia darwinistă:

A. În luna iunie 1968, geologul amator W. J. Meister explora zona Antelope Spring, din statul Utah, SUA. Cu această ocazie, a găsit o urmă de picior încălţat, lungă de 26 de cm., într-o rocă din cambrian. Savanţii au bănuit că era vorba de o şarlatanie, respectiv, faptul că urma fusese sculptată într-o *rocă veche de 500 de milioane de ani.* Ca atare, au studiat-o la microscop şi au stabilit că era autentică, fusese făcută prin apăsare cu piciorul, strivind un trilobit, vietate nevertebrată specifică primei ere paleozoice, cambrianul, adică, în urmă cu 500 – 600 de milioane de ani. Descoperirea a fost viu comentată în revistele de specialitate, apoi asupra ei să lăsat tăcerea. De ce? Deoarece niciuna din taberele mondiale aflată în conflict, religioasă (creaţionistă) şi materialistă (evoluţionistă, darwinistă) nu poate explica enigma acestei urme de picior uman încălţat, care ar corespunde numărului 40 din sistemul actual românesc pentru încălţăminte (mi-am măsurat propriile cizme). *Cine putea*

călca pe Terra încă necreată de elohim din Biblie? Un extraterestru! veţi exclama dumneavoastră. Nu se poate! replică religioşii biblici (creştinii, mozaicii şi musulmanii), deoarece elohim a creat numai Terra cu viaţă umană, iar Cerul şi l-au destinat lor, ca împărăţie. Primele capitole din *Facerea* indică însă că zeii antropomorfi elohim trăiau pe Terra, în raiul din grădina Eden. *Mult mai târziu, a apărut ideea că zeii ar trăi într-o împărăţie cerească, pe bolta cerească numită şi Cer.*

Religia judeo-creştină este şocată de această descoperire şi de multe altele, despre care vom mai vorbi. Cea mai modernistă parte a ei, Biserica catolică, şi-a luat câteva măsuri pentru a reforma cumva religia şi a pune-o de acord cu realitatea universală cunoscută prin ştiinţe:

Cardinalii din Vatican au început, încă în urmă cu trei ani, să rescrie textele biblice. Ei sunt în posesia textelor canonizate dar şi a apocrifelor nedate publicităţii decât recent şi parţial, astfel că *au aflat cât de aberante sunt miturile de bază. În faţă acestor texte, papa şi cardinalii se comportă ca autentici atei. Ei ştiu exact că preoţii sălbatici au creat zeii biblici şi le-au pus în seamă propriile lor păreri.* Ca atare, Vaticanul se comporta ca un administrator de dumnezeu, inclusiv de Christos, aşa cum vom vedea în următorul capitol, pentru manipularea maselor în folosul propriu. Acum, în faţa exploziei cunoaşterii ştiinţifice, nu ştiu cum să adapteze textele biblice şi caută scăparea în altă direcţie.

În anul 2008, Gabriel Funes, şeful observatorului

astronomic al Vaticanului şi consilier al papei Benedict, a dat un interviu intitulat Fratele meu extraterestru. În acest interviu, prelatul catolic să depărtat de textul biblic, afirmând că extratereştrii există, sunt şi ei creaţia lui Dumnezeu, dar mai aproape de Divinitate decât terranii, deoarece nu au săvârşit păcatul primordial. Foarte probabil, interviul a fost dictat de dorinţa Bisericii catolice de a se pune la adăpost, în faţa apropiatei dezvăluiri a relaţiilor deja existente între pământeni şi unele rase de humanoizi extratereştri.

În săptămâna 9 – 15.11.2009, Vaticanul a adunat un congres de specialişti în mai multe ramuri ştiinţifice de vârf, pentru a discuta posibilitatea existenţei vieţii extraterestre, a contactelor acesteia cu terranii şi a efectelor pe care le-ar produce această descoperire asupra Bisericii judeo-creştine. Mai mulţi participanţi la congres au afirmat că probele privind viaţa extraterestră raţională vor fi prezentate destul de curând.

Anterior, în anul 2002, papa Ioan paul al doilea a emis o bulă de scuze pentru uciderea savantului Giordano Bruno şi a dispus construirea unei statui a acestuia în piaţa Campo dei Fiore, unde a fost ars pe rug de Inchiziţie, în anul 1600 e.n. Giordano Bruno a fost considerat eretic de religia judeo-creştină deoarece, în contra mitului biblic, *a susţinut că Universul conţine o pluralitate de lumi similare celei terrane.* Cum acest fapt s-a confirmat prin observaţii ştiinţifice, statuia sa a fost numită a *Libertăţii de Conştiinţă.* Prea târziu, însă. Un sol divin adevărat, care dezvăluise contemporanilor să-i semisălbatici un adevăr universal, a fost torturat în închisoare

timp de opt ani, apoi, ars pe rug.

Adevăratul Dumnezeu pedepseşte ticăloşii religioşi în cel mai simplu mod: le arată, prin soli din rândul oamenilor de ştiinţă, că nu au dreptate şi determină Omenirea să evolueze pe direcţia ştiinţelor. Religia judeo-creştină este în mare impas şi va intra în agonie, căci textele ei de bază sunt contrazise din toate direcţiile ştiinţifice. Apariţia extratereştrilor îi va da lovitura de graţie şi clipa aceasta nu este foarte depărtată. Deocamdată, urma de picior veche de 500 de milioane de ani e o probă în favoarea vizitării Terrei virgine de către humanoizi extratereştri.

B. După cum ştiţi, diversele feluri de cărbuni de pământ s-au format din materiale lemnoase, supuse procesului de incarbonizare, *în ultimii 280 – 400 de milioane de ani. Orice obiect încastrat în ei are aceeaşi vârstă.* Ce ne facem, însă, dacă obiectele respective sunt moderne sau chiar depăşesc tehnologiile cunoscute de Civilizaţia Umană actuală? Recunoaştem sau nu că ele au fost pierdute de exploratori extratereştri sau de o mică civilizaţie străveche, mult superioară nouă, despre care nu se vorbeşte nici în miturile laice, nici în cele religioase? *lată câteva exemple de acest fel:*

În anul 1885, într-o mină de cărbuni din Schöndorf – Austria, a fost descoperita o prismă de oţel, cu un brâu incizat pe ea. Cine fabrica oţel în urmă cu 300 de milioane de ani, când nici cei mai vechi zei religioşi (4,2 milioane de ani vechime), nu existau?

În anul 1869, într-o mină de cărbuni din Ohio, SUA, la adâncimea de 20 de metri, a fost descoperita o placă de ardezie încastrată în cărbune. Placa este acoperită cu semne gravate necunoscute Civilizaţiei Umane actuale. Cine scria în urmă cu circa 250 de milioane de ani, vechime care i s-a stabilit plăcii respective, prin expertiză?

Aceste descoperiri şocante au fost analizate de savanţi, în reviste de specialitate, au fost făcute şi publice, pentru scurt timp, prin mass media, apoi au fost date uitării. De ce? Deoarece nu se încadrează în niciuna din cele două ipoteze fundamentale, creaţionistă şi materialistă. Ele există însă şi ne întreabă de ce nu verificăm corect informaţiile pe care le conţin.

C. Aluminiul a fost descoperit de Civilizaţia Umană actuală în 1827 iar producţia lui industrială a început în 1854. *Cum se explică atunci prezenţa aluminiului în cataramele de centură ale generalului chinez Ciu-su (265 – 316 e.n.)?* Cum se explică prezenţa aluminiului în piesa în formă de picior de robot, scoasă dintr-o mină de lângă Aiud, România, în 1973? Piesa era încastrată în roca de sedimentare şi, la datare cu carbon 14, a indicat o vechime de circa 18.000 de ani. Chiar dacă metoda C14 este contestată de religioşi, cum se explică vechimea ei de cel puţin 400 de ani, stabilită de chimiştii elveţieni, prin studierea stratului oxidat? Piesa a fost depusă la muzeul din Cluj-Napoca, a fost prezentată o singură dată de un post de televiziune românesc, dar tăcerea o înconjoară. E o enigmă care contrazice aberaţiile mistice, într-o fază în care

naţiunea română este supusă unei intense agresiuni religioase, cu scop de imbecilizare şi manipulare.

D. *În 1930, în localitatea Berea, statul Kentucky, SUA, au fost descoperite 10 urme de paşi umani vechi de 250 de milioane de ani.* Au fost studiaţi şi răsstudiaţi de oamenii de ştiinţă, însă tăcerea tinde să acopere şi această descoperire care pune în pericol fixismul religioşilor şi al darwiniştilor.

E. În perioada 1991 – 1993, mai mulţi căutători de aur din localitatea Narada din Uralul de est, Rusia, au găsit nişte piese ciudate, pe fundurile unor râuri, la 6 – 12 metri adâncime. E vorba de nişte spirale metalice foarte mici, cu lungimea de 3 cm şi grosimea de 0,003 mm. Nanotehnologia actuală încă nu le poate reproduce, însă ele au fost datate cu Carbon 14 şi au o vechime mai mare de 20.000 de ani. *Cine le-a pierdut în râuri, la vremea când elohim nu făcuse încă Lumea?*

F. În 1961, un american căutător de minerale semipreţioase a cules o geodă, de pe o culme a munţilor Coso, din California. *Geoda a fost datată cu 500.000 de ani vechime, dar la tăiere a prezentat o surpriză:* în interiorul ei se afla o piesă ceramică cu miez metalic, ca o bujie. Cine a confecţionat piesa, în jurul căreia s-a format geoda?

G. În 1939, arheologul german Wilhelm Koenig efectua săpături în localitatea Khujut Rabu a din Irak (anticul Babilon). Cu această ocazie, a descoperit o pilă electrică mai veche de

2.000 de ani, pilă care a fost reprodusă de un inginer american, Willard Gray şi funcţionează perfect. Civilizaţia Umană actuală cunoaşte că prima pilă de curent continuu a fost confecţionată de italianul Alessandro Volta, în anul 1800 e.n. Înaintea erei noastre, egiptenii cunoşteau şi foloseau curentul electric, pentru poleirea obiectelor cu aur (galvanoplastie) şi pentru sperierea populaţiei din temple, cu „fulgere divine”. Surse neverificate susţin că romanii ar fi receptat de la egipteni „magia electricităţii”, în timpul împăratului Numa Pompilius şi ar fi folosit-o până în anul 642 î.e.n., când împăratul Tullus Hostilius ar fi fost electrocutat de imensa pilă galvanică folosită (populaţia a crezut că a fost fulgerat de Jupiter). În orice caz, suntem siguri că egiptenii foloseau electricitatea, deoarece avem obiectele produse prin galvanoplasite ca probă şi fresce cu preoţi care transportă cabluri electrice şi becuri de mari dimensiuni. Cele mai sigure probe sunt însă obiectele acoperite prin galvanoplastie. Eu cred mai ales în ele, deoarece au fost găsite în Theba şi Memphis, au fost datate şi nu puteau fi contrafăcute.

De unde au aflat anticii egipteni şi babilonieni tainele electricităţii? De unde au aflat egiptenii, încă în secolul 6. Î.e.n., sistemul heliocentric, astfel că Pitagora (560 – 500 î.e.n.) l-a putut învăţa şi transmite către Aristarh din Samos? Materialiştii pot spune că acestea au fost descoperiri întâmplătoare, ale unei populaţii antice. Eu mă îndoiesc de afirmaţiile lor, mai ales că am fost în Egipt şi am studiat problemele la faţa locului. Egiptenii şi babilonienii antici erau idolatri şi zoolatri, probă că nu i-ar fi dus mintea către

descoperiri atât de importante. Cine i-a învăţat? Cine? Scrierile babiloniene susţin că bazele cunoaşterii lor (agricultura, prelucrarea metalelor, reguli de morală etc.) le-au fost dezvăluite de zeul amfibiu Oannes. Istoricul Berossos îl descrie pe Oannes în lucrarea *Babyloniaka* ca pe un scafandru şi precizează că ieşea zilnic din Golful Persic, instruia oamenii, nu mânca deloc, iar seara se întorcea în ape. *Era un acvanaut, dintr-o civilizaţie superioară veche sau un extraterestru?* Încă nu ştim. Înflorirea bruscă a civilizaţiilor babiloniană şi egipteană nu se poate explica prin evoluţia treptată.

H. În secolul I î.e.n., matematicianul grec Heron folosea forţa aburului pentru a deschide uşi monumentale, pentru a suna din trompete ca din sirena cu aburi şi pentru a produce diverse sunete prin ciocurile unor păsări metalice. A urmat întunericul religios creştin, astfel că, în seclul 17 e.n., francezul Salamon de Quey a fost internat în ospiciu pentru că a afirmat că forţa aburului poate fi folosita la tracţiune. Un secol mai târziu, în 1807, americanul Robert Fulton a construit primul motor cu abur. Eu mă întreb însă dacă Heron descoperise pe cont propriu modul de folosire a aburilor sau secretul îi fusese dezvăluit de altcineva, mai instruit.

I. În anul 1984, o expediţie a Academiei de Ştiinţe din RSS Turkmenă a descoperit, în sud-estul ţării lor, *urme de picioare desculţe de homo sapiens, intersectate cu urme de dinozaur, vechi de 150 de milioane de ani.* Descoperirea a fost dezbătută de analele Academiei, a fost publicată în reviste de

ştiinţe din URSS şi din ţări occidentale, dar misterul acestor urme n-a fost elucidat. Conform teoriei darwiniste, homo sapiens fossilis a apărut în urmă cu un milion de ani, iar conform teoriei creaţioniste judeo-creştine, abia în urm» a cu 5769 de ani. *Cine era omul din urmă cu 150 de milioane de ani?* Un extraterestru eşuat, ajuns în mizerie? Un supravieţuitor dintr-o civilizaţie mai veche, care s-a stins ulterior? *Nu putem răspunde, dar urmele există, au fost datate şi nu le putem nega.*

J. *În mai multe locuri de pe planeta noastră au fost găsite schelete de uriaşi, datate şi păstrate în muzee, schelete care nu se încadrează în creaţia biblică, nici în cea darwinistă.* Cel mai înalt schelet, de 5,18 m, a fost descoperit în Gargayan – Filipine, zonă în care populaţia mongoloidă este de talie mică (sub 1,7 m). Un schelet de 3 metri, vechi de 300.000 de ani, a fost descoperit în China. În zona Agadâr (Kazahstan) au fost găsite urmele unui uriaş de 4 metri înălţime, vechi de circa 30.000 de ani. În localitatea Alguetca din Caucaz au fost descoperite schelete de 3 metri, în 1964.

J. În 1959, o expediţie sovieto-chineză a studiat o arie din pustiul Gobi, unde nisipul fusese transformat în sticlă. Temperatura pentru producerea sticlei este de 1400 – 1600 de grade Celsius şi nu poate fi obţinuta prin arderea lemnelor în aer liber. În plus, în preajma deşertului de sticlă, s-au găsit urme de bocanci similari celor purtaţi de cosmonauţii actuali, vechi de sute de mii de ani (datare imprecisă). Un imens

deşert de sticlă de culoare verde, similar celui din pustiul Gobi, poate fi studiat de oricine în Iran. *Cine şi cum a transformat nisipul în sticlă, în acele deşerturi?* Acum când am văzut cum decolează navele spaţiale, *putem emite ipoteza că temperatura unei astfel de lansări e răspunsul la întrebare.*

Probe de acest gen se găsesc cu sutele, pe întreaga planetă. Majoritatea au fost discutate imediat după descoperire, în cercuri ştiinţifice, apoi date uitării. Izolarea politică a omenirii (capitalism-comunism) a determinat ascunderea multor probe de acest tip. Ne lipseşte o instituţie ştiinţifică serioasă, de nivel mondial, care să restudieze şi să reverifice fiecare probă în parte, pentru a-i descoperi secretele. După ani de cercetări serioase, această instituţie ar putea prezenta o lucrare completa, excluzând toate poveştile senzaţionale fabricate de diverşi jurnalişti. Lucrarea lor, pur ştiinţifică, ar fi un best-seller. Eu am folosit aceste date pentru a imagina *ipoteza* originii extraterestre a Omenirii, în romanele din seria *ORIGINI (Codul lui Zamolxe şi Luptele zeilor).*

3. Cronologia personajelor şi evenimentelor biblice este aberantă.

În mod normal, o carte revelată divin, cum se pretinde Biblia, ar trebui să conţină informaţii strict exacte şi adevărate pentru eternitate. În acest subcapitol, voi scoate în evidenţă mai multe erori flagrante din Biblie,

erori ce indică faptul că ea nu este o carte sacră, ci o compilaţie de mituri preoluate de anticii evrei de la egipteni, babilonieni şi mesopotamieni. Cronologia lor este atât de greşită, încât ajung cu unele fapte şi evenimente în perioade istorice bine cunoscute şi bine consemnate de istoricii din popoarele vecine.

A. *Pentur început, vă voi prezenta lista descendenţilor din Adam şi Eva, până la Noe, aşa cum este ea „revelată” în cartea Facerea, cap. 5. Această listă ne va ajuta să demonstrăm falsitatea unor evenimente ulterioare.*

Adam, creat în anul 3760 î.e.n., ar fi trăit 930 de ani, iar la vârsta de 230 de ani, l-ar fi procreat pe Set (sit), adică în anul 3530 î.e.n. Biblia trece pe „linie moartă” descendenţii din Cain, cei născuţi fără femeie, prezentaţi în cap. 4 al Facerii şi continuă cu descendenţii din Set şi una sau mai multe din surorile sale (nu ni se precizează).

Set, născut în anul 3530 î.e.n., a trăit 912 ani şi, la vârsta de 205 ani, l-a procreat pe Enos (în anul 3325 î.e.n.)

Enos, născut în anul 3325 î.e.n., a trăit 905 ani şi, la vârsta de 190 de ani, l-a procreat pe Cainan (în anul 3135 î.e.n.).

Cainan, născut în anul 3135 î.e.n., l-a procreat pe Maleleil, la vârsta de 170 de ani, în anul 2965 î.e.n. Şi a trăit 910 ani.

Maleleil, născut în 2965 î.e.n., a trăit 895 de ani, iar la vârsta de 165 de ani, l-a făcut pe lared, în anul 2790 î.e.n.

Lared, născut în anul 2790 î.e.n., a trăit 962 de ani, iar la

vârsta de 162 de ani, l-a creat pe Enoh, în anul 2628 î.e.n. Conform apocrifului lui Enoh, apărut şi la noi în ţară, la Editura Miracol, cu un comentariu de dr. Dan D. Farcaş, în timpul vieţii lui lared, 200 de „îngeri ai Domnului" (elohim, Şabaot?), sub conducerea prinţului Semyaza-Azazel, au coborât pe muntele hermod de pe Pământ, şi-au luat soţii pământence şi au procreat metişi. Acest apocrif, scos din Vechiul Testament din motivele pe care le vom analiza în următorul capitol, este însă amintit vag în cartea Facerea, cap. 6, art. 2 – 4.

Enoh, născut în 2628 î.e.n., a trăit 365 de ani, iar la vârsta de 165 de ani, l-a creat pe matusala (Matusalem), în 2463 î.e.n. Conform apocrifului său, el ar fi fost iubit de „Domnul" numit şi Duhul, fapt pentru care a putut pârî ce fapte urâte făceau metişii rezultaţi din pământence şi „îngerii răzvrătiţi". Duhul i-a ascultat plângerea, apoi a trimis îngerii Mihael, Gabriel, Rafael şi Uriel să-i pedepsească pe vinovaţi în mod exemplar: metişii să fie ucişi în faţa părinţilor iar Semyaza-Azazel să fie „aruncat în măruntaiele Pământului pentru 77 de vârste". Sălbatici compilatori biblici nu ştiau că miezul Pământului e format din magmă topită, care arde tot, ci îşi imaginau că era un fel de scobitură, în care se putea trăi. Singurul care a apreciat că porunca Duhului era prea aspră a fost Mihael, însă a participat la aplicarea grozavei pedepse. Pentru fapta sa, Enoh a fost luat de „Domnul" în „împărăţia cerurilor".

Matusala, născut în 2463 î.e.n., a trăit 969 de ani, iar la vârsta de 187 de ani, l-a zămislit pe Lameh, în anul 2276 î.e.n.

Lameh, născut în anul 2276 î.e.n., a trăit 753 de ani, iar la vârsta de 188 de ani, l-a procreat pe Noe (Noah), în anul 2088 î.e.n. Pruncul Noe era albinos, fapt pentru care Lameh şi-a bănuit soţia că l-a produs cu un „fiu al Cerului”. Femeia s-a jurat că era copilul lui Lameh a mers pentru sfat la tatăl său. Matusalem l-a informat că pruncul era un ales divin şi l-a sfătuit să-l păstreze.

Noe, născut în anul 2088 î.e.n., a trăit 950 de ani, iar la vârsta de 500 de ani, a zămislit trei fii: Sem, Ham şi Iafet. Acesta se întâmpla în anul 1588 î.e.n., într-un timp istoric relativ bine cunoscut din sursele sumeriene, babiloniene şi egiptene.

Ce constatăm până acum? În primul rând, că „patriarhii” descendenţi din primul om făcut de zei, Adam, prin fiul cel mic, Set, trăiau foarte mult. Această afirmaţie este contrazisă de antropologi şi istorici. Niciun om din această perioadă antică sălbatică n-a depăşit suta de ani. De regulă, datorită condiţiilor precare de trai, rezistau până la maxim 60 – 70 de ani. Niciun schelet atât de longeviv n-a fost descoperit pe teritoriul presupusului Eden (rai) din Mesopotamia. Scrierile mesopotamiene, babiloniene şi egiptene din presupusele perioade de viaţă ale patriarhilor Enoh, Matusalem, Lameh şi Noe indică faptul că teritoriul „Edenului” era frământat de lupte sălbatice pentru cuceriri. Luptele erau purtate de regi şi faraoni nominalizaţi, care îşi scriau cronicile vieţii şi activităţii lor cu exactitate (toate vieţile erau mai scurte de 60 – 70 de ani).

În fine, nu putem să nu ne întrebăm de unde apăruseră popoarele contemporane cu patriarhii (urii, sumerienii, sosii, babilonienii, egiptenii, akkadienii, kasiţii, hitiţii). Doar „porumbelul divin" a „revelat" că patriarhii coborau din Adam, prin Set. Ceilalţi urmaşi, din Cain, pe care nu avusese cum să-i procreeze, deoarece nu avusese femeie, sunt cât se poate de dubioşi: Enoh, Gaidad, maleleil, matusala, Lameh. Se vede clar că sălbaticii compilatori biblici au confundat unii din urmaşii lui Cain cu ai lui Set. Descendenţa din Cain se încheie cu trei bărbaţi, lovil, luval şi lovel şi o femeie Noema.

Concluzia? „Revelatia" biblică despre patriarhii de până la Noe este integral falsă. Probabil, ea s-a inspirat din surse mitologice sumeriene, babiloniene şi egiptene, mai târzii.

B. Mitul potopului şi apariţia raselor umane sunt atât de aberant „revelate", încât am simţit că trebuie să le tratez într-un punct separat. Zeii biblici, mâniaţi de răutăţile pământenilor sălbatici, au procedat absolut irational. În loc să-i educe pe bieţii muritori, au decis să-i distrugă printr-un potop mondial. Desigur, judeo-creştinii au tradus zei prin Dumnezeu. Alături de oameni, însă, zeii au decis să distrugă cu potop şi animale (implicit şi plantele), lucru absolut ilogic deoarece acestea nu săvârşiseră „răutăţi".

Biblia nu explică de ce tocmai Noe a fost ales să supravieţuiască potopului, împreună cu familia sa şi cu câte o pereche de animale din fiecare specie. *Modul de supravieţuire indicat de zeii biblici este ridicol:* Noe trebuia să-şi construiască o arcă cu următoarele dimensiuni: 300 de coţi

lungime, 50 de coţi lăţime şi 30 de coţi înălţime. Cotul antic, măsurat de la cot la încheietura mâinii, varia între 45 şi 50 de centimetri. Aceasta înseamnă că arca salvatoare avea, în cel mai bun caz, 150 de metri lungime, 25 de metri lăţime şi 15 metri înălţime. *Ca marinar, vă spun clar că o astfel de construcţie, cu circa 25.000 metri cubi spaţiu, nu putea pluti nici cu ordinul zeilor, deoarece construcţia ei nu respecta proporţiile unei ambarcaţiuni.* Se vede că fabulatorul biblic nu construise niciodată o corabie şi nu navigase niciodată. În spaţiul acestei arce, ar fi putut încăpea doar Noe şi familia sa, cu alimentele necesare supravieţuirii perioadei de potop (30 de zile sau un an, în alte versiuni). În niciun caz, n-ar fi putut încăpea cele două sute şi ceva de milioane de specii de animale terrane, cu hrana lor ierbivoră şi carnivoră. În fapt, n-ar fi putut încăpea nicio pereche de elefanţi cu hrana lor. *Desigur, ne întrebăm cum au reuşit Noe şi fiii săi să adune atâtea animale de uscat şi din aer (păsări, lilieci etc.), cum au strunit ferocele carnivore să nu mănânce blândele ierbivore* etc. Vă puteţi imagina scena adunării tuturor perechilor de animale şi de păsări pe o arcă ceva mai mare decât grădina mea? **Trebuie să fii complet imbecil să crezi o astfel de enormitate.**

În fine, după 150 de zile de potop, precizate în art. 24 al cap. 7 din *Facerea,* în contradicţie cu art. 17 din acelaşi capitol, care indică numai 40 de zile, zeii şi-au amintit de Noe, au *„încuiat izvoarele adâncurilor şi jgheaburile Cerului, oprind ploaia”* (art. 2, cap. 8, *Facerea).* Apa a scăzut încă 150 de zile, până ce Noe a atins pământul, pe muntele Ararat din Armenia.

În ce constau erorile? Ploaia nu este produsă de jgheaburile Cerului, ci aşa cum ştim din şcoala elementară. Cel mai înalt vârf muntos care trebuia să iasă din ape era Everestul, nu micuţul Ararat. *De ce nu gândesc deloc ştiinţific şi logic oamenii care şi-au însuşit acest mit ca pe un adevăr şi-l propagă chiar şi în prezent, prin mass media?* De exemplu, în 1876, lordul Bryce, în timp ce se plimba pe o culme înaltă de 4500 de metri a muntelui Ararat, a descoperit un buştean izolat şi a glumit că acesta trebuie să fie o bucată din chila navei lui Noe (citat după L. G. Frazer – *Folclorul în Vechiul Testament).* Ulterior, judeo-creştinii au răspândit variante de dezinformare privind găsirea arcei lui Noe, fie de expediţii arheologice, fie din satelit etc. Aţi auzit şi dumneavoastră asemenea prostii.

Biblia nu precizează din ce motive zeii au permis lui Noe să ia cu el şi vietăţi nocive (viruşi, paraziţi, muşte, păduchi, ţânţari etc.), nici cum a reuşit Noe să facă aceasta (era un păduchios plin de purici?). De asemenea, ignoranţii compilatori biblici nu precizează ce s-a întâmplat cu vegetaţia care stătuse mai mult de 300 de zile sub ape. Desigur, aceasta murise integral din lipsă de lumină solară şi aer. *Cum a apărut din nou vegetaţia după potop?* Niciun răspuns din partea propagandiştilor judeo-creştini.

După cum ştiţi, curcubeul este un fenomen natural, produs prin descompunerea luminii solare care trece prin picăturile de apă rămase în aer, după ploaie. „Sfânta scriptură” afirmă însă cu totul altceva: curcubeul a fost dat de zeii biblici, după potop, ca semn de legătură între ei şi toate

vietăţile terrane, începând cu Noe şi familia lui.

Capitolul 9 – Curcubeul, din cartea Facerea, conţine şi o faptă complet ilogică, folosită de judeo-creştini pentru a justifica sclavia rasei negroide. Ajuns pe pământ uscat, Noe ar fi plantat vie, ar fi făcut vin şi s-ar fi îmbătat. De unde a luat butasi pentru vie şi seminţe pentru alte plante pe care le vedem în prezent, dacă toate fuseseră distruse de potop? În timp ce era beat, s-a dezgolit complet şi cel mai tânăr fiu, Ham, l-a văzut şi a spus fraţilor să-i ce se întâmplase. Aceştia, Sem şi lafet, ar fi mers cu spatele, să nu-şi vadă tatăl gol şi l-ar fi acoperit. După ce beţivanul s-a trezit, a aflat ce se întâmplase şi l-a blestemat pe fiul mezinului Ham: *Blestemat să fie Canaan, pruncul tău, slugă să fie la fraţii tăi!* Vasăzică, după ce că era vinovat de beţie, îşi mai şi blestema nepotul care nu participase în niciun fel la această întâmplare. În schimb pe Sem şi lafet i-a binecuvântat să se înmulteascâ şi să-i aibă pe urmaşii lui Ham slugi la ei.

Dacă data potopului este cea precizată în Biblie, când Noe avea 600 de ani (1488 î.e.n.), însemna că acesta a trăit până în anul 1138 î.e.n., conform art. 28, cap. 9 din Facerea.

Potopul din anul 1488 î.e.n. Nu este confirmat de nicio sursă istorică contemporană mitului biblic. Dimpotrivă, în anul respectiv, popoarele mesopotamiene trăiau şi se războiau pe teritoriul de lângă Eden (rai). *Acest mit, pretins revelat divin, a fost preluat după un mit babilonian mult mai vechi, pe care savantul babilonian Berossos ni-l descrie în cunoscuta-i lucrare Babiloniaka.* Berossos

precizează că e vorba de o legendă foarte veche, deşi el a trăit în secolele 4 – 3 î.e.n. Legenda respectivă spune că, în timpul domniei celui de-al zecelea rege babilonian, Xisuthros, s-ar fi produs un potop, anunţat de zeul Ea. La indicatia acestui zeu, regele a scris istoria lumii şi a îngropat-o în cetatea Sippar, apoi şi-a construit o corabie, pe care s-a îmbarcat cu familia, prietenii, animale etc. (exact ca în mitul lui Noe). După potop, regele, soţia şi fiica lui ar fi fost luaţi de zei în Cer, *de unde le-au comunicat supravieţuitorilor să se teamă de zei şi să dezgroape cartea din Sippar, reluând viaţa normală, după cunoştinţele din ea.* Potopul n-a durat însă decât câteva zile. Tema potopului apare în mitologiile orientale (inclusiv hinduse) şi ale subrasei roşii, derivate din rasa mongoloidă, semn că un diluviu a lovit o anumită zonă orientală, înainte de migrarea rasei roşii peste istmul Behringia (deci, înainte de 10.000 î.e.n.). **Potopul biblic nu e un adevăr revelat divin, ci un simplu mit preluat din legendele altor popoare.**

Cele mai grave aberaţii din mitul potopului le găsim însă în cap. 10 – *Seminţia şi urmaşii lui Noe,* din cartea Facerea. Biblia afirmă că din cei trei fii născuţi din Noe şi soţia sa, în anul 1588 î.e.n., Sem, iafet şi Ham, ar fi derivat toate rasele şi popoarele pământene. Judeo-creştinii au încercat să depăşească mitul biblic, susţinând că, din lafet, s-a născut rasa albă, din Sem, cea semită iar din Ham, negroizii, uitând cu totul de rasa mongoloidă. **Descendenţa raselor terrane din Noe şi soţia sa, prin fiii lor şi soţiile acestora, nu este posibilă, din următoarele motive:**

Noe şi soţia, descendenţi din Set, erau de aceeaşi rasă şi

aveau aceeaşi grupă sangvină şi acelaşi Rh, moştenite de la Adam şi Eva. Orice medic vă poate spune că pruncii moştenesc însuşirile fiziologice şi psihologice, grupa sangvină şi Rh-ul unuia dintre părinţi.

Soţia lui Noe trebuia să fi conceput cei trei fii cu trei bărbaţi din trei rase diferite, fiecare cu altă grupă sangvină şi alt Rh, închât să nască metişi de rase diferite, cu grupe sangvine şi Rh diferite. Cum pe Terra existau numai bărbaţi urmaşi din Adam, iar Noe se născuse albinos, putem crede că urmaşii acestuia prezentau trăsături albinoase, dar nu negre sau mongoloide.

Nici transformarea rasială sub influenţa condiţiilor de mediu, susţinută de darwinişti, nu poate explica apariţia raselor din cei trei fii ai lui Noe, în numai 3550 de ani de la maturarea lor, din anul 1540 î.e.n. Şi până în prezent. Mai mult, sursele istorice certe, scrise de sumerieni, egipteni şi babilonieni, indică existenţa rasei negroide încă în urmă cu 5000 de ani, fapt ce ar fi însemnat că cei trei frati născuţi din Noe şi soţie erau deja de trei rase diferite.

Concluzia? „Revelaţia divină" privind modul de apariţie a raselor şi subraselor pământene este complet falsă. Nici teoria darwinistă nu poate explica modul în care, în locuri cu aceleaşi condiţii de mediu, pe ecuator, de pildă, au apărut rase diferite (mongoloidă şi negroidă). Din această cauză, eu am emis ipoteza că una sau mai multe civilizaţii extraterestre au intervenit în diferenţierea rasială, prin mai multe procedee posibile: ingineria genetică făcută pe

maimuţe, sălbăticirea urmaşilor unor extratereştri eşuaţi, colonizarea unor bioroboţi de rase diferite (noi, pământenii) etc.

C. Dacă urmărim cronologic urmaşii lui Noe, vom constata că intrăm în contradicţii flagrante cu probe istorice certe şi ieşim din timpul istoric actual, fapt cu totul absurd.

Facerea, cap. 10, tratează superficial evoluţia celor doi fii mai mici al lui Noe, lafet şi Ham. Nu se precizează nicăieri că lafet ar fi străbunul rasei albe şi Ham, al rasei negre, cum au fabulat nişte teoreticieni judeo-creştini. În fapt, compilatorii biblici din sec. 9 – 5 î.e.n. Nu cunoşteau de existenţa raselor mongoloidă, ariană şi neagră, nici de subrasa roşie. Întreaga lor atenţie s-a concentrat asupra subrasei semite, pe care ei o considerau rasă descinsă direct din Sem, primul născut al lui Noe cu drepturi superioare asupra celorlalte. Cauza acestei omisiuni e simplă: compilatorii biblici au avut vagi informaţii despre Orientul Apropiat dar nu cunoşteau nimic despre restul Terrei şi populaţiile ei.

Dacă urmărim atenţi evoluţia „rasei lui Sem” descoperim grave erori, contrazise chiar de istoria cunoscută a evreilor. Voi prezenta lapidar evoluţia „rasei semite”, de la Sem şi până la Avram (Abraham), punând în paranteze anii naşterii şi decesului fiecăruia, aşa cum rezultă din analiza cap. 11 din Facerea. Sem (1588 – 985 î.e.n.) a avut

şase fii, din care ni se prezintă numai urmaşii lui Arfacsad, fiul născut la doi ani după potop (1487 – 950 î.e.n.). Acesta a avut următorii urmaşi, *născuţi nu se ştie din ce femei, deoarece singurele supravieţuitoare ale potopului fuseseră bunica sa, soţia lui Noe şi cele două mătuşi de la tată, sotiile lui Iafet şi Ham:* Cainan (1350 – 890 î.e.n.), Sala (1220 – 770 î.e.n.), Ever (1090 – 585 î.e.n.), Faleg (956 – 617 î.e.n.). Ever a mai avut un fiu, lectan, care a dat naştere la 12 băieţi, despre care nu se mai spune nimic. Genealogia lui Faleg continuă cu Ragav (826 – 487 î.e.n.), Seruh (694 – 494 î.e.n.), Nahor (564 – 260 î.e.n.) şi Tarà (385 – 145 î.e.n.). Tarà a fost tatăl faimoşilor eroi biblici Avram, Nahor şi Aran, toţi născuţi în jurul anului 315 î.e.n. Avram s-a însurat cu Sara, sora sa vitregă, de la o altă soţie a lui Tarà. Aran a dat naştere la trei copii, Lot, Melha şi lesha, apoi a murit, înaintea tatălui său. Nahor şi-a luat de soţie pe Melha, nepoata sa de frate. În jurul anului 260 î.e.n., Tarà a plecat din Caldeia, către Canaan, în ţinutul haran, însoţită de Avram (fiu), Sara (noră) şi Lot (nepot de la Aran). Acolo a murit Tarà, în anul 60 î.e.n.

Această genealogie, strict luată din Vechiul Testament, Facerea cap. 11, dă peste cap întreaga istorie a evreilor şi toate ele trei religii derivate din el – mozaică, creştină şi islamică. Vă puteţi imagina că, numai cu 60 de ani înaintea naşterii „mântuitorului" Jeshua-Christos, patriarhul Avram (Abraham) abia era în Haran – Canaan? Atunci, unde mai încape restul evenimentelor din Vechiul Testament şi istoria israeliţilor, aşa cum apare ea în

documentele vremii? Conform datelor furnizate de istorie şi arheologie, triburile ebraice s-au stabilit în palestina canaanenilor în secolul 13 î.e.n. În secolul următor, evreii se confruntă cu filistenii, unul din „popoarele mării” plecat în expansiune, din Ţara Mării, fondată în 1675 î.e.n., în jurul Golfului Persic. În anul 1025 î.e.n., Saul din tribul beniamitilor (veniamiţilor) a unificat triburile israelite în lupta împotrvia filistenilor şi amoriţilor. *Conform geneaologiei din Vechiul Testament, deja expusă, el nu era încă născut.* Între anii 1013 – 973 î.e.n. David din tribul iudeilor a devenit rege şi a ridicat lerusalimul, ca mare centru religios al cultului zeului Iahve, zeu impus de miticul Moise. *Niciunul dintre ei nu se născuse încă, conform Vechiului Testament.*

Conform istoriei adevărate, a urmat la tron Solomon (973 – 933 î.e.n.), Roboam, leroboam (rege peste irailiţi) şi urmaşii lui Solomon, în statul judeu desprins de cel israelit. În sec. 9 î.e.n., au apărut cele mai vechi inscripţii ebraice cu alfabet fenician. Istoria ne arata, mai departe, ridicarea la tron a generalului Omri (880 – 971 î.e.n.), apariţia prorocilor politico-religioşi Amos şi Hoseea (sec 8 î.e.n.) şi supunerea judeo-israiliţilor de către asirienii regelui Ţiglatpalasar al III-lea (740 î.e.n.). Lsraelul este transformat în provincie asiriană, de către regele Sargon al II-lea, în 721 î.e.n. În anul 621 î.e.n., regele judeu losia (Iosua) descoperă şi impune *Cartea legii,* producând o reformă naţionalist-religioasă. În anul 597 î.e.n., regele Nabucodonosor al II-lea al babilonului cucereşte Judea şi duce o mare parte din populaţie în captivitate. Între anii 539 – 332 î.e.n. Palestina a fost dominată de perşi iar regele Darius

la aprobat reconstrucţia lerusalimului distrus de babilonieni. În secolul 5 î.e.n., s-au redactat definitiv primele 6 cărţi din Vechiul Testament, pe baza unor texte mai vechi, din secolele 9 – 6 î.e.n. În anul 332 î.e.n. Palestina a fost inclusă în imperiul lui Alexandru cel Mare (Macedon).

Aţi înţeles că mitul biblic, profund eronat în cronologie, prezintă fapte total neadevărate, în contradicţie chiar şi cu istoria poporului evreu? Mai credeţi că acesta este un text revelat divin?

D. *Vechiul Testament explică diferenţierea lingvistică dintre popoarele Orientului Apropiat (judeo-creştinii susţin că dintre toate popoarele terrane) într-un mod ridicol, în cap. 11, Facerea.* Se afirmă că urmaşii fiilor lui Noe au decis să ridice un turn înalt până la Cer, din cărămizi arse, turnul Babilonului (Vavilonului), Zeii (elohim) au coborât însă pe Terra, au studiat turnul şi s-au speriat că scopul lui va fi atins (o nerozie, deoarece Universul nu este limitat de bolta cerească aparentă). Zeii au decis (plural, elohim, art. 7 – 9): *Veniţi şi pogorându-ne să amestecăm acolo limba lor, să nu se înţeleagă niciunul cu aproapele lui. Şi i-au împrăştiat pe ei elohim (zeii), de acolo peste toată faţă Pământului, de-au încetat a zidi cetatea şi turnul".* Mai trebuie să precizez că blasfemicii judeo-creştini au tradus elohim prin Dumnezeu? Aţi întâlnit o explicaţie mai idioată a diversităţii limbilor vorbite pe Pământ? lstoricii, arheologii şi lingviştii au stabilit că limbile vorbite şi scrise de mulţimea de populaţii terrane s-au

format în cadrul vieţii sociale comune, funcţie de specificul activităţii fiecărui popor. De exemplu, popoarele de pe litoralul mărilor au dezvoltat limbaj legat de pescuit, navigaţie, etc., în timp ce cele preocupate de păstorit şi agricultură au dezvoltat un alt limbaj. Evoluţia limbajului continuă şi în prezent, deoarece orice nouă descoperire ştiinţifică trebuie numită într-un fel.

C. *Povestea vieţii patriarhului Abraham (Avram) continuă în Vechiul Testament, încât ajunge să se suprapună peste data naşterii „mântuitorului" Jeshua-Christos, în Facerea, Cap. 12 şi următoarele.* Avram, născut din tată Tarà, în jurul anumul 315 î.e.n., căsătorit cu sora lui vitregă, a fost dus de tatăl său îl ţinutul Haran din Canaan, în jurul anului 260 î.e.n. Şi a trăit împreună cu acesta, cu soţia şi cu nepotul Lot împreună, cel puţin până la moartea tatălui, în anul 60 î.e.n. După moartea tatălui, zeul Şabaot i s-ar fi arătat, poruncindu-i să părăsească Haranul canaaniţilor, când Avram avea 75 de ani, adică în anul 240 î.e.n., fapt contrazis de capitolul anterior, privind viaţa tatălui său, Tarà. „Porumbelul divin" era beat când revela aceste date ori Avram şi-a părăsit tatăl singur, în ţinutul Haran? Să presupunem că era un fiu rău, aşa că a plecat din Haran în anul 240 î.e.n., împreună cu nepotul Lot.

Avram devenise păstor aşa că şi-a stabilit tabăra de corturi lângă Vetil, în locul Sihem, lângă un stejar înalt. Şi iar i s-a arătat zeul Şabaot (tradus Dumnezeu) şi l-a îndemnat să meargă în Egipt, pentru a scăpa de foamete. Avram a mers în Egipt, aşa cum am văzut în capitolul precedent, şi-a cedat

soţia faraonului (care?), ca un autentic proxenet, pentru mari avantaje materiale. În realitate, în anul 240 î.e.n., Egiptul lagid, cu puternice influenţe greceşti, era condus de Ptolemaios al III-lea Euergetes, Alexandria era un puternic centru cultural al lumii elenistice şi Vechiul Testament fusese deja tradus în limba greacă. Voi continua încă puţin cu cronologia aberanţa a mitului biblic, până ce vom ajunge la aberanta situaţie că Jeshua-Christos s-ar fi născut înaintea legiuitorului Moise şi mult înainte de redactarea Vechiului Testament. De ce procedez astfel? Deoarece Noul Testament se bazează integral pe Vechiul Testament, pe care Jeshua-Christos îl citează în mai multe rânduri, căci îl studiase şi-l credea cu adevărat. Cum îl studiase, dacă faptele din el nu se produseseră încă iar textul nu fusese încă redactat? După cronologia Vechiului Testament, Jeshua-Christos ar fi trebuit să se nască prin secolul 13 e.n., lucru imposibil, deoarece la acea dată era deja zeificat şi impus multor popoare cu titlul de fiul lui Dumnezeu, ba chiar şi parte din Dumnezeu văzut ca „sfânta treime”.

Deci, să observăm aberaţiile din Vechiul Testament, cel puţin până ajung în era noastră, împingând istoria antică ebraică peste sclavagismul şi feudalismul european. În jurul anului 239 î.e.n., Avram este alungat din Egipt împreună cu soţia Sara şi nepotul Lot. Se întorc în pustie, între Vetil şi Anghe, localităţi imposibil de identificat în geografia timpului. În urma unei certe, Lot a plecat cu turmele sale către malul râului Iordan, stabilindu-se în cetatea Sodoma. Zeul Şabaot s-a arătat iar lui Avram, i-a poruncit să privească de jur împrejur,

căci tot ţinutul acela îi va fi dăruit lui, pentru urmaşii săi. Ciudat zeu, nu? Discuta foarte amical cu un păstor nomad, ignorant şi proxenet. Avram i-a ascultat porunca, mergând în Hebron, lângă stejarul Mamvri. *Promisiunea lui Şabaot de a face din neamul lui Avram unul atât de mare cât stelele Cerului nu s-a împlinit, nici nu se poate îndeplini vreodată, deoarece numai în galaxia noastră putem observa circa 400 de miliarde de sisteme solare.* De unde să apară atâţia israeliţi, când neamul lor, puternic metisat, e pe cale de stingere? Nici promisiunea lui Sabaot de a da seminţiei lui Avram ţara dintre Nil şi Eufrat nu s-a adeverit (Facerea, cap. 18, art. 18).

În anul 234 î.e.n., când Avram avea 86 de ani, slujnica sa egipteancă Agar i-a dăruit un fiu numit Ismail. În anul 221 î.e.n. Când *Avram* avea 99 de ani, zeul Şabaot i s-a arătat din nou, l-a rebotezat *Avraam (o idioţenie)* şi a stabilit ca legătură „sacră" între ei tăierea împrejur a bărbaţilor (altă idioţenie). Să vă amintesc că, în toate aceste întâmplări puerile, judeo-creştinii au tradus numele zeului Şabaot prin Dumnezeu? În final, i-a spus că soţia sa, *Sara,* de 99 de ani, se va numi *Sarra* şi va avea un prunc numit Isaac.

În anul următor, 220 î.e.n., Avraam a ajuns în Gherara iar Avimeleh, împăratul local, s-a îndrăgostit de „tinerica" lui soţie. Avraam a uitat că era protejat de Şabaot şi şi-a oferit din nou nevasta împăratului, minţind că era sora lui bună (era numai vitregă). *Patriarhul Avraam şi soţia sa, Sarra, daţi ca modele de comportare în slujba judeo-creştină de cununie, stăteau foarte bine cu morala, nu?* În acelaşi an, Sarra l-a născut pe promisul Isaac. Ca atare, Agar şi pruncul ei Ismail

au fost alungaţi să trăiască în pustie, de către „cuviosul” Avraam, la porunca „cuvioasei” Sarra.

În anul 193 î.e.n., la vârsta de 127 de ani, Sarra şi-a dat obştescul sfârşit. După înmormântare, *Avraam şi-a chemat starostele slugilor, i-a prezentat penisul şi l-a pus să jure pe el că-i va lua fiului său Isaac soţie din neamul său, din Mesopotamia, şi nu vreo canaaniancă.* Jurământul pe falus era un obicei larg răspândit la sălbaticii antici din Orient, dar să pui treaba asta într-o carte „revelată divin”? Sluga a plecat să îndeplinească porunca şi, printr-o minune cum numai în poveşti găseşti, a întâlnit-o pe Reveca, nepoata lui Nahor, fratele lui Avraam, luând-o de soţie pentru Isaac. *Cum vedem şi din „sfânta scriptură”, la anticii evrei se practicau în mod curent incestul, căsătoria cu nepoata de frate sau de văr, adulterul etc.*

În anul 192 e.n., Avraam, în vârstă de 129 de ani, şi-a luat o nouă soţie, Hetura, care i-a născut prunci, în următorii şase ani (până în 186 î.e.n.). Savanţii n-au găsit un singur bărbat antic care să fi trăit măcar o sută de ani, dar să mai zămislească la vârsta de 125 de ani? *Judecati mitul şi apreciaţi singuri dacă e un adevăr divin sau o poveste naivă!* În anul 146 î.e.n., Avraam, în vârstă de 175 de ani, a murit.

În jurul anului 191 î.e.n., Reveca, soţia lui Isaac, a născut gemenii Isav (primul) şi Iacov (Iacob) al doilea, despre care am mai discutat anterior. Copiii au crescut şi au devenit Isav vânător iar Iacob, om de casă, preferat al mamei. Isaac a plecat cu familia în Gherara, şi-a prezentat soţia drept soră, să nu fie ucis de băştinaşi, în ciuda faptului că Şabaot îl asigurase

de întreaga sa protecţie, înainte de plecare (halal credinţă!).

A fost observat de regele Avimeleh în timp ce se giugiulea cu soţia sa (înţelegeţi ce făceau, nu?). L-ar discuţii pentru femeie, iar daruri bogate etc.

În anul 151 î.e.n., lsav şi-a luat două soţii hetee – ludit şi Vasimat. Fratele lui, Iacob, l-a păcălit aşa cum ştim: i-a cumpărat dreptul de prim născut cu un blid de linte şi i-a furat binecuvântarea tatălui său orb, cu ajutorul mamei sale. De frica fratelui său furios, a fugit în haran, Mesopotamia, la unchiul său dinspre mamă, Lavan (Laban). Tatăl, lsaac, a binecuvântat fuga şi l-a sfătuit să-şi ia o nevastă din fiicele unchiului său lavan, nu o hetee, ca lsav. Lacov a îndeplinit porunca, a luat de soţii pe cele două fiice ale unchiului său, Lia şi Raşela, după 14 ani de muncă la el (127 î.e.n.). Şi-a păcălit însă socrul, însuşindu-şi o mare parte din turma acestuia. Ulterior, a zămislit o mulţime de plozi şi cu slujnicele soţiilor, aşa cum era obiceiul la anticii sălbatici. În jurul anului 110 î.e.n., Iacov şi-a luat soţiile, cei 12 fii şi averea, plecând înapoi la tatăl său, unde s-a împăcat cu fratele sau lsav. Pe drumul către casă, Iacov s-a luptat o noapte cu Iahve, iar zeul l-a rebotezat lsrail (lsrael) şi i-a promis un viitor strălucit pentru urmaşii săi.

În anul 40 î.e.n., lsaac, fiul patriarhului Avraam, a murit. Ne apropiem de era noastră, numită de judeo-creştini anul Domnului sau după Christos dar mitul biblic n-a ajuns nici măcar la Moise. Trecând peste alte amănunte la fel de naive, reţinem faptul că unul dintre cei 12 fii ai lui Iacob, Iosif, a fost vândut de fratii săi, dar a ajuns mare dregător la curtea

faraonului egiptean. Faraonul e nenominalizat, ca de obicei, deoarece compilatorii biblici erau botă în materie de istorie. În fapt, între anii 47 – 30 î.e.n., perioadă la care se referă textul, Egiptul era condus de Cleopatra a VII-a, aliată a romanilor şi nu de vreun faraon. Textul biblic susţine că Iosif şi-ar fi iertat fraţii şi, pe timpul unei secete de şapte ani (nemenţionată în timpul Cleopatrei!) şi-ar fi invitat familia să se mute în Egipt. *Reţineţi faptul că familia lui Iacob-Israil a venit de bunăvoie în Egipt şi a primit daruri, privilegii etc., de la Iosif, „mare dregător al faraonumul”!* Ulterior, se va folosi insistent expresia *robia egipteană,* compilatorii dând dovadă de lipsă de logică şi de bun simţ. *Din Facerea, cap. 47, art. 9,* rezulta că Iacov-Israil avea 130 de ani la intrarea în Egipt, adică era în anul 61 î.e.n., în timpul lui Ptolemaios al XII-lea Auletes, dar aceasta nu schimbă prea mult datele problemei.

După această dată, urmează o altă gogomănie infirmată de toate sursele istorice: Iosif ar fi cumpărat de la egipteni, pentru faraon, tot pământul Egiptului şi toate vitele, în locul grâului oferit drept hrană. Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată în Egiptul elenistic. Mai mult, niciun fel de evreu, Iosif ori altul, nu figurează printre dregătorii egipteni din jurul anului 61 î.e.n. Biblia susţine însă ca familia lui Iacov, rebotezat Israil (Israel) de însuşi zeul iahve, a crescut şi s-a înmulţit în zona Ghesem a Egiptului ptolemeic, zonă inexistentă Art. 29 – 30, cap. 47, din *Facerea* reia jurământul pe falus. *De această dată, Iosif jură pe falusul tatălui său bolnav că-i va repatria oasele în pământul părinţilor săi, în peştera cumpărată de Avraam, pentru soţia Sarra, lucru îndeplinit întocmai.*

Conform art. 22, cap. 50, Facerea, cel mai mic fiu al lui Iacov-Israil, Iosif, a trăit 110 ani, adică până în preajma anului zero al calendarului creştin. Conform cărţii *Ieşirea, cap. 1, art. 8* şi următoarele, un nou faraon s-a ridicat în Egipt şi aceasta nu cunoştea despre faptele bune ale lui Iosif, fapt pentru care a luat măsuri de a reduce numărul israelitilor care locuiau în regatul său, deoarece „se înmulţisera şi se întăriseră mai mult decât egiptenii”. *Vechiul Testament fabulează cumplit. Încă de la 30 august 30 î.e.n., Egiptul era provincie romană.* Ca atare, toate poveştile care urmează, despre Moise şi luptele israeliţilor cu egiptenii, sunt pure fabulaţii care merg în paralel cu povestea „mântuitorului” Jeshua-Christos. Discrepanţa cronologică este de 1300 de ani, aşa cum puteţi vedea în manualele de istorie menţionate în bibliografie. Unul dintre ele e scris de un evreu, dr. Alfred Hârlăoanu, aşa că nu veţi crede că am fost părtinitor cu opiniile unor specialişti cu păreri antievreieşti. Dacă am urmări cronologia biblică, Jeshua Christos ar fi trebuit să se nască abia în secolul 13 e.n.

Ce am vrut să subliniez în acest capitol?

Întregul Vechi Testament este o compilaţie de mituri fabulate de indivizi care nu aveau nimic în comun nici cu Dumnezeu, nici cu ştiinţele (geografia, istoria, logica, raţiunea, bunul simţ). Ca atare, Vechiul Testament trebuie tratat ca orice altă lucrare de mitologie, fără nicio valoare istorică, fără niciun fel de caracter sacru, divin, revelat. De aceeaşi părere au fost mulţi gânditori din timpuri mai puţin dominate de ştiinţe decât secolul nostru, cum ar fi *Thomas*

Jefferson, citat deja şi *Georg bauer,* autorul lucrării *Mitologia ebraică din Vechiul şi Noul Testament, în paralel cu mitologia altor popoare, în special grecii şi romanii,* lucrare apărută la Leipzig, în 1802. Nu-mi explic cum atât de mulţi contemporani de-ai mei, cu pretenţii de intelectuali rasaţi, sunt cu trei sau pentru secole în urma lui *Giordano Bruno, Georg Bauer, Thomas Jefferson, Leo Taxil şi alţii* (adică sunt nişte intoxicati cu religia judeo-creştină).

Poporul lui lsrail, de care se face atâta caz, îşi are origini mitice într-un escroc amoral care şi-a înşelat tatăl, fratele, socrul şi proprii zei, iacov rebotezat lsrael, adică Cel ce se lupta cu zeul. Triburile israelite ar fi fost fondate de cei 12 fii ai săi rezultaţi din două soţii Lia şi Raşela, precum şi din relaţii extraconjugale cu mai multe slujnice. Această mitologie, pe care unii vor s-o transforme în istorie, după ce alţi iresponsabili au transformat-o în religie, nu e deloc măgulitoare pentru poporul evreu.

În fine, subliniez faptul că antropologii au demonstrat faptul că n-a existat niciodată o rasă semită, coborătoare din miticul Sem, ci numai rasele europidă (ariană), negroidă şi mongoloidă. Rasa ariană meridională a creat, prin expansiune în Orientul Apropiat, subrasa denumită impropriu semita. De fapt, această subrasă s-a format prin metisarea îndelungată, de cel puţin 6.000 de ani (deci, înaintea genezei biblice), a rasei albe (ariene) cu anumite tipologii negroide. Populaţia faraones din Egiptul antic şi populaţia babiloniană prezentau trăsături tipologice similare celor ale subrasei „semite”. Cei mai vechi mesopotamieni, sumerienii, erau însă albi, aşa cum

erau şi membrii claselor conducătoare din Babilon şi Egipt. Puritatea rasială a acestor clase conducătoare era reglementata prin norme atât de severe, încât, mult timp, faraonii se căsătoreau cu propriile surori, pentru a rămâne „fii ai Soarelui”. Subrasa roşie s-a format din triburi mongoloide care au migrat în America, peste Behringia, în urmă cu mai mult de 10.000 de ani. Şi în prezent, populatiile „roşii” din America Centrală şi de Sud prezintă trăsături fiziologice mongoloide.

Capitolul 3. A doua blasfemie de neiertat a religiei judeo-creştine

A doua cumplită blasfemie a religiei judeo-creştine nu poate fi imputată evreilor, aşa cum nu poate fi imputată nici prima. Ea a fost săvârşită de episcopii judeo-creştini sălbatici şi de împăratul Constantin, în primele patru secole ale erei noastre. **Această blasfemie cuprinde două fapte îngrozitoare pentru orice om raţional, cult şi cinstit:**

1. *Zeificarea unui tânăr naţionalist judeu din Nazaret, Jeshua, sub numele de Iisus Christos, ca „fiu al Domnului" şi ridicarea ulterioară a acestuia chiar la rang de Dumnezeu, privit ca parte a „sfintei treimi inventate de un grec sălbatic, Atanasios.* Avem de a face cu ridicarea unui humanoid semisălbatic în planul superior, divin, de către preoţii judeo-creştini. V-ar conveni dacă vreun animal din planul inferior, bestial, ar fi ridicat în plan uman? Nu! Atunci, cum credeţi că priveşte Divinitatea ridicarea unui humanoid, din plan inferior, uman, în plan superior, divin? Cum percepe Dumnezeu sentimentele sutelor de milioane de fanatici judeo-creştini, poate şi mai mulţi, care se închină acestui humanoid zeificat, în loc să se adreseze Divinităţii, să-i cunoască legile de viaţă şi să le aplice întocmai?

2. *Zeificarea unei jidovcuţe semisălbatice, Maria (Miriam), mamă a şapte copii, dintre care unul făcut înainte de căsătorie (Jeshua, fiul soldatului roman Pandera), sub forma*

de zeiţă Fecioară, sfânta Fecioară, Maica Domnului etc. Iarăşi avem de a face cu ridicarea forţată a unei fiinţe inferioare, din plan uman, în plan superior, divin.

Aceasta este cumplita rătăcire în care aproape jumătate din Omenirea terrană se zbate de aproape 1700 de ani. Mă mir că Adevăratul Dumnezeu ne mai rabdă pe această planetă. E drept că ne rabdă, dar nu ne ajută, *cauză ce explică cumplitele suferinţe prin care a trecut Umanitatea de la creştinare şi până în prezent.* Noi, românii, nu avem nicio scuză pentru creştinare, deoarece strămunii daci aveau o religie mult mai curată decât creştinismul, din care ar fi putut evolua mai rapid către credinţa în Adevăratul Dumnezeu. Noi, daco-românii, am plătit rătăcirea creştinării cu foarte multă suferinţă, astfel că, din marele nostru neam, am rămas doar câteva milioane şi ne vom stinge în acest secol, dacă nu luăm măsuri de îndreptare.

Să ne mirăm că soarta ne mai doare Şi-n cupa vieţii plouă cu venin, Când ne-am vândut strămunii prin oboare. Şi Dumnezeul l-am schimbat pe vin?

Când zeii surzi şi sumbri din icoane Sunt mărfuri procurate din import, l-ar popii jehudei ne murmură în strane Că viitorul nostru e trecut şi mort?

Da, noi, daco-românii, l-a fel ca şi alţi arieni, ne-am lepădat strămunii mitici şi am îmbrăţişat zei dubioşi, confecţionaţi în Orientul Apropiat, de către o populaţie sălbatică, cu obiceiuri imorale total diferite de morala severă a

geto-dacilor.

1. Cum a fost posibil?

Orice om sănătos mintal, chiar cu o cultură mai modestă, îşi va pune întrebarea din titlu, după ce va studia cu atenţie Vechiul şi Noul Testament, adică textele de bază ale judeo-creştinismului. Restul scrierilor religioase, de tipul Vieţile sfinţilor, Apocalipsa lui Ioan etc., nu mai au nicio importanţă, dacă descoperim că documentele de bază sunt blasfemice şi pline de erori grosolane. *Să vedem cum a fost posibil ca întinse populaţii să fie sclavizate psihic de întunericul judeo-creştin!* Faptul că această religie foloseşte des cuvintele *lumină* şi *adevăr* nu înseamnă că ne şi oferă lumina spirituală ori mari adevăruri ştiinţifice, revelate divin. Ea foloseşte lumina fizică (de candelă, de lumânare, electrică etc.), nu pe cea divină şi mari falsuri prezentate ca adevăruri absolute.

Jeshua din Nazaretul Judeii nu e cunoscut ca personalitate istorică, deoarece niciunul dintre istoricii care au tratat perioada pretinselor sale minuni nu l-a menţionat. Josephus Flavius, istoric evreu, autor al volumului *Antichităţi judaice,* l-a amintit doar pe anahoretul Ioan Botezătorul, ca pe un bătrân ce îndemna poporul judeu la o viaţă morală şi curată după botezarea în râul lordan. N-a precizat însă că Ioan l-ar fi cunoscut pe tânărul Jeshua, că l-ar fi botezat şi ar fi recunoscut în el pe mântuitorul Mesia aşteptat de misticii evrei.

Eu presupun că Jeshua a existat totuşi şi a iniţiat o mişcare religioasă reformistă, *secta noţri,* sectă la care au

aderat mai ales judei săraci, atraşi de promisiunile unei justiţii divine. Probabil, atitudinea foarte critică a lui Jeshua la adresa bogaţilor, în bloc, fără niciun fel de diferenţieri, să-l fi determinat pe Josephus Flavius, bogătaş aliat cu ocupanţii romani, să-l treacă cu vederea. Noi vom analiza textul Noului Testament pornind de la ipoteza că Jeshua a existat cu adevărat şi că episcopii creştini primitivi (sălbatici, ignoranţi) n-au inventat povestea lui în întregime.

Voi folosi mai ales numele ebraic Jeshua, pentru a sublinia în mod repetat caracterul străin de neamul arian al acestui mitic, aşa cum proceda şi el cu populaţiile de altă origine decât israelită. De regulă, le numea străini sau câini, însă textele judeo-creştine au înlocuit cuvântul *străini* cu *păgâni,* săvârşind un fals. Secta lui Jeshua se numea *noţri* iar termenul *paganus (ţăran)* a apărut în lmperiul Roman, prin secolul 4 e.n., după ce creştinismul învinsese în oraşe. Ca atare, Jeshua nu putea folosi acest termen, cum nu putea folosi nici alţii la fel de falşi, pe care-i vom analiza împreună. În acest capitol.

Talmudul precizează că Jeshua a fost conceput de o tânără evreică, Miriam, cu un soldat roman, Pandera, deşi era logodită cu tâmplarul Iosif din Nazaret. Apocrifele susţin că, la descoperirea faptului că logodnica sa era însărcinată, *„Iosif a început să tremure din toate încheieturile, s-a lovit peste faţă, s-a trântit pe rogojină şi a plâns amarnic”.* Lniţial, a vrut să-şi ucidă logodnica infidelă, după legea lui Moise, dar s-a răzgândit. Precis, fanaticii judeo-creştini vor replica că textele talmudice şi apocrife mint, că

numai cele patru evanghelii canonizate spun adevărul. Talmudul, mult mai îngrijit scris decât Vechiul şi Noul Testament şi apocrifele *sunt texte ebraice la fel de credibile* ca şi cele pe care s-au fondai religiile mozaică, creştină şi islamică. *Dacă apocrifele, Talmudul şi cele circa 36 de evanghelii necanonizate nu sunt adevărate, nici Vechiul şi Noul Testament nu sunt adevărate, deoarece au fost compilate tot de evrei.* Noi ştim deja că nu sunt, dar vom supune unei amănunţite analize evangheliile, deoarece mulţi judeo-creştini susţin că Iisus Christos nu are nimic în comun cu blasfemiile, murdăriile şi erorile din Vechiul Testament.

Contradicţiile şi falsurile încep încă de la naşterea lui Jeshua. Conform profeţiei lui Mica (Vechiul Testament, Mica, cap. 5, art. 2) Mesia trebuia să se nască în Bethleem, din „sămânţa lui David”, deci, judeu. Când s-au scris primele evanghelii, la aproape un secol după moartea lui Jeshua, nimeni nu mai ştia unde se născuse cu adevărat. Evanghelia după Ioan subliniază faptul că *„Unii au spus: Cristosul trebuia să vină din Galileea? Nu spune scriptura că Cristos a venit, din sămânţa lui David, în oraşul Bethleem?”* Judeo-creştinii au rezolvat problema rapid: au inventat un recensământ roman, în care, cică, populaţia trebuia să se prezinte la locurile de obârşie tribală, de parcă n-ar fi putut fi număraţi oriunde se aflau. Aşa au explicat de ce Iosif şi Maria însărcinată au plecat din Nazaret, la Bethleem, unde ea va da naştere lui „Mesia”. În realitate, în respectivul an, n-a fost niciun recensământ roman, care să-l oblige pe Iosif, judeu din David să se prezinte

la Bethleem.

Falsificatorii s-au dat singuri de gol în privinţa altui semn al lui „Mesia” – trebuia să fie din tribul judeu, descendent din regele David, mort de aproape o mie de ani (în 973 î.e.n.). Cine păstrase vreo genealogie atâta timp, în acele vremuri atât de frământate pentru poporul evreu (scindarea statului israelit, luptele fratricide, ocupaţia siriană, captivitatea babiloniană etc.)? Nimeni. *Poate cineva dintre dumneavoastră să-şi numească vreun străbun din urmă cu o mie de ani?* Eu am făcut eforturi disperate să-mi întocmesc arborele genealogic patern pe ultimii 300 de ani, de la Războiul curuţilor (1704 – 1711) şi până la zi, dar n-am reuşit integral, deşi am profitat de bunici şi străbunici foarte longevivi. În lipsa datelor exacte, au intervenit legendele evanghelice, care se bat însă cap în cap. Culmea e că evanghelia canonizată după Matei ne oferă cele mai sigure probe pentru a demola mitul naşterii miraculoase a lui Jeshua-Mesia.

Conform evangheliei după Iacob, prezentata apocrif în *Mituri biblice,* pag. 209, Maria (Miriam) era din neamul lui David, prin părinţii săi Ioachim şi Ana şi locuia în satul Nazaret din Galileea. Acolo ar fi găsit-o îngerul Gabriel, trimis de zeul El-Duhul, s-o caute. Evanghelia după Iacob susţine că a găsit-o la un izvor care există şi astăzi, dar cea după Matei precizează că întâlnirea a avut loc în coliba feţei, formată din două odăiţe sprijinite de un deal. În 1730 e.n., călugării franciscani au construit o biserică pe locul respectiv.

Evanghelia după Matei, art. 20 susţine însă că Iosif ar fi fost din neamul lui David, pentru împlinirea prorocirii. Aceasta însă exclude înseminarea Mariei de către El Duh şi-l indică pe Iosif drept tată, lucru contrazis de textele analizate anterior. Probabilitatea ca amândoi părinţii, Iosif şi Maria, să fi fost din neamul lui David e ca şi inexistentă, după atâtea lupte fratricide, robii şi ocupaţii străine. Să trecem însă peste această „făcătură" a textierilor judeo-creştini, care au vrut ca neapărat Jeshua să se încadreze în profeţia lui Mica despre un mântuitor al neamului judeu – Mesia.

Marea problemă a religiei judeo-creştine începe de-abia acum. Iosif, tulburat de sarcina logodnicei sale, a căzut în somn şi un înger l-a vestit în vis că pruncul din pântecele Mariei fusese zămislit de zeul Ei Duh, se va numi Iisus, va împlini prorocirea că fecioara va naşte pe Emanuil şi-şi va „mântui norodul său de păcatele lui" (Matei, cap. 1, art. 20 – 23). În alte exemple ale aceleaşi evanghelii după Matei, ordinea relatărilor diferă, semn că textierii judeo-creştini au modificat textele cum le-a trecut prin cap. În ce constă problema? Conform Vechiului Testament, cap. 6, art. 3, zeul Şabaot a zis: *„Nu va rămâne duhul meu în oamenii aceştia în veac, pentru că trupuri sunt şi vor fi zilele lor numai de 120 de ani".* Desigur, judeo-creştinii au tradus ambii zei Şabaot şi El Duh, prin cuvântul Dumnezeu. *Dacă Dumnezeu a interzis îngerilor să-i să semene duh divin în pământence, cum de şi-a încălcat propria poruncă, zămislind prunc cu o copilă semisălbatică, dintr-o colibă?* Apocriful patriarhului Enoh e şi

mai categoric: cei 200 de îngeri conduşi de prinţul Semyaza – Azazel au procreat totuşi cu pământencele, dar pruncii rezultaţi au fost ucişi din porunca Duhului chiar în faţa părinţilor. Deci, Jeshua trebuia ucis, la fel ca ceilalţi metişi. Concluzia? *Conform textelor de bază ale religiei judeo-creştine, Jeshua-Christos nu se putea naşte din El Duh, zeul ebraic tradus de judeo-creştini prin Sfântul Duh. Deci Cristos nu a fost nici măcar făptură semidivină.*

Acum urmează lovitura de graţie aplicată de ştiinţele despre care autorii sălbatici ai celor circa 40 de evanghelii nu aveau habar. Un copil se concepe prin unirea unui spermatozoid masculin cu un ovul feminin din aceeaşi specie (homo sapiens sapi-ens). *Nu se poate procrea între vietăţi din planuri diferite, respectiv între cel bestial, cel uman şi cel divin.* Chiar dacă un bărbat întreţine relaţii sexuale cu o femelă dintr-o specie de animale (zoofilie), din această relaţie nu pot rezulta metişi, cu o singură excepţie, gorilele. În 1962, un mascul de gorilă a fecundat o exploratoare, însă fetusul a fost avortat. *Vă puteţi imagina pe Dumnezeu antropomorf, fecundând-o pe Maria prin somn? Divinitatea pur spirituală s-a coborât în planul inferior, materialo-spiritual uman, pentru a produce spermatozoizi materiali, cu scopul de a fecunda o sălbatică? Imaculata concepţie teoretizată de judeo-creştini nu putea avea loc, deoarece spiritul, fie şi divin, nu conţine zestre genetică materială, ca spermatozoidul. În al doilea rând, cu ce e mai curat ovulul feminin decât spermatozoidul masculin? În fine, dacă Marii Creatori ne-au stabilii înmulţirea prin sex,*

cum să spunem că e murdară? Nu pot accepta afirmaţia că Dumnezeu e mascul antropomorf şi s-a coborât în mizeria noastră umană, pentru a procrea un metis cu o pământeancă semisălbatică. De altfel, cunoştinţele şi faptele ulterioare ale lui Jeshua n-au avut nimic divin în ele, probă că tatăl său era totuşi soldatul roman Pandera. Jeshua a fost un semisălbatic ignorant, naţionalist, intoxicat cu miturile blasfemice, imorale, murdare şi neadevărate din Vechiul Testament, închinător la zeii tribali ai neamului său, lipsit de cunoştinţe ştiinţifice civilizatoare. Nu ştim sigur dacă putea citi şi scrie, deoarece apocrifele privind copilăria sa ni-l prezintă ca un prunc recalcitrant, care şi-a rănit învăţătorul, refuzând să înveţe. *După cum ştiţi, Jeshua n-a lăsat scris măcar un singur cuvânt,* lucru care a determinat mulţi savanţi să se îndoiască de faptul că ar fi existat ca personalitate istorică.

A doua lovitură este dată de genetică. Ca pământeancă, Maria avea gene umane, iar genomul uman este construit din acelaşi tip de „cărămizi” ca şi cel al plantelor sau al animalelor. Vi-l puteţi imagina pe Dumnezeul Terrei, ca să nu mai spun al galaxiilor şi Universului, construit din aceleaşi elemente de bază ca şi omul? Atunci, nu mai e Dumnezeu, ci un om. În al doilea rând, în timpul procreării, genele celor doi părinţi, din spermatozoid şi ovul, se combină, asigurând moştenirea genetică (genotipul). *Vă puteţi imagina blasfemia că genele unei pământence semisălbatice, cum erau toţi oamenii antici, s-au combinat cu genele Divinităţii, pentru a crea un metis semidivin?* Eu pot accepta multe, dar nu şi

această blasfemie, mai ales că Jeshua s-a dovedit un simplu mistic rasist. În fine, dacă am accepta că Dumnezeu posedă gene şi că genele s-au combinat, cum se face că un metis a fost declarat însuşi Dumnezeu, văzut ca „sfântă treime”? Ajungem la blasfemia că o parte din genele Mariei s-au contopit în Divinitate. Genele ei, însă, veneau de la David, Sem, Noe, Set, Adam şi Eva, prin moştenire genetică. *S-a contopit Creatorul cu urmaşii păcătoşilor izgoniţi din rai, ridicându-i la rang divin (în plan divin)?* În acest caz, ce rost a mai avut să-i alunge pe Adam şi Eva din rai, să nu le permită să guste direct din pomul vieţii, pentru a ajunge imediat asemenea zeilor elohim?

Vedeţi ce aberaţii a putut genera identificarea sălbaticilor zei tribali ai israeliţilor cu Dumnezeu? Dar să continuăm povestea lui Jeshua cel zeificat drept Cristos şi parte din Divinitate! Conform apocrifelor, Iosif şi Maria au plecat din Nazaret, au ajuns la Bethleem şi au poposit într-un grajd amenajat într-o grotă, deoarece nu au găsit alt loc. Acolo, Maria l-a născut pe Jeshua, pe data de 28 martie. Judeo-creştinii au oscilat mult cu data naşterii, până la zeificarea lui Jeshua ca Iisus Cristos, încât au fost criticaţi de contemporani pentru schimbările repetate de texte. Până la zeificarea din secolul 4 e.n., naşterea lui Jeshua s-a mai sărbătorit la 18 aprilie şi 29 mai. După zeificare, creştinii din Est au ales ziua de 6 ianuarie iar cei din Vest, 25 decembrie deoarece se suprapunea peste sărbătoarea ariană Sol Invictus (Soarele învingător de după solstiţiul de iarnă). Apocrifele susţin că naşterea a avut loc pe o Lună plină, într-o noapte de primăvară

blândă şi înstelată (28 martie), încât mai mulţi păstori s-au oprit la grotă, să vadă pruncul.

Evanghelia după Matei, cap. 2, prezintă evenimentele miraculoase de după naştere imposibil de produs în Univers: o stea mergea înaintea magilor care, cică, se prezentaseră la Ierusalim, pentru a se închina „împăratului iudeilor cel nou născut”. Până destul de recent, ignoranţii au crezut că stelele sunt un fel de lumânări sau făclii, pe care îngerii le aprind seara şi le sting dimineaţa. În realitate, stelele sunt corpuri cereşti arzând-e exact ca şi Soarele nostru.

Povestea continuă la fel de naiv şi de aberant. Irod, împăratul Judeii, s-a speriat de spusele magilor şi a ordonat uciderea tuturor copiilor mai mici de doi ani, din Bethleem, lucru executat. *Faptul nu e nici consemnat istoric, nici credibil.* De ce să se sperie un rege de naşterea unui prunc? Absolut nimic nu vestea că va deveni cineva important. Iisus a scăpat însă, deoarece îngerul s-a ivit din nou în mod miraculos, în somn şi l-a prevenit pe Iosif să fugă în Egipt, pentru a salva fiul soţiei, căci al lui nu era cu siguranţă. Familia „sfântă” a fugit imediat în Egipt, în câteva zile, deşi israeliţilor lui Moise le trebuiseră 40 de ani. *Care dintre texte minte,* Ieşirea sau evanghelia? Într-adevăr distanţa dintre Bethleem şi Egipt poate fi parcursă uşor în câteva zile, însă dacă textul lui Moise minte, nici Iisus nu mai are credibilitate şi legitimitate, căci el fusese vestit ca viitorul Mesia în Vechiul Testament. *În mari încurcături se zbate religia judeo-crestină, dar orbii cu ochi nu văd.*

După ce prigoana lui Irod a încetat, familia s-a întors în Judeea, unde Maria a mai născut şase prunci, menţionaţi atât în apocrife, cât şi în evanghelii: Iacob, Iosif, Iuda, Simon, Melha şi Eşa. E singura fecioară cu şapte prunci cunoscută în istorie. La conciliul al treilea ecumenic de la Efes (431 e.n.), a fost declarată Maica Domnului şi sfânta Fecioară, după modelul altor zeiţe fecioare ce născuseră prunci în mod miraculos (Devaki – mama zeului Krişna şi Isis mama zeului Horus). Episcopii judeo-creştini care au votat aceasta batjocură la adresa Divinităţii aveau motive întemeiate s-o facă: majoritatea proveneau din săraci sau chiar din sclavi şi căpătaseră putere religioasă asupra bogătaşilor. Cum să renunţe ei la privilegii, dacă populaţia mistică cerea o zeiţă supremă, după modelul zeiţei-mamă adorată de arienii primitivi? Cred că şi acum, sinodul BOR ar vota că regina porno din România este fecioară, dacă ar fi ameninţaţi că li se vor anula subvenţiile statale. Paraziţii religioşi sunt în stare de cele mai abominabile fapte, numai să-şi păstreze privilegiile ori să capete altele noi.

Copilăria lui Jeshua-Cristos este ascunsă de evangheliile canonizate, însă o putem afla din cele necanonizate şi din apocrife. Încă de la vârsta când ar fi trebuit să înveţe carte, i se pun mai multe miracole în seamă: ucidea copiii care îl necăjeau apoi îi învia sau îi transforma în porci, orbea părinţii copiilor afectaţi, şi-a rănit învăţătorul care voia să-l înveţe alfabetul, l-a jignit pe Iosif, pe motiv că nu era tatăl lui adevărat. Conform evanghelistului Luca, la vârsta de 12 ani, Jeshua a fost dus la templul din Ierusalim, unde s-a pierdut de

părinţi. Aceştia l-ar fi găsit în templu, în faţa unui grup de rabini uimiţi, cărora le punea întrebări şi le analiza răspunsurile. *Această afirmaţie este mincinoasă,* deoarece niciun rabin n-ar fi acceptat să-l provoace un ţânc de 12 ani, ci i-ar fi tras un şut în fund. Luca insistă că faptul ar fi adevărat, ba că Jeshua le-ar fi spus părinţilor că el trebuia căutat în casa Tatălui, indicând deja o trezire a conştiinţei divine. *Dacă minunile din copilăria lui Jeshua ar fi existat, ar fi stârnit mare vâlvă şi ar fi fost consemnate în izvoare istorice romane şi ebraice* (poate şi în cele ale altor popoare). Ele sunt însă simple legende născocite de cei care i-au atribuit lui Jeshua o biografie fabuloasă.

Biografia lui Jeshua face un salt de la 12 ani, la 28 sau 29 de ani, în al cinsprezecelea an de domnie a lui Tiberiu (conform evanghelistului Luca). Nu ştim ce a făcut în acest timp, dar imaginaţia judeo-creştinilor a brodat tot soiul de legende. Cele mai cunoscute sunt cartea *Viaţa sfântului Issa,* scrisă de rusul Nikolai Notovici (1887), scrierile soţilor Nikolai şi Elena Roerich (inclusiv după revoluţia bolşevică din Rusia) şi compilaţia *Anii pierduţi ai lui Iisus,* de Elisabeth Clare Prophet (un pseudonim, cu certitudine). Acestea susţin că, la 13 ani, Jeshua a plecat cu o caravană de cămile în India, a studiat Vedele, a învăţat taumaturgia prin cuvânt (hipnoza) şi a predicat pentru clasele inferioare, stârnind mânia brahmanilor. Cam multe minuni pentru un adolescent antic, care nu cunoştea mai mult de 2000 de cuvinte în limba maternă. Issa ar fi călătorit apoi în Nepal şi Tibet, unde ar fi însuşit „ştiinţe sacre”. Dacă aveţi curiozitatea să studiaţi

aceste lucrări absolut inutile, veţi descoperi că au fost încercări puerile de a combina religia creştină cu cea hindusă. Şi în prezent, mii de predicatori fac eforturi în această direcţie, deoarece creştinismul din vestul Europei este muribund, astfel că numai terenul fertil al proverbialei ignoranţe americane mai poate primi sămânţa acestor aiureli.

În jurul anului 29 e.n., un anahoret din pustiu a iniţiat o campanie ciudată de curăţire a judeilor: îi chema la Iordan, îi punea să se spovedească, apoi îi boteza în apă, într-un gest de purificare, fapt pentru care a fost numit Ioan Botezătorul. Ca orice neştiutor de carte, ura fariseii şi saducheii, ameninţându-i că cel ce va veni după el „îi va boteza cu foc şi duh sfânt”. În acel an, Jeshua s-a prezentat la botez şi legende mai vechi au fost reluate şi puse pe seama sa. *Populaţia judaică era pregătită psihic să înghită orice ideologie, deoarece era nemulţumită de clerul corupt, de bogătaşii nemiloşi şi de ocupaţia romană.* Numai sosirea lui Mesia îi putea salva, credeau cei mai blânzi. Cei mai duri, zeloţii, pregăteau eliberarea Judeii cu forţa armelor.

Prima minune miroase a făcătură proastă. În timp ce Jeshua era botezat pe malul stâng al Iordanului, la Bet-Hogla, s-ar fi deschis cerurile, un porumbel ar fi coborât pe creştetul lui şi un glas s-ar fi auzit *„Tu eşti fiul meu cel iubit, întru tine am binevoit”.* L-ar se apucaseră zeii tribali să se joace cu judeii, nu? Ioan Botezătorul l-ar fi recunoscut imediat pe Jeshua ca Mesia. De fapt, cum cunoaşteţi din astronomie, deasupra Terrei nu există niciun fel de ceruri închise. În ce priveşte zeul care comunică prin porumbei, vă las să apreciaţi

dumneavoastră.

Capitolul 4 al evangheliei după Matei începe cu o nerozie: Duhul îl duce pe Jeshua în pustie, să fie ispitit de diavol. Care zeu îşi pune propriul fiu la torturi? De unde apăruse diavolul, căci anterior, în Vechiul Testament, zeii luptaseră numai împotriva răutăţii şi sălbăticiei israeliţilor ispitiţi de alţi zei? Să fie vorba de îngerul Satan, cel de la „curtea cerească" a lui Iahve, care îl chinuise şi pe Iov, să-i verifice credinţa? De ce s-o mai verifice, dacă El Duh îl procrease şi-l recunoscuse pe Jeshua drept fiul iubit? Contradicţii flagrante, nu? Termenul diabolus a apărut mult timp după moartea lui Jeshua, la romani şi însemna om clevetitor sau bârfitor, nicidecum un adversar al zeilor sau chiar al lui Dumnezeu.

În pustiu, Jeshua a postit 40 de zile şi 40 de nopţi. Compilatorii bibilici au reluat povestea profetului Ilie Tesviteanul care a postit tot atât, lângă „muntele Horiv". În discuţiile ulterioare, între Jeshua şi ispititor, aflăm că acesta era totuşi Satan, dar nu era cine ştie ce periculos. Nu rezultă ca nici Satan, nici Jeshua să fi dat dovadă de vreo inteligenţă sclipitoare, în discuţiile purtate. Dacă vreţi să vă convingeţi, puteţi studia art. 3 – 10, cap. 4, Matei.

Racolarea adepţilor pentru noua sectă religioasă plănuită de Jeshua, prezentată în art. 18 şi următoarele din cap. 4. Matei, copiază modelul în care Ilie Tesviteanul l-a racolat pe plugarul Eliseiu şi l-a transformat în profet. Deşi oamenii erau săraci şi aveau treburi multe, părăseau totul la chemarea lui Jeshua. Aceasta ar putea-o crede baba Maria, cea prezentată prin unele televiziuni româneşti, povestind despre călătoriile

ei „astrale” împreună cu „îngerul oltean”. De la început, a racolat patru pescari: Andrei şi Simon-Petru, fraţi şi Iacov şi Ioan, fraţi. Să credem basmul că aceştia, fără nicio pregătire anterioară, şi-au lăsat treburile şi l-au urmat, să se facă „pescari de oameni”? Eu nu-l cred şi veţi vedea ulterior din ce cauză.

În ultimele trei articole din cap. 4 Matei, aflăm că Jeshua a străbătut Galileea, *anunţând apropierea împărăţiei cerurilor şi vindecând tot felul de boli,* printre care „îndrăciţi şi lunatici” (epileptici). Un preot din comuna Tanacu, judeţul Vaslui, România, Daniel Corogeanu, a încercat să-i repete figura, exorcizând-o pe măicuţa Irina Comici, să „alunge dracii din ea”. Cunoaşteţi, din mass media, rezultatul: fata a murt iar preotul a fost condamnat numai la câţiva ani de închisoare, dar tot a cârtit, pe motiv că diavolul nu se vindecă cu pastile. *Unde vom ajunge, dacă, la instigarea sălbaticilor religioşi, vom renunţa la medicină, psihologie şi la alte ştiinţe care servesc omul?* Să vă reamintesc faptul că papa Ioan Paul al doilea a trăit aproape jumătate de viaţă numai datorită îngrijirilor medicale? *Dacă era reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ, cum se prezintă papii, de ce nu se vindeca cu rugi?*

Începând din cap. 5 al evangheliei după Matei, înţelegem ce urmărea Jeshua: o reformă religioasă şi politico-economică favorabilă exclusiv săracilor din neam judeu. Greşea cumplit în câteva probleme fundamentale, probleme în care au greşit şi comuniştii, în secolul trecut. Jeshua considera că toţi bogaţii, în bloc, erau

răi şi nu meritau împărăţia cerurilor despre care el credea cu putere că va veni, să-i izbăvească de bogaţi şi de stăpânirea romană (era un mistic adevărat). În al doilea rând, credea că orice sărac şi ignorant era virtuos şi demn de împărăţia cerurilor. Viaţa ne-a arătat că există destui bogaţi care şi-au strâns averea prin muncă cinstită şi au comportări morale, pline de umanism. Totodată, viaţa ne arată că majoritatea ignoranţilor duc o viaţă bestială (tuburi digestive înzestrate cu sex) şi destui săraci sunt vicioşi (leneşi, beţivi, palavragii, pomanagii etc.). *Secta noţri, care începuse să se adune în jurul lui Jeshua, era formată mai ales din astfel de săraci nemulţumiţi de starea lor, care sperau la o viaţă mai bună, fără a învăţa ştiinţele şi fără a munci (exact cum s-a întâmplat şi în prima fază a comunismului).* Jeshua venea în întâmpinarea acestor dorinţe ascunse ale sărăcimii şi le promitea o viaţă de vis, în împărăţia cerurilor. Vedea sosirea acesteia atât de iminentă, încât *le-a precizat celor care îl ascultau, de două ori, că împărăţia cerurilor se va instaura pe pământul Judeii chiar în timpul vieţii lor.* Promisiunea lui nu s-a adeverit, nici atunci, nici acum, după 2000 de ani, dar propagandiştii judeo-creştini continuă s-o repete iar ignoranţii continuă să spere. *Sancta simplicitas!*

În ce priveşte religia, Jeshua era un mistic Jndeu ceva mai avansat. Studiase Vechiul Testament şi credea în el ca într-un text divin şi revelat. Se simţea însă chemat să-l împlinească, adică să completeze unele lacune şi să modifice unele reguli ce nu se mai potriveau cu viaţa evoluată a judeilor

din timpul său Matei, 5,17: *Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau prorocii! Nu am venit să stric, ci să împlinesc,* Jeshua chiar credea în misiunea sa divină, trasată de zeii tribali ai lui Iuda şi lsrail, cărora li se închina (mai ales, lui Eli, Adonai, lahve şi Şabaot). Din această cauză, precum şi datorită faptului că nu poseda elementare noţiuni despre organizarea Universului, sistemului nostru solar şi a Terrei, Jeshua *nu avea noţiunea de Divinitate. Pentru el, Pământul se reducea la o micuţă zonă din Orientul Apropiat pe care o cunoştea iar împărăţia cerurilor, la coborârea zeilor tribali în Judeea, cu scopul de a o elibera de romani şi a impune justiţia divină.* Era un visător mistic, dar naţionalist, dacă nu cumva şi rasist: *credea că numai poporul iudeo-israelit era menit să beneficieze de împărăţia cerurilor, aşa cum fusese instruit de pasajele rasiste şi xenofobe din Vechiul Testament.* La fel ca Ioan Botezătorul, Jeshua avea aversiune faţă de cărturari şi de farisei, ca o reacţie firească la repulsia pe care i-o arătau aceştia (el era un fel de autodidact).

Sfaturile pe care Jeshua le da adepţilor micuţei secte noţri erau, în general, de bun simţ şi în completarea sau în reluarea unor reguli din Vechiul Testament, pe care le studiase şi asupra cărora meditase. Se abătea însă destul de mult de la legile aspre ale lui Moise (legea talionului – *Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi),* fapt ce-i va aduce ura rabinilor. Probabil, ura acestora, care avea să-l ducă la pierzanie, a fost mult dezvoltată şi de sfatul din Matei, cap. 6, art. 5 – 6, de a nu se ruga în public, ca

făţarnicii, ci acasă, în cea mai liniştită cămară, direct zeului pe care el îl numea *tată.* Prin aceasta, îndemna poporul, în mod implicit, să nu meargă la templu. Probabil, în sinea lui, Jeshua chiar se credea fiul zeului Eli, deşi în relaţiile cu apostolii prefera să i se spună învăţător sau fiul omului. O excepţie de la această modestie o găsim în evanghelia după Petru, evanghelie necanonizată, cu toate că Vaticanul e considerat cetatea sfântă a lui Petru iar scaunul papal, tronul lui Petru. *De ce n-au canonizat episcopii primitivi tocmai evanghelia apostolului Petru pe care Jeshua considera că-şi va ridica religia lui?* Pasajul respectiv ne dă un răspuns. *Cine sunt eu?* întreabă Jeshua. *Tu eşti un mare învăţător,* răspunde Petru, din grupul de apostoli. *Eu sunt alfa şi omega, eu sunt începutul şi sfârşitul, eu sunt calea, adevărul şi viaţa* etc. Îşi dezvăluie Jeshua părerile despre propria persoană. Desigur, aici avem de a face cu un fals, deoarece alfabetul aramaic folosit de evrei nu avea literele alfa şi omega, acestea provenind din limba greacă, limbă pe care Jeshua nu o vorbea.

Jeshua gândea însă ca un sălbatic în problemele fundamentale ale evoluţiei umane: cunoaşterea şi creaţia. El lăuda pe „cei săraci cu duhul” şi îndemna conaţionalii să adune „averi în Cer”, adică să se dedice cu trup şi suflet credinţei, jertfindu-şi averea, familia şi viaţa personală. De exemplu, a convins pe ucenicii săi, deveniţi ulterior apostoli, să-şi vândă ţarinile şi alte obiecte valoroase, punând banii la dispoziţia micii lor comunităţi de noţri Nu şi-a pus problema cum vor trăi familiile acestora, fără pământ şi

fără sprijinul lor. **Dimpotrivă, în această problemă, şi-a însuşit tonul orgolios, gelos şi crud al zeului Iahve. În Matei, cap. 12, art. 30 şi cap. 40, art. 21 şi 34 – 38, Jeshua îşi dezvăluie adevărata fire maniheistă, esenianăşi crudă:**

Cel ce nu este cu mine este împotriva mea şi cel ce nu adună cu mine risipeşte (cap. 12, art. 30). Maniheism şi instigare la dezbinare.

Cel ce iubeşte pe tatăl său sau pe mama sa mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine. Cel ce iubeşte pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine (art. 37). Orgoliu inuman.

Să nu credeţi că am venit să aduc pace pe pământ! N-am venit să aduc pacea, ci sabia (art. 34). Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de maică-sa şi pe noră de soacră-sa (35). Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui (36). Cruzime bestială.

Fratele va da la moarte pe fratele său şi tatăl, pe copiii lui. Copiii se vor scula împotriva părinţilor lor şi-i vor omorî (art. 21). Bestie criminală.

Într-adevăr, Jeshua a fost un vizionar al efectelor pe care noua religie, profesată de secta noţri, va produce-o în viitor. Ea a determinat dezbinarea din familii, popoare şi naţiuni, războaie mondiale, purtate mai ales între judeo-creştini. Numai în cele două războaie mondiale, au murit circa 120 de milioane de oameni nevinovaţi, cu numele lui Jeshua (Iisus Christos) pe buze. *El însă venise să aducă sabia şi*

dezbinarea, nu pacea şi convieţuirea normală.

Intoxicarea religioasă judeo-creştină şi instigările criminale ale lui Jeshua, deja exemplificate în textele evanghelice citate, produc efecte negative în familii şi în zilele noastre. De exemplu, în ziua de 30 august 2009, fostul boxer Alexandru Gavrilă (25 de ani) şi-a ucis fetiţa Alesia (3 ani), cu mai multe lovituri de cuţit, pe motiv că era un diavol. Anterior, în urmă cu vreo şase ani, un tânăr oltean intoxicat religios şi-a ucis ambii părinţi, deoarece vedea în ei încarnarea lui Satan. Numai în România actuală, zeci de mii de familii sunt dezbinate din cauză că membrii lor sunt adepţi ai unor ramuri creştine diferite. Pe forumul *Frăţia Creatorilor,* din site *www. Drumulinvingătorilor. Ro,* un tânăr din judeţul Vaslui, scăpat de intoxicarea religioasă, relatează la ce chinuri îi supuneau părinţii săi pe cei trei copii, cu scopul de a-i îndoctrina religios. Acestea nu sunt decât câteva exemple, din milioanele de crime ce se produc anual pe Terra, în familii, din cauza diferenţelor de opinii religioase judeo-creştine. Situaţia devine şi mai cumplită, când analizăm conflictele violente dintre diverse religii. *Religiile ucid anual mult mai mulţi oameni decât fumatul, dar manipulatorii ne abat atenţia asupra tutunului, cu scopul ca nu cumva să descoperim că suntem sclavii unor infractori şi paraziţi religioşi* (ca să nu-i mai menţionez şi pe cei politico-economici şi administrativi).

Dacă aruncăm o privire în istorie, ne îngrozim de modul în care viziunea lui Jeshua (Iisus Christos) privind efectele religiei sale s-au adeverit cu vârf şi îndesat. Împărăteasa Irina a Bizanţului i-a scos ochii fiului ei, din cauză că refuza să se

creştineze. Cu ceva mai mult de un secol în urmă, călugării şi preoţii creştin-ortodocşi greci organizau vânători de creştin-ortodocşi macedoromâni, pe motiv că nu vorbeau „limba îngerilor” (greaca). În acest scop, aplicau întocmai porunca lui lahve, dată lui Iosua zis şi Iisus Navi: ucideau copiii prin zdrobirea capetelor de pietre, înjunghiau sau împuşcau păstorii izolaţi, ucideau soţ şi soţie surprinşi în somn etc.

Jeshua era ferm convins că avea drept tată un zeu din ceruri, Eli, cum îi sugerase Ioan Botezătorul în discuţia avută înainte de botez. *Devenise atât de fanatic şi de inuman supus propriei viziuni religioase, încât îţi nega rudele de sânge, începând cu propria mamă.* Matei, cap. 12, art. 47 – 50 ni-l prezintă refuzând să discute cu mama şi fraţii săi, pe motiv că ucenicii lui sunt adevărata mamă şi adevăraţii fraţi ai săi. Şi-a explicat gestul prin *„Oricine va face voia tatălui meu din ceruri acela este fratele meu, sora şi mama mea”* (art. 50). Acest fanatism ideologico-religios îmi aminteşte de un erou bolşevic din cărţile copilăriei mele – Pavlik Morozov. Acest copilaş de vreo 12 ani ne era dat ca exemplu de devotament faţă de „puterea sovietică”, deoarece îşi denunţase bunicul că era chiabur şi ascunsese unele bunuri supuse dărilor. *Dacă veţi cugeta un pic, veţi constata că adevărata lege divină nu este fanatismul politico-religios, ci relaţiile strânse din familii de sânge, celule de bază ale unor societăţi naţionale, rasiale şi mondiale.* Numai în familii, copiii se pot instrui şi educa, pentru a fi transformaţi în oameni. În lipsa familiei de bază, copiii crescuţi în diverse instituţii statale sau obşteşti rămân cu anumite sechele psihice, datorită lipsei de afectivitate. Eu

presupun, ca ipoteză, că Divinitatea determină naşterea fiecărui copil într-o anumită familie, cu anumite scopuri care nouă ne scapă. *În spiritul acestei ipoteze, adevăraţii soli divini, geniile ştiinţifico-creatoare şi morale, se nasc şi evoluează în anumite familii, cu anumite situaţii care să le permită îndeplinirea misiunilor lor civilizatoare.* Chiar dacă această ipoteză n-ar fi adevărată, *lepădarea familiei de sânge, de dragul unei ideologii politice sau religioase, este un gest inuman.* Mama mea, creştină naivă, s-a purtat foarte aspru cu mine întreaga ei tinereţe şi maturitate, dar eu nu i-am răspuns cu aceeaşi măsură iar acum îi susţin o bătrâneţe liniştită, în pofida faptului că sunt liber cugetător şi am dese contradicţii religioase cu ea. *Sângele apă nu se face* este legea ariană, încifrată într-un proverb românesc. *Cei care şi-au trădat rudenia de sânge (familială, naţională şi rasială) de dragul unor ideologii religioase (judeo-creştinismul, în cazul nostru) sau politice (comunismul, de exemplu) n-au prea strălucit prin fapte demne.* Dimpotrivă, uitarea glasului sângelui a determinat măceluri îngrozitoare între americani (războiul de secesiune), ruşi (revoluţia bolşevică), coreeni (scindarea capitalism-comunism), chinezi etc. Ideologiile religioase s-au dovedit la fel de dezbinătoare şi de instigatoare la vărsare de sânge ca şi cele politice.

Pildele puse pe seama lui Jeshua (Christos) sunt de o banalitate şi de o lipsă de înţelepciune care nu vădesc vreo iluminare divină a creierului său. Unele dintre ele sunt chiar imorale, ca de exemplu pilda despre stăpânul viei

care a plătit la fel toţi muncitorii, indiferent de câte ore lucraseră (îmi aminteşte de socialismul românesc) sau cea despre zeul Eli, văzut ca un cămătar care împrumută trei oameni cu 1,2 şi 5 talanţi. *Un adevărat sol divin n-ar fi vorbit în nişte pilde interpretabile, ci ar fi spus direct, pe înţelesul fiecărui om, informaţii şi reguli de civilizare a populaţiei „viclene şi desfrânate" din Judeea* (am folosit epitetele repetate de „mântuitor"). Toate pildele ne dau impresia unui palavragiu de cârciumă, care făcea pe înţeleptul. Această senzaţie ne este întărită de relatările evanghelice din care rezultă că Jeshua bea vin cot la cot cu vameşii şi alţi decăzuţi din societate, fapt criticat de cărturari şi farisei. Scuza că numai astfel îi putea îndrepta pe păcătoşi este puerilă. Beţia nu pare să fi fost singurul viciu al lui Jeshua. După ce vom afla integral textul evangheliei după Maria Magdalena, vom vedea dacă întreţinea şi relaţii sexuale cu ea, fapt ce ar fi explicat de ce a promis că vameşii şi curvele vor intra mai curând în împărăţia cerurilor, deoarece au crezut în el şi în Ioan (Matei cap. 21, art. 31 – 32). După cum ştiţi, Maria Magdalena a fost curvă, i-a însoţit pe cei 12 apostoli (ea susţine că era apostol) şi a stat lângă Jeshua în perioada crucificării şi morţii, împreună cu mama sa, Maria.

Nicio probă din evanghelii şi apocrife nu confirmă ipoteza francezului Robert Charoux că Jeshua era pederast, partener al tânărului ucenic Ioan.

Ignoranţa lui Jeshua (Christos) în probleme ştiinţifice şi credinţa lui în informaţiile din Vechiul

Testament, pe care noi le-am demonstrat deja ca blasfemice şi false, ni-l indică drept un sălbatic intoxicat cu miturile israelite. El voia doar să le reformeze în anumite privinţe, conform propriei viziuni, viziune pe care o credea inspirată de zeul Eli, tatăl lui din „împărăţia cerurilor”. Câteva exemple sunt necesare, pentru susţinerea acestei afirmaţii. *Toate sunt din evanghelia după Matei (canonizată, deci).*

Noi am demonstrat deja că Adam şi Eva n-au existat, şi, deci, n-au existat nici urmaşii lor, Cain, Avel, Set. Jeshua promite însă că împărăţia cerurilor va răzbuna tot sângele nevinovaţilor, începând cu cel al lui Avel, probă că „mântuitorul” credea eronatele mituri din Vechiul Testament şi nu era conştient de cumplitele orori puse pe seama zeilor israeliţi (omor, instigare la genocid, cruzime etc.). *Unde e blândeţea şi iubirea de oameni a „mântuitorului” Iisus Christos, dacă se închina unor astfel de zei?* Cine se închină la zeii biblici este un idolatru naiv sau ignorant, *aşa că nici vorbă ca Jeshua (Christos) să fi fost fiul lui Dumnezeu, ba chiar şi parte din Divinitatea văzută ca o „sfântă treime”.*

În viziunea lui Jeshua (Christos), în împărăţia cerurilor existau deja nişte personaje din Vechiul Testament pe care noi le-am descoperit cu grave abateri de la morală, idolatre şi criminale: Avraam (incestuos, proxenet, idolatru), Solomon (ucigaş de frate, desfrânat etc.), Iacov (înşelător de tată, frate şi socru, idolatru, desfrânat etc.) etc. Dacă „împărăţia cerurilor” era populată cu astfel de sălbatici idolatri, ce fel de

metis divin era Jeshua (Christos)? *Nu era niciun fel de creaţie a Divinităţii, prin miracolul „imaculatei concepţii”, ci un sălbatic intoxicat cu legendele blasfemice şi eronate din Vechiul Testament*. Iată că visul fostului preşedinte american Thomas Jefferson s-a împlinit: legenda naşterii lui Jeshua din Dumnezeu nu este adevărată nici măcar cu o singură literă.

În perioada vieţii lui Jeshua, popoarele cunoscute de judei deţineau informaţii ştiinţifice utile, despre care „mântuitorul” nici nu avea habar. Ce fel de „fiu al Domnului” era Jeshua, dacă nu cunoştea nici măcar ce cunoşteau contemporanii săi mai luminaţi? Dacă ar fi fost măcar metis divin, ar fi dezvăluit judeilor informaţii utile evoluţiei lor pe calea civilizării mult superioare altor neamuri. Vă amintesc că, în zilele vieţii lui Jeshua, egiptenii şi babilonienii cunoşteau sistemul heliocentric şi foloseau electricitatea, grecul Heron folosea forţa aburului iar egiptenii foloseau irigaţiile care ar fi fost foarte utile şi judeilor. Pitagora dezvăluise deja secrete ale matematicii şi geometriei. Cu 1700 de ani înainte de apariţia lui Jeshua, mesopotamienii îşi cristalizaseră primul cod de legi laice pe *Stela lui Hammurabi.* Între secolele 10 – 12 înainte de Jeshua, mesopotamienii şi egiptenii creaseră literatură laică de bună calitate: *Învăţămintele lui Amenemhat, Povestirea lui Sinuhe, Poemul creaţiunii, Poemul lui Pentaur, Povestea celor doi fraţi etc. În secolul 10 î.e.n., chinezii produseseră Cartea versurilor,* cea mai veche culegere literară naţională. În secolul 8 î.e.n., poetul anatolian Homer compusese poemele *Iliada* şi *Odiseea.*

Un secol mai târziu, Hesiod din Ascra a scris poemele *Munci şi zile* şi *Theogonia.* Între 668 – 626 î.e.n., regele Asurbanipal întemeiase la Ninive, în Asiria, *o bibliotecă de circa 20.000 de tăbliţe, cu informaţii din toate domeniile vieţii.* De ce „mântuitorul" Jeshua nu cunoştea măcar atât cât era scris acolo? În secolul 6 î.e.n., grecii au dat lumii antice adevăraţi înţelepţi, ca Thales din Milet, Anaximandros, Xenophanes etc. Ce a dat Jeshua, la 600 de ani după ei? Palavre mistice! În secolul 5 î.e.n., Heraclit din Efes a pus bazele dialecticii. L-ar fi prins bine şi lui Jeshua să le fi citit.

Continuăm exemplele? Între 484 – 425 î.e.n., a trăit Herodot din Halicarnas, „părintele istoriei". De ce „înţeleptul şi mântuitorul" Jeshua (Cristos) nu a cunoscut măcar cât a scris acesta? Între 460 – 377 î.e.n., a trăit cel mai renumit medic al antichităţii, Hippokrates din Kos. Ştia Jeshua să lecuiască măcar cât el, ori toate minunile sale sunt simple fabulaţii? Da, sunt simple fabulaţii produse prin reluarea şi amplificarea minunilor puse pe seama „prorocilor" Ilie Tesviteanul şi Eliseiu. În secolul 5 î.e.n., grecii Leucip şi Democrit au fondat teoria atomismului, teorie confirmată în timpul modern. Avea habar Jeshua ce înseamnă un atom? Nu! Tot secolul 5 î.e.n. Este plin de dramaturgi greci ale căror opere ne încântă şi acum (Sofocle, Pindar, Cratinos, Aristofan etc.). Între 384 – 322 î.e.n. Aristotel din Stagira produce *Fizica, Metafizica* şi *Poetica.* În anul 330 î.e.n., Pytheas descria călătoria din Atlanticul de Nord, în lucrarea *Despre Ocean. Ştia ignorantul „divin" Jeshua (Iisus Christos) măcar cum era organizată planeta pe care se născuse? Nu!*

Trebuie să continuăm exemplele, pentru a scoate în evidenţă ignoranţa lui Jeshua, prin comparaţie cu titanii cunoaşterii din antichitate. În 307 î.e.n., filosoful Epicur a întemeiat Şcoala epicuriană iar în anul 300 î.e.n. Zenon din Kilton a pus bazele filosofiei stoice, între anii 299 – 279 î.e.n., Sostratos din Cnidos a construit farul din Alexandria, una din cele şapte minuni ale lumii antice. Între anii 280 – 260 î.e.n., istoricul babilonian Berossos a scris Babiloniaka, lucrare deja analizată. A cunoscut-o Jeshua, să înţeleagă cum evoluase lumea antică? Nu! El s-a limitat la fabulaţiile din Vechiul Testament. În anul 250 î.e.n., Aristarh din Samos a prezentat public teoria heliocentrică, teorie despre care Jeshua (Iisus Christos) nu avea habar iar ignoranţa sa, ajunsă religie, a costat Civilizaţia Umană terrană 19 secole de viaţă în întuneric şi teroare.

În anul 200 î.e.n., senatorul roman Quirinus Fabius Pictor a prezentat prima istorie romană – *Anale.* În 184 î.e.n., îi urmează istoricul Marcus Porcius Cato cu *Origines.* Între 160 – 125 î.e.n., Hipparchos din Niceea, cel mai însemnat astronom antic după Aristarh, face observaţii astronomice serioase în Rhodos şi Alexandria. *A studiat Jeshua rezultatele lor? Nu! El era intoxicat cu o concepţie primitivă, complet eronată, despre modul în care era alcătuită zona din Univers în care locuim, încât credea că stelele se pot da jos de pe bolta cerească, ca nişte lumânări.* În anul 56 î.e.n., au apărut *Antichităţile,* capodopera celui mai strălucit enciclopedist roman Terentius Varro. În 27 î.e.n., Titus Livius a început să publice primele cărţi ale unei istorii a romanilor – *Ab urbe condita.* În anul 25

î.e.n., romanul Vitruvius Pollio a publicat unicul tratat de arhitectură antică păstrat până astăzi, *De arhitectura* iar Diodor din Sicilia, o bogată istorie universală (40 de volume). Ştia Jeshua ceva despre ele? în anul 18 e.n., când Jeshua (Iisus Christos) ar fi trebuit să stea cu burta pe carte, să descopere lumea în care se născuse, Strabon din Ama-seia, cel mai important geograf al antichităţii, a terminat redactarea celor 17 cărţi ale *Geografiei.* În anii următori, lunius Moderatus Columella şi-a publicat tratatul de agricultură – *De re rustica.* Măcar atât de-ar fi studiat „mântuitorul" Jeshua (Iisus Christos) şi ar fi aflat ceva util naţiei sale.

Concluzia? Ignoranţa lui Jeshua (Iisus Christos) în orice fel de ştiinţă a timpului său ne arată că era un simplu palavragiu care „profeţea" prin sinagogi, în faţa unor judei la fel de ignoranţi ca şi el. Nu întâmplător cărturarii judei contemporani, instruiţi ştiinţific de greci şi romani, îl dispreţuiau sau îl ignorau pur şi simplu.

Xenofobia şi naţionalismul exacerbat manifestate de Jeshua, atât în textele canonice, cât şi în apocrife, ne spun cu claritate că nu era un divin cu vocaţie universală, ci un mărunt judeu intoxicat cu repetatele porunci xenofobe şi naţionaliste, puse de Moise şi urmaşii săi preoţi, „împăraţi" şi „proroci" în gurile zeilor tribali israeliţi. Nu folosesc termenul *rasist,* deoarece, aşa cum am văzut, israeliţii n-au fost o rasă, ci nişte triburi semite scindate în două state, Judeea şi lsrailul. Semiţii nu s-au redus şi nu se reduc la jidovi, ci sunt o subrasă distinctă a rasei ariene meridionale, rasă cu care s-au şi

metisat puternic. Câteva exemple sunt necesare:

Jeshua (Iisus Christos) le-a precizat apostolilor că a venit numai pentru „oile rătăcite din turma lui Israil”. Ca atare, le-a poruncit să nu intre în case de străini (nu de păgâni, cum au falsificat judeo-creştinii textul), nici măcar de samariteni, în pofida faptului că Samaria fusese cetate israelită.

În textul canonic al evangheliei, *Jeshua (Iisus Christos) îi numeşte pe canaanieni „câini” nedemni de „pâinea” sa* (vindecarea miraculoasă). *Se vede clar că a fost influenţat de repetatele afirmaţii din Vechiul Testament că numai israeliţii sunt popor sfinţit de zei.* Aceste afirmaţii apar şi în Talmud, în forme foarte jignitoare pentru popoarele Terrei, aşa cum vom vedea ulterior.

Ignoranţa şi rătăcirea mintală l – au determinat pe Jeshua (Christos) să introducă în ideologia sectei sale noţri cel puţin următoarele elemente fundamental greşite, care au otrăvit şi otrăvesc sute de milioane de oameni naivi, dacă nu cumva mai mult. Noţiunea de *drac* nu era cunoscută în Vechiul Testament, unde lupta se ducea pentru impunerea unuia sau a altuia dintre zeii tribali israeliţi ori ai altor popoare (Belzebut, Baal, Moloh etc.). Satan, menţionat în cartea lui Iov şi în cea a lui Zaharia, era un înger de la curtea lui Iahve, cu atribuţii de acuzator sau de verificator al credinţelor. Foarte probabil, numele lui deriva de la cuvântul oriental *stan* (ţară, pământ), deoarece avea atribuţii de a hoinări pe pământ şi a cerceta cele ce se întâmplau. Jeshua a introdus însă noţiunea de drac (draco –

şarpe, latină), cu sensul de duh rău care stăpânea sau chinuia anumiţi oameni. Ulterior, preoţii judeo-creştini i-au creat acestuia o înfăţişare fioroasă, după modelul unor măşti rituale europide şi l-au impus în subconştientul naivilor creduli, de unde produce efecte psihice foarte nocive (anxietate, frică, confuzie etc.).

Un propagandist judeo-creştin din România, se pare Arsenie Boca, a lansat teoria perversă că marea abilitate a dracilor constă în convingerea oamenilor că ei nu există. Vă daţi seama unde ţinteşte această teorie? Vrea să menţină credinţa în draci, ca divinităţi negative, *pentru a ascunde faptul că autorii faptelor negative sunt oameni cu personalităţi negativate în subconştient (bestiali, sălbatici) sau în conştiinţă (caractere prost întocmite).* Ştiinţele care studiază omul (genetica, medicina, psihologia, sociologia etc.) au stabilit însă cu precizie că *dracii nu există ca divinităţi spirituale invizibile negative.* Ei există numai în imaginaţia sălbatică a religioşilor, ca nişte creaţii psihice negative, transmisibile telepatic către alte persoane, cărora le otrăvesc creierele limbice (implicit, subconştientele). *Din această cauză, în ţările cu mare fervoare religioasă, numărul suferinzilor psihic este foarte mare, comparativ cu cel din ţările neafectate religios.* După 1989, numărul bolnavilor psihic din România a crescut de mai mult de zece ori, iar mulţi dintre ei prezintă semnele intoxicării psihice religioase. De exemplu, în ospicii dar şi în libertate, avem mai multe persoane care se declară Dumnezeu, Fecioara Maria, Iisus Christos, sfinţi şi „aleşi ai Domnului”, de la care primesc mesaje, prin îngeri sau direct. *Medicina a constatat*

că „îndrăciţii" sunt, de fapt, bolnavi psihic (mai ales, epileptici) care pot fi trataţi cu medicamente şi psihoterapie.

În ce priveşte existenţa strigoilor, problema e şi mai clară. Evanghelia după Matei îi descrie în cap. 8, art. 28 – 32 ca pe nişte morţi îndrăciţi ieşiţi din morminte, pe care Jeshua i-a trimis să intre într-o turmă de porci. Aceştia s-au supus poruncii „mântuitorului", iar porcii au alergat în mare şi s-au înecat. Unii specialişti în mituri susţin că, de fapt, aceste articole erau un fel de vrăjitorie sau de blestem asupra legiunii romane din Judeea, care avea drept simbol un vier. *Preoţii judeo-creştini au indus însă în populaţia semisălbatică şi ignorantă teama de strigoi şi vampiri, teamă perpetuată până în zilele noastre.* În fiecare an, de ziua sfântului Andrei, superstiţioşii judeo-creştini ung uşile şi ferestrele cu mujdei de usturoi, împotriva strigoilor. O întreagă literatură de groază s-a dezvoltat pe tema strigoilor şi vampirilor, îmbolnăvind psihic consumatorii ignoranţi. Nici măcar în textele mult mai sălbatice ale Vechiului Testament, nu exista o asemenea superstiţie idioată. *După cum am arătat în prima parte a acestui volum şi în alte cărţi, oamenii de ştiinţă au demonstrat că nu există strigoi sau vampiri.* La deces, *trupurile fizice* sunt descompuse pentru totdeauna, prin ardere (la arieni) sau prin putrezire (la judeo-creştini, mozaici şi musulmani), iar corpurile energetice (sufletele) pleacă definitiv în mai multe lumi pur spirituale, fiecare în aceea pe care o merită pe baza faptelor săvârşite în viaţa pământeană. *Niciun trup nu capătă din nou spirit, pentru a deveni strigoi sau vampir* şi niciun corp energetic nu mai poate vizita Terra, decât cu câteva

excepţii total nesemnificative.

Vechiul Testament abundă de porunci date israeliţilor de preoţi, în numele zeilor lor tribali, de a nu se închina altor zei, căci vor fi lipsiţi de ocrotire zeiască, se vor „spurca” şi vor suferi boli sau înfrângeri. Jeshua (Christos) a dat acestor sfaturi un caracter maniheist, prin declaraţia sa belicoasă, analizată anterior – *Cine nu e cu mine e împotriva mea.* Din acel moment, cine n-a aderat la secta noţri şi nu l-a recunoscut pe Jeshua drept „alesul tatălui divin” a devenit duşman de moarte. Sălbaticul Jeshua a ajuns până acolo încât a blestemat ca o vrăjitoare oraşele în care populaţia nu manifestase entuziasm pentru secta sa (Matei, cap. 11, art. 20 – 24). Obiceiul sălbaticului Jeshua (Christos) de a blestema orice nu-i convenea îl regăsim şi în Matei, cap. 21, art. 19, în care „blândul mântuitor” blestemă un smochin să se usuce numai pentru faptul că, întâmplător, nu avea roade când lui îi era foame. Sălbatic, nu? *Din momentul îndoctrinării în secta noţri, adepţii se prefăceau doar că erau blânzi ca porumbeii, dar se purtau precum şerpii, constat eu, parafrazând spusele lui Jeshua.* Ei vedeau în orice persoană de altă părere un duşman, aşa cum vor vedea şi judeo-creştinii de mai târziu, când secta noţri va ajunge religie dominantă. *Nici măcar acum, în plin avânt al cunoaşterii ştiinţifice, obiceiul iudeo-creştinilor de a vedea în orice persoană străină de ideologia lor un duşman n-a dispărut.* Sunt sigur că „blânzii mieluşei creştini” mă vor ataca foarte dur pentru această lucrare, cu cele mai diverse mijloace, începând de la injuria simplă şi până la ameninţarea cu moartea.

Concepţia generală despre viaţă şi Lume a lui Jeshua, expusă în Matei, cap. 6, art. 25 – 34, l-a determinat pe scriitorul francez Robert Charoux să califice secta noţri „un grup de hipioţi sălbatici”. Într-adevăr, evanghelia ni-i prezintă pe Jeshua şi ucenicii săi hoinărind, predicând, „făcând minuni”, participând la chefuri oferite de alţii, dar niciodată, muncind ceva, cât de puţin. Dacă aveţi curiozitatea de a citi articolele indicate, veţi descoperi că Jeshua îşi îndemna ascultătorii să abandoneze orice grijă pământeană şi să se dedice cu trup şi suflet ideologiei ciudate şi contradictorii prezentate de el. *La fel ca darwiniştii de mai târziu, el credea că oamenii pot trăi după legile naturii, fără a învăţa şi a munci, dăruiţi mereu cu tot ce trebuie de „tatăl ceresc”.* Dădea de exemplu păsările care „nici nu seamănă, nici nu treieră, nici nu adună în hambare”, dar sunt hrănite de „tatăl ceresc” şi crinii, care nu munceau deloc pentru splendidele lor veşminte. *Jeshua (Christos) greşea cumplit când îndemna oamenii să nu-şi pună întrebări esenţiale pentru viaţa lor (Ce vom mânca? Cu ce ne vom îmbrăca? etc.), să nu-şi planifice activităţile viitoare şi să nu muncească pentru îndeplinirea lor, ci să se lase în voia sorţii, căci vor fi întreţinuţi de „tatăl ceresc”.* Cei care au aplicat această poruncă au ajuns nişte rataţi, întreţinuţi de alţii sau muritori de foame. *Progresul Omenirii a fost asigurat de cei care au încălcat aceste pilde şi porunci, conştienţi de faptul că omul nu evoluează după legile naturii, ci după propria conştiinţă şi voinţă, inspirat şi ajutat, numai din când în când, de*

Divinitate. Viaţa ne arată că Dumnezeu nu e slugă la ignoranţi şi leneşi, cum credea Jeshua, că Dumnezeu ne ajută, dar nu ne pune în traistă (proverb românesc), că oamenii civilizaţi nu mai evoluează după legile naturii, ci după alte legi, mult superioare, foarte probabil, inspirate de Divinitate.

Ce s-ar fi ales de Umanitate, dacă toţi terranii ar fi aplicat întocmai indicaţiile sălbaticului Jeshua (Christos)? Am fi rămas în epoca sclavagistă de evoluţie, simple tuburi digestive dotate cu sex, fără preocupări de cunoaştere, creaţie şi perfecţionare morală. Natura, pe care Jeshua (Christos) o dădea ca exemplu, nu e deloc morală, ci nemiloasă în aplicarea legilor ei inexorabile. *Lupta nemiloasă pentru existenţă, aplicarea unor mijloace inteligente de înşelare a duşmanilor sau a prăzii, sacrificarea celor mai slabi şi evoluţia extrem de lentă sunt legi ale naturii pe care le observăm cu uşurinţă.* În zadar se zbate marele biolog darwinist Richard Hawkins să ne convingă că omul a învăţat morala de la natură! Argumentele sale, din lucrarea menţionată în bibliografie *(Himera credinţei în Dumnezeu),* sunt artificiale, fragile şi uşor de demolat, chiar şi de către un adolescent. *De la natură, omul este animal, aşa cum sunt şi rămân copiii pierduţi prin jungle. El poate ajunge moral numai prin educaţie în familie şi societate, iar această educaţie morală n-a fost inspirată de „natura mamă", ale cărei legi le-am văzut deja, ci de o Hiperconştiinţă civilizatoare, în care eu văd o latură a Divinităţii.* Dumneavoastră ce credeţi şi ce vedeţi? Am învăţat de la natură să nu ne ucidem şi să nu ne

consumăm între noi, oamenii, chiar dacă murim de foame, ori de la Altcineva? Canibalismul a fost stârpit din rasa ariană de circa trei milenii, însă unele popoare asiatice l-au practicat până în secolul trecut, conform legilor naturale că individul mai puternic ucide şi consumă pe cel mai slab.

Concepţia despre „natura mamă" şi „tatăl ceresc", prezentată de Jeshua (Christos) şi însuşită de judeo-creştinii fervenţi, devine complet caducă în timpul nostru, când oamenii au descoperit mijloace de a se smulge din legăturile naturale, de a domina „natura mamă" şi a se perfecţiona în direcţii încă nebănuite (prin inginerie genetică, donare, transplant de organe, autosugestie şi imagerie mentală etc.). Natura nu mai poate învăţa oamenii secolului 21 e.n. Nicio lege, deoarece i-ar opri din evoluţie. E posibil ca, pe timpul cât au fost sălbatici, oamenii să fi evoluat după legile naturii, asemenea animalelor, părând a confirma teoria darwinistă. Acum, când aceste legi au devenit o frână în calea evoluţiei noastre către deplina civilizare şi deplina umanizare, *se simte nevoia altui dascăl decât natura, se simte nevoia evoluţiei umane conform inspiraţiei divine. Dumnezeu şi-a smuls Omenirea din braţele geloase ale naturii şi zeilor sălbatici, arătându-i un viitor cu adevărat omenesc, contrar concepţiilor lui Jeshua (Christos).* Dacă veţi studia accelerarea extraordinară a progresului ştiinţific, creator şi moral din ultimele două secole, veţi ajunge la aceeaşi concluzie cu mine.

Mai mulţi specialişti în analiza miturilor şi-au pus problema dacă nu cumva, la întocmirea evangheliilor, s-au

folosit surse diferite şi contrare, de la esenieni şi noţri, fapt pentru care *Jeshua (Christos) prezintă o personalitate contradictorie:* blând şi violent, tolerant şi cumplit de intolerant, umil şi teribil de orgolios, milos şi crud etc. Posibilitatea combinării a doua texte diferite este întărită de mai multe articole din evanghelie, vădit introduse doar pentru a demonstra că s-au îndeplinit spusele vechilor proroci despre Mesia. **Iată câteva contradicţii flagrante, care ar trebui să pună pe gânduri persoanele care se grăbesc a se declara judeo-creştini, fără a cunoaşte ideologia inumană a acestei religii:**

A. Poruncile *Să nu ucizi! Petre, bagă sabia în teacă, căci cine ridică sabia, de sabie va pieri! Să nu te împotriveşti vrăjmaşului ci, dacă te-a lovit pe un obraz, să-l oferi şi pe celălalt! iubeşte-ţi aproapele judeu ca pe tine însuţi!* etc. Sunt cât se poate de paşnice şi par civilizatoare. *Ele sunt însă contrazise imediat de alte afirmaţii, cum ar fi* N-am venit să aduc pacea, ci sabia, căci am venit să despart… (am prezentat anterior citatul). La fel ca în Vechiul Testament, porunca de a iubi alţi oameni (aproapele) este limitată la judeu (naţionalism) care au aderat la secta noţri (judeo-creştinism). Ceilalţi oameni sunt duşmani, conform principiului *Cine nu este cu mine e împotriva mea.*

B. Deşi Jeshua (Cristos) îndemna oamenii să trăiască după legile naturii, îngrijiţi de tatăl zeu ceresc, el afirmă că lupul şi mielul vor trăi împreună, lucru imposibil, deoarece

carnivorele nu pot deveni erbivore, decât poate în zeci de milioane de ani de evoluţie.

C. În repetate rânduri, Jeshua (Cristos) şi-a anunţat ucenicii că el, autoindicat drept fiul omului, va fi sacrificat pentru mântuirea neamului său judeo-israelit. Nu a întregului neam omenesc, deoarece majoritatea Omenirii nu se trage din Sem, nici după Vechiul Testament, nici conform adevărurilor probate de ştiinţă. Această viziune mântuitoare limitată la un mic popor oriental, ocrotit de un mic zeu antropomorf (tatăl Eli), *contrazice pretenţia de mondialitate ba chiar şi de universalitate ridicată de judeo-creştinii intoxicaţi cu credinţa în Jeshua-Cristos.* Mai mult, deşi Jeshua (Cristos) era convins că „tatăl ceresc" îi hotărâse sacrificiul, la „cina cea de taină", el ameninţă cu groaznice pedepse pe cel care „îl va vinde". Această „vânzare" este un fals uşor de demolat, chiar dacă nu luăm în seamă argumentele din evanghelia după Iuda (apocrif). În primul rând, Iuda era prea bogat să poată fi cumpărat cu o sumă infimă de 30 de arginţi. E ca şi cum ai spune că cel mai bogat om din lumea pământeană, Bill Gates, a făcut un compromis fundamental, pentru a câştiga o sută de dolari. În al doilea rând, conform evangheliilor canonizate, Jeshua (Christos) era foarte cunoscut de populaţia judaică din Ierusalim, unde şi predicase. De ce mai era nevoie să-l sărute Iuda, pentru a-l indica slugilor arhiereului, când acestea îl cunoşteau foarte bine? În fine, dacă voinţa „tatălui ceresc Eli" era ca Jeshua să fie sacrificat, de ce el ameninţă apostolul care ajută la împlinirea acestei voinţe? *Contradicţii flagrante.*

D. *Judeo-creştinii se străduie să ne convingă că Jeshua era (după părerea lor încă este) blând, plin de iubire, civilizat* etc. Evanghelia după Matei ni-l prezintă folosind un limbaj murdar, de tip *pui de năpârci, nebunilor, neam viclean şi curvar* etc. Uscarea smochinului care nu avea rod exact când îi era lui foame este de-a dreptul o cruzime (poate fusese cules de altcineva, poate urma să rodească etc.). Scena din templu, când Jeshua răstoarnă mesele zarafilor, îl arată nervos, violent şi lipsit de autostăpânirea omului civilizat. În evangheliile necanonizate, în număr de circa 36 (după Petru, după Iuda, după Toma, după Bartolomeu, după Iacob, după Filip, după Maria Magdalena etc.), *Jeshua (Crhistos) este prezentat încă şi mai sălbatic, mai violent şi mai crud.*

E. *Ce fel de sol divin era Jeshua, dacă pleda pentru traiul în mizerie fizică?* Conform evangheliei după Matei, fariseii i-au reproşat că el şi apostolii nu se spălau pe mâini înainte de a mânca. „Înţeleptul" Jeshua a replicat imediat cu o pildă de tip sofist, în apărarea lor. *Pilda, însă, era complet greşită. Nu ceea ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese pe gura lui,* afirma el. Complet greşit! Scatofagii (mâncătorii de fecale), consumatorii de cadavre umane etc. Nu se spurcă, atunci când bagă pe gură respectivele produse? În al doilea rând, ceea ce iese pe gura unui om nu este produsul inimii, ci al creierului. Lgnorantul Jeshua (Cristos) îşi însuşise concepţia religioasă că sediul sufletului şi al gândirii este în inimă, cu toate că savanţii timpului său, mai ales europizii, cunoşteau

deja că oamenii gândesc cu creierul. Învăţătorul Jeshua (Cristos) le-a explicat ucenicilor că orice intră pe gură se mistuie în burtă iar cele rele sunt eliminate prin anus. Iată că am aflat că Jeshua era conştient de natura sa umană, de băutor de vin, de consumator de ce-i cădea în gură şi de defecator. *Unde era atunci esenţa sa divină?* Poate un copil care refuză să-şi spele mâinile înainte de a mânca să invoce exemplul lui Jeshua (Christos)?

Contradicţiile între spusele şi faptele lui Jeshua (Christos) sunt mult mai multe, dar cred că am prezentat destule. *Cei care veţi avea curiozitatea să studiaţi atent cele câteva zeci de pagini ale evangheliei, pentru a verifica dacă sunteţi sau nu posesorii dogmei noţri (judeo-creştine), veţi găsi multe alte păcate şi contradicţii.* De pildă, vă veţi întreba de ce a strigat Jeshua *Eli, Eli, de ce m-ai părăsit?* pe drumul Golgotei, dacă era convins că misiunea sa pământeană era să mântuiască neamul judeo-israelit prin moartea sa? Contradicţie, nu?

Cum s-a ajuns ca un muritor sălbatic, Jeshua, să fie zeificat, apoi identificat cu Divinitatea văzută ca „sfânta treime”, o blasfemie fără margini? Dacă studiem şi cele câteva evanghelii apocrife, smulse cu greu din mâinile slujitorilor judeo-creştini ai Vaticanului, vom constata că, în timpul vieţii sale, guralivul petrecăreţ Jeshua (Christos) n-a avut pretenţia să i se spună zeu, ci doar învăţător şi, ocazional, fiu al omului. Dacă el credea că fiul omului, fiul zeului Eli şi fiul lui Dumnezeu sunt sinonime, se înşela amarnic. Omul este şi va fi o fiinţă din planul mediu, dintre cel divin şi cel bestial.

Eli, Adonai, lahve şi Şabaot, zei cărora „mântuitorul” Jeshua se închina şi-i numea tată, erau simpli zei bestiali, ai vechilor triburi semito-israelite, aşa cum am văzut în capitolele 1 şi 2. *În fine, Jeshua nu avea măcar imaginea Divinităţii grandioase, pure, exclusiv spirituale, superinteligente, supercivilizate etc.* El îşi imagina că tatăl ceresc era un soi de împărat de tip uman, la curtea căruia numită rai se adunau îngeri şi eroi mitici judeo-israiliţi (am văzut care), spre a mânca, a bea, a defeca, la fel cu muritorii pământeni. Această imagine sălbatică, de coborâre a Divinităţii în planul uman imperfect, impur etc., era şi este blasfemică. Jeshua a avut o scuză pentru blasfemia sa: era un sălbatic ignorant, intoxicat cu miturile religioase tribale ale neamului său. *Ce scuză au însă judeo-creştinii moderni care îi repetă greşeala, ba încă îl mai şi ridică pe sălbaticul Jeshua în planul superior, perfect şi pur al Divinităţii?*

Nici la redactarea evangheliilor, în secolul 1 e.n., cam la 60 – 70 de ani după moartea lui Jeshua şi a celor care îl cunoscuseră direct, primii evanghelişti nu l-au numit fiu al Domnului şi Dumnezeu, ci numai învăţătorul, fiul omului, mântuitorul. Abia în secolul 4 e.n., când secta noţri se infiltrase în toate structurile lmperiului Roman, devenind religie creştină, Jeshua a fost declarat Iisus Cristos, Fiul Domnului, Fiul din Divinitatea văzută ca „sfântă treime”. *Cine şi de ce l-a declarat divin, săvârşind blasfemia şi punând bazele cumplitei rătăciri judeo-creştine?* Iniţial, călugărul leronim a tradus textele biblice în latină, folosind, în locul numelor de zei judeo – israeliţi, cuvântul Dominus Deus.

Ulterior, în anul 325 e.n., la primul conciliu ecumenic de la Nikeia, episcopii creştini primitivi au întărit blasfemia, declarându-l pe Jeshua Fiul lui Dumnezeu. Mulţi dintre episcopii votanţi la Nikeia proveneau din clasele sărace ori chiar din sclavi eliberaţi şi erau foarte încântaţi că obţinuseră o putere extraordinară, zeiască, asupra foştilor stăpâni, a marilor bogătaşi, a marilor demnitari. Împăratul Constantin, creştinat de mama sa Elena, era conştient de acest fapt, cât şi de natura umană temătoare de moarte a episcopilor votanţi. Ca urmare, a introdus în conciliu gărzi înarmate şi a poruncit episcopilor să voteze blasfemia amintită. Aceştia au votat fără a crâcni. Ulterior, un sălbatic mistic grec, Athanasios, a avansat ideea că Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh ar forma împreună Divinitatea, ca „sfântă treime" (teoria consubstanţialităţii). În zadar s-a zbătut religiosul Arius să combată această blasfemie, susţinând că Divinitatea nu e compusă din substanţă materială, ci numai din spirit pur, etern, nenăscut etc. A fost condamnat pentru erezie, prigonit şi forţat să moară. Pentru acest fapt oribil, zeificarea lui Jeshua, judeo-creştinii au sanctificat atât pe împăratul Constantin, cât şi pe mama sa Elena. *Compromisul, oricât de josnic, de dragul impunerii religiei, a fost şi a rămas specific judeo-creştinismului, fapt criticat încă din perioada de incubare a acestuia.* Ciudat, dar liderul bolşevicilor ruşi, V. L. Lenin, avea aceeaşi concepţie ca şi judeo-creştinii: *Scopul scuză mijloacele.*

Cine a fost în realitate Jeshua (Iisus Christos), ce a făcut şi de ce a fost sacrificat?

A. *În realitate, Jeshua a fost un tânăr judeu născut dintr-o relaţie dintre un soldat roman, Pandera şi o jidovcuţă de 16 ani, Maria (Miriam).* Pentru vremea lui, era destul de inteligent, dar prea leneş să se cultive cu informaţiile ştiinţifice aflate la îndemâna judeilor. A aprofundat însă Vechiul Testament şi, sub influenţa sugestiei făcute de anahoretul Ioan Botezătorul, a început să creadă că avea misiunea divină de a împlini legea lui Moise. Cum soţul mamei sale, Iosif tâmplarul din Nazaret, nu-l prea recunoştea drept fiu, *el s-a imaginat zămislit de un tată ceresc, respectiv, de unul dintre zeii tribali judeo-israiliţi, Eli.* Nu ştim după ce criterii l-a ales tocmai pe Eli, când la modă erau lahve şi Şabaot.

B. Ca fire, Jeshua era o personalitate dual㠹 predispus la petreceri cu vin şi mâncare, dornic de afirmare şi adulaţie, excesiv de vorbăreţ (palavragiu). Nu suntem siguri că grăia în pilde, deoarece compilatorii evangheliilor au preluat multe legende şi pilde din folclorul judeo-israelit.

C. *Ca mistic, Jeshua a imaginat eliberarea Judeii de sub jugul roman pe cale paşnică şi miraculoasă, respectiv, prin coborârea „împărăţiei cerurilor” cu zeii tribali israeliţi pe pământul ţării sale, nu pe teritoriile altor state.* Din această cauză, printre apostolii săi a fost un singur zelot (zeloţii plănuiau eliberarea Judeii cu forţa armelor). *În evangheliile canonizate, Jeshua a promis ucenicilor să-i că „împărăţia*

cerurilor" va coborî pe pământ în timpul vieţii lor, de cel puţin două ori. Promisiunea lui nu s-a adeverit, dar, în mod cu totul ilogic, judeo-creştinii au sperat şi speră mereu să se îndeplinească. În cei aproape 2000 de ani de judeo-creştinism, sosirea iminentă a „împărăţiei cerurilor" a fost anunţată de mistici, de câteva zeci de ori. În preajma anului 2000, la nivel mondial, au apărut zeci de Cristoşi, zeci de Fecioare Maria, zeci de alţi mântuitori (cei mai mulţi, în Rusia). În prezent, judeo-creştinii aşteaptă „marea trecere" pe data de 21.12.2012, trecere vestită prin cărţi, filme, predicatori etc. În realitate, avem de a face cu o glumă proastă a unor mistici numerologici, care au stabilit respectiva dată funcţie de numărul sacru al judeo-creştinilor, 12, citit dextrograd şi sinistrograd. Pe această formula numerică, s-a creat o literatură profetică mincinoasă combătută de mine în volumul *Taina muntelui ascuns (Kaput apocalipsa 2012!). Delirul unui mistic judeu ignorant şi cu o comportare dubioasă, Jeshua (Christos), nu avea şi nu are nicio şansă să se confirme, nici în Judeea, nici pe Terra, cu atât mai puţin, în galaxie sau în Univers. Trebuie să fii cumplit de ignorant, să crezi aşa ceva.*

D. Jeshua a fost sacrificat de preoţii evrei, cu asentimentul mulţimii instigate să-l urască, din următoarele cauze concrete:

Pleda pentru modificarea Vechiului Testament, în mai multe puncte esenţiale, impuse de Moise prin forţa spaimei: legea talionului *(Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi),* pedeapsa cu moartea pentru anumite fapte (adulter, munca în

ziua de sabat – sâmbăta etc.), privilegiile preoţilor, rânduiala din templul judaic, divorţul etc.

Instiga mulţimea săracă împotriva bogaţilor, în bloc, promiţându-le lor averile şi plăcerile acestora.

Amenința bogaţii, în bloc, că vor fi excluşi din „împărăţia cerurilor”.

Pleda pentru egalitatea oamenilor în faţa zeilor, numiţi tată, indiferent de avere, profesie, funcţie etc. Din această cauză, secta noţri a căpătat mulţi adepţi în rândul claselor sărace, riscând să devină o revoltă împotriva castei religioase dominante şi a bogătaşilor.

A lăsat să se înţeleagă că el era Mesia cel profeţit de proroci, fiul zeului Eli, fapt ce impunea să i se dea imediat tronul Judeii. Pe timpul supliciului, a recunoscut că el era Mesia.

Moartea şi învierea micraculoasă a lui Jeshua nu sunt probate istoric, ci numai prin legendele evanghelice crezute de judeo-creştini. Nici contemporanii săi, nici primii compilatori ai evangheliilor nu credeau în învierea şi ridicarea sa la Cer în trup fizic. Golgota, locul presupusei crucificări şi a decesului, era locul în care vechii judei efectuau sacrificii religioase de animale.

Mai multe date relativ bine verificate, uşor de găsit pe internet, susţin că Jeshua (Cristos) n-a murit pe cruce, ci a fost numai rănit. Ulterior, ar fi plecat în Shrinagar, împreună cu mama sa şi cu apostolul Toma, unde a trăit până la adânci bătrâneţi, într-o comunitate de judei, sub numele de Issa. Pe locul respectiv, s-ar fi ridicat o biserică judeo-creştină. N-am

putut verifica această informaţie prin deplasare la faţa locului, în Shrinagar, dar voi face-o, la prima ocazie favorabilă. Visul fostului preşedinte american Thomas Jefferson s-a împlinit, cel puţin pentru mine şi câteva zeci de mii de români care vor înţelege corect această carte: Jeshua a fost un muritor semisălbatic, intoxicat cu legendele Vechiului Testament, care s-a crezut fiu de zeu. El n-a mântuit şi nu va mântui niciodată pe nimeni, ci a produs şi continuă să producă mari suferinţe în Omenire, ca o fantomă blestemată a unui diavol cameleonic.

Ce ne facem însă că, pe baza legendei lui Jeshua (Christos), s-a creat o religie de adepţi formali? Cum scăpăm de monstruoasa construcţie făcută pe baza acestei legende sălbatice, construcţie deosebit de agresivă, deservită de câteva milioane de paraziţi şi privilegiaţi religioşi judeo-creştini? Această monstruoasă caracatiţă blasfemică, iraţională şi retrogradă şi-a întins tentaculele în vieţile a circa trei miliarde de oameni, dacă nu prin aderare la religie, măcar prin perceperea forţată de dări în folosul ei, aşa cum este şi cazul meu. Voi încerca să dau răspuns la aceste întrebări în capitolele următoare.

2. Culmea absurdului – Fecioara cu şapte copii.

Lumea judeo-creştină este intoxicată până la refuz cu legende şi icoane despre sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului, încât cele scrise de mine vor şoca mulţi oameni: Dumnezeu nu are mamă, nici soţie, deoarece este o Hiperconştiinţă necreată, eternă,

supercivilizată şi civilizatoare etc. Cea desemnată cu apelativele enumerate anterior a fost o simplă evreică analfabetă, mamă a şapte copii, dintre care primul, Jeshua, conceput cu soldatul roman Pandera, iar restul, cu tâmplarul Iosif din satul Nazaret. Copiii Jeshua, Iacob, Iosif, Iuda, Simon, Melha şi Eşa sunt menţionaţi atât în apocrife, cât şi în evangheliile canonizate, cap. 13 art. 5456: *Şi venind (Jeshua) în patria sa (Galileia), îi învăţa în sinagoga lor, încât ei se mirau şi ziceau. De unde este înţelepciunea sa şi puterile sale? Au un este acesta feciorul teslarului? Au un se numeşte muma lui Maria şi fraţii săi Iacov, Iosif, Simon şi Iuda? Şi surorile lui nu sunt toate aici, cu noi?*

În primele trei secole de creştinism, Maria n-a fost zeificată, deoarece întreaga atenţie se concentra asupra zeificării lui Jeshua şi a confecţionării unei divinităţi văzute ca o „sfântă treime", din care să facă şi el parte. Europizii erau însă învăţaţi cu cultul zeiţei-mamă şi masele ignorante cereau episcopilor primitivi, cu fervoare, să le ofere aşa ceva. Episcopii au constatat că apăruse un pericol pentru religia judeo-creştină pe care o fabricau şi-o cizelau: o parte din mase continua să practice cultul diverselor zeităţi feminine, ocrotitoare ale căsniciei, familiei, femeilor etc. Cum jumătate din populaţie era formată din femei şi destui bărbaţi mai păstrau în conştiinţe cultul matriarhal, *episcopii au decis să facă un grav compromis şi o gravă blasfemie, zeificând o muritoare semisălbatică drept Maica Domnului.*

„Domnul" exista deja, în persoana lui Jeshua zeificat sub

numele Iisus Christos, Fiul Domnului. Mulţimea de texte apocrife şi canonizate precizau clar că Maria a fost mama lui, aşa că nu se putea introduce un fals major. *Ca atare, la conciliul de la Efes, episcopii semisălbatici au transformat-o pe Maria în zeiţa Fecioară şi Maica Domnului.* În acest scop, au preluat legende despre alte zeiţe fecioare care născuseră fără a fi fecundate de bărbaţi, cum au fost zeiţa ariană Devaki, mama zeului Krisna şi zeiţa egipteană Isis, mama zeului Horus. În continuare, au înlocuit din texte numele tatălui natural Pandera şi cel al tatălui vitreg, Iosif, pretinzând că Maria ar fi fost fecundată de zeul judeo-israelit El Duh, tradus de ei Sfântul Duh. Aşa cum am văzut anterior, această fecundare nu era posibilă nici conform textelor Vechiului Testament, nici conform ştiinţelor. *Eu adaug că nu era posibilă şi nu este de acceptat nici din respect pentru Adevăratul Dumnezeu.*

Episcopii au lansat legenda Fecioarei Maria, mulţimea a fost mulţumită şi totul părea normal. Cartea lui Enoh din Vechiul Testament spunea însă clar: Duhul a poruncit uciderea tuturor metişilor creaţi de îngeri cu pământence, pentru ca spiritul divin să nu rămână în fiinţe inferioare. Cap. 6 din Facerea susţinea acelaşi lucru. Ca atare, episcopii judeo-creştini au ales răul cel mai mic: au scos *Cartea lui Enoh* din Vechiul Testament, deoarece era prea explicită şi ridica prea multe semne de întrebare şi au trecut în plan secund fraţii şi surorile după mamă ale lui Jeshua. Zeiţa Fecioară trebuia să aibă un singur prunc divin, conceput în mod imaculat. Legenda Fecioarei Maria şi a pruncului divin Jeshua s-a

răspândit, a fost însuşită de mase, a creat o imensă iconografie şi idolatrie. Preoţii au trecut sub tăcere faptul că „Fecioara" mai născuse încă şase prunci, iar masele ignorante şi-au însuşit numai ce le spuneau ei, fără a verifica textele de bază ale religiei judeo-creştine.

În secolele 18 – 19, când mari specialişti în mitologie au luat la verificat textele de bază ale multor religii, au descoperit şi culmea absurdului – Fecioara Maria, Maica Domnului mai avusese şase copii, pământeni pur şi simplu, procreaţi cu tâmplarul Iosif din Nazaret. Niciunul dintre aceştia nu devenise divin ori măcar iluminat. Judeo-creştinii au sărit imediat ca arşi, spunând că expresia *fraţi şi surori* ale lui Jeshua trebuie înţeleasă ca fraţi şi surori de credinţă, nu de sânge. Oamenii de ştiinţă au prezentat însă apocrifele şi evangheliile canonizate, în care se precizează clar că cei patru fraţi şi cele două surori ale lui Jeshua erau copiii lui Iosif tâmplarul şi ai Mariei, zeificată deja. *Niciun creştin nu-şi poate combate textele canonizate. În faţa acestei situaţii jenante şi absurde, liderii judeo-creştini au adoptat o politică perversă: trecerea sub tăcere.* Ei contau pe faptul că masele nu studiază textele religioase de bază ale religiei îmbrăţişate şi pe constatarea că sectanţii care le studiază totuşi sunt atât de îndoctrinaţi, încât cred orice aberaţie.

Latră cine este în realitate „Fecioara Maria" şi „Maica Domnului" – o evreică semisălbatică, zeificată de alţi semisălbatici, din interese pur materiale. Ea a intrat în

conştiinţele a mai mult de două miliarde de oameni, ca o fecioară neprihănită, fecundată de însăşi Dumnezeu. Desigur, ridicarea unei semisălbatice pământence în plan divin este blasfemie, atât după Vechiul Testament, cât şi după bunul nostru simţ. La fel de blasfemică este şi afirmaţia că Dumnezeu şi-ar fi încălcat propriile legi, ar fi coborât în plan inferior (uman) şi ar fi fecundat o semisălbatică.

Evanghelia după Toma, un text judeo-creştin mai obiectiv, precizează că Jeshua a fost un simplu predicator al religiei judaice uşor umanizate, însă tot închinător la zeii abominabili ai israeliţilor. Cine se închină la zei abominabili nu crede în Dumnezeu. Toma nu confirmă niciuna din minunile inventate de judeo-creştinii sălbatici. Jeshua n-a înviat pe nimeni, n-a transformat apa în vin, n-a înmulţit pâinile şi peştii etc. El nici măcar n-a fost ucis şi n-a înviat. Cele 10 evanghelii copte care-l prezintă pe Jeshua ca pe un simplu mistic ignorant sunt păstrate la un muzeu din Cairo. Biserica judeo-creştină luptă din toate puterile pentru ascunderea lor, deoarece ele dărâmă întreaga construcţie mitologică mincinoasă făcută pe cele patru evanghelii canonizate. E timpul ca toate miturile evanghelizate să fie cunoscute de pământeni, spre a se putea dezrobi din sclavia psihică judeo-creştină.

Capitolul 4. Creştinism – rasism, xenofobie, tiranie, comunism, misoginism

Judeo-creştinismul modern încearcă să se distanţeze de rădăcinile sale profund inumane, sălbatice, chiar bestiale, din Vechiul Testament, Noul Testament şi Talmud. În acest scop, propagandiştii judeo-creştini încearcă să ilumineze personalitatea sălbatică şi contradictorie a lui Jeshua, să-l transforme într-un iluminat divin plin de iubire şi aducător de pace între oameni. *Ei contează pe faptul că majoritatea populaţiei nu citeşte nici măcar superficial textele de bază ale acestei religii, ci îşi însuşeşte fără discernământ cele spuse de ei.* Metoda lor dă roade în multe cazuri, chiar şi la persoane care ar trebui să studieze temeinic textele de bază, deoarece se pretind intelectuali rasaţi. *Aşa se face că această ciumă religioasă continuă să secere vieţi omeneşti, într-un ritm mai mare decât o fac tutunul şi alcoolul.* Numai în ultima săptămână, două vieţi din România au fost distruse brutal de creştinism: un preot sibian a înecat un copil în cristelniţa de botez, iar un tânăr doljean şi-a ucis iubita, în care vedea o agresiune diavolească. Desigur, crimele sunt mai multe, dar nu sunt făcute publice, deoarece multe fac parte din categoria tulburări mintale mai simple, de competenţa psihologiei şi boli mintale tratabile numai de către psihiatri. Pe timpul socialismului, când religia nu era interzisă, dar practica ritualurile fără agresivitate, nu se întâmplau astfel de grozăvii.

Astăzi, 21.11.2009, am fost vizitat de o tânără licenţiată care a refuzat masa oferită de soţia mea, deoarece era în

postul Crăciunului. Am sondat un pic nivelul ei de cultură generală, l-am găsit slăbuţ, aşa cum, din păcate, îl au mulţi pseudointelectuali posesori de diplome şi de titluri ştiinţifice, obţinute fraudulos, fără implicarea serioasă a materiei cenuşii proprii. Fata era creştină numai pe baza legendelor învăţate la şcoală şi era decisă, conform propriei declaraţii, să-şi apere *„această poveste frumoasă despre iubire, pace şi justiţie divină”.* Am tratat-o cu blândeţea cuvenită unei persoane cu discernământ redus, dar i-am pus în faţă documentele de bază ale creştinismului: Vechiul şi Noul Testament. *A replicat cu formula perversă, însuşită de la propagandiştii judeo-creştini: odată cu naşterea lui Christos, Vechiul Testament şi-a pierdut valabilitatea. I-am arătat însă răbdător textele care probează că evangheliile sunt numai o firească prelungire a legendelor şi legilor din Vechiul Testament, în lipsa căruia nu s-ar fi născut blasfemia judeo-creştină.*

Pe parcursul a doua ore de discuţii cu documentele pe masă, de la cele religioase şi până la atlase astronomice, tânăra a suferit o criză psihică. A fost şocată de absurditatea privind „fecioara” cu şapte prunci, de instigările la dezbinare făcute de Jeshua şi de multe altele. S-a decis să studieze critic măcar evanghelia după Matei, cu scopul de a-şi verifica convingerile despre *„modelul de umanism şi moralitate oferit de Iisus Cristos”.* Am încurajat-o să studieze acest text, prin comparaţie cu informaţiile ştiinţifice acumulate în şcoală sau verificate ad-hoc, din diverse lucrări ştiinţifice. În final, i-am atras atenţia asupra celei mai importante probleme din viaţa unui *om – credinţa corectă sau falsă.* Putem greşi în multe

probleme importante ale vieţii noastre, pe care le putem corecta ulterior, cum ar fi alegerea profesiei, căsătoria şi divorţul, emigrarea sau rămânerea în patrie etc. *Nu avem însă voie să greşim faţă de Divinitate, prin intoxicarea cu „poveşti frumoase" izvorâte din texte abominabile şi blasfemice.* Cine greşeşte în această problemă fundamentală plăteşte cu multe suferinţe, fără a realiza care sunt cauzele acestora. Până şi ateii sunt mai favorizaţi decât religioşii, deoarece nu se închină la zei sălbatici, confecţionaţi şi impuşi de paraziţii religioşi, nu practică ritualuri absurde, nu consideră că persoanele de altă părere le sunt duşmani etc.

1. Creştinism, xenofobie şi rasism

Sălbaticii din urmă cu trei milenii nu făceau distincţie clară între noţiunile rasă şi naţiune. Ei considerau toate popoarele *seminţii* cu valoarea de rasă şi mai rar de naţiune. *Vechiul Testament abundă în instigări „zeieşti" de izolare a seminţiei israelite de orice alt popor, pe motiv că lahve ar fi sfinţit numai această seminţie.* Legiuitorul Moise ori alt reformator care a stabilit legile din cărţile 2 – 4 ale Vechiului Testament a posedat noţiuni empirice de psihologie a maselor şi a urmărit să transforme cele 12 triburi descinse din dubiosul Iacov-lsrail într-un popor unit şi disciplinat. *În acest scop, le-a cultivat credinţa că erau ocrotiţi de un zeu puternic şi sever, lahve, că erau superiori oricăror altor populaţii din Orientul Apropiat (confundat cu întreaga Terră), deoarece zeul îi sfinţise şi-i alesese numai pe ei, că toate evenimentele vieţii lor depindeau de voinţa zeului lahve, voinţă exprimată în legile*

explicate de Moise şi preoţii săi. Această credinţă a fost puternic inoculată în minţile anticilor israeliţi, mai ales prin frica de pedepsele foarte aspre, cel mai ades cu moartea, pentru încălcarea oricărei legi. Vă amintiţi de bietul israelit nevoiaş care a fost ucis cu pietre, pedeapsă des prescrisă în legile lui Moise, pentru simplul fapt că adunase lemne de foc sâmbăta? Recitiţi exemplele de cruzime din capitolele 1 şi 2 ale acestei părţi a cărţii, pentru a vă împrospăta informaţiile despre marile cruzimi ale legilor lui Moise!

Legile cu caracter crud, xenofob şi rasist ale lui Moise au pătruns în subconştientul israeliţilor, producând efectele scontate. În primul rând, au menţinut unitatea şi puritatea etnică a acestor triburi de păstori sălbatici, transformându-i într-un popor războinic, supus numai zeilor proprii. Chiar dacă, la un moment dat din evoluţie, judeii (tribul lui Iuda) au evoluat în stat separat, chiar dacă un nefericit eveniment (sodomizarea unei concubine de levit-preot) a determinat 11 triburi israelite să ucidă până aproape de extincţie tribul lui Veniamin (care apăra infractorii), *în toate cazurile credinţa în zeii comuni şi în supremaţia „rasei lui Israil" au triumfal.* Supravieţuitorii din tribul Veniamin au fost ajutaţi de celelalte 11 triburi israelite să-şi refacă populaţia cu femei din rândul lor, judeii şi israeliţii au ajuns la pace şi frăţie. *Legile lui Moise au triumfal asupra tendinţelor centrifuge, de dezbinare şi dispariţie a celor 12 triburi scoase din Egipt.* Dacă acest reformator a existat cu adevărat, a fost un tip foarte inteligent pentru vremea vieţii

lui.

Psihologia modernă ne explică mecanismele intime prin care cele 12 triburi micuţe de păstori sălbatici au supravieţuit şi au devenit un popor, în timp ce mari popoare migratoare, lipsite de îndoctrinarea politico-religioasă a vechilor israeliţi, s-au risipit ca fumul. Orice achiziţie pozitivă sau negativă din personalităţile părinţilor se transmite genetic în urmaşi, spune psihologia. *Lsrailiţii convinşi de Moise că erau singurul popor sfinţit de lahve, singurul popor ales de zeu pentru a stăpâni ţinutul în care îi dusese Moise şi întregul Pământ, confundat de ei cu teritoriul cunoscut, au transmis genetic această credinţă în urmaşii lor.* Desigur, preoţii aveau grijă ca fiecare generaţie să fie reîndoctrinată cu aceste principii xenofobe şi rasiste, prin respectarea întocmai a ritualurilor prescrise de Moise. *Repetarea insistentă a unor idei, chiar false, duce la sugestionarea cu ele, ca şi cum ar fi adevăruri de necontestat.* Repetarea unor ritualuri duce la formarea de reflexe condiţionate şi de stereotipuri dinamice de gândire şi de acţiune. Lnterdicţiile introduse adânc în creierul limbic, prin frică, devin legi de comportare în viaţă. *Aşa se explică faptul că 12 triburi de păstori sălbatici nomazi au devenii un popor unit şi şi-au păstrat integritatea etnică până în zilele noastre.* În acelaşi timp, mari popoare migratoare, unite în jurul unor personalităţi puternice, dar lipsite de ideologie, au dispărut din istorie (hunii, de pildă). *Evreii au fost uniţi de ideologia politico-religioasă din Vechiul Testament şi din scrierile ulterioare (Thora, Talmud* etc.). Acum, când tinerii evrei nu mai cred în acea ideologie, evreii sunt în pericol de dispariţie,

fapt observat de mai mulţi sociologi evrei şi străini. Toţi evreii cunoscuţi de mine sunt căsătoriţi cu arience sau au copii căsătoriţi cu persoane din rasele albă şi neagră. *Mecanismele psihologice impuse de Moise şi urmaşii săi în creierele israelitilor au încetat să mai funcţioneze în lumea modernă, punând în pericol de dispariţie naţiunea ebraică.*

Religia judeo-creştină actuală continuă să practice un soi ciudat de rasism, rasismul mitico-religios, extins şi în plan real. Principalele teze pe care se bazează acest rasism sunt două:

Evreii sunt singurul popor ales de Dumnezeu dintre toate neamurile Terrei (ei spun că şi ale Universului), iar lsraelul este singura „ţară sfântă" între toate ţările Lumii. **Să ne amintim pe ce se bazează aceste afirmaţii pe care judeo-creştinii le repetă cu înverşunare, în milioane de biserici şi catedrale, sugestionând sute de milioane de naivi religioşi!**

A. *Religia judeo-creştină îl numeşte pe Avraam părintele neamurilor şi-l dă ca exemplu de comportare morală, alături de soţia sa, Sarra, în slujba de cununie.* Vechiul Testament ne arată însă că aceste două personaje mitice nu sunt modele de comportare morală (incest, adulter, proxenitism) şi n-au fost străbunii mitici decât ai unor mici populaţii din Orientul Apropiat. *Marile naţiuni şi rase ale Lumii terrane, europizii,*

negroizii şi mongoloizii, sunt excluşi din această ecuaţie oameni-Dumnezeu, datorită identificării blasfemice a Divinităţii cu zeii israeliţi.

B. *Moise şi preoţii săi, precum şi conducătorii politico-religioşi care le-au urmat, au impus istrailiţilor cu stăruinţă, cu titlul de adevăr absolut şi divin, ideea falsă că numai triburile lui Iacov-lsrail erau sfinţite de lahve şi că numai ele erau compuse din oameni, în timp ce restul populaţiilor erau fiinţe inferioare, chiar bestiale (câini, pui de năpârci etc.). Până şi „mântuitorul" Jeshua şi-a însuşit şi a aplicat această concepţie, dar compilatorii judeo-creştini au falsificat textele evanghelice, pentru a-i ascunde caracterul de reformator mărunt, xenofob, rasist şi ignorant.* Aceste texte nu mai pot fi ascunse, astfel că putem vedea clar că Jeshua (Christos) a repetat întocmai sfaturile xenofobe şi rasiste ale lui Moise: *iubeşte pe vecinul tău judeu ca pe tine însuţi! Nu am venit să salvez decât israeliţii rătăciţi. Străinii sunt „câini" şi nu trebuie ajutaţi, nici convertiţi, căci nu sunt demni de împărăţia cerurilor etc.*

C. Talmudul este o sursă judaică la fel de credibilă ca şi Vechiul sau Noul Testament, deoarece a fost compilat tot de israeliţi, în spiritul învăţăturilor lui Moise din aceste două documente fundamentale însuşite de judeo-creştini. Judeo-creştinii care contestă veridicitatea şi valabilitatea Talmudului îşi contestă implicit propriile texte „divine", din dorinţa de a ascunde că Jeshua avea ca tată un

soldat roman, Pandera.

În multe privinţe, Talmudul preia şi exprimă direct idei profesate de Moise şi Jeshua (Cristos), ca de exemplu:

Evreii sunt singurele fiinţe umane. Celelalte naţiuni ale Lumii nu au o esenţă umană, ci una bestială (Babha Necia, 114,6).

Să ucizi un străin este totuna cu a ucide o fiară sălbatică (Sanhedrin, 59, a).

Chiar şi cei mai buni dintre străini trebuie omorâţi (Aboda Zara, 26, b).

Să nu salvezi un străin, chiar dacă ar fi în primejdie de moarte! Să nu ai milă de străini! (Hilkkoth Akum, XI).

Iahve i-a conceput pe străini de formă umanoidă, pentru ca israeliţii (evreii) să nu fie nevoiţi să fie slujiţi de animale. În consecinţă, străinul este un animal cu aparenţă umanoidă, condamnat să-l slujească pe israelit (evreu) zi şi noapte (Nidrasch Talpioth, 225-L).

Sămânţa străinilor este la fel cu a fiarelor sălbatice (Kethuboth, 3, b).

Iahve le-a dat evreilor putere asupra averilor şi sângelui tuturor naţiunilor.

Este permis să-l înşeli pe un străin (Babha Kama, 113, b).

Evreul care face bine unui străin nu se va mai scula din morţi (Zohar, 1,25, b).

Fata unui străin poate fi violată, dacă a împlinit 3 ani (Aboda Zara, 37, a).

Toate averile celorlalte naţiuni se cuvin evreilor care, în consecinţă, sunt îndreptăţiţi să le ia în stăpânire, fără niciun

fel de scrupule (Schulchan Aruch, Choszen Hamiszpat, 348).

Un evreu nu are voie să bea dintr-un pahar de vin atins de un străin, întrucât acea atingere a murdărit vinul.

Un evreu poate păstra orice lucru găsit, dacă acesta aparţine unui străin (Choschen Hamm, 425.

5).

Străinii care nu ne sunt duşmani nu trebuie omorâţi direct, dar nici salvaţi, dacă se află în pericol de moarte (Iore Dea, 178,1).

Dacă un străin ucide alt străin sau un evreu, el trebuie tras la răspundere. Dacă un evreu ucide un străin, el nu trebuie tras la răspundere (Tosefta-Aboda Zara, B, 5).

Unui străin îi este interzis să fure, să jefuiască şi să răpească femei, spre a le face sclave, de la un alt străin ori de la un evreu. Însă unui evreu nu-i este interzis să ia toate acestea de la un străin (Tosefta-Aboda Zara, VIII, 5).

Evreii pot jura strâmb, folosind cuvinte viclene (Schabouth Hag, 6, d).

Când un evreu şi un străin vin la judecată în instanţă, atunci să dai câştig de cauză evreului! (Babha Kama, 113, a).

Evreul trebuie să jure strâmb, atunci când un străin îl întreabă dacă scrierile noastre conţin ceva împotriva neevreilor (Szaaloth-Utszabot Cartea lui Jore Dia, 17)

Un străin care îşi vâră nasul în Talmud trebuie condamnat la moarte.

În acest stil, Moise şi Jeshua (Christos) au făcut educaţia judeo-israiliţilor, cu scopul de a le întări

coeziunea şi de a le asigura supravieţuirea între celelalte popoare ale Lumii terrane. Încercarea judeo-creştinilor de a ni-l prezenta pe Jeshua ca pe un soi de disident de la această ideologie xenofobă şi crudă, prin falsificarea apocrifelor şi textelor canonizate, este sortită eşecului. Trăim într-un secol în care nimic nu mai poate fi ascuns de ochii scormonitori ai savanţilor, ai mass mediei şi ai opiniei publice. *Jeshua (Christos) a profesat exact aceleaşi idei, din dorinţa de salvare a neamului judeu ocupat de romani, dar n-a gândit niciodată bine la adresa altui popor ori a întregii Umanităţi* (nici nu avea habar cât de complexă era Omenirea). *Pretenţia de a-i recunoaşte lui Jeshua caracter divin mondial sau chiar universal este o absurditate, la fel de mare ca şi „fecioara" cu şapte prunci.* Străbunii noştri arieni care s-au lăsat înşelaţi de această diabolică religie sunt vinovaţi pentru suferinţele unei mari părţi din Umanitate, căci ei au dezvoltat şi au răspândit judeo-creştinismul iraţional, crud, rasist şi xenofob. Noi, urmaşii, trebuie să ne facem mea culpa.

Judeo-creştinii par posedaţi de un duh rău, iraţional, crud şi iresponsabil, cel puţin când săvârşesc următoarele fapte:

A. *Ldentifică Divinitatea pură, perfectă, atoatecunoscătoare, atotputernică, iluminată, civilizatoare etc. Cu zeii sălbatici, imperfecţi şi cruzi ai vechilor israeliţi…*

B. *Susţin, prin zeci de milioane de clerici, teza rasistă a supremaţiei „poporului ales” (evreii) şi a „ţării sfinte” (Israelul).* Adunarea generală ONU a incriminat rasismul şi sionismul, prin rezoluţii distincte, dar clericii creştini încalcă cu nonşalanţă aceste documente de drept internaţional.

C. *Oferă copiilor, ca modele demne de urmat, diverse personaje biblice vădit imorale, crude, sălbatice şi dominate de însuşiri negative de personalitate (Avraam, Sarra, Iacov-Israil, Solomon, Ioşua etc.).* Vom discuta efectele negative asupra psihicului copiilor produse de aceste modele imorale, infracţionale, crude şi sălbatice.

D. Falsifică cu neruşinare textele celor aproape 40 de evanghelii, încercând să-i dea sălbaticului xenofob şi ignorant Jeshua aură de făptură divină, când el nu s-a ridicat nici măcar la nivelul de fiinţă umană civilizată a timpului său.

În realitate, israeliţii n-au fost, nu sunt şi nu vor fi niciodată popor ales de Dumnezeu, ci un popor intoxicat cu credinţe în nişte zei cruzi, imorali, sălbatici şi chiar infractori (lahve, mai ales). În istoria lor cunoscută, de mai mult de trei mii de ani, israeliţii au suferit cumplit, semn că nu se bucurau de nicio protecţie divină. **Vă amintesc numai câteva aspecte din istoria tragică a acestui „popor ales”:**

Au fost măcelăriţi periodic de alte popore din Orientul Apropiat (amoriţi, filisteni, asirieni, babilonieni).

Au fost dislocaţi din patria cucerită în timpul lui Moise şi

duşi în robia babiloniană, unde şi-au însuşit unele elemente religioase străine de „legile lui lahve”.

Au fost ocupaţi de perşi şi romani.

În două rânduri, li s-a distrus marele templu din lerusalim, probă că zeii veneraţi acolo, cu jertfe, nu aveau nicio putere să-i apere.

Ultimul război cu romanii i-a desfiinţat ca naţiune şi i-a împrăştiat în toată Lumea terrană.

Ca o culme a ironiei negre dar şi a neruşinării, judeo-creştinii, care îşi însuşiseră textele lor religioase, i-au supus la persecuţii groaznice, pe motiv că l-ar fi ucis pe „fiul Domnului”. Noi neam lămurit că judeii n-au ucis nicio fiinţă divină, ci, eventual, un reformator mistic (dacă nu cumva l-au alungat în Shrinagar, cum susţin câteva texte credibile).

Evreii ajunşi în Europa Medievală au fost bănuiţi de toate relele, iar în unele zone (Rusia, Polonia, Spania etc.) au fost supuşi unor pogromuri cumplite.

Suferinţele evreieşti au culminat cu Holocaustul aplicat de nazişti.

Nici acum, când, cu eforturi disperate, evreii şi-au refăcut patria istorică din antica Palestină, nu au o clipă de linişte, ci trăiesc un continuu război psihologic şi convenţional.

Spiritul speculativ care a îmbogăţit o mică parte din evrei a atras ură de masă împotriva acestei populaţii reduse numeric. Au fost şi sunt bănuiţi de cele mai mari rele împotriva Omenirii, atât pe baza vechilor documente sălbatice analizate în această carte, dar mai ales, pe baza unor documente contrafăcute, cu scopul de a-i sataniza. Cel mai

cunoscut document din această categorie este *Protocoalele înţelepţilor Sionului,* document fabricat de poliţia secretă ţaristă (Ohrana) şi pus în circulaţie mondială.

Ultimele 10 – 12 milioane de evrei din Israel şi din Lumea terrană supravieţuiesc, dar nu trăiesc cu adevărat. Neamul lor se stinge în mod inexorabil, aşa cum, din păcate, se stinge şi neamul românesc.

Pretenţia rasistă de popor ales a evreilor este infirmată de marile descoperiri şi invenţii care au civilizat Lumea terrană şi au adus-o în actualul nivel semicivilizat de evoluţie, cu predispoziţii clare de a-şi continua ascensiunea către deplina umanizare şi deplina civilizare.

Mai mult de 90% din descoperirile şi invenţiile care au civilizat Omenirea, mai ales în ultimele trei secole, au fost produse de persoane din rasa ariană. Europizii au inventat toate bunurile de care ne bucurăm în viaţa modernă, de la motorul cu aburi şi telefon, până la avioane cu reacţie şi navete spaţiale. Conform părerii anglo-americanului John Simmons, exprimate în volumul *Cei mai mari savanţi ai lumii,* 6% dintre aceştia au fost români, fapt ce ar trebui să ne mobilizeze să punem un accent mai mare pe descoperire şi invenţie. *Arienii au civilizat Lumea terrană, dar n-au transformat miturile lor în religii, ci şi-au însuşit, fără discernământ, o religie bestială, complet străină de spiritul creator şi moral european – judeo-creştinismul.* Această religie

a pervertit spiritul strămbunilor arieni, oameni deschişi către cercetare, cunoaştere şi creaţie, întârziind evoluţia lor şi a Omenirii cu aproape 15 secole.

E timpul să ne facem autocritica, în calitate de urmaşi ai celor care au preluat şi au impus o religie străină de spiritul arian, atât în rândul propriilor popoare, cât şi în alte rase şi subrase. Da, o spun ferm şi în deplină cunoştinţă de cauză: strămbunii arieni, mai ales greci şi romani, care au adoptat religia iudeo-creştină, au greşit grav faţă de proprii strămbuni mitici, faţă de propriile popoare, faţă de alte rase şi popoare. Ei aveau panteoane de zei şi legende creaţioniste mult mai curate, dar au preferat ceva străin ori au fost înşelaţi să prefere.

Strămbunii daco-geţi care stăpâneau aproape un sfert din Europa aveau un singur zeu, Zamolxe, o morală curată şi severă şi un singur ritual sângeros – aruncarea solului destinat zeului în suliţi. În rest, religia lor cuprindea credinţe în nemurirea sufletului (confirmate de ştiinţa actuală), reguli de bună comportare faţă de străinii negustori sau pelerini, convingerea că toţi oamenii se bucură de aceeaşi protecţie divină, niciun fel de ură la adresa celor care venerau alţi zei, respect pentru femei, lipsa fricii de moarte etc. La fel de curaţi ne apar şi zeii Nordului – Borr şi Bestia, Odhin şi fraţii săi etc. *Probabil, dacă nu şi-ar fi însuşit otrava religioasă israelită, strămbunii arieni ar fi evoluat mult mai rapid către cunoaşterea adevăratului Dumnezeu, n-ar fi afectat vieţile altor popoare şi rase, ar fi accelerat progresul cunoaşterii şi creaţiei, încât*

întreaga Omenire ar fi fost acum într-o situaţie mult mai bună. Desigur, n-ar fi făcut aceasta pe cale religioasă, ci prin credinţă în Adevărata Divinitate. Cei care m-au bănuit că vreau să învii cultul zamolxian n-au înţeles obsesia mea pentru cunoaştere, creaţie, perfecţionare morală şi accelerarea progresului, către un viitor ultracivilizat. *Întoarcerea la rădăcinile străbunilor semisălbatici este o ispită pentru ignoranţii care n-au înţeles legile evoluţiei şi progresului.*

Cui trebuie să cerem iertare pentru crimele străbunilor arieni intoxicaţi cu otrava judeo-creştină?

A. După recunoaşterea oficială a creştinismului ca religie de stat, în secolul 4 e.n., *judeo-creştinii europizi au declanşat o sângeroasă prigoană împotriva păgânilor, ucigând câteva zeci de milioane de oameni nevinovaţi,* din propriile popoare, precum şi din cele cucerite. Numai Vladimir al Kievului a ucis câteva sute de mii de slavi care au refuzat să treacă prin apă, pentru a se creştina. Grecii şi romanii au ucis şi au schilodit păgâni chiar din propriile familii. Spaniolii creştini au măcelărit evrei şi mauri. Popoarele germanice din nord, care-şi divinizau zeii străbuni, au fost înşelate să se creştineze pe cele mai diverse căi. De exemplu, adoratorilor zeului Odhin li s-a spus că „fecioara” Maria era verişoară cu zeul lor suprem.

B. *După scindarea judeo-creştinismului în catolicism şi ortodoxie, alte zeci de milioane de arieni au murit în lupte fratricide.* În treacăt fie spus, dacă Jeshua (Christos) ar fi fost

fiul lui Dumnezeu, religia sa nu s-ar fi scindat niciodată şi n-ar fi permis celor care o practicau să se ucidă şi să se schilodească între ei. Lnvazia catolică din Constantinopole a lui Baldovin (Baudouin) de Flandra a determinat moartea mai multor judeo-creştini ortodocşi decât au ucis turcii la ocuparea acestui oraş. *Numai intervenţia ţarului daco-român Ioniţă Caloian a oprit lichidarea integrală a ortodocşilor din Constantinopole.*

În Dacia nu s-au semnalat măceluri religioase de păgâni, deoarece populaţia daco-română şi-a păstrat vechile credinţe şi superstiţii, până în urmă cu vreo două secole. Daco-românii priveau la slujbele judeo-creştine, ţinute în limba greacă şi slavonă, ca la un soi de spectacol, fără a înţelege o iotă din ce se spunea. Luminosul Domn Alexandru Cuza a întrerupt tributul către muntele Athos şi a secularizat averile mănăstireşti. Abia în timpul regelui Carol l, Biserica ortodoxă română a devenit autocefală şi şi-a tradus textele în limba română. Nici în prezent, acestea nu sunt studiate măcar de 10% din populaţia care se declară formal judeo-creştină, de dragul sărbătorilor şi a tradiţiilor amestecate (creştino-păgâne). Numai adepţii unor secte (Martorii lui Iehova, adventiştii, penticostalii etc.) studiază textele de bază ale judeo-creştinismului, Vechiul şi Noul Testament, însuşindu-şi aberaţiile şi blasfemiile cu titlul de adevăr. Desigur, alături de ei, circa 40 – 50 de mii de teologi (preoţi, călugări, călugăriţe) studiază abominabilele texte şi intoxică populaţia cu tot soiul de vedenii străine de sufletul curat, puternic şi cinstit de daco-român.

C. Măcelul subrasei roşii este una din cele mai grozave crime ale judeo-creştinismului arian.

Cel puţin 10 milioane de amerindieni au căzut pradă intoleranţei şi cruzimii judeo-creştine. De exemplu, cei circa 200.000 de băştinaşi arawak care populau Cuba au fost lichidaţi integral, încât insula a fost repopulată cu negri aduşi din Africa. Maiaşii şi aztecii au plătit un tribut de sânge atât de mare, încât aproape că au dispărut. N-a fost vorba numai de simple uciderи ale celor care-l refuzau pe zeul Christos, ci şi de torturi inimaginabile (crucificări, spintecări, scoaterea pruncilor vii din pântecele mamelor şi uciderea lor alături de acestea etc.). Cine studiază istoria Conquistei se cutremură de groază. Ciudat lucru, dar urmaşii supravieţuitorilor acelor măceluri au devenit şi au rămas judeo-creştini fervenţi, încât repetă, în fiecare an, scenete cu autoflagelări şi crucificări după modelul christic, cu scopul de a se „mântui".

D. *Sclavizarea şi uciderea a zeci de milioane de negri din Africa a fost tot o crimă a judeo-creştinismului europid.* Preoţii judeo-creştini au binecuvântat această faptă, invocând pasajul din Vechiul Testament în care beţivanul de Noe şi-a blestemat nepotul, Canaan, să ajungă slugă cu tot neamul lui la descendenţii din Sem şi lafet, pentru că tatăl său, Ham, l-a văzut în pielea goală.

E. *Marele umorist american Mark Twain a scris mai multe schiţe despre cruzimile judeo-creştinilor europizi porniţi*

să creştineze rasa galbenă, începând de la chinezi. N-a avut însă curajul să le publice în timpul vieţii sale, astfel că le puteţi citi în volumele cu nuvele şi schiţe. În esenţă, ele, ca şi alte mărturii, ne demonstrează că *judeo-creştinii au tratat asiaticii supuşi creştinării cu aceeaşi cruzime pe care noi am văzut-o în filmele despre khmerii roşii.*

F. *Măcelurile fratricide dintre diverse ramuri ale creştinismului, în interiorul aceloraşi naţiuni europene, au sacrificat milioane de vieţi nevinovate.* Uciderea hughenoţilor, husiţilor, calvinilor, protestanţilor, anglicanilor etc. Au fost consemnate clar în documentele Evului Mediu. Nici acum, într-o naţiune cu pretenţii de deplină civilizare, cea britanică, nu există pace între catolici şi protestanţi. În fiecare an, în zilele de sărbătoare ale fiecărei comunităţi, se încing conflicte sângeroase. Jeshua avea dreptate când a promis *N-am venit să aduc pacea, ci sabia. Am venit să despart pe tată de fiu, pe fiică de mamă, pe soacră de noră. Astfel, cei mai mari duşmani ai omului vor fi cei din aceeaşi casă cu el.* Cumplită viziune! Abominabil vizionar!

Cruciadele şi „războaiele sfinte” au determinat moartea a mai mult de 150 de milioane de oameni. Numai cele două războaie mondiale, purtate mai ales între creştini, au secerat circa 110 milioane de vieţi. *Beligeranţii se închinau aceluiaşi zeu, Iisus Christos, dar s-au ucis între ei ca fiarele. Dacă Jeshua, zeificat drept Fiul Domnului şi parte din „sfânta treime”, este într-adevăr parte din Divinitate, de ce nu a oprit aceste războaie măcar între adepţii săi, prin schimbarea*

gândurilor belicoase ale liderilor politico-militari? N-a putut-o face, deoarece nu este parte din Divinitate, nici vreo fiinţă semidivină. A fost un simplu sălbatic mistic, xenofob şi intolerant, zeificat de nişte indivizi ignoranţi şi iresponsabili.

Religia judeo-creştină este, de la rădăcina ei, războinică şi nemiloasă. L. V. Stalin, conducătorul URSS în cel de-al doilea război mondial, a fost intoxicat cu ea în facultatea de teologie şi n-a mai scăpat niciodată de fantasmele ei. Când se îmbăta, cânta fragmente din slujbe religioase judeo-creştine. Aceasta nu l-a oprit să ucidă aproape 10 milioane de oameni, înainte de război, în cele mai diverse moduri: în revoluţia bolşevică, în care fraţii s-au ucis între ei, exact ca în scena ordonată de Moise, la deschiaburirea popoarelor sovietice, pe timpul deportărilor şi mutărilor de populaţie etc. *Toate crimele sale au fost executate sub influenţa miturilor judeo-creştine ucigaşe, înscrise în subconştientul lui încă din copilărie şi adolescenţă.*

Celălalt monstru, Adolf Hitler, fusese educat de mic în religia creştină catolică. Ca orice fire mistică, s-a lăsat atras la judeo-masonerie, schimbându-şi numele adevărat, Schickelgruber, în Hitler, nume ales după calcule astrologice şi după alfabetul secret ebraic. *Hitler era la fel de contradictoriu în afirmaţii şi comportare ca şi Jeshua (Christos).* Era convins că evreii erau vinovaţi de uciderea „fiului lui Dumnezeu”, fapt exprimat în două cuvântări publice de mare amploare. Pe de altă parte, colabora cu judeo-masoni şi cu bancheri evrei şi avea ca soţie de suflet o evreică, Eva Braun. Paftalele tuturor

soldaţilor să-i purtau inscripţia judeo-creştină *Got mit uns (Dumnezeu cu noi),* iar toţi apropiaţii săi au fost judeo-creştini. *Aceasta nu l-a oprit pe acest monstru bolnav şi intoxicat mistic să declanşeze cea mai cumplită conflagraţie între arienii din secolul trecut, în majoritate creştini, conflagraţie în care au murit circa 70 de milioane de oameni* (în majoritate, judeo-creştini). Adăugaţi la aceştia evreii, ţiganii şi polonezii ucişi în lagăre! Unde era şi ce făcea „mântuitorul" Iisus Christos, când aceşti doi monştri, Stalin şi Hitler, îi trimiteau adoratorii să se ucidă între ei ca fiarele? Nu era nicăieri în Cer şi n-a făcut nimic, deoarece a fost un simplu muritor sălbatic.

Nici acum nu e pace religioasă. În Anglia, catolicii se măcelăresc cu protestanţii. Agresiunea religioasă judeo-creştină declanşată împotriva fostelor naţiuni socialiste a determinat grave dezbinări în familii, schilodiri, îmbolnăviri şi crime. Oare, n-a venit timpul să o oprim? *E timpul ca, prin acţiuni civice ferme, să impunem propagandiştilor judeo-crestini de orice fel renunţarea la orice fel de xenofobie şi rasism practicate sub acoperire religioasă.* E timpul să renunţăm la „poporul ales" şi „ţara sfântă". S-o facem fără ură la adresa evreilor, deoarece nu sunt ei vinovaţi că străbunii rasei noastre le-au preluat vechile mituri ca religie. E timpul să înviem bunele tradiţii ariene de toleranţă, ospitalitate şi umanism, faţă de oameni din toate rasele şi popoarele, începând cu atât de dezbinatele noastre naţiuni europide. De ce să-i urăsc şi să-i bombardez pe sârbi, fie ei şi judeo-creştini? Pentru a îndeplini politica economică a NATO şi a umple

buzunarele producătorilor de armament din SUA? De ce să-i urăsc pe ruşi, cum am fost îndoctrinat încă din fragedă pruncie, dacă şi ei, la fel ca noi, au fost târâţi de monstrul judeo-creştin ascuns în creierele factorilor de decizie, să ne trateze după legile lui Iahve? *Nu e mai corect să căutăm căile de împăcare cu ei, să-i atragem în Uniunea Europeană, refăcând unitatea de sânge a rasei ariene şi eliminând orice posibilitate de război mondial?* A! oculta judeo-masonică din SUA ne instigă să-i agresăm pe ruşi, pentru ca noi, cei din Uniunea Europeană, să rămânem slabi şi inferiori lor, în plan economic, ştiinţific şi militar. Nu le vom face jocurile murdare!

Argumentele despre povestea frumoasă a lui Jeshua, cel care ar fi rupt-o cu trecutul sălbatic, crud, zenofob şi iraţional din Vechiul Testament nu sunt adevărate. Ele îi ancorează pe cei care le cred într-un infantilism sălbatic, întreaga viaţă, îi izolează de viaţa reală, de adevăruri vădite şi de Adevăratul Dumnezeu. De îndată ce reuşeşti să le produci o mică fisură raţională în scutul lor de ignoranţă crasă şi intoxicare mistică, mulţi *judeo-creştini devin exact ca zeii şi eroii din poveştile lor (V. T. Şi N.T.): violenţi, agresivi, cruzi, gata nu numai să te insulte, dar să te şi omoare* pentru că le iei drogul cu care îşi întreţin existenţa inferioară, de subumani. Am muncit gratis pentru un asemenea judeo-creştin, timp de o săptămână, câte 14 ore pe zi, corectându-i o lucrare ştiinţifică, împănată din belşug cu religie, după moda venită de la americani. L-am expus argumentele ştiinţifice cu politeţea şi blândeţea cuvenite unui om cu discernământ

redus, am apelat la titlurile sale de doctor în două ştiinţe, să nu se facă de râs, publicând neadevăruri flagrante, sub influenţa unor mistici. Nu numai că nu mi-a mulţumit pentru munca depusă şi pentru sfaturile bune, dar mă şi urăşte din cauză că prognozele mele s-au confirmat, adică lumea academică îl dispreţuieşte pentru amalgamul de ştiinţă şi religie publicat totuşi. Acesta este judeo-creştinul tipic. *Din fericire pentru naţiunea noastră, mai mult de 90% dintre cei care s-au declarat formal creştini, datorită lipsei de informare, nu sunt la fel cu el, ci gândesc mult mai aproape de realitate, de adevăr şi de Divinitate.*

2. Judeo-creştinismul, tiraniile şi comunismul

Jeshua (Christos) a fost cinstit când şi-a anunţat contemporanii că nu intenţiona să strice Vechiul Testament, zis şi Legea, ci să-l completeze şi să-l perfecţioneze. Aceasta a şi făcut „mântuitorul" Jeshua, astfel că întreaga organizare religioasă şi toate slujbele judeo-creştine se înscriu în cele două scrieri principale analizate în această carte (V.T. Şi N.T.). Ca şi vechea religie judaică, pruncul ei monstruos şi blasfemic, *judeo-creştinismul, a impus, prin frică şi înşelăciune, imaginea unor divinităţi antropomorfe, ignorante, crude, iraţionale, capricioase etc., pe post de Dumnezeu.* Desigur, produsul imaginat de minţile lor sălbatice, ignorante şi chiar bolnave nu e Adevăratul Dumnezeu, nu e Adevărata Divinitate. *Adevăratul Dumnezeu nu poate fi creat din imaginaţia muritorilor terrani, ci poate fi*

numai recunoscut, mai ales prin legile divine pe care ni le impune pe nevăzute, pentru a ne asigura progresul şi civilizarea. Lgnoranţii, leneşii în gândire şi acţiune, imoralii şi infractorii nu ajung niciodată la cunoaşterea de Dumnezeu, nu-i pot înţelege legile divine, nu se pot bucura de inspiraţie, ajutor şi ocrotire supraumană. *Ei rămân în imperiul sălbatic al zeilor biblici.*

Deşi are la dispoziţie toate mijloacele moderne de cunoaştere a Lumii şi se bucură de toate facilităţile tehnico-ştiinţifice ale acesteia, *judeo-creştinismul tipic are gândirea şi imaginaţia la fel de sălbatice ca ale judeilor din urmă cu 2000 de ani.* El îşi imaginează că în Cer, mai ades în cele şapte ceruri suprapuse ca nişte emisfere cu gura în jos, există o împărăţie a zeilor şi sfinţilor săi, deasupra cărora domneşte zeul suprem, Dumnezeul creştin, ca un stăpân de sclavi (robi). Judeo-creştinii nu se miră deloc că sunt numiţi *robi ai Domnului, turma Domnului,* dar s-ar ofusca teribil dacă le-am spune că sunt cireada Domnului, formată din boi negânditori. Panteonul judeo-creştin a crescut atât de mult şi s-a ierarhizat atât de complex, încât intoxicatul religios nu mai are posibilitatea să cugete la adevăratul Dumnezeu. Ortodoxia are aproape 2000 de sfinţi (arhangheli, sfinţi etc.), obţinuţi prin sanctificarea unor muritori care au adus servicii religiei, indiferent de cultura şi moralitatea lor. Catolicismul întrece ortodoxia la scor ruşinos, cu circa 9.000 de sfinţi de diverse mărimi, obţinuţi prin imaginarea sau prin beatificarea unor muritori din rândul propagandiştilor lor. E ciudat şi ridicol să existe un sfânt pentru ocrotirea cailor, altul, pentru alinarea

durerilor de burtă etc. Niciun judeo-creştin nu-şi cunoaşte panteonul, ci optează pentru un anumit sfânt ocrotitor preferat. *Cu acest gest, el iese de sub ocrotirea Divinităţii şi intră în imperiul zeilor şi sfinţilor judeo-creştini.*

„Împărăţia cerurilor" judeo-creştină n-a fost confirmată sau probată în realitate şi n-a rezistat verificărilor practice făcute de cosmonauţi. *Ea a fost şi este imaginată de jos în sus, de la Terra către Cer, de către misticii judeo-creştini, după modelul împărăţiilor cunoscute de ei.* Cum aceste împărăţii erau de tip sclavagist, în care împăratul şi camarila aveau ca robi întreaga populaţie, *dumnezeu l judeo-creştin, derivat din zeii biblici, a fost imaginat ca un tiran crud, gelos, nemilos, paranoic etc.* E suficient să studiezi legenda lui Lucifer, îngerul care ar fi provocat o răscoală, pentru a-şi detrona dumnezeul judeo-creştin, pentru a înţelege *cât de sălbatic gândesc judeo-creştinii. Ei şi-au transferat toate moravurile şi poftele lor sălbatice asupra făpturilor divine şi chiar a propriului dumnezeu. În realitate, în lumea divină domneşte armonia şi pacea.* Legenda lui Lucifer este o prelucrarea mai recentă poveştii celor 200 de îngeri conduşi de prinţul ceresc Semyaza zis şi Azazel, care au încălcat porunca zeului El Duh şi au procreat copii cu pământence. Cartea lui Enoh din Vechiul Testament integral ne spune că El Duh a fost atât de furios de fapta îngerilor săi, încât a trimis pe îngerii Mihael, Raphael, Uriel şi Gabriel să ucidă metişii rezultaţi, în faţa părinţilor cereşti şi să-l arunce pe Semyaza în „măruntaiele Pământului". *Captivitatea babiloniană i-a durut cumplit pe judeo-israiliţi, dar i-a şi învăţat să critice pe ascuns, în simboluri.* Cum

babilonienii îşi asemuiau regii cu planeta Venus (Luciferus), ca strălucire, în cadrul cultului personalităţilor acestora, *judeo-israiliţii au născocit legenda rebelului Lucifer (regele babilonian) răsculat împotriva zeului suprem (lahve). În realitate, în Lumea Divină, n-a fost şi nu va fi niciodată vreo revoltă, vreo încercare de detronare a Divinităţii supreme de către îngerii veghetori subordonaţi.*

Creştinismul românesc, puternic infiltrat cu credinţe ariene precreştine, nu crede în legenda lui Lucifer, ci îi venerează ziua acestuia, vineri (Venus), sub numele de sfânta Vineri, alături de sfânta Miercuri. Ca o ciudăţenie astronomică, aceste două sfinte întâlnite numai la români corespund planetelor dintre Soare şi Terra. Dimpotrivă, ziua de marţi, închinată planetei Marte şi zeului roman al războiului, Marte, este considerată de superstiţioşii români ca zi nefastă. Aproape la fel de nefastă este considerată ziua de sâmbătă, ziua sfântă a judeo-israiliţilor. Mai puteţi înţelege ceva din acest amalgam de credinţe ariene precreştine, zis păgâne şi judeo-creştinismul afişat de majoritatea românilor? Eu nu înţeleg nimic.

În timpul „domniei" lui Nicolae Ceauşescu, un ignorant mistic judeo-creştin numai în aparenţă ateu, în plin socialism, s-au construit 2000 de biserici ortodoxe, cu ajutor de stat şi au fost reprimate celelalte culte şi secte creştine. El a fost totuşi acuzat ca „demolator de biserici", pentru câteva şandramale mistice foarte vechi, pe care constructorii nu le-au putut muta, pentru aplicarea planurilor de modernizare a localităţilor. *Cel mai mare scandal s-a făcut pentru dărâmarea bisericii sfânta*

Vineri (Lucifer) din Bucureşti, o paragină care oricum nu putea fi reparată. A fost judecat Ceauşescu corect în această problemă? Nu! *Judeo-creştinii sunt pătimaşi, nedrepţi, violenţi ilogici, iraţionali şi nerecunoscători faţă de faptele bune ale oamenilor.* Cele 2000 de biserici construite cu sprijinul statului socialist, din ordinul lui Ceauşescu, n-au mai contat în faţa celor câteva şandramale mistice demolate din raţiuni de sistematizare a localităţilor. Datele privind construcţia celor 2000 de biserici şi repararea tuturor mănăstirilor voievodale, din ordinul lui Ceauşescu, au fost prezentate pe televiziuni, de mitropolitul Anania din Ardeal.

După modul în care gândesc, vorbesc acţionează şi se comportă românii în viaţa de zi cu zi, am tras concluzia că ei cred într-un dumnezeu tiran al cărui reprezentant tiran pe Pământ să le rezolve toate problemele. Restul concepţiilor religioase sunt un amestec de judeo-creştinism recepţionat total deformat, pe cale orală şi prin tradiţii, un pachet de credinţe mistice străvechi şi câteva achiziţii mistice noi (astrologie, yoga, meditaţie transcendentală etc.). *Pe baza declarării formale ca judeo-creştini a circa 90% din populaţie, BOR a instaurat însă o dictatură religioasă, cu implicaţii în sfera puterii (legislativ, Justiţie, administrativ) şi în întreaga viaţă publică (şcoli, spitale, azile, penitenciare etc.).* Majoritatea românilor nu sunt conştienţi de efectele deosebit de nocive ale acestei tiranii religioase, deoarece nu-i cunosc toate componentele (nici măcar componentele care îi afectează direct, cum ar fi

impozitele dirijate, prin buget, către BOR).

De exemplu, mulţi români declaraţi judeo-creştini s-ar scandaliza, dacă ar afla ce privilegii smulse din buzunarele noastre au slujitorii cultelor religioase din România. Conform Constituţiei României, cultele sunt independente de stat şi-şi organizează activitatea pe baza statutelor proprii. În realitate, printr-o interpretare abuzivă a art. 29, pet. 5 din Constituţie, *legiuitorii necinstiţi, interesaţi să folosească propagandiştii religioşi ca agenţi electorali, le-au acordat acestora nişte privilegii nemăsurabile, încât numai Biserica ortodoxă română a ajuns proprietara unui patrimoniu material şi bănesc de cel puţin 50 de miliarde de euro.* Lor li s-au retrocedat imense suprafeţe de păduri, terenuri, iazuri, clădiri cu destinaţia hotelieră sau de producţie economică etc. Ei au fost scutiţi, prin Codul fiscal, de taxe şi impozite de orice fel, pentru activităţile economice aducătoare de câştig (hotelieră, artizanală, editorială etc.). Deşi sunt liberi profesionişti care încasează de la populaţie taxe neruşinat de mari pentru serviciile religioase prestate (1.500 de lei cununia, 700 de lei înmormântarea etc.), *clericii sunt şi „ajutaţi" cu salarii de la buget, smulse din sudoarea noastră, a creatorilor direcţi.*

Vă interesează cam ce „ajutoare" primesc clericii judeo-creştini şi ai altor culte din bugetul nostru anemiat? Patriarhul BOR primeşte mai mult decât Preşedintele României – 8.357 lei noi. Mitropoliţii – 7.698 lei. Arhiepiscopii, muftiul, şef rabinul şi preşedinţii uniunilor religioase (secte) – 7.244 lei. Episcopii – 6.629 lei. Episcopii

vicari – 6.324 lei. În total, hrănim vreo 40.000 de paraziţi religioşi, din care cel mai puţin primesc 800 de lei pe lună (11.000 de preoţi, imami, rabini etc., egumeni etc.). *Dictatura economico-religioasă nu este nici cinstită, nici legală, dar reproduce integral privilegiile stabilite încă de anticul Moise în favoarea preoţilor.* În ţările civilizate, fiecare om plăteşte taxa la cultul pe care îl preferă iar ateii şi liberii cugetători nu plătesc deloc. Din această cauză, în Germania actuală, mai mult de 50% din cetăţeni s-au declarat atei. *Eu am iniţiat o acţiune pentru abolirea privilegiilor religioase, pe site www. Drumulinvingătorilor. Ro, forumul Frăţia Creatorilor, secţiunea Acţiuni de mare anvergură, subsec-ţiunea Acţiuni economice.* Cine doreşte să sprijine demersul nostru, al creatorilor morali de pe forum, poate veni alături de noi.

Judeo-creştinismul a fost dintotdeauna tiranic şi a sprijinit cele mai monstruoase tiranii laice. Clericii judeo-creştini au justificat cele mai mari cruzimi ale stăpânilor de sclavi şi ale seniorilor feudali cu citate din Vechiul şi Noul Testament. Tirania religioasă judeo-creştină exercitată prin lnchiziţie a decimat floarea intelectualităţii dintr-o lungă perioadă istorică. Ea a interzis cunoaşterea corectă a Lumii, cunoaşterea şi vindecarea omului de către medicină (se prescriau, în loc, rugi şi autoflagelări), emanciparea femeilor şi a sclavilor albi sau negri, cunoaşterea umană progresistă, în general. *În schimb, Biserica judeo-catolică oferea spre vânzare indulgenţe de iertare a păcatelor, ca într-un fel de comerţ cu dumnezeul judeo-creştin, iar cea ortodoxă oferea aceleaşi iertări, pentru daruri mai modeste.* Orice sălbatic, cât

de crud, imoral sau infractor, a putut fi sanctificat (beatificat), dacă interesele Bisericii judeo-creştine o cereau. Orgiile familiei Borgia, atât de faimoase în istorie, s-au făcut cu binecuvântarea clericilor catolici interesaţi de putere.

La ora actuală, religia judeo-creştină nu mai este o credinţă, ci o afacere pur materială, din care se scot bani grei, bani folosiţi ulterior în cel mai laic mod cu putinţă: jocuri pe bursă, hoteluri, cazinouri etc. Propagandiştii ramurilor şi sectelor judeo-creştine din SUA au devenit faimoşi prin modul în care spoliază cetăţenii, prin posturi de televiziune şi radio proprii, prin scrieri şi societăţi de culegere a donaţiilor. *Tirania religioasă judeo-creştină se transformă din ce în ce mai mult într-o tiranie economico-religioasă, iar noi n-am făcut nimic pentru a opri acest flagel.* Dimpotrivă, în anumite perioade, puterea politică a colaborat foarte strâns cu puterea economico-religioasă, din interes material. Deşi nu-mi plac sionişştii, trebuie să recunosc faptul că au dreptate când acuză Vaticanul de colaborare cu nazismul. Colaborarea s-a desfăşurat pe parcursul a patru ani, cu efecte fructuoase pentru Biserica catolică judeo-creştină.

Vă rog să nu refuzaţi Imediat afirmaţiile care urmează! Studiaţi-le pe îndelete, apoi decideţi în cunoştinţă de cauză! Comunismul a fost copilul nelegitim al creştinismului primitiv, un copil ateu numai în aparenţă, dar care nu şi-a uitat niciodată părinţii sălbatici. După cum ştiţi, judeo-masonii consideră Biblia carte

sacră, alături de Thora, Coran şi Zend Avesta. Până la congresul de la Basel, comuniştii au mers sub pulpana judeo-masoneriei, practicând toate ritualurile judaice ciudate ale acesteia. *Nici ulterior nu s-au emancipat de sub puterea judeo-masonică, ci au colaborat cu ea, pentru a impune ideologia comunistă, o ideologie descinsă direct din unele reforme pe care Jeshua voia să le aducă Vechiului Testament.* V. I. Lenin a fost pregătit de judeo-masoni să dea lovitura de stat din Rusia, o lovitură deghizată într-o revoluţie bolşevică care a degenerat într-un sângeros război civil. **Lenin n-a interzis însă prin lege religia judeo-creştină şi nu i-a distrus lăcaşele (biserici, mănăstiri, sinagogi) cum prevedea doctrina comunistă atee.** Niciun alt conducător comunist n-a atins judaismul religios, în ciuda ateismului afişat, iar mulţi l-au practicat în diverse forme, printre care şi Nicolae Ceauşescu, fostul nostru preşedinte, judeo-creştin şi judeo-mason.

De ce comunismul a făcut compromisul cu judeo-creştinismul?

În mod teoretic, ideologia comunistă se baza pe ateismul ştiinţific şi ar fi trebuit să-l impună în creierele tuturor cetăţenilor, cu toate mijloacele posibile. Comunismul din URSS şi din statele socialiste satelite a dispus de toate posibilităţile practice pentru a distruge integral orice formă de manifestare religioasă şi a îndoctrina ateist toate masele populare. Marea enigmă care frământă ateii din „lumea liberă” este din ce cauză statele comuniste nu şi-au atins acest

obiectiv prioritar al „dictaturii proletariatului”, obiectiv care, odată atins, ar fi eliminat pentru totdeauna ciuma judeo-creştină dintr-o mare parte a creierelor umane de pe această planetă.

Iată principalele cauze pentru care liderii comunişti au făcut marele compromis cu ideologia judeo-creştină şi cu alte religii (în China):

A. *O mare parte dintre liderii comunişti ai primei generaţii erau judeo-masoni îndoctrinaţi şi religios.* Ei nu s-au putut smulge din mrejele religiei, datorită ignoranţei şi educaţiei religioase din copilărie. Ca atare, în faţa uriaşelor sarcini de conducere, ei au simţit nevoia unei protecţii supraumane, a unei protecţii divine. V.I. Lenin a făcut parte dintre comuniştii îndoctrinaţi de judeo-masoni şi a rămas legat întreaga sa viaţă de judeo-masonerie. Aceasta l-a propulsat în fruntea primei experienţe masonice de a crea un alt tip de societate, după model evanghelic. L. V. Stalin a fost pur şi simplu purtat prin viaţă de informaţiile, regulile şi ritualurile judeo-creştine însuşite în facultatea de teologie.

Nicolae Ceauşescu, un ignorant cu numai 5 clase primare făcute ca vai de ele, lipsit de cunoştinţe de cultură generală fundamentale, pe care şi-ar fi putut fonda o concepţie corectă despre Univers, Lume şi viaţa umană, a fost pur şi simplu un judeo-creştin pseudo-ateu. El s-a cununat religios cu nevastă-sa, şi-a îngropat tatăl cu sobor de preoţi, a ridicat 2000 de biserici din fonduri statale, a cochetat şi cu judeo-masoneria

care l-a propulsat în înalta funcţie, iar în, final, sub influenţa cultului personalităţii, a ajuns să se creadă un ales al dumnezeului judeo-creştin, lahve. *Practic, în ultimii 9 ani de „domnie", când şi-a impus dictatura clanului său, Ceauşescu era un tulburat mintal manipulat prin formule mistice judeo-creştine şi judeo-masonice.* Mulţi preoţi creştini l-au trădat, acuzându-l în mod ridicol că ar fi aderat la islamism. În realitate, relaţiile bune ale lui Ceauşescu din lumea arabă au fost controlate destul de abil de amicii săi judeo-masoni. *Pretinsul anti-evreism al soţiei sale, Elena, era praf în ochii lumii. Şi ea a fost manipulată de judeo-masoni.* Avea o cumnată evreică, Raşela Petrescu şi o noră evreică, Ana Borilă, soţia lui Valentin. *Ignoranţii sunt în stare de orice compromis, pentru a se ridica în funcţii mult mai înalte decât le-ar permite calităţile şi pregătirea personală.* Ca fapt divers, *naşul de cununie al soţilor Ceauşescu a fost un evreu – Gogu Rădulescu.*

B. *Cei mai abili lideri comunişti au preferat să manipuleze masele cu ajutorul religiei judeo-creştine, decât să lupte împotriva acesteia cu ajutorul ateismului ştiinţific.* Drept urmare, ei au scos în evidenţă faptul că orânduirea comunistă era, de fapt, „împărăţia cerurilor" visată de Jeshua (Christos). *În acest scop, au folosit următoarele elemente:*

Jeshua-Christos promisese o dictatură a celor săraci împotriva bogaţilor. Nu conta faptul că unii erau săraci datorită ignoranţei, lenei, alcoolismului şi altor vicii. Ei au fost ridicaţi la putere, pentru oprimarea bogaţilor care îi

„exploataseră”. În acest context, în toate ţările comuniste, inclusiv în România, toţi oamenii înstăriţi care nu s-au „pocăit”, trecând la comunism, au fost sărăciţi, aruncaţi în închisori şi lagăre etc., chiar dacă îşi procurasaeră averile pe căi cinstite. *Concomitent, în înalte funcţii, au fost ridicaţi săraci, indiferent de nivelul lor de pregătire şi de defectele lor grave de personalitate.*

Jeshua promisese o împărăţie fără bogaţi: Mai lesne va trece cămila prin urechile acului, decât va intra bogatul în împărăţia cerurilor. Ca atare, toţi bogaţii au fost oprimaţi. În bloc, fără a se ţine cont de faptul că unii dintre ei îşi procuraseră averi pe căi cinstite şi dovediseră omenie în relaţia cu clasele sărace. De la această regulă, au făcut excepţie câţiva bogaţi şi câţiva clerici care au îmbrăţişat dictatura comunistă. Ulterior, mare parte din aceşti bogaţi au fost „demascaţi” ca duşmani ai poporului şi lichidaţi, în timp ce clericii şi-au reluat preocupările judeo-creştine, perpetuând o religie inumană care, întâmplător sau nu, semăna cu ideologia comunistă. *În final, însă, balaurul judeo-creştin a crescut, s-a dezvoltat ca în poveste şi i-a înghiţit pe naivii comunişti care crezuseră că-l vor putea folosi.*

În realitate, nici Jeshua-Cristos, nici ideologia comunistă n-au avut dreptate cu privire la poziţia oamenilor din împărăţia cerurilor, împărăţie văzută ca o societate terrană mai bună, din următoarele cauze:

Ştiinţele demonstrează că oamenii nu se nasc egal înzestraţi din punct de vedere psiho-intelectual şi fizic. Zestrea

genetică a părinţilor şi intervenţia divină din momentul concepţiei ne diferenţiază din start, încă înainte de a vedea lumina zilei, Unii sunt predestinaţi să ajungă genii creatoare, în timp ce alţii, simpli robi ai burţilor.

Ulterior naşterii, oamenii nu învaţă în mod egal, ci se diferenţiază în diverse straturi ale piramidelor de valori, atât în planul cunoaşterii, datorită instruirii ştiinţifice, cât şi în plan moral, datorită educaţiei morale diferite. Iarăşi apare o inegalitate în contradicţie cu doctrinele judeo-creştină şi comunistă.

După terminarea studiilor, oamenii nu muncesc în mod egal, nu sunt ajutaţi de inspiraţie în mod egal şi nu obţin rezultate identice în muncă, rezultate materializate în valori spirituale (intelectuale) şi în creaţii materiale. Ca urmare, stratificarea socio-economică se accentuează, funcţie şi de aceste rezultate.

Oamenii nu evoluează în societăţi umane de acelaşi tip, fapt care îi diferenţiază şi mai mult în plan social şi economic. O femeie islamică din Iran are infinit mai puţine şanse de a ajunge într-o importantă funcţie publică, decât o femeie din toleranta democraţie suedeză, de pildă. Un om dintr-o ţară comunistă oricât de înzestrat ar fi fost în plan intelectual, chiar genial nu se putea realiza, dacă nu făcea pactul cu ideologia ori dacă specialitatea sa nu era cerută sau acceptată de societate. Iarăşi elemente care contrazic ideologiile judeo-creştină şi comunistă.

În fine, nu toţi oameni sunt ajutaţi în mod egal de noroc şi loviţi în mod egal de ghinion, ca expresie a unei intuiţii

speciale şi a intervenţiei divine în vieţile lor, astfel că doctrina egalitarismului oamenilor în faţa lui Iahve (judeo-creştinism) sau a legii (comunism) nu se confirmă.

În concluzie, prin prisma celor demonstrate, este drept, moral şi legal să existe o stratificare social-economică în orice naţiune umană, astfel ca agenţii progresului, creatorii-morali de diverse grade (simpli, excepţionali şi geniali) să ajungă în funcţiile de decizie a direcţiei de evoluţie şi progres. Nicio naţiune din Lumea terrană n-a ajuns la un sistem în care adevăratele valori să conducă societatea în toate domeniile ei, conform cu legea divină a evoluţiei umane. *Foarte probabil, orânduirea creatorilor morali se va impune ca regulă a viitorului, acum când Omenirea se leapădă de sălbăticia religioasă şi ideologică, de „chemarea sălbatică a naturii mamă", devenind oameni supuşi altor legi de evoluţie, legi inspirate divin.*

Aţi intuit că, de fapt, comunismul a fost o experienţă judeo-masonică de verificare a posibilităţilor de organizare a unor naţiuni după modelul creştinismului primitiv, model imaginat de Jeshua-Christos, liderul micuţei secte noţri din antica Judee? Dacă aţi înţeles acest lucru, aţi înţeles ce s-a întâmplat cu aproape jumătate din Umanitatea terrană, în ultimii 2000 de ani. *Oamenii au fost cobaii unor experienţe ideologice religioase şi politice.* De fapt, politica a împrumutat de la religii cele mai perverse mijloace de subjugare psihică, sclavizare mentală şi manipulare.

3. Creştinismul şi misoginismul

Fanaticele adepte ale judeo-creştinismului mă uimesc în fiecare zi, cu fervoarea lor religioasă. Şi mai mult mă uimesc cele care posedă studii superioare, chiar şi titluri de doctor, dar se înregimentează în turma de „oiţe" ale religiei judeo-creştine. Ldeologie *care susţine pe faţă că femeia este atât de inferioară bărbatului, încât poate fi numărată după animalele din proprietatea acestuia (asini, oi, capre etc.).* O asemenea ciudată creatură, care obţinuse titlul de medic şi funcţia de asistent preparator la o facultate de medicină din provincie (Constanţa), mia trimis o carte de „educaţie morală" împănată cu citate biblice şi cu o prefaţă făcută de faimosul escroc judeo-creştin Teodosie Şpagoveanul. Îl ştiţi, nu? E cel care a furat până şi din banii donaţi de naivi pentru a atinge „brâul maicii Domnului", a ipotecat clădiri bisericeşti şi a fost documentat pretinzând mită pentru a face trafic de influenţă (pentru a introduce un tânăr în facultatea de teologie). Vă puteţi imagina ce sfaturi morale putea extrage acea „oiţă" judeo-creştină, medic pârât, din scrieri profund imorale, ca Vechiul şi Noul Testament? În timp ce le citeam, m-a pufnit râsul de câteva ori, văzând cum individa trăgea de păr informaţii sălbatice, cu scopul de a le da un sens cât de cât moral. M-a pufnit râsul, dar *m-am şi întristat că oamenii care ar trebui să posede o solidă cultură umanistă îşi prostituează conştinţele în aşa hal, pentru apărarea unei ideologii sălbatice, neadevărate şi monstruoase.* Am fost la fel de dezamăgit ca şi de scriitorul Giovanni Papini, autorul faimosului volum *Gog,* dar şi a unei maculaturi injurioase la

adresa gândirii raţionale – *Viaţa lui Iisus.*

Religia judeo-creştină este atât de misogină încât, în mod normal, ar trebui respinsă cu fermitate cel puţin de toate femeile culte, în stare să citească şi să înţeleagă textele religioase. Eu voi da numai câteva exemple din numeroasele reguli misogine instituite de această religie, urmând ca dumneavoastră, cei care aţi ajuns judeo-creştini practicanţi, să vă analizaţi fiecare ritual şi fiecare regulă prin prisma cunoştinţelor şi regulilor morale ale omului modern.

A. *Împotriva realităţii evidente, majoritatea popoarelor orientale au practicat şi practică cultul bărbatului, al falusului (penisului) şi al zeilor exclusiv masculini.* Realitatea evidentă, observată şi tratată corespunzător de străbunii noştri arieni: femeia participă în mod decisiv la perpetuarea speciei umane, prin nouă luni de sarcină, prin câteva luni de alăptare şi prin educaţia maternă de bază, începând de la cunoaşterea limbii şi până la însuşirea normelor elementare de morală. *În viziunea anticilor arieni, femeia era transfigurarea umană a marii zeiţe Terra (Gaia, Geea) care, însămânţată de tatăl-Soare, făcea să rodească totul.* Pe bună dreptate, latinii au cristalizat principiul că pruncii sunt întotdeauna ai mamei – *Mater semper certa est, pater incertus.* Ginţile ariene purtau numele străbunelor mitice (Iulia, Flavia etc.), iar femeile se bucurau de mare respect. Ele puteau participa la toate activităţile obştii, începând de la ritualuri religioase supreme, în calitate de preotese şi până la lupte. *Ca o consecinţă firească a acestei*

concepţii realiste, panteoanele popoarelor ariene cuprindeau zei şi zeiţe, dintre care cele mai curate au fost ale nord-arienilor şi ale arienilor vedici (cele mai imorale, ale grecilor influenţaţi de orientali). Până şi enigmaticul zeu al daco-geţilor, Zamolxe, avea o umbră de zeiţă, feminină – zeiţa Bendix. *Acest echilibru natural între sexe, inclusiv în plan zeiesc, a făcut ca în viaţa străbunilor arieni să nu se manifeste niciun fel de perversiuni sexuale.*

Situaţia orientalilor este total diferită. În multe naţiuni orientale, inclusiv în civilizată Japonie, băştinaşii trag storurile în semn de doliu când li se nasc fetiţe, dar fac petreceri zgomotoase, dacă se nasc băieţi. Ei nu-şi pun nicio clipă întrebarea raţională: *Cum s-ar perpetua specia noastră, în lipsa fetelor şi femeilor?* Pur şi simplu, un întuneric religios li s-a pus pe creiere. Practică cu nonşalanţă cultul falusului, ca organ al puterii virile, încât evreii biblici foloseau acest organ şi pentru jurăminte foarte importante. Nimeni nu s-a gândit însă să facă şi temple în care să fie divinizat organul sexual feminin, cel mai sigur izvor de naştere al copiilor. *Ca o consecinţă a părerii greşite despre rolul femeii în viaţa umană, zeităţile supreme orientale sunt întotdeauna bărbaţi (întruchipare antropomorfă), iar perversiunile sexuale între bărbaţi au fost şi au rămas ceva obişnuit.* Din păcate, aceste perversiuni s-au insinuat şi în civilizaţia ariană, via SUA ŞI Olanda, astfel că va trebui să luptăm câteva decenii pentru a le stârpi complet.

Cam ce gândeau autorii biblici despre femeie?

Lsrailitul intoxicat religios îşi începea şi-şi începe ziua cu o mulţumire către zeul lahve: *Binecuvântat eşti tu pentru că nu m-ai făcut străin (goy). Binecuvântat eşti tu pentru că nu m-ai făcut femeie. Binecuvântat eşti tu pentru că nu m-ai făcut rob.* Cunoaşteţi deja din Talmud cum erau priviţi şi trataţi străinii (goyim), aşa că restul comentariilor sunt de prisos.

La israelitul antic, femeia era o marfă folosibilă, cu scop de câştig material, prin relaţii extraconjugale cu orice cumpărător. Modelul de comportare oferit mireselor judeo-creştine, Sarra, soţia patriarhului Avraam, a fost oferită, pe rând, faraonului egiptean şi regelui Avimeleh. Nu numai că ofertantul nu simţea niciun fel de repulsie sau mustrare de conştiinţă pentru gestul său, dar chiar se bucura de câştigurile aduse de soţie, prin practicarea celei „mai vechi meserii din Lume".

Chiar şi după impunerea severei legi a lui Moise, bărbaţii nu erau pedepsiţi pentru adulter, în timp ce anumite femei, cele din clasa inferioară, erau ucise cu pietre pentru aceeaşi faptă. Bărbaţii însă îşi puteau lua câte femei doreau, cu care să procreeze câţi prunci puteau. Vă amintiţi că „preacuviosul" lacov-lsrail, tatăl mitic al celor 12 triburi israelite, a procreat numai 4 copii cu soţiile sale Lea şi Raşela, în timp ce restul de 8 au fost concepuţi cu alte femei, inclusiv din alte popoare, fapt ce dărâmă întreaga pretenţie de puritate rasială a acestui popor? Aceasta ca să nu mai vorbesc de „înţeleptul Solomon" care, după ce şi-a căsăpit fratele, i-a luat şi tatălui haremul de 800 de concubine (ţiitoare).

Femeia era privită şi ca un fel de vietate inferioară de sacrificiu, oricând disponibilă pentru satisfacerea poftelor inclusiv perverse ale bărbaţilor. Vă amintiţi de levitul care, împreună cu concubina sa, au fost găzduiţi la un „pios" israelit din tribul Veniamin? În momentul când bărbaţii tribului i-au cerut musafirul să-l sodomizeze, „piosul" le-a oferit în loc fiica sa fecioară şi soţia levitului, iar aceştia şi-au bătut joc de ele o noapte întreagă, încât concubina levitului a murit.

Niciunul din zeii israeliţi nu era femeie, protectoare a familiei, femeilor şi copiilor. Toţi-zei cruzi, ignoranţi şi duri.

B. Judeo-creştinism şi misoginism, în rasa ariană

De la incubarea sa în Europa, mai ales prin eforturile ideologului Saul din Tarsos (sanctificat ca sfântul Pavel), judeo-creştinismul a luptat din răsputeri pentru a înăbuşi cultul natural al femeii şi al zeiţelor protectoare ale familiei. Efortul a fost atât de mare, deoarece jumătate din populaţia oricărei rase şi naţiuni este formată din femei. Cum să le spui acestora că dumnezeul judeo-creştin, lahve, e bărbat, crud, sângeros şi complet insensibil la firea şi preocupările femeilor? *Nici măcar Jeshua-Christos, cu care se spera atragerea mulţimii, n-a exercitat niciun fel de atracţie pentru femeile dezamăgite de dispariţia zeităţilor feminine protectoare. El nu fusese căsătorit niciodată, nu avusese copii, nici obligaţii familiale, aşa că nu putea deveni un model veridic de protector al familiei, femeii şi copiilor.* Afirmaţia lui Jeshua-Christos că pământenii vor fi demni de împărăţia cerurilor, când se vor dezbrăca în pielea goală şi-şi vor călca

straiele în picioare, ca pruncii (întoarcerea la Edenul biblic), era privită ca un soi de nebunie, de femeile educate în spiritul unei cuvenite pudori. Excluderea femeilor din rândul clerului a creat mari mişcări în vestul Europei, unde religia druidică era mai bine reprezentată. Prezenţa Mariei Magdalena, fostă prostituată, în anturajul lui Jeshua-Christos, fapt neascuns în ochii primilor cititori de evanghelii, l-au transformat pe Jeshua-Christos într-un zeu dubios, nedemn de încredere. *El a câştigat însă teren în faţa bărbaţilor din clasa săracă, nemulţumiţi de starea lor de sclavi şi de săraci.* Aceasta l-a făcut pe filosoful german Friederich Nietzsche să afirme că judeo-creştinismul a fost o „religie de sclavi".

Judeo-creştinismul a luptat împotriva femeilor ariene mai mult de un mileniu, până ce a reuşit să le îngenuncheze şi pe cele mai culte sau mai viteze dintre ele, cu ajutorul seniorilor feudali. Marea crimă judeo-creştină a constat în scoaterea femeii din viaţa publică şi izolarea ei între zidurile palatelor sau între pereţii colibelor. Abia în secolul trecut, sub influenţa unei viguroase mişcări feministe, dar şi cu ajutorul ateismului, femeile ariene au căpătat drepturi egale cu bărbaţii: dreptul de a dispune de averea proprie, dreptul de a divorţa, drept de vot etc. *Fanaticele judeo-creştine au privit această revenire la normal ca un regres şi au calificat militantele mişcărilor feministe cel puţin ca depravate, dacă nu şi mai rău.* Ele erau deja murdărite pe creier cu teoria inferiorităţii biologice a femeii şi a păcatului originar săvârşit de străbuna Eva, la instigarea şarpelui biblic. Vă vine a crede că femeile au avut de luptat mai mult cu prejudecăţile judeo-creştine din rândul

lor, decât cu opoziţia bărbaţilor adepţi ai Divinităţii exclusiv masculine?

Vă propun să analizăm împreună câteva aberaţii misogine ale religiei judeo-creştine, cu scopul de a trage învăţămintele de rigoare:

1. Judeo-creştinii susţin, conform legilor lui Iahve şi ale lui Christos, că femeia este inferioară bărbatului, atât în plan psihic, cât şi fizic. În momentul în care Maria, mama lui Jeshua, a încercat să pătrundă în grupul în care apostolii discutau, Petru a ripostat misogin şi ferm. Evanghelia i-a atenuat puţin tonul prin afirmaţia făcută de Jeshua că femeia atinsă de el pe umăr se ridică la calitatea de bărbat. Această teorie misogină n-a rezistat verificărilor făcute de ştiinţele moderne, dar se aplică în practica vieţii politico-economice şi sociale chiar şi în cele mai avansate naţiuni europene, cu excepţia Marii Britanii, unde femeile din dinastia Tudor au creat şi au consolidat un imperiu mondial. Accesul la funcţii de conducere al femeilor este îngrădit prin tot soiul de tertipuri. Majoritatea parlamentarilor şi guvernelor nu ating nici pe departe proporţia normală de 50% femei. La funcţii egale, femeile sunt avansate mai greu şi plătite mai prost. În anumite profesii, chirurgia, de pildă, femeile sunt excluse cu grosolănie. *Femeile ariene îşi vor recâştiga prin luptă drepturile de oameni întregi şi în fapt, după ce şi le-au recâştigat în drept.* Religia judeo-creştină susţine şi acum, în plin avânt al ştiinţelor, când femeile au făcut proba că pot îndeplini orice sarcină bărbătească, inclusiv zborul prin

Cosmos (Valentina Tereşkova), că *„femeile nu sunt cruce întreagă ca bărbaţii”.* Tâmpită ideologie! iertată să-mi fie expresia.

În realitate, aşa cum poate vedea până şi cel mai ignorant individ, femeile participă la viaţa socială într-o măsură mai mare decât bărbaţii. Bărbatul contribuie la actul perpetuării speciei noastre cu câteva clipe de plăcere, dar femeia ne poartă în trupul ei nouă luni (infirmând zodiacul), ne naşte în dureri, ne alăptează, ne educă şi ne instruieşte în primii ani de viaţă, pentru a deveni oameni. Dacă, aşa cum susţine religia, femeia este murdară, în general sau numai în anumite perioade lunare (ciclu), cum putem noi, bărbaţii născuţi din femei, să ne considerăm curaţi? *Cultul violenţei fizice, specific societăţii semicivilizate în care trăim, e vinovat de perpetuarea acestei situaţii jignitoare şi nedrepte faţă de femei.* Judeo-creştinismul, o religie creată pe violenţă şi crime, susţine acest cult războinic, în pofida miorlăielilor înşelătoare ale unor preoţi despre iubirea şi morala cristică.

2. Ca o consecinţă directă a inferiorităţii femeii, declarată de religia judeo-creştină, femeile sunt excluse de la funcţii clericale.

A. *Catolicii nici nu permit căsătoria preoţilor lor, fapt ce duce, în foarte multe cazuri, la pedofilie, pederastie şi concubinaj.*

B. *Israeliţii sălbatici, închinători la Iahve, excludeau*

prezenţa femeilor în „sfânta sfintelor” din templu, adică din locul în care numai preoţii bărbaţi puteau „oficia taine” (în realitate, delirau prostii). Nici în prezent, nu se permite accesul pe locul fostului templu din Ierusalim, din teamă că cineva ar putea călca pe locul „sfintei sfintelor”. *Trebuie să ai o bubiţă zdravănă la creier, să crezi că există clădire sfântă şi loc sfânt. Sălbaticii judeo-creştini au preluat de la sălbaticii israeliţi regula de a interzice accesul femeilor în altar,* deşi acolo nu există decât o masă, un sfeşnic şi un covor, pe care unii popi mai tăvălesc câte o muiere mai predispusă la faptele Mariei Magdalena. Apropo de această sfântă, cum se împacă morala creştină afişată de popi, cu sanctificarea unei curve de profesie?

C. Deşi se susţine că, prin „taina botezului, copiii devin judeo-creştini, se întrupează în Christos şi-şi câştigă ascendenţă israelită până la păstorul Avraam (Abraham)”, *fetiţele nu se bucură nici acum de acelaşi ritual de „încreştinare” ca băieţii.* De ce această discriminare? Propagandiştii iudeo-creştini nu observă un adevăr limpede ca lumina zilei: *Marii Creatori au creat bărbatul şi femeia ca fiinţe complementare, care numai împreună formează un întreg perfect. Ca atare, abstinenţa sexuală şi perversiunile sexuale sunt revolte împotriva legilor divine înscrise în fiinţele noastre de către Marii Creatori.* De ce religia judeo-creştină încurajează asemenea practici anti-divine? Mănăstirile sunt adevărate cuiburi de perversiuni sexuale şi de tulburări mintale pe fond sexual. Ce simte şi visează o călugăriţă care n-

a ajuns lesbiană, ci e convinsă că e „mireasa lui Christos”? Nu-mi pot imagina, dar tulburările lor psiho-hormonale sunt ceva cât se poate de legic.

D. *Nici măcar acum, când femeile şi-au probat valoarea socială, nu se admite ca ele să îndeplinească funcţii de preoţi, cum nu se admiteau nici la vechii israeliţi. Aceasta înseamnă sălbăticie şi încercare de înlocuire a legilor divine cu legi umane pretins divine.* Marii Creatori ai oamenilor terrani au conceput femeia într-un anumit model, cu anumite perioade lunare mai deosebite (menstrele). Ce drept avem noi, muritorii pământeni, să criticăm opera lor? Ei ne-au creat egali, ba încă femeii i-au pus în sarcină mai multe obligaţii de perpetuare a speciei homo sapiens sapiens decât bărbatului. Apreciez că religiile care şi-au deschis porţile către preotese (ramuri anglicane, cultul druidic etc.) au procedat relativ corect. *Desigur, mult mai corect ar fi procedat, dacă ar fi renunţat complet la orice fel de ritual religios, lăsând fiecărui cetăţean libertatea de a se adresa ori nu Adevăratei Divinităţi.*

E. *În timpul slujbei de cununie, judeo-creştinii sfătuiesc soţia să fie supusă bărbatului ei, dar nu şi invers.* De ce această discriminare de tip sclavagist, dacă legile laice au proclamat egalitatea femeii cu bărbatul? *Este religia judeo-creştină mai presus de legile laice? Dar aceasta înseamnă dictatură religioasă, înseamnă renunţarea la multe secole de lumină civilizatoare câştigate prin jertfele a milioane de martiri ai cunoaşterii ştiinţifice, creaţiei şi ai perfecţionării*

morale. Liderii politico-economici şi administrativi care folosesc acest compromis cu religia nu sunt conştienţi că fac pactul cu dracul, că încalcă grav principiile constituţionale ale statului laic. *Noi, Frăţia Creatorilor, am început lupta împotriva acestor grave încălcări, pe site www. Drumulinvingătorilor. Ro. Sperăm ca, în maxim 5 ani, să obţinem legiferarea interzicerii tuturor privilegiilor şi discriminărilor religioase.*

Sfatul dat soţiei de judeo-creştini, de a fi mereu supusă soţului, ca o roabă, devine şi mai nociv în cazurile în care soţia este mai bine pregătită, mai activă, mai creatoare şi mai morală decât soţul. Cum să fie supusă o soţie demnă unui soţ beţiv, care îi pretinde să practice perversiuni sexuale ori infracţiuni?

În concluzie, „morala" judeo-creştină a afectat grav profilul spiritual arian, a produs schilodiri psihice atât în modul de gândire şi comportare al bărbaţilor faţă de femei, cât şi în gândirea, simţirea şi comportarea feminină. Sutele de milioane de fanatice judeo-creştine nu sunt conştiente că militează pentru înjosirea şi discriminarea lor. **Noi, arienii mai luminaţi, trebuie să destrămăm cât mai curând aceste teorii şi practici judeo-creştine discriminatorii. Ele sunt străine de spiritul nostru liber, curat, netemător, deschis către cunoaştere, creator şi moral.**

Capitolul 5. Judeo-creştinismul, imoralitatea şi infracţionalitatea

Pseudo-intelectualii intoxicaţi religios au îndrăzneala să afirme că religia judeo-creştină a contribuit la disciplinarea şi la civilizarea oamenilor, chiar dacă a făcut-o prin frică de zei. Aceasta este o minciună sfruntată. Dimpotrivă, religia judeo-creştină a cultivat cu stăruinţă cele mai imorale şi mai infracţionale predispoziţii din firea umană. Numai intervenţia nevăzută a Divinităţii ne-a ajutat să evoluăm, să nu rămânem o hoardă de troglodiţi cruzi şi ignoranţi, cum erau creatorii miturilor biblice.

1. Religia judeo-creştină şi morala general-umană se exclud reciproc.

Una dintre cele mai neadevărate expresii auzite de urechile mele este *morala creştină. Judeo-creştinismul şi morala umană sunt două entităţi contrarii, care nu se vor întâlni nici măcar la infinitul matematic.* Nu vorbesc de infinitul temporal, deoarece această religie bestială, judeo creştinismul, va fi curăţată integral din creierele pământenilor, în general şi din cele ale arienilor, în special, în următoarele două-trei secole. Desigur, acest proces divin se va desfăşura cu contribuţia noastră, a terranilor mai luminaţi la creiere şi mai apropiaţi de Divinitate, iar termenul de curăţare poate fi scurtat la un secol.

După cum ştiţi, morala este compusă dintr-un sistem ierarhizat de reguli (norme) de comportare umană în familie şi

societate. Ea se impune în conştiinţa individului prin educaţia morală din familie, şcoală şi societate şi defineşte o importantă latură a caracterului individual (moral, şovăielnic, imoral sau amoral-bestial). Animalele nu au reguli morale, ci se conduc numai după instincte, fapt ce contrazice clar afirmaţia unor darwinişti de tipul lui Richard Dawkins că omul e moral de la natură. Copilul poate avea predispoziţii morale native, datorită unei zestre genetice morale, dar desăvârşirea sa morală este asigurată întotdeauna de familie, şcoală şi societate, după principii care au depăşit leagănul natural al omului sălbatic.

Morala Societăţii Umane terrane actuale s-a cristalizat în faza gentilică de evoluţie a oamenilor primitivi. Am precizat că e vorba de morala actualei Societăţi Umane, deoarece este posibil ca pe Terra să se fi succedat mai multe civilizaţii umane, prin înălţare şi decădere în sălbăticie. Această enigmă nu face parte din obiectul cărţii de faţă, dar merită discutată într-o carte separată (poate în *Odiseea lui Kerom*). *Morala gentilică s-a format şi s-a dezvoltat SUB INFLUENŢA celor mai luminoase minţi şi ale celor mai curate suflete din antichitate.* Ea s-a impus prin forţa colectivităţii lămurite de liderii de atunci: sfatul bătrânilor, sfatul întregii obşti mature sau sfatul luptătorilor de ambele sexe. Regulile de comportare morală au fost transformate în cutume (obiceiuri) de comportare, în diferite perioade de timp, cutume la care se adăugau mereu normele nou apărute şi din care se excludeau regulile depăşite de evoluţia vieţii. Anticii respectau normele de morală din mai multe motive, diferite de la un popor la

altul, ca de exemplu: frica de zei atât de des întâlnită în religii (mai ales în V. T.), frica sau ruşinea de colectivitate, conştiinţa faptului că regulile respective erau folositoare în viaţă etc.

De exemplu, Moise ori alţi legiuitori care au impus unele norme morale din Vechiul Testament, cu frica de zei, au vizat stârpirea unor obiceiuri bestiale ale anticilor israeliţi (zoofilia, pederastia, uciderea unui membru al tribului etc.), *dar şi impunerea unor cutume total iraţionale şi inumane, cum ar fi uciderea celor care lucrau sâmbăta, epurarea etnică şi segregaţionismul tribalo-etnic, intoleranţa faţă de credinţele altor popoare, supunerea oarbă faţă de preoţi* etc. Grecii antici au practicat cutume morale care ne şochează, dar care au avut o justificare socială practică. De exemplu, uciderea pruncilor născuţi cu malformaţii, viza două obiective clare: eliberarea tribului de sarcina întreţinerii unor handicapaţi şi prevenirea suferinţelor psihice pe care orice handicapat le are, când se compară cu membrii sănătoşi ai colectivităţii. Ostracizarea celor care încălcau normele de morală din trib, prin alungarea vinovatului, după votul decis cu ostrakos (cioburi), înlocuia frica de zei, cu frica de a rămâne sigur, în mijlocul unei naturi ostile. Strămunii daco-geţi şi-au impus un sistem de norme morale foarte sevre (inclusiv abţinerea de la băuturi alcoolice) pe cale religioasă, dar fără ameninţări şi sacrificii inutile *Aceasta este voia lui Zamolxe!* era o afirmaţie suficientă pentru ca ei să execute întocmai cele ordonate de liderii politici (regele şi sfaturile bătrânilor) şi de singurul lider religios-deceneul, substantiv comun derivat din vreun nume de mag reformator-civilizator.

Esenţial pentru impunerea moralei într-o comunitate, alături de normele transmise oral (cutume, obiceiuri), au fost şi modelele umane foarte apropiate de modelul moral ideal.

Desigur, această regulă de impunere a moralei a rămas valabilă şi în zilele noastre. În societăţile primitive, cele mai răspândite modele morale au fost zeii, înţelepţii, filosofii, vracii şi liderii politico-militari. Principiile lor morale aplicate în practică au influenţat comunităţile umane în evoluţia lor. Modele de moralitate ca zeii şi zeiţele Nordului, Zamolxe, Pitagora, mama fraţilor Grachi, eroinele fidele din tragediile greceşti etc. Au influenţat pe nesimţite formarea unor puternice convingeri morale în oamenii timpului iar acestea s-au transmis în urmaşi, atât genetic, cât şi prin educaţie. *Antichitatea şi sclavagismul din Europa n-au fost numai întunecate, ci au avut şi destule modele de moralitate incontestabilă.* Excepţia cea mai ciudată o întâlnim în *Legendele Olimpului,* în care zeii şi zeiţele au împrumutat toate moravurile oamenilor bestiali. Chiar şi unii autori antici au criticat poeţii care-şi înzestrau zeii cu astfel de însuşiri bestiale (adulter, crimă, paricid, zoofilie etc.).

Religia judeo-creştină este profund imorală de la rădăcinile ei străvechi israelite şi până la „şmecheriile" folosite în timpul nostru pentru intoxicarea mistică, manipularea şi estorcarea turmelor de ignoranţi. Nu putea fi altfel, deoarece modelul suprem de „moralitate", zeii

biblici, au căzut la cel mai superficial şi mai simplu examen de bun simţ. Zeii biblici, în special lahve şi Şabaot, erau de o imoralitate flagrantă, în cele mai mărunte detalii ale poruncilor lor: furt, adulter, proxenitism, înşelăciune, nedreptate, segregaţie etnică, combaterea altor zei adulaţi de alte popoare etc. După modelul lor imoral, eroii biblici (patriarhi, proroci, regi etc.) se scăldau într-o imoralitate care pătrunde pe nesimţite în subconştientul fanaticilor mistici care studiază textele judeo-creştine. De exemplu, am discutat cu o astfel de creatură, absolventă de teologie şi editoare, pe tema imoralităţii zeului Şabaot, atunci când a acceptat jertfirea fiicei luptătorului leftaie, în schimbul victoriei. Mi-a răspuns senină că a fost vorba de o înţelegere cât se poate de cinstită între Dumnezeu (atenţie la traducerea VT!) şi leftaie, astfel că era normal ca fecioara să fie arsă pe rug, ca plată pentru victoria oferită. *Dumneavoastră ce credeţi?* Adevăratul Dumnezeu ar fi făcut o astfel de înţelegere cu un bărbat, cerându-i să-şi sacrifice un copil, în schimbul unui avantaj pe care Divinitatea îl oferea? *Nu, niciodată, Divinitatea n-a făcut, nu face şi nu va face un astfel de gest abominabil.*

Credeţi că textele imorale ale religiei judeo-creştine nu pătrund în creierele micuţilor îndoctrinaţi cu ele încă din şcoală? Iată un exemplu cutremurător, mai cumplit decât orice crimă a comunismului. L-am preluat din Richard Dawkins, op. cit., pag. 260 – 262. Psihologul israelian George Tamarin a aplicat un test pe mai mult de 1000 de copii israelieni, cu vârste cuprinse între 8 şi 14 ani, cerându-le să

aprecieze dacă Iosua şi israeliţii săi au procedat corect când au stins toată suflarea lerihonului, de la oameni şi până la animale. Trist şi îngrozitor: 66% au răspuns că Iosua şi israeliţii săi au procedat corect, deoarece lahve le promisese lor teritoriul de cucerit şi-i îndemnase să nu lase nimic viu pe el. Însuşi lahve ar fi oprit Soarele din loc, pentru a putea asigura victoria israeliţilor. Gândiţi că restul de 34% sunt o speranţă de educaţie morală umană? Nu, ei au răspuns negativ din alte raţiuni. O fată dintre ei a spus că Josua şi luptătorii lui n-ar fi trebuit să pătrundă în lerihon, deoarece arabii sunt spurcaţi şi s-au murdărit de la ei. Un băiat din aceeaşi categorie a spus că Josua n-a procedat corect, deoarece ar fi trebuit să păstreze animalele pentru israeliţi (deci, să ucidă oamenii). Un altul a opinat că Josua ar fi putut trece toate averile lerihonului în mâinile israeliţilor, ucigând numai populaţia. Ce părere aveţi de aceste modele morale oferite în prezent copiilor israeliţi şi judeo-creştini? La ele se adaugă şi obiceiul adânc înrădăcinat în ei de a blestema fiecare casă de străin pe lângă care trec, în cel mai bestial stil cu putinţă: să se îmbolnăvească şi să moară stăpânii, să se risipească averea, să se distrugă casa etc.

Vedeţi ce efecte nocive poate produce modelul imoral religios în minţile unor copii? Psihologul George Tamarin a reluat testul său, înlocuind, în povestea lui Iosua, pe regele israelit cu generalul chinez Lin din urmă cu 3000 de ani. De această dată, 77% din copii au dezaprobat măcelul săvârşit de Lin şi numai 7% l-au aprobat. *Vă mai îndoiţi de faptul că religia judeo-creştină are o imensă putere dezbinatoare şi un*

profund caracter imoral? Să ne amintim ce fapte imorale aprobau zeii biblici, inclusiv Jeshua Christos! Incestul, adulterul, prostituţia şi proxenetismul din familia patriarhului Avraam (Sarra – soţie). Jeshua-Christos îl vedea însă pe acest erou mitic în împărăţia cerurilor visată de el. Înşelăciunile săvârşite de Iacov-Israil asupra tatălui, fratelui şi socrului, precum şi adulterul său repetat, cu slujnice din care au rezultat copii, viitori şefi de triburi „sacre", l-au determinat pe acelaşi „mântuitor moral" Jeshua-Cristos să-l vadă pe eroul mitic în împărăţia cerurilor. La fel, Jeshua-Christos vedea în împărăţia cerurilor pe „înţeleptul" Solomon, cel care şi-a căsăpit fratele să nu-i jinduiască tronul şi şi-a însuşit haremul de 800 de ţiitoare al tatălui său. Să vă mai amintesc de incestul lui Lot şi al fiicelor sale? De pariul pe care Iahve l-a făcut cu îngerul Satan pe viaţa bietului Iov? De instigările repetate ale zeului Iahve la genocid, înşelăciune, furt, distrugere de bunuri?

Cei mai perverşi judeo-creştini încearcă să se distanţeze de faptele abominabile din Vechiul Testament, spunând naivilor ignoranţi că ele au încetat odată cu sosirea „mântuitorului moral şi plin de iubire de oameni" Jeshua-Cristos. Nimic mai fals! Jeshua a spus clar că n-a venit să strice Legea (Vechiul Testament), ci s-o împlinească, adică s-o reformeze. Însăşi apariţia lui Jeshua-Christos în Iudeea este justificată în Noul Testament cu argumente din Vechiul Testament: profeţiile lui Mica privind naşterea lui Mesia din tribul Iuda – neamul lui David, în

Bethleem, minunile făcute înaintea sa de prorocii Ilie Tesviteanul şi Eliseiu (total neadevărate, ca şi cele ale lui Jeshua-Christos), prorocirile israelite privind viaţa şi sfârşitul celui care se va naşte Mesia etc. **Judeo-creştinismul actual nu poate scăpa de mama sa naturală, religia crudă, inumană, sălbatică etc. A vechilor israeliţi.**

Să analizăm cât de morale au fost unele fapte şi învăţături ale „mântuitorului" Jeshua-Christos, pentru a vedea dacă el poate fi însuşit ca un model moral demn de urmat de tinerii noştri!

A. Vă este cunoscută parabola fiului risipitor, mai veche decât Jeshua. Fiul respectiv îşi cheltuie averea, se destrăbălează şi hoinăreşte, în timp ce fraţii săi muncesc cinstit. La sosirea acasă, tatăl său însă îi oferă cele mai mari recompense, pe motiv că el a fost cel mai rar văzut, mai dorit etc. *Ce model moral este acest hipiot antic, parazit şi şmecher, pentru tiner îi de azi*? îi îndeamnă să paraziteze, cu speranţa că părinţii îi vor trata ca pe fiul risipitor. *Tatăl a procedat imoral, instigând şi fiul risipitor la imoralitate.*

B. Jeshua-Christos reia modelul de imoralitate, în pilda despre proprietarul viei care acordă aceeaşi plată, un talant, fiecărui lucrător, indiferent de câte ore muncise fiecare. *Un exemplu de imoralitate şi de instigare la înşelăciune.*

C. *Sunteţi de acord că orice om normal săvârşeşte o faptă*

imorală atunci când îşi părăseşte copiii, soţia, părinţii şi alte persoane faţă de care este obligat cu ajutor familial? Desigur, da. Cât de morală a fost fapta lui Jeshua-Cristos de a îndemna ucenicii să-şi lepede familiile, ba încă să le lase şi fără mijloace de subzistenţă, prin vinderea ţarinelor, cu scopul de a aduna banii necesari sectei noţri? Răspundeţi? Cât de morali au fost apostolii care i-au executat indicaţiile? Cât de moral a fost Petru (Simon, Kepha), pe care Jeshua a decis să-şi pună piatra unghiulară a sectei sale, când a ascuns o parte din bani şi s-a dezis de trei ori, într-o singură noapte, de participarea la secta noţri, de frică să nu fie şi el pedepsit?

D. Cât de moral a fost Jeshua-Christos când s-a însoţit cu o prostituată, Maria Magdalena?

E. Cât de moral a fost Jeshua-Christos când bea cot la cot cu toate scursurile timpului său, dar nu muncea deloc pentru întreţinerea proprie?

F. Cât de moral a fost Jeshua-Christos când a îndemnat judeii să-şi lepede părinţii, soţiile, fraţii, copiii etc. De dragul ideologiei sectei noţri şi de dragul persoanei lui orgolioase? Mai cumplit decât în ideologia bolşevică, în numele căreia fraţii s-au ucis între ei iar copiii şi-au trădat părinţii şi bunicii.

G. Ce model moral prezintă Jeshua-Christos pentru copiii şi adolescenţii care află, din apocrife, că acesta şi-a rănit învăţătorul şi-şi jignea sistematic tatăl adoptiv, pe motiv că nu

era tatăl său natural. Bietul Iosif, după ce că întreţinea un prunc din flori, al soldatului roman Pandera, îi mai suporta şi jignirile.

H. Cât de moral a fost Jeshua-Cristos când şi-a autoatribuit calitatea de descendent divin, deşi era un palavragiu reformator de tipul celor întâlniţi prin toate cârciumile Lumii terrane?

I. *Ce model de studiu, cunoaştere, creativitate şi comportare morală prezintă Jeshua pentru copii şi adolescenţi, când el nu învăţase nimic din ştiinţele vremii sale (se intoxicase numai cu legendele mistice din Vechiul Testament), nu muncea deloc, nu şi-a asumat răspunderea întemeierii şi întreţinerii unei familii şi-şi jignea propria mamă, adresându-i-se ca unei vagabonde* (Ce vrei tu, femeie? etc.)?

J. *Ce fel de moralitate avea Jeshua-Christos când îşi îndemna contemporanii să nu mai înveţe şi să nu mai muncească,* ci să adere la secta noţri, căci zeii lahve sau Eli vor avea grijă de ei? Ce s-ar fi întâmplat cu cei care l-ar fi ascultat?

K. Ce fel de moralitate avea un maniheist de tipul lui Jeshua-Cristos, care afirma direct *Cine nu e cu mine e împotriva mea?*

L. Ce fel de moralitate avea Jeshua-Christos, când

promitea împărăţia cerurilor celor ignoranţi (săraci cu duhul) şi tuturor săracilor, indiferent de merite?

M. Ce fel de model moral voia să impună Jeshua-Christos, când îşi îndemna contemporanii să se lase bătuţi şi umiliţi de oricine? Lipsa de demnitate şi umilinţa sunt incompatibile cu morala general-umană.

N. Cât de moral era Jeshua-Christos, când îşi îndemna contemporanii – *Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi!?* Atitudinea inactivă fată de imoralităţi şi infracţiuni înseamnă laşitate şi imoralitate. Ea provoacă mari suferinţe în Omenire, deoarece jefuitorii, exploatatorii şi corupţii se bazează pe faptul că nu vor fi judecaţi.

O. Cât de moral a fost Jeshua-Christos când, reluând tezele segregaţioniste şi xenofobe din Vechiul Testament, le spunea judeilor să nu dea pâinea lor câinilor (canaanienilor), nici cele sfinte câinilor şi porcilor (străinilor)?

P. Ce exemplu moral primesc copiii de la Jeshua-Christos când află că a blestemat un smochin şi l-a uscat, numai pentru faptul că, întâmplător, nu avea fructe exact când îi era lui foame?

R. Ce exemplu moral oferă Jeshua-Christos când blestemă oraşele din Judeea unde secta sa, noţri, n-a fost agreată, nici el, ascultat în masă? *Dacă ar fi fost cu adevărat divin, ar fi*

atras oamenii ca un magnet iar blestemul lui ar fi fost înlocuit cu o iluminare divină a creierelor din oraşele respective.

S. Ce morală prezenta Jeshua-Christos când n-a permis unui ucenic să lipsească nici cât să-şi îngroape tatăl, pe motiv că morţii îşi vor îngropa morţii lor?

Ş. *Ce fel de morală ori de sănătate mintală a avut Jeshua-Christos când le-a promis apostolilor, în două rânduri, că împărăţia cerurilor va coborî pe Pământ în timpul vieţii lor?* Aceasta îmi aminteşte de panglicarii politici care ne promit tot soiul de împliniri, apoi, după ce sunt aleşi, uită complet de ele. Dacă Jeshua ar fi fost divin, şi-ar fi îndeplinit promisiunea.

T. Cât de morală e indicaţia lui Jeshua-Christos ca oamenii maturi să se dezbrace la pielea goală, să-şi calce veşmintele în picioare, ca pruncii, pentru a intra în împărăţia cerurilor? Omenirea a făcut paşi mari către civilizare deplină prin pudoare, iar, în prezent, tot soiul de nudişti şi pretins artişti se adună cu miile în pielea goală, citând îndemnul lui Jeshua din Matei, cap. 18. *E moral sau imoral?* Imoral! Omul modern nu-şi expune goliciunea nici măcar în familie, în faţa altor rude decât soţia.

Ce spuneţi de aceste modele „morale” şi încă multe altele, rezultate din evangheliile necanonizate? Mai credeţi că există morală creştină? Dacă mai credeţi, să analizăm împreună câteva fapte imorale ale judeo-

creştinilor de după Jeshua-Christos!

A. Cât de moral a fost împăratul Constantin când a determinat, cu ameninţare cu moartea, declararea lui Jeshua fiul lui Dumnezeu? *Dacă Jeshua ar fi fost cu adevărat făptură divină, nu era nevoie să declare nimeni aşa ceva, căci s-ar fi văzut aceasta în faptele sale civilizatoare, creatoare şi morale.* Cât de morali au fost episcopii care au cedat ameninţării şi l-au declarat pe un muritor sălbatic drept fiul Domnului?

B. Cât de morali au fost episcopii care, din interes de a căpăta ocrotire statală, i-au declarat sfinţi pe împăratul Constantin şi pe mama sa?

C. Cât de morali au fost episcopii care au declarat-o pe Maria zeiţă Fecioară, în pofida faptului că născuse şapte copii?

D. Cât de morali au fost textierii judeo-creştini primitivi care au eliminat din scrieri tot ce nu se potrivea cu legenda de zeificare a lui Jeshua şi au modificat textele destinate canonizării, în acelaşi scop?

E. Cât de morali au fost clericii care au vândut indulgenţe?

F. Cât de morali sunt clericii catolici care expun giulgiul din Torino, pentru a fi adorat de mase, după ce, în faţa probelor ştiinţifice, au recunoscut, într-o conferinţă de presă

din 2008, că e un artefact din secolul 15 e.n?

G. Cât de morali sunt clericii judeo-creştini care poartă prin Europa o bucată din brâul ţesut în secolul 10 e.n., de soţia împăratului Leon cel înţelept, minţind populaţia că e „brâul Maicii Domnului” şi colectând cu el bani de la ignoranţi?

H. Cât de morali sunt clericii care adună imense averi şi fac afaceri necurate, ca orice afacerist laic?

I. Cât de morali au fost şi sunt clericii care smulg ultimul bănuţ din buzunarul săracului, pentru a-l folosi în interes propriu sau pentru a ridica monstruoasele lor şandramale (biserici, sinagogi, mănăstiri etc.)?

J. Cât de morali sunt liderii Bisericii judeo-creştine din România care, pe fondul sărăcirii cumplite a naţiunii, şi-au adjudecat mari privilegii şi averi, pregătindu-se să construiască şi o monstruozitate arhitectonică de aproape jumătate de miliard de euro (poate şi mai mult)?

K. Cât de morali sunt preoţii care pretind de la populaţie taxe religioase mult mai mari decât cele prevăzute în mercurial şi-şi înşală patriarhia, netăind chitanţe pentru sumele încasate?

L. Cât de morali sunt preoţii judeo-creştini din România care au influenţat legiuitorii să le acorde „ajutoare de stat”,

deşi ei sunt prestatori de servicii religioase (liber profesionişti)?

M. Cât de morali sunt preoţii judeo-creştini *din* România şi alte ţări ortodoxe care adună imense averi pe Pământ, se deghizează în ţoale caraghioase şi pun pe ei aur ca nişte cocote de lux?

N. Cât de morali au fost preoţii judeo-creştini *din* România (nu români) care au manipulat electoratul religios, în calitate de deputaţi în Marea Adunare Socialistă, în partidele şi organizaţiile apărute după 1989?

O. Cât de morali sunt preoţii creştin-reformaţi din Ardeal, care manipulează sistematic electoratul secuiesc şi maghiar să voteze UDMR, instigând la dezbinare şi epurare etnică?

P. Cât de morali sunt preoţii judeo-creştini *din* România (nu români!), începând cu patriarhul, care îşi fac moşii şi-şi construiesc conace, încălcând porunca de a nu aduna averi pe Pământ, ci în Cer? Sunt simpli atei şmecheri care folosesc religia judeo-creştină pentru spolierea maselor.

R. Cât de morali sunt preoţii şi călugării care fac chefuri monstruoase şi practică perversiuni sexuale, chiar şi în lăcaşele „sacre”?

S. Cât de morali sunt preoţii care fabrică minuni, mai ales

icoane care plâng şi moaşte cu puteri miraculoase (inclusiv din oase de animale), jecmănind populaţia cu ele?

Ş. Cât de morali au fost şi sunt călugării judeo-creştini care confecţionează şi vând moaşte de sfinţi? Astfel de indivizi imorali i-au vândut voievodului Vasile Lupu moaştele sfintei Paraschiva din laşi, dar au confecţionat şi o altă sfântă, cu acelaşi nume, pe teritoriul grecesc. În trei mănăstiri franceze, sunt expuse, cu titlul de unicat, nişte prepuţuri uscate, toate pretinse că au aparţinut lui Jeshua-Christos. Jidovul ăsta zeificat a avut o dotare sexuală cam ciudată, nu?

T. Cât de morali sunt preoţii şi călugării judeo-creştini care fabrică şi răspândesc profeţii negative, speriind populaţia şi demobilizând-o de la muncă? Un derbedeu de acest tip a făcut mare vâlvă împotriva codurilor de bare şi a paşapoartelor biometrice, cu scopul de a ajunge vedetă mass media. E imposibil ca el să nu fi studiat alfabetul ebraic „sacru” şi să nu fi înţeles că cifra fiarei apocaliptice, 666, se traduce prin cuvintele *împăratul Nero. În realitate, fiara apocaliptică ce ne frânează evoluţia şi progresul este religia judeo-creştină.*

Ţ. Cât de morali au fost şi sunt preoţii judeo-creştini *din* România (nu români!) care, pe fondul sărăcirii şi falimentării naţiunii române, au investit sume imense în şandramale religioase (biserici, mănăstiri, hoteluri etc.)? câţi dintre ei au făcut-o pentru a le asigura copiilor lor parohii bogate, pe care

să paraziteze întreaga viaţă?

U. Cât de morali sunt preoţii şi călugării care înşală naivii, de la producerea şi vânzarea de lumânări din ceara reciclată şi până la vinderea unor cărţi pretins moralizatoare? În cursul ultimilor doi ani, mai mulţi preoţi judeo-creştini au recomandat, religioşilor, în biserici, cărţile mistice ale regizorului Dan Puric, trăgând şi ei foloase din banii obţinuţi.

V. Cât de morali sunt călugării care atrag în mănăstiri copii fără adăpost, apoi îi supun la perversiuni sexuale sau le exploatează munca?

X. Cât de morali sunt preoţii judeo-creştini, începând cu patriarhul, care inventează cât mai multe sărbători religioase, cu scopul de a aduna populaţia la biserici şi a jecmăni-o? Printre altele, românii sunt săraci şi pentru că, din 365 de zile ale anului, lucrează aproape numai jumătate, restul fiind zile de weekend şi sărbători religioase.

Y. Cât de morali sunt preoţii care refuză să meargă în parohii sărace şi depărtate de oraş, astfel că oamenii îşi îngroapă singuri morţii (mai ales, în Deltă)?

W. Ce exemple de moralitate dau preoţii navetişti care nu apucă să dea nici ultima împărtăşanie? Mai au ei timp să-i mai înveţe pe ţărani elementare cunoştinţe de cultura pământului, creşterea păsărilor şi animalelor, întreţinerea gospodăriei,

comportarea civilizată în obşte, reducerea consumului de alcool, reducerea divorţurilor şi avorturilor etc.?

Z. Cât de morali au fost preoţii judeo-creştini *din* România (nu români!) când, în cea mai puternică guvernare a lor (CDR-PNŢCD), au legiferat homosexualitatea din România? Cât de moral a fost Vaticanul, instituţie care poate plăti mari specialişti pentru a se informa corect, în momentul în care a acceptat homosexualitatea în naţiunile catolice (inclusiv căsătorii şi înfieri de copii schilodiţi pentru toată viaţa)? Au fost profund imorali, deoarece homosexualitatea este o boală psihică tratabilă la mai multe spitale din Lume, încât perverşii să devină oameni normali şi să se înscrie în legile divine privind relaţia bărbat-femeie.

Am terminat alfabetul şi n-am exemplificat nici măcar a suta parte din imoralităţile săvârşite de preoţii şi călugării judeo-creştini, cum ar fi: acatiste pe internet (pe valută grea, desigur), violarea unor enoriaşe, supunerea călugăriţelor la perversiuni sexuale, practici transsexuale („maica” Tereza a fost bărbat), deconspirarea secretului confesiunii, colaborarea cu forţele reacţionare, furturi din averea Bisericii, obstrucţionarea cunoaşterii ştiinţifice şi corecte a Lumii, flagelări şi crucificări, vânzarea de obiecte „sfinţite”, perceperea unor pomeni imense la diverse hramuri (sfânta Paraschiva, de pildă), construirea unor palate ultramoderne în locul chiliilor recomandate de cultul judeo-creştin primitiv, tăierea şi vânzarea unor păduri, blestemarea sau afurisirea persoanelor care le dezvăluie escrocheriile, răspândirea de

zvonuri negative, intoxicarea copiilor din şcoli cu informaţii false şi blasfemice, trădarea unor lideri naţionali devotati poporului (Domnul Alexandru Cuza, de exemplu), folosirea bunurilor bisericeşti în folos propriu, cultivarea urii interconfesionale şi interetnice, perceperea de dări anuale către Biserică, violentarea şi deranjarea cetăţenilor cu slujbe ţinute la aparatură modernă de radiodifuziune, insulte şi calomnii la adresa liderilor politici care nu le fac jocurile murdare, culegerea de donaţii etc.

Cam aceasta este morala judeo-creştină: să faci ce zice popa, nu ce face popa! (lipseşte modelul moral). Nici „mântuitorul" Jeshua-Christos n-a excelat ca model moral de cunoaştere corectă a Lumii şi de comportare civilizată. *Vă amintiţi cum combătea el fariseii care îl acuzau că nu se spală pe mâini înainte de a mânca? Probabil, era un soi de „mag" jegos, de tipul lui Rasputin sau al lui Gregorian Bivolaru.*

2. Crimele religiei judeo-creştine sunt atât de multe şi de grave, încât ne-ar trebui zeci de tomuri, cu sute de mii de pagini, pentru a le enumera. Mai mult de un miliard de oameni, în majoritate arieni şi din subrasa roşie, au murit din cauza creştinismului. *Abominabilii zei biblici au acţionat din creierele ucigaşilor judeo-creştini, ca nişte veritabili diavoli, instigându-i să verse sânge nevinovat.*

Vă amintesc numai câteva infracţiuni săvârşite în mod frecvent de judeo-creştini:

a. Cultivarea fricii de Divinitate

Frica este un afect bestial, total nepotrivit cu personalitatea omului civilizat. Ea a fost împrumutată de străbunii sălbatici ai Omenirii din natură, unde lupta pentru supravieţuire era lege şi viaţa fiecăruia se desfăşura după principiul *Atacă dacă eşti puternic şi fugi dacă eşti mai slab decât adversarul!* A cultiva frica de orice fenomen, în creierele oamenilor moderni, fie ei şi numai semicivilizaţi, cum sunt în prezent, echivalează cu o gravă crimă. *Acest tip de educaţie induce sălbăticie şi bestialitate chiar şi în cele mai blânde firi. Psihologii au demonstrat că frica produce un şir întreg de afecte negative în cel înfricoşat, începând de la creşterea agresivităţii, ură la adresa generatorului de frică, impulsul de a fugi şi de a scăpa de obiectul fricii.* Aceasta fac propagandiştii judeo-creştini: izolează naivii ignoranţi într-o sferă de sentimente negative, întrerupându-le orice contact cu Adevărata Divinitate. Îi determină să rămână nişte sălbatici de nivel tribal, într-o Societate Umană cu clare tendinţe globalist-progresive. Îi transformă în agenţi ai răului, prin cultivarea în creierele lor a unor entităţi psihice negative – diavolii. Îi înregimentează în armata regresului şi sălbăticiei.

B. Am dezbătut pe larg cea mai gravă infracţiune a religiei judeo-creştine: identificarea injurioasă a abominabililor zei tribali ai israeliţilor cu Adevăratul Dumnezeu. Oamenii de rând, lipsiţi de o solidă cultură ştiinţifică şi mitologică, reacţionează instinctiv la cuvântul Dumnezeu, fără a face cuvenita discriminare între *dumnezeul judeo-creştin,* rezultat din amestecul zeilor sălbatici israeliţi şi

Adevăratul Dumnezeu, Divinitatea eternă necreată, perfectă, creatoare, atotputernică, atoatecunoscătoare etc. Mai nou, paraziţii judeo-creştini din România, de la patriarh şi până la ultimul popă de ţară, încearcă să detroneze din sufletele şi gândirea românilor până şi cuvântul Dumnezeu, folosind cu insistenţă expresia *domnul nostru Iisus Christos.* Probabil, Divinitatea ne iartă multe păcate, deoarece suntem doar nişte animale abia gânditoare, care cunosc foarte puţine lucruri despre ele însele şi Lumea în care trăiesc. Nu ştiu dacă Adevăratul Dumnezeu iartă şi această acţiune amorală a paraziţilor judeo-creştini, de a inocula în minţile şi sufletele oamenilor moderni, pe post de Dumnezeu, imaginea unui hipiot jidov din urmă cu 2000 de ani, Jeshua, fiul soldatului roman Pandera şi al unei ovreicuţe sălbatice, Miriam (Maria).

Nu trebuie să posezi prea multă ştiinţă de carte pentru a observa că individul respectiv, Jeshua, nu strălucea nici prin cultură, nici prin morală, nici prin vreo acţiune civilizatoare, progresistă. Misticii i-au creat o biografie fabuloasă, plină de minuni pe care nici Dumnezeu nu le face, deoarece nu-şi încalcă propriile legi şi au „descoperit" înţelepciune în nişte fabule de o banalitate perfectă. *Orice om sănătos la creier ar trebui să se întrebe, de la bun început, de ce se mai practică acest cult, dacă promisiunile lui Jeshua privind iminenta coborâre a împărăţiei cerurilor pe pământul Judeii cotropite de romani nu s-au confirmat.* Mai apoi, ar trebui să se întrebe cine şi din ce motive a extins şi întreţine această promisiune strict judaică la nivel mondial, când până şi Jeshua a spus răspicat că era interesat exclusiv de „oile rătăcite din turma

lui Israil”. Ceva e cumplit de putred în această religie, încât răspândeşte un miros pestilenţial, perceptibil de orice om sănătos psihic.

C. Teama de moarte şi cultul trupului muritor fac parte din infracţionalitatea religiei judeo-creştine. Anterior creştinării, majoritatea strămoşilor arieni ştiau că sufletele lor erau nemuritoare, de la Zamolxe şi de la alţi iniţiaţi, fapt pentru care, la decesul oricui, se râdea, se petrecea şi se ardea trupul muritor, pentru a elibera corpul energetic (sufletul) nemuritor de povara suportului său material. Judeo-creştinismul a introdus în rasa noastră sănătoasă mintal şi moral practici şi obiceiuri sălbatice şi iraţionale, din subcultura israelită: urlete şi plânsete la deces, păstrarea unor zile şi ritualuri de doliu, înmormântarea trupului muritor (obicei total neigienic şi dezgustător), cultul trupului muritor la mormântul său, în dauna cultului corpului energetic nemuritor (sufletului). Mai lipsea să se aplice şi la noi, ca la jidovi, ruperea hainelor, turnarea cenuşii în cap şi ungerea feţei cu catran, ca semn de doliu. Ruşine, mare ruşine pentru luminatul neam arian! Teama de moarte ticăloşeşte omul, îl face umil, slugarnic şi predispus la cele mai murdare compromisuri.

Cine au introdus aceste obiceiuri animalice într-un neam mai apropiat de Dumnezeu decât este acum? Preoţii judeo-creştini de toate gradele, interesaţi să adune mulţimea, s-o sperie şi s-o jupoaie de bani ori de alte daruri. Dacă am aduna toate suprafeţele de morminte ale celor decedaţi în ultimii

2000 de ani, n-am mai avea loc să ne construim o casă, să sădim un pom, să cultivăm un strat de legume. *Ce facem, oameni buni? Transformăm teritoriul patriei în cimitire, în care orgolioşii dornici de nemurire îşi fac cavouri în formă de palate?* Ei uită că sufletele nemuritoare au trecut deja vămile văzduhului şi *şi-au primit fiecare răsplata pentru faptele săvârşite, nu pentru funcţiile avute sau averile posedate pe Terra.* Legea străbună ariană, mai apropiată de legea divină, ne cere să eliberăm rapid sufletele nemuritoare, prin arderea trupurilor muritoare şi depunerea cenuşii rezultate la rădăcina unui arbore, a unui pom ori a altui vegetal preferat. În unele cazuri, cenuşa se aruncă în apă curgătoare (hindo-arieni, marinari etc.).

D. Interpunerea paraziţilor judeo-creştini, prin înşelăciune, între oameni şi Divinitate este o gravă crimă a acestei religii blestemate. Credinţa în Dumnezeu este un sentiment curat şi intim, care leagă omul inteligent, cult, creator şi moral de planul divin, prin îngeri veghetori. Foarte probabil, geniile creator-morale ajung chiar în contact direct cu Divinitatea. *În această relaţie intimă, nu are ce căuta preot, rabin, muftiu, şaman ori alt înşelător mistic.* Naivii care se lasă păcăliţi de aceşti intermediari dornici de câştig şi intoxicaţi cu false credinţe nu vor ajunge niciodată măcar la un înger veghetor, ca să nu mai spun că nici măcar nu vor intui măreţia fără seamăn a Divinităţii.

E. Obiceiul judeo-creştin de a da vina pe Dumnezeu

pentru toate necazurile din viaţă a fost inoculat de preoţi, cu scopul de a-şi creşte clientela religioasă furnizoare de venituri. Marii Creatori ne-au înzestrat organismele cu toate mecanismele genetice, neuro-psihice, hormonale etc. Necesare pentru a cunoaşte corect Lumea în care trăim şi a ne rezolva toate problemele vieţii, inclusiv cele de autovindecare de boli şi de autoperfecţionare a personalităţii. *Religia judeo-creştină e vinovată că noi nu cunoaştem perfect potenţele organismului uman şi legile de stăpânire a fenomenelor din Lumea în care trăim, deoarece ne-a ţinut în întuneric religios mai mult de 15 secole.*

În mai puţin de două secole, Omenirea, în general şi arienii, în special, au câştigat mult din terenul cunoaşterii interzise de religia judeo-creştină. Putem vindeca boli, putem produce ploaie ori o putem opri, putem prognoza şi evita cutremure şi tsunami. Ne putem chiar trasa destine de învingători, după reguli strict ştiinţifice, reguli culese şi sintetizate de mine în volumele *Secretele vârstelor de aur* şi *îngeri rebeli.* Aceasta o pot face însă numai oamenii inteligenţi, culţi, creatori şi morali. Majoritatea turmei judeo-creştine încă mai crede că Dumnezeu ne-a bătut cu secete, inundaţii, boli, accidente etc. Pentru că n-am frecventat bisericile în mod regulat, n-am respectat toate rugăciunile şi ritualurile prescrise de preoţi (posturi, pomeni, dări etc.). Mi-e ruşine că o mare parte a neamului meu este atât de ignorantă, dar mă strădui să trezesc la realitate cât mai mulţi cetăţeni. În ultimă instanţă, acuzarea de o faptă rea a unei persoane nevinovate constituie infracţiune. Cum putem califica faptele

preoţilor şi fanaticilor judeo-creştini care acuză Divinitatea de necazurile produse de propriile greşeli şi de propria ignoranţă?

F. Autoatribuirea calităţii de „slujitori ai Domnului”, de către preoţii judeo-creştini, de la patriarh sau papă la ultimul ţârcovnic, constituie infracţiunea de înşelăciune. Cei care le-o recunosc sunt, în cel mai bun caz, naivi înşelaţi, dacă nu cumva părtaşi la minciuna profitabilă în plan moral şi material. *În realitate, absolut toţi propagandiştii judeo-creştini, de la papă sau patriarh şi până la ultimul predicator, sunt oameni născuţi din femei şi bărbaţi, cu destule păcate la activ, cărora Dumnezeu nu le-a încredinţat nicio sarcină propagandistică.* Dumnezeu nu are nevoie de propagandişti, deoarece îşi impune Voinţa în orice privinţă şi oricând, direct ori prin mesageri divini sau umani (geniile creator-morale). Eu n-am întâlnit încă un singur parazit judeo-creştin care să nu fi avut la activ fapte nedemne sau criminale, începând de la încălcarea propriilor porunci şi terminând cu omorul. Acest adevăr m-a determinat să trag concluzia că *Biserica judeo-creştină, cu toate ramurile ei, este o instituţie infracţională de tip mafiot, în care nu se pune problema slujirii lui Dumnezeu, ci a propriilor ierarhii şi interese.* Dacă afirmaţia mea la adresa Bisericii judeo-creştine şi a funcţionarilor care o compun, de la cel mai înalt nivel şi până la ultimul călugăr cerşetor, vi se pare nedreaptă, vă rog să întrerupeţi lectura şi să rememoraţi faptele cunoscute din istorie, dar şi din mass media contemporană! *Veţi constata că acestei instituţii*

„sacre” îi pot fi imputate infracţiuni de o mare gravitate: genocid asupra subrasei roşii, maurilor, ortodocşilor şi evreilor, uciderea sau schilodirea unor adevăraţi soli divini, de tipul lui Giordano Bruno sau Galileo Galilei, violarea prizonierelor şi a prop riilor călugăriţe, estorcare de fonduri, afaceri necurate, perversiuni sexuale, răpiri de copii, folosirea fondurilor bisericeşti în interes propriu etc.

Vă pregătiţi să spuneţi că toate acestea sunt proprii numai Bisericii catolice? Nu vă grăbiţi să trageţi concluzii pripite şi neadevărate! Richard Dawkins, un savant fără pată din ştiinţele naturale, exemplifică una dintre cele mai dezgustătoare practici ale teleevangheliştilor americani: estorcarea de fonduri de la populaţia imbecilizată prin mass media. Unul dintre aceştia s-a adresat enoriaşilor, cu rugămintea de a-i procura rapid 8 milioane de dolari „necesari Domnului”, deoarece, în lipsa lor, el va muri în maxim o săptămână. Turma de judeo-creştini imbecilizaţi şi-au vândut şi cămăşile de pe ei, furnizându-i suma cerută, în termenul fixat. Aşa cum remarca Ron Hubbard, fondatorul religiei scientologice, cel mai uşor mod de a te îmbogăţi în SUA este să organizezi o religie sau sectă.

Judeo-creştinii români au obiceiuri de struţi: îşi bagă capetele în nisip, refuză să vadă până şi cele mai flagrante infracţiuni, ţipă disperaţi Nu vreau să ştiu! şi caută scuza excepţiei pentru infracţiuni devenite obiceiuri în mediul paraziţilor religioşi, de la patriarh şi până la ultimul călugăr pederast sau beţiv. Nu mă voi lega de dosarele de securitate ale patriarhului, mitropoliţilor şi altor paraziţi judeo-creştini

cu înalte funcţii în ierarhia acestei Biserici absolut inutile, deoarece, comparativ cu actualele servicii secrete, Securitatea de după 1964 a făcut importante servicii naţiunii române. *Vă reamintesc însă cele mai frecvente infracţiuni ale acestei organizaţii mafiote, toate făcute cu girul şi acoperirea „naşului" patriarh:* pretindere şi luare de mită, practicarea de perversiuni sexuale chiar în palatul patriarhal, organizarea unor chefuri monstruoase în case de „odihnă" (şi paraziţii se odihnesc?), deturnarea fondurilor BOR către afaceri proprii, de la mici moşioare şi până la jocuri pe bursă, troc electoral cu cele mai murdare partide, trafic de influenţă, organizarea şi exploatarea unor „miracole" (icoane care plâng, moaşte, „brâul maicii domnului" etc.), tăierea unor păduri naţionale, adultere, conceperea unor copii între călugări şi alte femei, chiar călugăriţe, cerşetoria, spolierea practicanţilor săraci, „iertarea de păcate" a celor mai mari infractori (cine le-a dat acest drept când unicul Judecător al faptelor noastre e Dumnezeu?), uciderea sau îmbolnăvirea pruncilor la botez, răspândirea de boli contagioase prin folosirea unei singure linguriţe şi sărutarea unei singure cruci, discriminarea fetiţelor şi femeilor la botez, acces în altar şi în propagandă, tulburarea liniştii publice cu zbierete mistice, transmise prin difuzoare etc., Mai putem vorbi de excepţii negative în cadrul BOR, când astfel de infracţiuni se petrec zilnic şi în proporţii de masă? Vom relua discuţia pe această temă într-un capitol separat.

G. Poate cea mai gravă crimă a judeo-creştinismului

actual constă în îndoctrinarea agresivă a copiilor, cu mituri şi ritualuri sălbatice, străine de spiritul rasei noastre. Zi de zi, forumul nostru *(Frăţia Creatorilor)* din sit-ul www. Drumulinvingătorilor. Ro, este accesat de copii şi adolescenţi agresaţi brutal, cu religia introdusă în şcoli, în locul uneia dintre cele mai importante ştiinţe – astronomia. Mafioţii politico-economici care au introdus religia în şcoli, cu scopul de a-şi câştiga susţinerea paraziţilor religioşi de toate rangurile, au ridicat împotriva naţiunii cele mai ignorante pături sociale.

În orice naţiune, circa 10% din populaţie este retardată mintal şi alţi circa 40% dintre cetăţeni formează mediocritatea negativă sau regresivă. Progresul societăţii este asigurat însă de cei circa 10% creatori morali, în frunte cu genialii creatori morali şi cu ajutorul a celor 40% mediocri pozitivi, predispuşi la învăţare şi creaţie. Este absolut incorect să invoci ca principiu democratic dorinţele celor 10% retardaţi mintal pentru a legifera obligativitatea studiului religiei în grădiniţe şi şcoli, în secolul în care pământenii zboară prin cosmos, clonează, fac inginerie genetică etc. În urmă cu patru zile, am primit de la un preot acest procent discutat în sinodul BOR: numai 10% dintre cetăţenii români sunt judeo-creştini practicanţi. Spectacolele mass media, cu zeci sau chiar sute de mii de hăbăuci care vor să atingă moaştele, într-un ritual vrăjitoresc sălbatic (magie prin contingenţă) ori să ia agheasmă nu trebuie să ne inducă în eroare. Ei reprezintă mai puţin de 10% din populaţia activă a României. Mafioţii politico-economici le-au legiferat dorinţa de a agresa psihic copiii în

şcoli cu basme israelite, încălcând voinţa tăcutei majorităţi şi cu ajutorul unor pseudo-intelectuali despre care vom vorbi în alt capitol.

Nu mai avem dreptul să tăcem în faţa agresiunii religioase, deoarece am putea ajunge o naţiune la fel de imbecilizată şi terorizată religios ca şi cele islamice, în care se mai practică lapidarea şi execuţia religioasă. Religia e o problemă de conştiinţă individuală, pe care părinţii trebuie s-o rezolve în familie, pentru copiii lor minori. Judeo-creştinismul nu are ce căuta în grădiniţe şi şcoli, să ne îmbolnăvească psihic copiii. Să dăm pruncilor noştri şansa de a deveni cetăţeni ai Terrei şi ai Universului!

Multe altele sunt crimele religiei judeo-creştine. Eu am exemplificat doar câteva, convins că şi eu voi fi agresat pentru dezvăluirea lor.

Capitolul 6. Biserica judeo-creştină română e un cuib de paraziţi şi de infractori

Un principiu evanghelic ne îndeamnă să vedem mai întâi bârna din ochiul propriu şi mai apoi paiul din ochiul altuia. Ca atare, înainte de a judeca crimele şi pungăşiile catolicismului, e bine să ne măturăm ograda de gunoaiele judeo-ortodoxiei. Zilele trecute, la Târgul de carte GAUDEAMUS, am fost contactat de un judeo-creştin care a încercat o stratagemă naivă de manipulare împotriva mea. Mi-a spus că afirmaţiile mele de la o emisiune televizată *(Codul lui Oreste)* l-au dezamăgit, deoarece nu se aştepta ca tocmai eu să nu fi înţeles că poporul român a rezistat în patria sa graţie judeo-creştinismului. Am iniţiat o discuţie amicală cu individul, pretins intelectual, constatând că nu-mi citise nicio singură lucrare, *după cum nu citise măcar superficial textele de bază ale judeo-creştinismului.* În concret, împrăştia slogane fabricate de paraziţii judeo-creştini, bune pentru zăpăcit retardaţi mintal, de tipul *poporul român s-a născut creştin, pe noi ne-a creştinat Dumnezeu, numai creştinismul ne-a salvat* etc. L-am trimis să pună mâna pe textele originale, să-şi studieze măcar dogmele şi ritualurile religiei pe care o susţinea cu atâta înfocare.

Dacă ne distanţăm clar de mituri, chiar şi de cele care ne plac, pentru că au fost ale străbunilor noştri ori ne confirmă teorii convenabile, constatăm că judeo-creştinismul ortodox a fost o modă târzie în viaţa neamului nostru, modă care n-a pătruns în filonul profund al firii noastre nici măcar acum,

după mai mult de un mileniu de eforturi de creştinare. În perioada în care miturile evanghelice plasează naşterea şi faptele lui Jeshua-Christos, neamul nostru, geto-dacii, dispuneau de un teritoriu de circa 8 – 10 ori mai mare decât cel prezent şi de o populaţie mai numeroasă de cel puţin patru ori. Măruntele zeităţi temporare fuseseră măturate de reforma zamolxiană, astfel că un singur intermediar între oameni şi Dumnezeu mai rămăsese, Zamolxe (Zalmoxis). Dacă aş da religiei un cât de mic credit civilizator, aş susţine şi aş proba că geto-dacii au fost monoteişti. *Civilizarea însă se desfăşoară exclusiv pe bază de cunoaştere ştiinţifică a Lumii, pe creaţie materială şi spirituală progresistă şi pe o severă comportare morală.*

Judeo-creştinii se vor repezi să afirme că geto-dacii s-au civilizat prin însuşirea celor 10 porunci rămase de la Moise şi preluate ulterior de Jeshua-Christos. *Nimic mai fals! întreaga lume europeană a cunoscut şi a respectat mai multe norme morale net superioare celor 10 porunci enumerate de creştini, cu mult timp înainte de creştinare.* Normele respective circulau în Europa scrise pe table de aramă sau de aur şi nu începeau cu aberanta declaraţie a zeului – *Eu sunt domnul dumnezeul tău...* Dumnezeu nu are nevoie să-şi afirme atotputernicia, nici să-şi instige adoratorii împotriva unor zei sălbatici. Luptele dintre zeităţi, specifice israeliţilor lui Moise, n-au fost cunoscute de geto-daci. Conform mărturiilor istorice contemporane, *geto dacii au avut o credinţă nestrămutată în nemurirea sufletului, net superioară confuziilor din Vechiul şi Noul Testament, fapt ce îi făcea netemători de moarte.* Atât

trebuie să reţinem noi din zamolxianism, deoarece restul era sălbăticie inerentă acelui timp (sacrificarea solului trimis la Zamolxe, mai ales).

În ce priveşte comportarea morală, niciun istoric antic şi din primele secole de după creştinare nu impută geto-dacilor vreo abatere de tipul celor întâlnite cu grămada în Vechiul Testament (pruncucidere, genocid, furturi, xenofobie, înşelăciuni, zoofilie, izolare etnică, homosexualitate etc.). Geto-dacii se comportau curat şi demn, aşa cum au recunoscut marii istorici Herodot, Iordanes, Paul Mac Kendrick şi mulţi alţii. Ei nici măcar nu cunoşteau elementare noţiuni despre perversiunile sexuale (zoofilie, pederastie etc.) în care abundă „sfânta scriptură". *Normele morale geto-dace, transmise oral şi impuse prin forţa comunităţilor, erau cu mult superioare actualei „morale creştine".* Până şi consumul de băuturi alcoolice fusese stârpit, încă din timpul regelui Burebista. În întreaga istorie a hiperboreenilor, tracilor şi geto-dacilor nu găsim un singur zeu care să instige la genocid, cotropire, pruncucidere, jaf etc., cum găsim în Vechiul Testament. Viaţa lor decurgea când mai paşnic, când mai violent, funcţie de intervenţiile străine, dar niciodată n-au căzut în bestialitatea israeliţilor din Vechiul Testament. Aceasta ne-o spun probele istorice sigure.

Încă din primele secole ale erei noastre, judeo-creştinii au fost criticaţi de contemporani pentru uşurinţa, rapiditatea şi modul contradictoriu în care îşi modificau textele pretins sfinte. Ei se excomunicau reciproc, inventau noi poveşti şi mai gogonate, apelau la ritualuri bizare, ca orice sectă mică, fapt

ce le-a atras antipatia de masă în lumea ariană cultă. Dacă turmele de sclavi şi de liberţi n-ar fi aderat la noţri, judeo-creştinismul nu ne-ar fi lovit niciodată.

Judeo-creştinismul ortodox român începe cu o legendă pe care, în prezent, paraziţii mistici se străduie s-o transforme în adevăr istoric – legenda sfântului Andrei. În fiecare an, mii de intoxicaţi religioşi merg la peştera în care au trăit nişte judeo-creştini sălbatici, pretinsa peşteră a sfântului Andrei şi se închină la nişte ciolane de om sau de vită, pretinse moaşte ale aceluiaşi sfânt. *De ce nu gândiţi, oameni buni?* Conform evangheliilor canonizate, Andrei pescarul a fost recrutat pentru secta noţri, de către Jeshua, cam pe la vârsta de 30 – 40 de ani. Să presupunem că e adevărat că şi-a părăsit familia, a urmat calea sectei noţri şi a ajuns în Europa. Cum a putut face acest lucru, când Judeea era ocupată de romanii care nu permiteau decât circulaţia supuşilor lor? În ce limbă vorbea Andrei cu romanii, grecii şi geto-dacii, când el, ca orice om modest, cunoştea numai ebraica? Vă puteţi imagina un singuratic de vreo 40 de ani, circulând printre grecii, romanii şi geto-dacii aflaţi în lupte crâncene? Putea pătrunde în Dobrogea, teritoriu viu disputat, să se apuce de povestit despre Jeshua „mântuitorul” unei populaţii zamolxiene aflate în război? Povestea sfântului Andrei e mitologie fără bază, dar exploatată nemilos de religia judeo-creştină ortodoxă.

Ortodoxia (orto-drept, doxia-părere, opinie) n-a fost niciodată o credinţă dreaptă, ci o religie insinuată treptat în neamul geto-dac, pe măsura decăderii sale

numerice şi teritoriale. Ea a înaintat lent, prin misionarii greci cunoscători ai limbilor folosite de triburile geto-dace, în mai mult de un mileniu. În toată perioada năvălirii popoarelor migratoare, nu găsim urme solide de viaţă judeo-creştină pe teritoriul românesc. Abia după cristalizarea statelor feudale româneşti, judeo-creştinismul şi-a făcut apariţia ca o modă împrumutată din Bizanţ. Voievozii români n – au preluat-o pentru că s-ar fi prăpădit de încredere în ea, ci pentru a oferi populaţiei un spectcol impresionant, în limbile greacă şi slavonă, pe care nu le înţelegea nimeni. Până şi Maria Sa Ştefan cel Mare, sanctificat de judeo-creştini pentru bisericile ridicate, a încălcat cu nonşalanţă toate poruncile creştine, începând de la adulter şi până la omor.

Salvarea naţiunii române poate fi înţeleasă numai dacă studiem în profunzime viaţa de zi cu zi a populaţiei geto-dace supusă creştinării. Tradiţiile precreştine geto-dace, adânc înrădăcinate în sufletul neamului nostru, ne-au ferit de completa rătăcire judeo-creştină.

Propagandiştii creştinării, în majoritate greci, au trebuit să accepte tradiţiile, obiceiurile şi normele morale zamolxiene deja existente, să le încadreze cumva în religia lor ori pur şi simplu să le dea un sens creştin, prin noi legende fabricate ad-hoc. *Aceasta explică de ce la noi nu s-a manifestat intoleranţa religioasă judeo-creştină de tip bizantin ori catolic, de ce nu am cunoscut Inchiziţia, de ce nu am ucis persoane de altă credinţă, ci, dimpotrivă, le-am ocrotit.* Preoţii judeo-creştini din teritoriile române au trebuit să accepte colinde laice până

în ziua de azi, să permită dansuri cu măşti şi râsul la înmormântări (vezi cimitirul vesel din Săpânţa), să facă compromisuri cu dogmele şi ritualurile unei populaţii care vedea în diavoli un fel de fiinţe inofensive sau chiar simpatice etc. Nimic din seriozitatea extremă a zamolxianismului n-a mai rămas în comportarea preoţilor judeo-ortodocşi. Exemplul lui Daniil Sihastrul, atât de uzitat de judeo-creştini, poate păcăli numai naivii. Dacă-i studiaţi peştera, veţi descoperi că Daniil era un zamolxian târziu, nicidecum vreun propagandist judeo-creştin.

Imperiul Bizantin, capitala judeo-creştinismului ortodox, a dat semnalul imoralităţii şi infracţionalităţii din toate naţiunile ortodoxe. Schilodirea necreştinilor, pretinderea tributului religios către „muntele sfânt" Athos, intoleranţa faţă de cei care nu se rugau în limba greacă etc. Au fost primele semne ale terorii religioase. Această teroare n-a reuşit însă să pătrundă în minţile şi sufletele dacoromânilor, popor educat de însuşi Zamolxe în respect pentru viaţa şi credinţa altui om, din orice neam. Încă din timpul lui Pitagora (sec. 5 î.e.n.), pelerinii geto-daci din oraşele greceşti cereau şi primeau găzduire în numele lui Zamolxe. De acelaşi tratament sau bucurat pelerinii, negustorii şi coloniştii greci şi romani stabiliţi în Dacia. Strămunii noştri n-au fost învăţaţi să urască şi să ucidă oameni închinători la alţi zei, nici să le distrugă obiectele de cult. Mai târziu, în epoca feudală, românii din toate provinciile au dovedit omenie faţă de prigoniţii religioşi lipoveni, husiţi, luterani etc. *Probabil, ei simţeau instinctiv,*

ceea ce noi cunoaştem deja cu exactitate: deasupra măruntelor certuri religioase, a existat, există şi va exista Atotputernicul Dumnezeu, nicidecum zeii creaţi de minţi sălbatice ori chiar bolnave.

În această atmosferă zalmoxiană, care n-a dispărut integral nici în zilele noastre, indivizii care au trădat credinţa străbună, devenind propagandişti ai unei religii străine de firea noastră ariană, au trebuit să apeleze la tot soiul de minciuni, legende, înşelătorii şi compromisuri. Ei n-au avut nicio scuză pentru importarea zeului Jeshua-Christos din sălbatica şi arida Judee. *Numai orgoliile mărunte, de a se vedea în funcţii religioase, aplecarea către ritualuri complicate şi inutile şi goana după câştiguri materiale poate explica de ce unii daco-români şi-au trădat credinţa străbună şi au aderat la judeo-creştinism, în calitate de preoţi.*

Să ne mirăm că soarta ne mai doare Şi-n cupa vieţii plouă cu venin, Când ne-am vândut străbunii prin oboare. Şi Dumnezeul l-am schimbat pe vin?

Când zeii surzi şi sumbri din icoane Sunt mărfuri procurate din import, Iar popii jehudei ne murmură în strane Că viitorul nostru e trecut şi mort?

Aceasta e cea mai gravă infracţiune săvârşită de preoţii judeo-creştini, trădătorii credinţei străbune: au înlocuit cultul zalmoxian al vieţii şi al nemuririi cu un cult al spaimei, al morţilor şi al fantasmelor post-mortem. Sufletele curate ale dacoromânilor au fost murdărite cu toate poveştile israelite blasfemice analizate deja. Dacă

operaţiunea de creştinare s-ar fi desfăşurat în limba română, am fi dispărut din istorie. Norocul nostru a constat în faptul că majoritatea populaţiei nu înţelegea nimic din slujbele ţinute în limbile greacă şi slavonă. Daco-românii au preluat din judeo-creştinismul medieval aproape numai legende şi ritualuri compatibile cu ale lor: scenete privind naşterea zeilor, colindele laice abia atinse de urme de creştinism, cultul Maicii Pământului (confundat cu cultul Maicii Domnului sau al Fecioarei). *Ei n-au ajuns însă nici acum să-l invoce, în proporţie de masă, pe Jeshua Christos în locul lui Dumnezeu, cum s-a întâmplat cu naţiunile britanică, americană şi sud-americane.*

Parazitismul propagandiştilor judeo-creştini (preoţi, călugări etc.) vă este cunoscut. Ei nu muncesc la fel ca noi, pe motiv că se roagă zeilor judeo-creştini pentru iertarea păcatelor noastre, pentru sporul nostru în muncă şi familie etc… Aceasta este magie sălbatică, descinsă direct din comuna primitivă. *Adevăratul Dumnezeu ştie exact ce meritǎm fiecare, fără niciun fel de rugă proprie ori făcută prin preoţi. De ce desconsideraţi atotcunoaşterea şi atotputernicia divină, mergând la paraziţii religioşi să vă rezolve probleme intime, dintre dumneavoastră şi Divinitate?*

Odată înfipţi în carnea naţiunii daco-române, paraziţii judeo-creştini au început să-i sugă fără milă sângele şi vlaga. Timp de secole, am plătit tribut religios „muntelui sfânt Athos”, o şmecherie impusă de liderii judeo-creştini bizantini. Cu ce e mai sfânt Athos decât munţii noştri? Cu nimic! Primea

muntele tributul? Nu! Tributul religios, format din produse (vin, miere, brânză, blănuri, odoare etc.) şi bani era însuşit de paraziţii religioşi greci, care făceau adevărate orgii pe „muntele sfânt”. Naivii dacoromâni au fost păcăliţi să cumpere pe bani grei nişte oase ale unei pretinse sfinte Paraschiva. Grecii le-au vândut, au încasat banii şi au confecţionat o nouă serie de moaşte ale aceleaşi sfinte. Cu ce ne-au ajutat ciolanele „sfintei” Paraschiva în zbuciumata noastră istorie? *De la creştinare şi până în prezent, neamul daco-român a fost ori în luptă disperată pentru supravieţuire (aşa cum este şi acum), ori îngenuncheat, umilit şi jefuit de imperii mai puternice.* Noi, urmaşii celor care stăpâneau mai mult de un sfert din Europa, am ajuns obiectul negocierilor dintre venetici de tot soiul. *Cu ce ne-au ajutat sfinţii judeo-creştini să rămânem oameni demni, sănătoşi şi prosperi? Cu nimic. Ei sunt simple plăsmuiri ale unor minţi sălbatice.*

Maria Sa Alexandru Cuza, cel mai luminat domn modern al daco-românilor, a încetat plata tributului către muntele Athos şi a secularizat averile mănăstireşti, averi în totală contradicţie cu dogma judeo-creştină. Paraziţii judeo-creştini, în frunte cu mitropolitul, şi-au dat mâna cu judeo-masonii şi „monstruoasa coaliţie”, silindu-l pe luminosul nostru Domn să abdice. În locul lui, a fost adusă dinastia străină Hohenzollern, promotoarea celei mai murdare şi mai corupte activităţi politice posibile, de care n-am scăpat nici acum. Biserica judeo-creştină jubila însă, deoarece Hohenzollernii şi-au aliat-o la exploatare, după modelul feudal vestic. A urmat proclamarea autocefaliei BOR şi traducerea tuturor textelor

judeo-creştine în limba română. Era prea târziu, însă. Era în urmă cu ceva mai mult de un secol, adică, în momentul *când Europa se trezea din magia neagră a judeo-crestinismului.*

Preoţii judeo-creştini de toate rangurile nu s-au simţit niciodată „slujitorii lui Dumnezeu”, cum pretindeau, ci membrii unei elite parazite, cu drept de spoliere nemiloasă a daco-românilor. E suficient să citim mărturii directe ale unor foşti preoţi (Ion Creangă, Damian Stănoiu, Tudor Arghezi etc.) pentru a înţelege că *BOR a funcţionat şi încă funcţionează ca o organizaţie mafiotă, în care contează numai fidelitatea faţă de gaşcă şi de „marele naş” – patriarhul.* Ce ne spun faptele din trecut?

A. Preoţii judeo-creştini au practicat dijmuiala, înşelătoriile, încălcarea propriilor dogme, lupta pentru parohii bogate etc., ca nişte tâlhari.

B. Mănăstirile judeo-creştine au fost şi au rămas cuiburi de chefuri, lenevie, perversiuni sexuale şi păcălire a „oiţelor” proaste, care vedeau har, acolo unde era numai tehnică de manipulare.

C. BOR a fost una dintre cele mai bogate instituţii încă de la formare şi continuă să se îmbogăţească, pe spinarea noastră. BOR construieşte tot soiul de şandramale kitschoase, pentru devotaţii lor adunători de arginţi.

D. Traficul de influentă, luarea şi darea de mită,

compromisuri morale, jecmănirea bieţilor săteni de alimente „sfinţite”, cu care popii îşi hrănesc porcii etc. Sunt obiceiuri ale paraziţilor judeo-creştini.

E. *Promovarea în ierarhia BOR se face pe mită (mai nou, numai în valută), nu pe nişte criterii cât de cât oneste.*

F. *Paraziţii BOR au pactizat întotdeauna cu puterea politică, fie ea cât de odioasă, de la legionari sau comunişti şi până la actuala mizerabilă clasă politică, cu scopul de a-şi asigura privilegii.* Fostul patriarh Teoctist l-a sprijinit pe fostul preşedinte Nicolae Ceauşescu cu o declaraţie de înfierare a „huliganilor din Timişoara”, pentru ca, numai după o zi, să se prezinte la TVR, să-şi dea adeziunea faţă de „revoluţie”. *N-am avut puterea de a deveni martiri,* se scuza Arăpaşu-Teoctist. Zece ani mai târziu, acelaşi patriarh a înclinat balanţa alegerilor prezidenţiale în favoarea criminalului ateu Ion Iliescu şi în defavoarea fanaticului religios Corneliu Tudor, probând că judeo-creştinismul este una dintre cele mai cinice religii.

G. *Spovedaniile făcute de naivi în faţa preoţilor judeo-creştini sunt mai publice decât ştirile mass media.* Ele sunt folosite ulterior la şantaj, viol, denunţare etc. Dacă până şi mitropolitul Pimen Suceveanul s-a dovedit informatorul Securităţii (cu două dosare!), în cine să mai ai încredere? *Majoritatea clericilor judeo-creştini au fost, sunt şi vor fi informatori ai serviciilor secrete statale sau transnaţionale*

(ale Ocultei regresive).

H. Primul punct din planul Ocultei regresive de a distruge naţiunea română precizează cinic şi clar: *Populaţia va fi imbecilizată prin religii şi alte forme de manipulare mistico-superstiţioasă, încât să nu observe măsurile economice întreprinse de noi.* Cine au sărit primii să execute indicaţia Ocultei regresive? Paraziţii judeo-creştini, în frunte cu patriarhul. Ziceţi că Oculta regresivă e o invenţie a manipulatorului Pavel Coruţ, pentru că aşa v-au spus agenţii ei? *Citiţi lucrările colonelului John Coleman, adjunct al şefului CIA şi rezident al acestui serviciu de spionaj pentru zona afro-asiatică!* Veţi rămâne stupefiaţi în faţa dezvăluirilor făcute de acest curajos ofiţer american, care a plătit cu viaţa deconspirarea celor trei sute de lideri mondiali ai Ocultei regresive (regina Marii Britanii, clanul Bush etc.). Ce interes avea un ofiţer american cu un rang atât de înalt şi creştin pe deasupra să ne manipuleze? Omul a spus adevărul şi a fost lichidat, căci crima face parte din arsenalul religios.

I. Traficul cu voturi şi prezenţa preoţilor judeo-creştini în organele de conducere statală centrală şi locală fac parte din obiceiurile negative ale BOR. Dacă aceasta nu este infracţiune, atunci ce este?

J. Cu ce obraz privesc preoţii judeo-creştini în ochii amărâţilor naţiunii, când cer cu neruşinare taxe pentru orice serviciu (desigur, inutil), deşi sunt plătiţi de stat, cu bani

smulşi din buget? Niciun lider politic n-a propus anularea acestui parazitism religios, deşi BOR este independent de stat. Cine nu contestă paraziţii judeo-creştini? Amărâţii care se tem de ei, deoarece îi confundă pe aceşti diavoli în sutană cu slujitorii Domnului. Ce fel de slujitor al Domnului este preotul reformat Laszlo Tökes, un terorist psihic căruia nu i-a scăpat o singură insultă, calomnie şi instigare la dezbinare etnică? La fel ca el, sunt majoritatea covârşitoare a colegilor săi, din orice ramură judeo-creştină.

K. Paraziţii judeo-creştini adună aur şi-l pun pe ei ca nişte cocote de lux. De la cine smulg acest aur infractorii religioşi?

Avocaţii judeo-creştini încearcă să ne păcălească cu o afirmaţie falsă: Cică, majoritatea preoţilor judeo-creştini ar fi morali şi cinstiţi, iar cei care fac abateri ar reprezenta mici excepţii. Situaţia stă tocmai invers: preoţii şi monahii judeo-creştini care cred că slujesc pe Domnul cu umilinţă, sărăcie şi fără niciun compromis reprezintă o minoritate neglijabilă, în timp ce infractorii şi imoralii reprezintă masa BOR. Mulţi dintre ei sunt specialişti în manipularea naivilor, fapt pentru care par oameni cu har, de bună credinţă etc. Ca să folosesc o comparaţie cu iz local, afirm răspicat că mai mulţi ticăloşi pot fi găsiţi în BOR, decât în fosta Securitate Naţională Română, creată după 1964 şi desfiinţată de infractorul Ion Iliescu, la ordinul primit de la stăpânii săi oculţi, de la Moscova şi din Oculta regresivă.

Să prezentăm câteva fapte care-mi probează afirmaţia!

A. Cel mai mare hoţ de cai din satul copilăriei mele era preotul contemporan cu tatăl meu. El, împreună cu sluga sa, Ion, furau cai din toate satele vecine şi-i vindeau în Basarabia. În momentul în care a constatat că sluga se înfrupta din preoteasă, popa n-a stat pe gânduri: l-a omorât pe bietul Ion cu lovituri de bardă. Jandarmii l-au descoperit însă după sumanul plin de sânge al slugii.

B. Tot în satul meu natal, popa a produs un copil din flori unei vădane mai tinere.

C. În anul 1930, biserica de lemn din Costeşti – Argeş a luat foc şi 116 copii au pierit în flăcări, într-o noapte de denii. Unde era zeul Jeshua-Christos în acel moment? Propagandiştii judeo-creştini au încercat să dreagă busuiocul, prezentând ca pe o minune faptul că un exemplar din evanghelie nu a ars, deoarece preotul căzuse peste ea. Halal probă! Evanghelia se poate retipări în câte exemplare vrei, dar copiii aceia adunaţi de popă la un ritual judeo-creştin au murit nevinovaţi.

D. Un popă poreclit Ţeavă a participat la cele mai mari acte de vandalism, în timpul evenimentelor din Bucureşti, din perioada 1989 – 1990.

E. În anul 2007, preotul Daniel Corogeanu, din comuna

Tanacu, jud. Vaslui, a ucis, prin crucificare, pe tânăra Irina Comici, sub pretextul alungării diavolilor din ea. Fata lucrase în Germania, strânsese o sumă bună de bani şi fusese atrasă la activitate mistică de către patru călugăriţe, ajutoarele preotului. Anterior hirotonisirii, Corogeanu fusese fotbalist şi-şi făcea meseria de preot ca o vedetă. *Foarte mulţi preoţi sunt recrutaţi din pleava societăţii sau din rataţi care au eşuat în alte domenii de activitate: funcţionari, muncitori, ofiţeri etc.* Zilele trecute, m-am întâlnit cu unul dintre cei mai neserioşi securişti din perioada socialistă, Rusu Paul-Mircea. Aţi ghicit că se preoţise, să smulgă şi el un pitac din traista săracului, să-şi completeze pensia militară? Mare hahaleră!

F. În anul 2009, Teodosie Snagoveanu, zis şi Şpagoveanu, episcop de Tomis, a fost documentat cu pretindere de mită, trafic de influenţă şi fals în actele instituţiei sale, cu scopul de a ipoteca „Casa Domnului”. Acelaşi individ a fost semnalat că şi-a însuşit din banii daţi de naivi pentru atingerea „brâului Maicii Domnului”.

G. După anul 2000 e.n., timp de aproape 4 ani, preotul din comuna Letca, jud. Teleorman, a estorcat zeci de mii de naivi din toată ţara cu o icoană a „maicii domnului” care, chipurile, plângea.

H. În luna iunie 2009, preoţii Laurenţiu Andreescu şi Petroniu, de la mănăstirea Căldăruşani, jud. Ilfov, au fost probaţi ca pederaşti de către un tânăr sărac, supus de ei la

perversiuni sexuale, chiar în clădirea „sfântă”. În loc să-şi cureţe şandramaua mistică, patriarhul Daniel Ciubotea l-a mutat pe Andreescu la altă mănăstire, să i se piardă urma iar în cazul Petroniu a „pus batista pe ţambal”. Halal model de moralitate şi legalitate!

I. Toată primăvara şi vara anului 2009, protosinghelul Teoctist Nichitean, pederast pasiv, a întreţinut relaţii homosexuale filmate, în apartamentul său din clădirea Patriarhiei BOR, la câţiva paşi de „păstorul judeo-creştin” Daniel Ciubotea. „Oiţele” pioase îl plăteau regeşte pe Nichitean, pe motiv că avea har iar acesta folosea banii pentru a-şi plăti „bărbatul”. Patriarhul a preferat să păstreze tăcere asupra acestei fapte murdare, lăsând pe popa „Limbă” (Stoica) să bâiguie o explicaţie în faţa jurnaliştilor. *A ascuns gunoiul sub covor, pentru a ne da impresia că BOR este o instituţie serioasă, demnă de respect. Nu este! Dacă clădirea Patriarhiei este sacră, cum a fost posibilă mizeria pederastă?*

J. În ziua de 22 octombrie 2009, preotul Ioan Schiau, din satul sibian Haşag, a înecat un prunc în cristelniţa de botez.

K. În anul 2009, biserica judeo-creştină ortodoxă din Castellon – Spania a fost jefuită de 133.000 euro, de preoţii Adrian Arsenie (paroh) şi Lucian Niculeţ, un individ care şi-a falsificat actele pentru a ocupa postul din Spania.

L. În campania electorală a anului 2000 e.n., Simona

Marinescu a virat către episcopia Buzău circa patru miliarde de lei vechi, din fondul de asigurări sociale al Ministerului Muncii (pensii), pentru a fi ajutată în campanie (a ajuns senatoare).

M. Din anul 1990 şi până în prezent, guvernanţii români de diferite coloraturi au virat către diverse lăcaşuri judeo-creştine mai mult de 10 miliarde de euro, cu titlul de donaţii, ajutoare etc. *În multe cazuri, sumele au fost smulse din sectoare bugetare delicate, cum ar fi Ministerul Muncii, Ministerul Agriculturii etc.* Principalul motiv pentru care mi-am retras sprijinul acordat PUNR a fost faptul că Valeriu Tabără, ministru al agriculturii pentru câteva luni, a sponsorizat ridicarea unui schit de călugări, din banii ministerului său. Am vizitat împreună acel schit din Munţii Apuseni şi acolo am constatat că patru golani zdraveni şi buni de muncă, sub 40 de ani, trândăveau pe banii naivilor religioşi.

N. În acest an de plină criză financiară (2009), guvernanţii au alocat de la buget bani pentru construirea a 900 de biserici noi, deşi ţara geme de şandramale religioase.

O. În anul 2008, guvernul Tăriceanu a lăsat vistieria statului goală, dar a raportat cu mândrie că a virat sumele cuvenite ridicării „catedralei mântuirii neamului”. Pentru aceeaşi şandrama religioasă faraonică, mai scumpă de jumătate de miliard de euro, au virat bani şi diverse ministere, din fondurile de salarii. Armata noastră a ajuns de plâns, dar

Ministerul Apărării virează bani pentru catedrala păcălirii neamului şi pentru tot soiul de biserici de garnizoană. V-am spus eu că religia judeo-creştină e războinică şi nemiloasă.

P. În anul 2009, sătenii din satul Slobozia – Bacău l-au reclamat pe preotul Neculai Barcan că refuză să oficieze până şi slujbe de înmormântare pentru oamenii săraci, care nu-i pot plăti dările. Popa a ajuns până acolo că dojeneşte mortul că nu şi-a plătit taxele la biserică. *Aceasta este credinţa, mila şi compasiunea judeo-creştină.*

R. Duminică, 06.12.2009, în timpul slujbei religioase, mai mulţi preoţi judeo-creştini au sfătuit enoriaşii să meargă la vot şi să voteze un anumit candidat la funcţia de Preşedinte al României. „Berbecii şi oiţele” religioase au executat ordinul „divin”.

S. Preotul din satul meu de reşedinţă şi-a ridicat două vile în valoare de circa un milion de euro (au fost apreciate de jurnalişti), pe un teren dăruit de o bătrână religioasă. De unde a avut un preot un milion de euro, când eu, care câştig în mod oficial de circa patru ori mai mult decât el, n-am nici măcar 100.000 de euro puşi „la salte”, pentru o acţiune în favoarea naţiunii noastre? Din şpăgi, taxe neimpozabile şi alte infracţiuni, desigur.

Ş. Majoritatea românilor nici nu ştiu că slujitorii cultelor de orice orientare sunt plătiţi de la buget, sub formă de

„ajutoare lunare”. Dacă intraţi pe situl nostru şi citiţi ce sume imense ridică aceşti paraziţi, vă vine a striga *Hoţii!*

T. În acest an, 2009, mass media a documentat şi prezentat mai multe chiolhanuri bestiale organizate de preoţi în diverse mitocuri şi case de odihnă.

Ţ. Majoritatea liderilor judeo-creştini din BOR şi-au aranjat ori îşi aranjează moşioare şi case de odihnă din banii jumuliţi de la săraci.

U. În acest an, 2009, zeci de mii de români, inclusiv atei, au primit somaţii scrise să-şi plătească dările către biserici.

Cunoaşteţi şi dumneavoastră destule infracţiuni săvârşite de mafioţii „marelui naş” Daniel Ciubotea. Cei care doriţi le puteţi posta pe situl nostru, forumul *Frăţia Creatorilor,* secţiunea *Acţiuni economice,* subsecţiunea Abolirea privilegiilor religioase. *Nu există zi lăsată de la* bunul Dumnezeu în care paraziţii judeo-creştini (şi alţii) să nu săvârşească grave infracţiuni împotriva vieţii şi sănătăţii mintale a neamului românesc. *Mulţimea se teme de ei, deoarece a fost înşelată că ar fi slujitorii Domnului.* Patriarhul Daniel Ciubotea îşi cocoloşeşte infractorii cu grijă iar pseudo-intelectualii le iau apărarea. Zadarnic! *Infracţiunile şi imoralităţile ies zilnic la iveală, probând că majoritatea covârşitoare a paraziţilor din BOR sunt simpli infractori, imorali, blasfemici, trântori, beţivi etc. Această organizaţie mafiotă, la fel cu celelalte 18 care ne sug sângele şi ne*

îmbolnăvesc cu aberaţiile lor, trebuie să dispară din viaţa naţiunii noastre. Trebuie şi cât mai curând!

Adevăratul Dumnezeu nu are nevoie de paraziţi religioşi de niciun fel. Divinitatea ne vrea sănătoşi, culţi, creatori şi morali. Să devenim aşa cum ne vrea Dumnezeu!

Capitolul 7. Religia judeo-creştină, evreii şi masoneria

Dragi cititori, vă propun un exerciţiu de imaginaţie. Un cunoscut de-al dumneavoastră posedă un elixir cu care îşi menţine vitalitatea. Dumneavoatră i-l şterpeliţi, fără a vă păsa de părerea lui şi-l folosiţi într-un alt mod şi la alt tip de organism decât cel pentru care a fost prescris. Elixirul vă provoacă boli şi suferinţe. În loc să vă faceţi autocritica pentru prostie şi hoţie, săriţi asupra proprietarului elixirului, cu cele mai cumplite acuzaţii şi lovituri vicioase. Aţi reacţionat cinstit şi raţional? Nu! Singurul vinovat de suferinţe sunteţi dumneavoastră, hoţul elixirului.

Cam aceasta este relaţia dintre judeo-creştinism şi judaism: judeo-creştinii şi-au însuşit din doctrina israelită „elixirul” (Vechiul şi Noul Testament), apoi au pornit o cumplită prigoană împotriva adevăratului proprietar. Dacă evreii ne-ar fi băgat pe gât religia judeo-creştină cu forţa sau prin înşelăciune, reacţia violentă ar fi fost firească. Unii străbuni de-ai arienilor au furat însă miturile fundamentale ale poporului israelit înfrânt de romani, le-au transformat în religie, iar ulterior le-au reproşat şi le reproşează evreilor otrăvirea lor.

Vi se pare că exagerez? Nu exagerez deloc şi nu ţin partea evreilor. Pur şi simplu, sunt un om drept, care încearcă să facă lumină într-o mare de întuneric religios. În urmă cu 33 de secole, când triburile israelite au invadat Palestina, legile crude, xenofobe, segregaţioniste etc., date de Moise ori de

preoţi, au constituit „elixirul” salvator pentru o mică populaţie de păstori nomazi, în pericol de a fi asimilaţi de popoare mult mai mari şi mai avansate în plan cultural. *Sugestia puternică şi insistentă că Iahve e singurul zeu stăpân al cerurilor şi al Pământului, care a ales şi a sfinţit un singur popor, israeliţii, a funcţionat ca un elixir vital şi coeziv pentru această populaţie sălbatică.* Ea i-a ajutat pe israeliţi să supravieţuiască unor grave înfrângeri, unor mari prigoniri şi tentaţiilor naturale de metisare cu alte popoare. *Acest elixir a făcut din nişte sălbatici un popor de supravieţuitori care dăinuie şi astăzi.*

Aşa cum aţi văzut din cele citite până acum, nu sunt de acord cu doctrina judaică, în general şi cu cea judeo-creştină, în special, deoarece ne afectează spiritual rasa ariană şi întreaga Umanitate. Singura cale raţională de ieşire din marea rătăcire produsă de aceste doctrine constă în renunţarea totală şi necondiţionată la ele, oricât de dureroasă ar fi această operaţie.

1. Cine au fost şi sunt adevăraţii vinovaţi de otrăvirea populaţiei pământene cu religia judeo-creştină?

A. Primii vinovaţi de abominabila crimă ale cărei victime suntem noi, aproape trei miliarde de pământeni, au fost sălbaticii necunoscuţi, din urmă cu circa 1900 de ani, care au transformat un banal şef de sectă religioasă israelită, Jeshua, într-un soi de profet al unei lumi noi, bazate pe coborârea zeilor tribali pe pământul Judeii şi instaurarea unei justiţii

divine, sălbatice, căci aşa vedeau ei Divinitatea. Jeshua Christos, orgolios şi contradictoriu cum ni-l prezintă evangheliile, n-a bănuit măcar o clipă ce efecte dezastruoase va produce secta sa noţri în Omenirea terrană. Vina lui este limitată şi scuzabilă prin ignoranţa crasă care îl caracteriza.

B. *Episcopii sectei noţri,* care au cules şi au redactat zecile de variante ale evangheliei, falsificându-le cu scopul de a le pune de acord cu profeţiile din Vechiul Testament şi a-i da lui Jeshua aura de mare învăţător sau chiar de fiu al zeului Eli, au fost următorii vinovaţi.

C. Saul din Tarsos, un evreu bogat, convertit printr-un miracol pe care el însuşi îl va denunţa ulterior, are vina de a fi combinat o poveste gogonată despre un sălbatic şef de sectă mistică, Jeshua, cu elemente din filosofia greacă şi din religiile de mistere. El l-a împodobit pe Jeshua cu aura de misterios sol divin, ba chiar de fiu al Divinităţii, trecându-l din legenda obişnuită în religie. În Orientul Apropiat, au circulat sute de legende despre mântuitori divini de tipul lui Jeshua, dar numai el a avut şansa zeificării prin mâna lui Saul din Tarsos (rebotezat cu numele arian Paul sau Pavel). *Saul din Tarsos a introdus însă în epistolele sale şi două elemente care dărâmă întreaga construcţie judeo-creştină, astfel:*

Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi numai ce este adevărat! Această recomandare, aplicată de orice om de bună credinţă şi cu o cultură medie, poate demonta întreaga înjghebare de mituri şi ritualuri sălbatice pe care se bazează

religia judeo-creştină.

Dacă Hristosul n-a înviat, zadarnică e truda noastră. Această afirmaţie a lui Saul din Tarsos infirmă legenda că ar fi fost convertit pe drumul Damascului, de însuşi spiritul lui Jeshua-Christos, după moartea acestuia, cu simpla întrebare *Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?* Saul din Tarsos nu era convins că Jeshua înviase ca în legendă, fapt pentru care s-a străduit să-i dea aură de zeu după modelele religiilor ariene de mistere.

Faptul că Saul din Tarsos a fost judeu nu încriminează întregul popor israelit de faptele sale vinovate. *El are totuşi meritul de a fi lăsat deschise porţile cunoaşterii adevărului despre Jeshua şi credinţele acestuia,* credinţe nu tocmai conforme cu judeo-creştinismul practicat în prezent, după succesive măsluiri ale textelor evanghelice.

D. *Episcopii de la primul conciliu ecumenic de la Nikeia* (325 e.n.), în mare majoritate proveniţi din sclavi, liberţi şi indivizi dornici de privilegii, sunt vinovaţi de ridicarea unui obscur reformator religios judeu, Jeshua, la rangul de fiinţă divină, ba chiar şi la suprema poziţie de fiu al dumnezeului judeo-creştin şi parte a „sfintei treimi”. Împăratul Constantin, un barbar ignorant şi violent, care a impus blasfemia de mai sus, prin ameninţarea episcopilor, este şi mai vinovat decât ei.

E. *Episcopii de la al treilea conciliu ecumenic de la Efes* (431 e.n.), care au produs şi au introdus în circulaţie publică cea mai mare absurditate întâlnită de mine, Fecioara sau

Maica Domnului cu şapte copii, poartă o cumplită vină mai ales faţă de populaţia care a îmbrăţişat cu frenezie cultul acestei zeiţe-mamă (arienii şi subrasa roşie). Confuzia lor funcţionează şi în prezent, chiar şi la persoane cu oarecare cultură, care însă n-au aprofundat textele de bază ale religiei judaice. O tânără funcţionară căreia i-am arătat, negru pe alb, că Maria a avut şapte copii dintre care Jeshua, conceput cu soldatul roman Pandera, înainte de căsătoria ei cu tâmplarul Iosif din Nazaret, a făcut o criză de isterie, urlând *Nu vreau să ştiu!* Reacţia ei este tipică pentru multe persoane care şi-au clădit credinţe şi speranţe pe falsul făptuit la Efes ori pe alte falsuri judeo-creştine.

F. *Papii şi patriarhii au fost şi sunt cumplit de vinovaţi de transformarea sectei noţri într-o religie mondială, cu tentacule în toate straturile societăţii.* Dacă cei din primele secole ale creştinării pot fi categorisiţi drept naivi înşelaţi de noua religie, *cei ulteriori, până în zilele noastre, au fost şi sunt atei orgolioşi, convinşi că ei administrează dumnezeirea de pe această planetă.* Subordonaţii lor, din marile organizaţii mafiote judeo-creştine, se comportă după modelul „naşilor", cu mici excepţii şi mai grave (fanaticii şi deliranţii mistici care chiar cred aberaţiile religioase). *Marea schismă din religia judeo-creştină (catolici-ortodocşi) şi luptele sângeroase dintre cele două ramuri dovedesc faptul că la baza acestei religii n-a existat nici măcar sămânţă de voinţă divină, ci numai interesele unor lacomi exploatatori de credinţe populare.* Nimic din ce creează Adevăratul Dumnezeu nu este fals, nu

poate fi distrus, nu este contrazis de descoperiri ulterioare etc.

G. *Oculta regresivă, care foloseşte agresiunea politico-religioasă pentru imbecilizarea populaţiei pământene şi determinarea regresului acesteia, este profund vinovată faţă de Omenire.* Suferinţele produse de agresiunea religioasă judeo-creştină, în aproape 20 de secole, nu pot fi cuantificate. Ele sunt atât de multe, de groaznice şi de diversificate încât descrierea lor ar umple biblioteci întregi. Casa de filme care va îndrăzni să pornească un serial despre această agresiune, începând de la falsificarea evangheliilor şi până în prezent, va înregistra un succes uriaş şi va rămâne în istoria Umanităţii. Eu prezint uneltirile Ocultei retrograde în cărţile din seria *Octogonul în acţiune.*

2. Reprimarea proprietarilor

Poporul israelit este proprietarul de drept al miturilor esenţiale pe care s-a fondat religia judeo-creştină. Falsificarea ulterioară a acestor mituri, de către măsluitori din rândul arienilor, în special al grecilor şi al romanilor, nu schimbă proprietarul primar. *Cea mai mare neruşinare a judeo-creştinilor constă în transformarea proprietarului miturilor fundamentale în ţap ispăşitor pentru efectele negative produse de aplicarea acestora în lumea ariană.* Evreii n-au acuzat niciodată arienii pentru textele vedice, legendele Olimpului, legendele Nordului etc., deoarece au avut înţelepciunea de a nu le prelua cu titlul de adevăr şi a nu le transforma în religii. Ei s-au cramponat şi încă se mai

cramponează de miturile lor tribale, oricât de desuete sunt acestea în lumea modernă. Esenţa religiei judaice a rămas iahvistă, adică intolerantă, xenofobă, segregaţionistă, crudă, nemiloasă, rasistă etc.

Anterior, v-am citat numai câteva precepte talmudice xenofobe şi rasiste, de profundă desconsiderare a oricărei persoane străine de rasa israelită. Până şi faimosul Moshe ben Maimun (Maimonides), considerat cel mai înţelept rabin al Evului Mediu, afirma răspicat: *Dacă cineva ucide un singur israelit, acela încalcă o poruncă negativă, deoarece Scriptura spune Să nu omori! Nu este nevoie să spun că, dacă cineva omoară un necredincios (neevreu n.n.), acela nu va fi condamnat.* Am văzut deja că psihologul George Tamerin a descoperit că instigarea la uciderea „necredincioşilor" funcţionează şi în prezent, în creierele copiilor evrei.

Judaismul este o doctrină anti-umană şi rasistă, care a strâns uniţi israeliţii de pretutindeni, chiar şi în cele mai grele situaţii. Ea a produs evreul de ghetou (izolaţionist) şi ar fi determinat stingerea completă a israeliţilor, dacă femeile lor n-ar fi fost mai liberale în păreri şi comportări. Da, evreicile care au conceput copii cu bărbaţi din alte rase au salvat poporul evreu de la dispariţie. Faptele lor sunt lesne observabile în evrei cu fizionomii ariene sau negroide.

Credinţele rasiste, xenofobe şi izolaţioniste ale israeliţilor nu justifică represiunea judeo-creştină declanşată împotriva lor, atâta timp cât acele credinţe n-au fost transformate în fapte agresive îndreptate împotriva altor popoare. E treaba lor să se considere singurul popor ales de Iahve, singurul popor

sfinţit, singurul popor de oameni etc. Pentru aceasta, îi putem considera sălbatici sau nebuni, dar nu duşmani ai Umanităţii. Dacă o grupare de fanatici din timpul nostru se declară aleasă de extratereştri, pe motiv că este superioară oricăror altor pământeni şi aptă de a crea o nouă rasă, aproape toţi oamenii îi vor privi pe indivizii respectivi ca pe nişte ţicniţi, iar autorităţile i-ar lăsa să delireze în voie, deoarece libertatea de expresie le permite. Cam aceasta este situaţia şi cu evreii: se pot considera buricul Pământului, aleşii zeilor, supraoameni etc., căci tot un popor metisat, supus extincţiei rămân.

Religia judeo-creştină a reprimat cu cruzime israeliţii, din cele mai aberante motive, ca de pildă:

A. *Evreii au fost acuzaţi că l-ar fi ucis pe „fiul Domnului”, Iisus Christos.* Aceasta e o aberaţie, deoarece Jeshua-Christos n-a fost fiul Divinităţii, ci al unei evreice, Maria şi al unui soldat roman, Pandera. Am discutat deja despre ignoranţa sa în materie de cunoaştere a Lumii şi despre comportamentul lui dubios, în multe circumstanţe (beţii cu pleava societăţii, blestemul smochinului fără rod, nu-şi spăla mâinile înainte de a mânca etc.). *Conflictul dintre religia judaică dominantă şi secta noţri, creată şi condusă de Jeshua, a fost şi rămâne o problemă strict internă a evreilor (aşa cum constatase şi Pilat din Pont).* Judeii aveau dreptul de a recunoaşte sau nu în Jeshua vreun zeu sau un derbedeu. *Noi, arienii, n-am avut şi nu avem dreptul de a le judeca faptele faţă de Jeshua şi secta sa.* De exemplu, în ultimele decenii ale secolului trecut,

elveţienii au interzis şi au alungat de pe teritoriul lor două secte religioase cu pretenţii mondialiste – Meditaţia Transcendentală şi Templul Soarelui. Nimeni din lumea civilizată nu i-a criticat. Ca atare, represiunea de mai mult de zece secole la care au fost supuşi toţi evreii, pentru această acuzaţie, a fost nedreaptă. Cei care aţi citit volumul *Crimele Inchiziţiei,* apărut şi în România, în perioada interbelică, v-aţi îngrozit de ce torturi au putut imagina judeo-creştinii arieni împotriva evreilor ajunşi în diaspora, ca urmare a distrugerii statului lor de către romani.

B. *Judeo-creştinii se află într-o contradicţie cumplită, fără ieşire.* Pe de o parte, susţin în biserici că israeliţii sunt singurul popor ales de Dumnezeu (teză rasistă şi jignitoare pentru Umanitate), iar pe de altă parte, îi acuză pe israeliţi că l-au ucis pe „fiul Domnului". Ei merg cu contradicţia mai departe, susţinând că Jeshua-Christos era menit sacrificării, pentru răscumpărarea păcatelor Omenirii terrane de la Adam şi Eva. Atunci, cu ce au fost vinovaţi judeii că au efectuat un sacrificiu deja planificat de zeii judeo-creştini? Ei au acţionat conform planificării divine, nu? În acest caz, cu ce a păcătuit Iuda, dacă a îndeplinit cele deja menite, cunoscute şi acceptate de Jeshua? *Aţi întâlnit o aiureală mai mare decât aceea din minţile rătăcite ale judeo-creştinilor?* Esenţa pur umană a lui Jeshua e demonstrată, fără putinţă de replică, în ţipătul său disperat – *Eli, Eli, lama sabactani?! Eli, Eli, de ce m-ai părăsit?!* Dacă Jeshua ar fi fost un sol divin trimis să spele cu sângele său păcatele Omenirii terrane (o aberaţie), atunci

s-ar fi purtat ca un sol divin, primind supliciul şi moartea cu seninătate. Aceasta, în cazul că relatarea privind plecarea sa în Shrinagar, după ciomăgeala administrată de farisei, nu este reală.

C. *Represiunea antievreiască aplicată de judeo-creştinii arieni a determinat judeii din diaspora să se adune în nuclee religioase puternice, cuprinse de credinţă în zeii lor, dar şi de o cumplită ură la adresa opresorilor.* Dacă nu s-au putut răzbuna în fapt, s-au răzbunat simbolic, prin scrieri de tipul Talmudului, scriere din care am citat câte ceva. *Reacţia evreilor mi se pare firească şi îndreptăţită. Niciun om normal de pe această planetă nu suportă represiunea, fără a se gândi măcar la o ripostă.* V-o spun din proprie experienţă. Eu am ajuns scriitor, nu un prosper om de afaceri, din cauza represiunii exercitate de gruparea infractorului Ion Iliescu asupra mea şi a familiei mele. În perioada 1989 – 1990, am răbdat câteva luni efectele diversiunii anti-Securitate declanşate de gruparea infractorului Iliescu, sperând că făcuse o greşeală, pe fondul dezinformării generale din ţară. Fetiţa mea a fost bătută şi alungată din şcoală, soţia mi-a fost judecată în colective „revoluţionare” să fie dată afară din serviciu, eu am fost aruncat în stradă, ca şomer, fără a mi se plăti măcar cele trei solde regulamentare etc. Când mi-am dat seama că diversiunea anti-Securitate viza salvarea activului PER, cu scopul de a-l transforma în „noua clasă politică” (cuprinde 300.000 de activişti, în timp ce Securitatea, numai 9.500 de ofiţeri), am devenit agresiv şi am ieşit la luptă

împotriva „emanaţilor”. Experienţa dureroasă personală m-a făcut să-i înţeleg pe evrei: ei au fost şi au rămas „securiştii” mondiali, cel mai satanizat popor chiar de către cei care îl consideră, acelaşi timp, poporul ales de Dumnezeu. *În realitate, evreii n-au fost şi nu sunt nici popor ales de Dumnezeu, nici satanii din propaganda antievreiască.* Sunt nişte amărâţi care trăiesc cu moartea în spate, pe teritoriul fostei lor patrii istorice şi ca pribegi în Lumea terrană. Sionişţii (extremişţii) şi cei câţiva bogaţi din rândul lor nu-i caracterizează, aşa cum nu ne caracterizează pe noi, românii, Corneliu Tudor sau Gigi Becali.

Reprimarea adevăraţilor creatori şi proprietari ai miturilor de bază ale religiei judeo-creştine, chiar de judeo-creştini, este cea mai aberantă acţiune posibilă. Cine se consideră creştin îşi asumă această idioţenie.

3. Judeo-creştinism, masonerie şi evrei

Manipularea majorităţii populaţiei prin clişee este o metodă veche de secole. La 20 de ani după evenimentele din decembrie 1989, în România încă mai produc efecte clişeele diversioniste *securist-terorist, securist-duşman al poporului şi al democraţiei, informator al Securităţii – turnător, duşman etc.,* de parcă informatorii altor servicii secrete ar fi îngeri. Aceste clişee au fost confecţionate de aşi ai manipulării din serviciile secrete sovietice, sub conducerea generalului GRU Piotr Liusev. În 1989 şi ulterior, au fost aplicate în România, prin agentura proprie ori a altor servicii secrete duşmane Securităţii, cu ajutorul inconştient al „idioţilor utili”, adică al

persoanelor care vehiculează clişeele fără a le verifica cât de cât. Între timp, procurorii au infirmat acuzaţiile aduse securiştilor, în bloc şi individual, dar clişeele au rămas şi funcţionează înainte.

„Securiştii istoriei", evreii, s-au bucurat de tratamente similare din partea judeo-creştinilor. Cele mai uzitate clişee antievreiesti sunt: cel al conspiraţiei anticreştine, cel al uciderii pruncilor creştini, cel al conspiraţiei pentru acapararea puterii mondiale etc. E adevărat că mulţi evrei au participat activ la tot felul de mişcări secrete, din Evul Mediu şi până în prezent, însă rolul lor în evoluţia istorică a fost periferic şi se diminuează mereu, datorită ponderii lor foarte reduse în populaţia pământeană. **Judeo-creştinii le reproşează mai ales următoarele acţiuni care, în realitate, n-au fost integral evreieşti:**

A. *Organizarea Francmasoneriei, cu scopul de a doborî judeo-creştinismul şi a acapara puterea mondială.*

Oricine studiază istoria mondială a organizaţiilor francmasonice descoperă că, la originea lor primară, n-au stat evrei, ci persoane din rasa ariană desprinse din judeo-creştinism. E greu să uneşti toate orientările masonice sub un singur semn ori să le găseşti o rădăcină comună. Ele au apărut către finele Evului Mediu, ca organizaţii secrete ale burgheziei în ascensiune şi ale intelectualităţii luminate, sub devize atractive, de tipul *Libertate, Egalitate, Fraternitate.* Multe dintre ele şi-au arogat o istorie fabuloasă, întinsă în trecut până la constructorii templului lui Solomon, dar nu pentru că

ar fi fost compuse din evrei, ci datorită faptului că Masoneria este intim legată de religii orientale: mozaismul, creştinismul, islamismul şi zoroastrismul. Din această cauză, în orice templu masonic tradiţional, se găsesc cele patru „lumini” – Thora, Biblia, Coranul şi Zend Avesta. Primele trei constituie rădăcinile doctrinare ale mozaismului, judeo-creştinismului şi islamismului, rădăcini rezultate dintr-un pivot comun – mitul israelit. A patra „lumină” este o concesie făcută mitologiei persane şi se deschide numai dacă printre membrii lojii masonice există şi vreo persoană din această credinţă.

Judeo-creştinismul şi judeo-masoneria au fost în conflict de la bun început, iar conflictul nu s-a stins încă, deşi mulţi clerici au fost atraşi în Francmasonerie. Cauzele principale ale conflictului au fost ori sunt următoarele:

Judeo-creştinismul s-a dezvoltat sub aripa ocrotitoare a monarhilor şi feudalilor, în timp ce francmasonii au acţionat pentru distrugerea imperiilor şi crearea statelor naţionale, în care să se poată manifesta progresul spiritual (Libertate, Egalitate, Fraternitate) şi ştiinţifico-material.

Francmasoneria a devenit, de la începuturi, un concurent serios al judeo-creştinismului, deoarece folosea aceleaşi mituri de bază (Biblia), dar le combina cu ritualuri de mistere, mult mai atractive pentru păturile culte şi pentru tineret.

Francmasoneria dovedea o mai mare deschidere, chemând la pace culte şi secte religioase aflate în conflicte de interese doctrinare şi materiale, începând de la ramurile

creştine şi până la islamism. Ca urmare, chemarea ei avea rezonantă în lumea celor mai culţi şi mai bogaţi oameni ai secolelor 17 – 19 e.n.

Aţi înţeles că între judeo-creştinism şi judeo-masonerie n-au existat şi nu există niciun fel de deosebiri doctrinare, ci doar diferende pentru acapararea credincioşilor? În această luptă, judeo-creştinismul a folosit tot soiul de legende satanizante, ca de pildă: masonii sunt urmaşii ucigaşului Cain, masonii se închină zeului rebel Lucifer, masonii sunt subordonaţi integral evreilor (ucigaşii „fiului Domnului”), masonii practică sacrificii umane etc. Masonii nu s-au prea obosit să răspundă acuzaţiilor, deoarece mult timp şi-au păstrat statutul de organizaţii secrete. *Evreii au participat masiv în masonerie, dar n-au fost şi nu sunt dominanţi, nici n-au deţinut (nu deţin) funcţiile cheie.* Ei se mulţumesc cu faptul că străvechile lor mituri fac carieră într-o lume modernă.

În perioada marilor revoluţii naţionale pentru destrămarea imperiilor, Francmasoneria a avut un incontestabil rol pozitiv, fapt ce a atras în rândul ei multe minţi luminate, printre care şi mari intelectuali români (Nicolae Bălcescu, Vasile Alecsandri, Mihail Sadoveanu etc.). Legenda masonică susţine că şi Horia ar fi fost mason, însă, cu certitudine, Avram Iancu şi Alexandru Cuza n-au fost. Domnitorul Cuza a închis templul masonic din Bucureşti, intrând în conflict direct cu această organizaţie. *În prezent, mişcările masonice sunt divizate şi interesate mai ales de a-şi impune interese economice, prin agenţi ridicaţi în funcţii publice.* În ochii mei, masonii se bucură de aceeaşi

„consideraţie” ca şi judeo-creştinii. Îi tratez ca pe nişte indivizi cu discernământ redus, care practică nişte ritualuri puerile şi cred în basme religioase.

B. *Judeo-creştinii mai acuză evreii de organizarea ocultei sioniste mondiale, cu ramuri în toate organele de putere ale statelor moderne.* Realitatea este ceva mai modestă. Sionismul este o mişcare rasistă ebraică incriminată prin Hotărârea Adunării Generale ONU nr. 3379/10.11.1975. El îşi are sediul central în SUA şi se manifestă prin mai multe organizaţii de acoperire, cu scopuri economic, umanitar, religios, masonic etc. Sionismul a contribuit şi contribuie la menţinerea în viaţă a statului Israel, cu mari sponsorizări băneşti şi aport de populaţie de diferite rase, însă de religie mozaică (de exemplu, felaşii etiopieni, mutaţi în Israel, în cadrul operaţiunii denumite codificat Moshe). *SUA este singurul stat penetrat puternic de lojile judeo-masonice sioniste, dar nu a ajuns integral la cheremul lor.* Căderea marilor bogătaşi evrei Rockfeller şi Rothschild, odată cu ridicarea magnaţilor anglo-americani Bill Gates, Warren Buffet etc., a diminuat şi diminuează continuu rolul lojelor sioniste. Organizaţiile lor de lobby sunt tot mai puţin influente.

Adevărata Ocultă regresivă există, dar nu are rasă, etnie sau culoare religioasă. Ofiţerul CIA John Coleman a ridicat doar un colţ din vălul sub care se ascunde şi a sfârşit într-un accident auto. Eu scriu, din 1992, romane din seria *Octogonul* împotriva sioniştilor şi a oculţilor regresivi, fapt

pentru care mai mulţi agenţi ai acestei organizaţii mondiale au încercat să mă discrediteze ori să mă aducă în sapă de lemn. Oculta regresivă nu m-a speriat, dar viteza cu care acţionează m-a uimit. De pildă, în noaptea de 23 – 24.04.1999, am deconspirat şi am criticat în termeni foarte duri acţiunile Ocultei retrograde din SUA, îndreptate împotriva Serbiei, pe postul Tele 7 abe. La mai puţin de trei ore după terminarea emisiunii, vila din Cotroceni în care locuiam a fost supusă unei radiaţii psihotronice intense, fapt ce a determinat moartea unei vecine şi îmbolnăvirea temporară a întregii mele familii. Dacă agenţii Ocultei regresive au ajuns să acţioneze la porţile palatului prezidenţial din Cotroceni, ce garanţii de securitate a înaltelor personalităţi publice mai avem? Niciuna. Unul dintre puţinii medici români care a studiat şi tratează loviturile psihotronice, amic de-al meu, este la fel de indignat ca şi mine de folosirea acestei arme mult mai inumane decât armele de foc. Armele psihotronice nu mai sunt secrete, deoarece au fost folosite cu multă propagandă în războiul din Irak şi pot fi procurate pe piaţa armamentului (furnizorii sunt americani). Cele mai sigure măsuri de apărare împotriva lor sunt un regim de viaţă sănătos, fără alcool şi droguri, o concepţie sigură de viaţă (fără misticisme, deoarece ele produc confuzii mentale) şi stăpânirea la perfecţie a artei autosugestionării, pentru a curăţa rapid organismul de radiaţiile producătoare de panică şi confuzie.

Cei mai siguri agenţi inconştienţi ai Ocultei regresive sunt misticii de toate orientările, începând cu

slujitorii religiilor oficiale şi terminând cu practicanţii diverselor superstiţii orientale. Această constatare m-a determinat să scriu această carte şi cele care îi vor urma. Noi, românii conştienţi de gravitatea pericolului ce ameninţă viitorul nostru, ne organizăm apărarea împotriva tuturor agresorilor, începând cu combaterea religiilor, mişcărilor mistice, alcoolismului, pornografiei, homosexualităţii şi terminând cu autoperfecţionarea personalităţilor noastre, pentru a deveni imuni la lovituri psihotronice din emiţător tehnic sau uman. Am suspiciuni întemeiate că agenţii Ocultei regresive au acţionat şi acţionează împotriva naţiunii noastre prin îndoctrinarea religioasă susţinută psihotronic şi prin stimularea consumului excesiv de alcool, ajutată de acelaşi mijloc. *Iată de ce noi, Frăţia Creatorilor (www. Drumulinvingătorilor. Ro), vedem în fiecare propagandist mistic un pericol pentru sănătatea mintală a naţiunii noastre şi în consumul de alcool, un mijloc de distrugere. Până în prezent, paraziţii din BOR s-au comportat ca unelte perfect obediente ale Ocultei regresive, organizaţia care-şi propune oprirea evoluţiei Omenirii şi întoarcerea oamenilor într-un nou Ev Mediu întunecat de ignoranţă, religii şi superstiţii.*

Nu putem acuza evreii în bloc de acţiunile Ocultei regresive. O mică parte din ei, cei mai aprigi sionişti, fac parte din această organizaţie retrogradă şi cinică. Ei n-ar ezita să-şi sacrifice proprii coreligionari din Israel, dacă strategia Ocultei regresive ar cere-o. Aşa cum observa marele savant evreu Isaac Asimov, e timpul ca israeliţii să se întrebe cum ar supravieţui o minoritate ariană între ei şi să mai renunţe la

văicărelile sau acuzaţiile pe tema represiunii ariene (i-a replicat aceasta cunoscutului sionist Elie Wiesel).

Capitolul 8. Câteva practici judeo-creştine blasfemice, sălbatice, nocive sau inutile

În cele 16 secole de activitate oficială, judeo-creştinismul a reuşit să otrăvească viaţa multor naţiuni, cu legende şi ritualuri blasfemice, sălbatice, nocive sau inutile. Cei care aţi studiat psihologie aţi descoperit că o minciună spusă cu insistenţă, timp îndelungat, devine „adevăr”, prin mecanismul sugestiei (prin acceptarea ei ca adevăr de creierul limbic şi subconştient). Paraziţii judeo-creştini au preluat această metodă de intoxicare şi manipulare religioasă de la hinduşi, folosind-o insistent împotriva maselor de îndoctrinat, începând cu copiii. Ei au descoperit, în mod empiric, faptul că sugestiile imprimate în creierele pruncilor produc efecte toată viaţa, indiferent de studiile şi concepţiile achiziţionate ulterior de aceştia. Excepţiile, destul de puţine la număr, sunt formate din liberi cugetători şi atei care reuşesc să-şi cureţe creierul emoţional (limbic) de sugestiile religioase imprimate în copilărie, evoluând către o maturitate sănătoasă, creatoare şi morală.

Vă propun să trecem în revistă câteva practici judeo-creştine blasfemice, sălbatice, nocive sau inutile, cu scopul de a ne debarasa de ele.

1. Jurământul pe Biblie în instituţiile de stat este cel mai blasfemic şi mai înjositor procedeu de legământ. Acest obicei a fost împrumutat din falsa democraţie

americană, „democraţie” bazată pe dominarea întregii populaţii imbecilizate prin propagandă politico-religioasă de către cei mai bogaţi cetăţeni (inclusiv de origine străină). Demosul (poporul) american votează congresmenii şi preşedintele aleşi de oculţii bogaţi, deoarece numai aceştia sunt ajutaţi cu bani şi mass media să devină cunoscuţi şi simpatizaţi. Acelaşi procedeu s-a insinuat şi la noi, începând din „democraţia originală” introdusă de infractorul Ion Iliescu şi până în prezent. *Unitatea tuturor forţelor politice din România în recenta campanie împotriva unui singur om, Traian Băsescu, a fost, de fapt, unitatea tuturor infractorilor bogaţi speriaţi de spiritul justiţiar al acestuia.* Toţi se tem că vor răspunde pentru gravele infracţiuni săvârşite împotriva economiei naţionale şi toţi speră că o marionetă de tipul lui Mircea Geoană le va servi interesele, cam în stilul în care Barak Obama serveşte interesele magnaţilor americani.

Ştim din ce cauză jurământul pe Biblie este blasfemie, din primul capitol al acestei părţi: identifică Divinitatea cu abominabilii zei tribali ai vechilorisraililţi. Demnitarii care jură pe o astfel de carte se înjosesc în ultimul hal, luând ca model de respect divin nişte zei cruzi, iraţionali, criminali, geloşi etc. *În fapt, ei nu jură în faţa lui Dumnezeu, ci în faţa unor fantasme create de minţile sălbatice ale vechilor israeliţi. Nu există un jurământ mai degradant pentru fiinţa umană modernă şi mai lipsit de efecte decât jurământul pe Biblie.* El nu obligă pe cel care îl prestează la nicio faptă cinstită, demnă şi curată. Acest lucru s-a şi văzut în activitatea politicienilor care au jurat pe Biblie, dar s-au comportat în activitatea

publică ca hoţii de drumul mare.

Frăţia Creatorilor, pe care o conduc, acţionează deocamdată pe internet pentru abolirea privilegiilor religioase şi a practicilor imorale ale judeo-creştinilor. În mai puţin de doi ani, vom înfiinţa şi o asociaţie civică, cu obiect de activitate ultra modernă, din care nu va lipsi *lupta împotriva manifestărilor mistice.* Cei care aveţi concepţii similare vă puteţi înscrie deja în forumul *Frăţia Creatorilor,* din site *www. Drumulivingatorilor. Ro,* deoarece selecţia membrilor pentru organizaţia civică se va face din rândul forumiştilor. Dacă mă consideraţi un extremist singuratic, vă rog să studiaţi lucrările marelui scriitor portughez José Saramago, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, *Evanghelia după Iisus Hristos şi Cain!* La mijlocul lunii octombrie 2009, scriitorul a afirmat răspicat, într-o mare adunare publică: *„Biblia este un manual de moravuri proaste”.*

Aţi înţeles că noi trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a scoate acest jurământ dezonorant din toate activităţile oficiale, începând din Parlament şi până în Justiţie? Dacă fanaticii judeo-creştini vor să jurepe acest text blasfemic ori pe falus (penis), cum procedau israeliţii biblici, e treaba lor. *Important este ca în relaţiile oficiale, de care depind prestigiul şi demnitatea naţională, să nu mai apară această dezgustătoare „scriptură”.*

2. Botezul este un ritual judeo-creştin importat din obiceiurile introduse la israeliţi de către pusnicul Ioan

Botezătorul şi alţi reformatori. Anterior creştinării, străbunii arieni îşi botezau pruncii în faţa comunităţii, printr-un ritual simplu şi curat. Îşi scoteau pruncii afară, în faţa întregii comunităţi, îi ridicau pe palme, cu faţa către Cer, unde ei credeau că se afla Divinitatea şi anunţau simplu numele ales de părinţi pentru copil. Femeile geto-dace lăcrimau la botez, trecând înrevistă posibilele necazuri pe care pruncul le va trăi în viaţa sa pământeană. În acest sens, concepţia zamolxiană că viaţa e o şcoală dură, în care spiritulnemuritor se căleşte şi se instruieşte pe trupul muritor, îşi spunea cuvântul. *În orice caz, pruncul era botezat în lumină şi în aer, în faţa Cerului.*

Botezul creştin se face în apă, din mai multe motive. În primul rând, vechii israeliţi preluaseră de la stăpânii lor babilonieni credinţa că fiecare constelaţie zodiacală stăpâneşte Pământul timp de 2000 de ani, cu un zeu născut dintre muritori, la începutul epocii zodiacale respective. Jeshua a fost considerat de secta noţri şi de judeo-creştinii primitivi drept zeul care a deschis epoca zodiacală a Peştilor, fapt pentru care semnul lor sacru au fost cei doi peşti contradictorii. Acest semn a intrat însă în contradicţie cu semnul crucii ariene, vechi de circa 7 – 8 milenii şi a sfârşit prin a ceda în faţa acestuia (un compromis făcut de iudeo-creştini pentru a-şi atrage arienii). *Deci, simbolurile crucii simple +, încrucişate X, gamate (zvastica) şi cu ankhă (cheia vieţii) au fost furate de judeo-creştini de la arieni şi adaptate propriilor interese.* De pildă, crucea încrucişată, X, a fost atribuită sfântului Andrei, apostol care n-a călcat niciodată pe pământurile geto-dacilor, decât în legende.

În al doilea rând, micuţii sunt scufundaţi în apă ca semn de întrupare în zeul Epocii Peştilor, Iisus Christos, indiferent de originea lor etnică sau rasială, lucru în totală contradicţie cu afirmaţiile clare ale lui Jeshua-Christos că el s-a născut pe Terra, ca fiu al zeului Eli, numai pentru mântuirea poporului israelit. În fine, concomitent cu scufundarea în apa din cristelniţă, pruncului i se porunceşte să se lepede de Satana, ca un gest de purificare spirituală. Desigur, copilaşul nu înţelege nimic din această scamatorie iar naşa procedează exact ca orice vrăjitoare ţigancă, scuipând de câteva ori, în numele lui, ca semn al lepădării de un înger neincriminat de Vechiul Testament – Satan. *Evangheliile bâjbâie printr-o mare de confuzii, când e vorba de a defini exact cine e duşmanul Divinităţii, enumerând tot soiul de personaje mitice, cum ar fi: îngerul Satan* (partenerul zeului Iahve), şarpele biblic, zeul filistin Belzebub (transformat de textieri în Belzebuth), Iuda Iscarioteanul (transformat de popi în Scaraoţchi). În oricecaz, ritualul de botez îl indică pe Satan drept zeul malefic de care pruncul trebuie să se lepede, în pofida faptului că Vechiul Testament precizează clar că acesta era un înger-jurist de la curtea zeului suprem Iahve.

Ritualul botezului în apă este şi nesănătos, şi total ineficient ca legătură dintre om şi vreo făptură divină cât de mică (deoarece Iisus Christos n-a fost făptură divină). Întâmpul botezului, apar decese, fie datorită înecării pruncilor, fie datoritășocului hipotermic. În multe cazuri, pruncii botezaţi contractează boli care îi marchează pentru

toată viaţa. *Botezul nu apără nou născutul de niciun handicap sau boală ulterioară.* Toţi handicapaţii, retardaţii mintal, alienaţii, schilozii etc. Au fost botezaţi, infirmând pretenţia de protecţie divină căpătată prin acest ritual. Cam toţi nou născuţii plâng, fapt exploatat de paraziţii mistici prin afirmaţia că aceştia cer botezul. *În realitate, botezul nu apără pe nimeni nici măcar spiritual.* Cei mai mari criminali şi cele mai mari curve au fost botezaţi (botezate). Un deţinut dintr-un penitenciar din Timiş a dat Patriarhia BOR în judecată pentru faptul că, deşi a fost botezat şi a îndeplinit toate ritualurile religiei judeo-creştine, a ajuns totuşi infractor. El reproşează Bisericii că l-a înşelat în contractul făcut cu zeitatea Iisus Christos.

Botezul judeo-creştin este în totală contradicţie cu ritualul circumciziei aplicat lui Jeshua-Christos. Dacă acesta era făptură divină, înseamnă că toţi judeo-creştinii trebuie botezaţi după acelaşi ritual, prin tăierea împrejur, operaţie prescrisă de zeul şabaot, încă din timpul lui Avraam. Cum judeo-creştinii au tradus numele acestui zeu tribal prin Dumnezeu, înseamnă că ei nu respectă indicaţia divină de a boteza prin tăierea prepuţului tuturor băieţilor. Ca o chestie umoristică, mai multe biserici şi mănăstiri din Franţa şi Italia prezintă prepuţul „original” al lui Jeshua-Christos: Charroux, Coulombs, Sf. Loan (Roma) şi Puyin Velay. Un bărbat cu patru penisuri trebuia să fi făcut mare senzaţie în vremea sa, măcar la circ, dacă nu şi în secta noţri.

Eu vă recomand să vă botezaţi pruncii în cel mai

sănătos stil cu putinţă. Înainte de toate, lepădaţi din suflete orice urmă de sentiment negativ, întăriţi-vă credinţa că Dumnezeu e pretutindeni, ridicaţi-vă pruncul cu ambele mâini şi rostiţi simplu: *Doamne al vieţii eterne, Vă încredinţăm viaţa acestui copil.* Nu cereţi nimic, deoarece Divinitatea ştie exact ce trebuie să dea fiecăruia. Ulterior, mergeţi cu pruncul în faţa unui arbore sau pom cu viaţă lungă (stejar, nuc, brad etc.), atingeţi copilul de scoarţa acestuia şi rugaţi-vă simplu: *Fratele nostru verde, acesta este fiul (fiica) nostru (noastră)... (numele). Te rugăm să-l (s-o) iei sub ocrotirea ta!* Din acel moment, între prunc şi vânjosul arbore se dezvoltă o legătură telepatică, de care copilul va beneficia întreaga viaţă. Atât este suficient. Spectacolul judeo-creştin de botez este absolut inutil.

3. Cununia judeo-creştină este un ritual porcos şi imoral, demn de nuvelele lui Giovanni Boccaccio, din volumul Decameronul. În esenţă, preotul judeo-creştin recomandă celor doi tineri decişi să-şi unească vieţile într-o deplină armonie familială să copieze modele imorale din Vechiul Testament. Mirelui i se spune să se comporte ca păstorul nomad şi sălbatic Avraam din Ur, adică să fie incestuos, proxenet al propriei neveste, lipsit de credinţă în atotputernicia divină. Miresei i se recomandă să *„se-veselească ca Sarra şi să se înmulţească ca Raşela”,* adică să fie incestuoasă, adulterină, prostituată în favoarea soţului proxenet, ca Sarra şi idolatră, închinătoare la terafimi, ca Raşela. Ritualul e completat cu un circ dezonorant, *Isaia*

dănţuieşte. Întregul ritual, de la costumaţia foarte scumpă a mirilor şi până la plata preotului, secătuieşte posibilităţile tinerilor mai modeşti şi *nu le garantează nimic pentru viitor.* Toate curvele au fost cununate în biserică, unele chiar de mai multe ori. Toţi adulterinii şi violenţii din familii au fost cununaţi. Toţi soţii care ajung la divorţ au fost cununaţi în faţa preotului cu „har divin”. Excepţiile de tipul meu sunt foarte rare (nu m-am cununat niciodată, deşi am fost căsătorit de trei ori dar m-am purtat cât am putut de corect în familie).

Eu vă recomand să renunţaţi la cheltuielile extravagante şi la ritualul dezonorant din religia judeo-creştină, atunci când vă hotărâţi să vă uniţi destinele. E mult mai simplu să vă îmbrăcaţi în haine curate, să ieşiţi afară, sub Cerul înstelat şi să rostiţi într-un singur glas: *Doamne al vieţii eterne, noi ne-am găsit şi ne-am unit pentru întreaga viaţă pământeană.* Mai apoi, puteţi merge împreună, să plantaţi un arbore sau pom cu viaţă lungă (nuc, castan comestibil, stejar, brad etc.) şi să rostiţi, pe rând, un legământ de credinţă după obiceiul arian: *Fratele nostru verde, te rugăm să fi martor al iubirii noastre, întreaga noastră viaţă pământeană. Te rugăm să ne ajuţi să rămânem uniţi mereu, ca un singur trup şi un singur suflet, în faţa celor mai mari urgii!* Cei care nu puteţi planta un arbore sau pom, puteţi merge în faţa unuia deja plantat, prestând jurământul de credinţă pentru întreaga viaţă pământeană.

Cei care credeţi că vă îndemn la vrăjitorii păgâne vă înşelaţi, semn că nu cunoaşteţi mecanismele intime ale

telepatiei şi ale sugestiei pozitive repetate. Ulterior cununiei de acest tip, tinerii soţi vor trece des pe la arborele sau pomul iubirii, îngrijindu-l sau privindu-l cu dragoste. Între ei se va dezvolta o legătură telepatică strânsă, aşa cum nu poate lega niciun fel de preot, între zidurile unei şandramale mistice din care lipseşte Dumnezeu. În anul 39 e.n., primul martir din secta noţri, antecesoarea judeo-creştinismului, Ştefan (sanctificat ulterior), a fost lapidat de farisei, deoarece le-a strigat *Cel Atotputernic nu încape în zidire făcută de mână omenească!* Dacă până şi un semisălbatic a înţeles aceasta, dumneavoastră, oameni moderni, ce căutaţi în şandramalele mistice, boite cu „sfinţi" din import, în care vi se dau sfaturi imorale?

Cu fiecare vizită la arborele (pomul) jurământului, iubirea şi încrederea dintre cei doi tineri soţi se întăreşte şi se dezvoltă. Ori de câte ori între ei apare un motiv de supărare, cel mai înţelept dintre ei cedează, îşi ia partenerul de viaţă (partenera) şi merge la „fratele verde". Acolo, cel mai înţelept dintre cei doi va rosti cu glas molcom: *Fratele nostru verde, te rugăm să alungi norii supărării dintre noi!* Minunea se va produce, tinerii se vor îmbrăţişa, se vor săruta şi vor pleca reuniţi. Astfel, numărul divorţurilor va scădea substanţial. La baza acestei „vrăjitorii" stau telepatia cu arborele (pomul) şi sugestia-autosugestia pozitivă. *Garantez deplina eficienţă a acestui procedeu,* în timp ce zecile de mii de preoţi din România nu pot explica de ce, după 1989, aproape jumătate din cei căsătoriţi în faţa altarului au divorţat. **Credinţa şi ştiinţa sunt mai puternice decât toate religiile luate la**

un loc.

4. Înmormântarea judeo-creştină este un spectacol trist, sfâşietor şi deloc igienic. Ea se face cu încălcarea unei prevederi din textele „scripturii” (Vechiul Testament) care preciza că persoana care atinge un mort este spurcată şapte zile, timp în care trebuie izolată şi purificată. Majoritatea arienilor îşi incinerau morţii, cu scopul de a se asigura că sufletul nemuritor s-a desprins complet de trupul muritor. Cenuşa rezultată se depunea la rădăcina unui arbore secular (la europeni) ori se arunca într-un fluviu considerat sfânt (la hinduşi). Ulterior, urmaşii puteau veni la arborele secular, puteau invoca spiritul celui plecat şi puteau profeţi, obicei practicat de preotesele cultelor ariene.

Lăsând la o parte cheltuielile deloc neglijabile ocazionate de înmormântarea de tip judeo-creştin, observ un aspect dezgustător al acesteia: trupul muritor e dat viermilor, se descompune lent, arată respingător la deshumarea de după şapte ani etc. El poate produce infecţii şi boli, datorită descompunerii lente şi microbilor latenţi. Din dorinţa de câştig, preoţii judeo-creştini, numiţi în mod obişnuit paraziţi sau dăunători, au dezvoltat cultul trupului decedat şi al morţilor, în general, prefăcându-se a uita că esenţa nemuritoare din noi, sufletul, părăseşte această lume după deces. *De ce să faci parastase, pomeni etc., unei bucăţi de carne aflate în putrefacţie, când luminoasa parte din om, sufletul, e vie, dar în altă lume universală?*

Mult mai normal e să fim incineraţi pe ritmurile unei

muzici care ne place şi-o alegem înainte de moarte (nu neapărat funebră, deoarece moartea nu este un fenomen trist, disperat etc.). Cenuşa noastră trebuie depusă la rădăcina unui pom sau arbore cu viaţă lungă (castan comestibil, stejar, nuc) iar numele nostru poate fi înscris pe o placă de marmură din vecinătate. Astfel, la rădăcina aceluiaşi arbore, s-ar aduna cenuşa multor generaţii, iar urmaşii şi-ar aminti cu drag de noi, de câte ori ar vedea arborii sau pomii. Eu am plantat deja un castan comestibil îngrădina din faţa casei, deoarece acesta trăieşte 3 – 400 de ani, perioadă de timp în care niciun fel de cavou nu rezistă (excepţie, criptele din mănăstiri). Întreaga mea familie vrea să fie arsă, după obiceiul arian, spre a evita spectacolele dezgustătoare şi putrezirea lentă. Socrii mei sunt deja arşi. Fiul, fiica şi nepoata mea au luat aceeaşi decizie, fără ca eu să-i lămuresc. Înseamnă că acesta e viitorul în materie de înmormântări. *Fără lacrimi, fără urlete, fără leşinuri, fără haine sfâşiate etc., la înmormântări.* Doar câteva cuvinte frumoase pentru cel (cea) plecat (a) într-o lume mai bună, pomenirea pozitivă, cu imagini din viaţa fericită şi cu inima perfect împăcatăcă, foarte probabil, ne vom revedea în lumile postume. Desigur, aceasta exclude o mulţime de ritualuri plătite către preoţi: parastase, pomeniri, pomelnice, sărbători ale morţilor, alungarea strigoilor etc.

5. Învierea lui Jeshua-Christos este un spectacol anual preluat din cultul zeului agrar sumeriano-babilonian Dumuzi (Tamuz). Zeul murea în fiecare iarnă, prilej pentru femei să-l jelească şi învia în fiecare primăvară,

odată cu vegetaţia, producând o imensă bucurie şi sărbători în care oamenii se anunţau reciproc – *Dumuzi a înviat. Chiar şi cei mai puţin culţi oameni ar trebui să se întrebe de ce IisusChristos se naşte la o dată exactă (25 decembrie), dar învie la date diferitede la an la an. N-a fost el ucis într-o anumită zi fixă şi n-a înviat a treiazi după deces? Nu, n-a înviat şi aceasta ne-o demonstrează chiar schimbareaanuală a zilei învierii.* El este sărbătorit exact ca şi zeul agrar Dumuzi. Ca o ironie fină din parteaDivinităţii, zeul Iisus Christos se naşte la date diferite pentru diverse ramuri judeo-creştine (la cei de rit vechi, în ianuarie) şi învie detrei ori, în fiecare primăvară, pe rând, la catolici, ortodocşii de rit nou şi ortodocşii de rit vechi. *Dacă aceasta mai e credinţăcinstită, înseamnă că regina porno este fecioară.*

În realitate, conform apocrifelor evanghelice, Jeshua Christos s-a născut pe 28 martie, într-o noapte senină şi înstelată de primăvară. Judeo-creştinii primitivi au schimbat data naşterii pe 25 decembrie, cu scopul de a o suprapune peste sărbătoarea ariană a solstiţiului de iarnă, Sol Invictus (Soarele învingător). Conform evangheliilor canonizate, ce nu mai pot fi contestate, Jeshua Christos a fost judecat, maltratat şi crucificat în primele două zile după Pesah (Paşte), deoarece clericii judei au vrut să evite tulburări în timpul sărbătorilor. Din lucrarea dr. Alfred Hârlăoanu, citată în bibliografie, aflăm că Pesah e sărbătoarea fugii din Egipt, cu perioadă fixă de 8 zile, cuprinse între 14 şi 22 ale lunii Nisan, din zodia Berbecului, deci, în luna aprilie. *Dacă Jeshua-Christos a fost răstignit, ucis şi a înviat în luna aprilie, după Paşte, de ce*

religia judeo-creştină schimbă mereu datele Paştelui şi pune supliciile urmate de înviere înainte de Paşte? Simplu, amicii mei cititori. Funcţionarii Vaticanului ştiu exact că Jeshua Christos n-a fost niciun fel de zeu, cu dată fixă de naştere şi de moarte. Ca atare, ei calculează data Paştelui după un sistem mecanic (ciclul lui Meton), care nu ia în considerare data presupusului deces al lui Jeshua-Christos precizată în evanghelii. *Nepătrunse sunt căile Domnului,* mormăie popii, pentru a explica astfel de falsuri flagrante sau altele. *În realitate, căile Domnului sunt cât se poate de luminoase şi de larg deschise pentru cei care cred, cunosc lumea pe cale raţională, creează şi se comportă moral, recunoscând Divinitatea şi nu fabricând zei, sfinţi ori alte bazaconii religioase.*

6. Credinţa în puterea lucrurilor şi închinarea la acestea sunt cele mai aberante şi mai sălbatice practici judeo-creştine. De bine, de rău, preoţii lui Moise dezbăraseră israeliţii de acest obicei sălbatic, făcându-i să creadă într-un zeu viu, invizibil dar omniprezent şi omnipotent. Judeo-creştinismul a făcut un pas înapoi faţă de mozaism, către sălbăticia credinţei în lucruri neînsufleţite, începând cu logosul (cuvântul) şi terminând cu ziduri sau icoane. Logosul (cuvântul), atât de divinizat în filosofia greacă, este un lucru imaginat de om (energie vitală imaginativă), apoi rostit (energie sonoră) sau scris (simbol). *Înainte de a exista cuvântul (logosul), a existat omul care l-a gândit, l-a rostit ori la scris. Iar înainte de omul care a făcut toate acestea, au*

existat Marii Creatori, reprezentanţii Divinităţii, care au scos străbunii Omenirii din nefiinţă ori din bestialitate şi i-au înzestrat cu raţiune umană. Cu aceasta, dumnezeul-logos al judeo-creştinilor a dispărut din minţile dumneavoastră. Da sau nu?

Cei care aţi studiat mitologia aţi aflat că toate popoarele sălbatice au crezut şi încă mai cred într-o putere invizibilă, care se poate manifesta în lucruri neînsufleţite, în mod miraculos şi inexplicabil de către raţiunea umană. Ea se poate numi *magie,* în persană (magus – preot persan), *orenda,* în credinţele amerindienilor, *vrajă,* în unele limbi ariene etc. Chiar şi în zilele noastre, sălbaticii se mai închină la lucrurile pe care nu le pot înţelege. De exemplu, laponii s-au închinat la elicopterele cu care exploratorii au ajuns la ei, dar nu şi la exploratori, pe care şi-i puteau explica prin comparaţie cu ei. Când m-a văzut prima dată la televizor, în 1971, bunica mea, o ţărancă analfabetă, născută în 1887, a declarat că asista la o mare vrăjitorie şi încerca să-mi şteargă fruntea îmbrobonată de sudoare, cu o batistă pe care o plimba pe ecranul aparatului.

În realitate, toate lucrurile din Lumea noastră terrană nu posedă şi nu pot căpăta niciun fel de putere „magică” de a ne influenţa viaţa în bine sau în rău, în afara puterilor cunoscute în mod raţional. Glonţul tras dintr-o armă ne poate lua viaţa, dar nu este un fulger al zeilor, cum cred încă destui sălbatici. Motorul autoturismului funcţionează pe baza unor principii ştiinţifice bine cunoscute,

nu prin „magie”, cum credeau laponii din exemplu. Aparatul TV recepţionează imagini şi sunete pe baza unor operaţii strict raţionale, fără nicio intervenţie supraumană etc.

În ciuda faptului că trăim într-o lume modernă plină de minuni tehnico-ştiinţifice, destule persoane intoxicate religios mai cred în puterea supranaturală şi supraumană a unor lucruri absolut banale, din care voi exemplifica doar câteva:

A. *Paraziţii judeo-creştini se străduie să impună în creierele oamenilor credinţa că zidurile instituţiilor religioase sunt sacre, ca urmare a sfinţirii lor de către diverşi preoţi. În realitate, numai Dumnezeu şi făpturile divine sunt sacre.* Niciun popă nu poate sfinţi ziduri de biserici, mănăstiri, case, autoturisme ori alte lucruri, oricâte vrăji sălbatice ar face şi oricât ar behăi, pentru simplul motiv că nimeni nu poate da ceea ce nu are. **Afirmaţia că, prin hirotonisire ori alte procedee, preoţii capătă har divin este cea mai sfruntată minciună.** În timpul istoric cunoscut de noi, singurii pământeni care au fost inspiraţi divin au fost descoperitorii, inventatorii, inovatorii şi creatorii din domeniile ştiinţifice, tehnice şi moral-juridice. Ei au asigurat evoluţia noastră din neagra sălbăticie, până la actualul nivel de evoluţie. Privesc cu dispreţ, dar şi cu milă, la sclavii psihici care fac semnul crucii la întâlnirea vreunei şandramale religioase, întrebându-mă dacă îi vom putea salva vreodată din rătăcirea lor.

O logică simplă ne spune că, dacă zidurile sfinţite ar fi

sacre, deci, subprotecţie divină, în ele nu s-ar putea produce niciuna din faptele imorale şi ilegale exemplificate anterior iar niciun fenomen al naturii (trăsnet, inundaţie, cutremur etc.) nu le-ar putea afecta. După cum ştim, şandramalele mistice nu sunt ferite de lovituri iar în casele sfinţite nu domneşte neapărat armonia, pacea şi înţelegerea. *Sfeştania casei nu poate înlocui comportamentul oamenilor care o locuiesc.* Ei şi nu popa îşi făuresc destinele.

B. *„Sfânta scriptură" (Vechiul şi Noul Testament), document de bază al judeo-creştinismului, nu conţine nicio referire la cultul moaştelor (oaselor) şi interzice în mod expres închinarea la lucruri făcute de mâna omului, cu scopul de a dezbăra vechii israeliţi de idolatria sălbatică.* Judeo-creştinismul primitiv a preluat însă din credinţe ariene precreştine obscure cultul oaselor şi al lucrurilor care au aparţinut unei persoane pretins sfinte.

Adorarea moaştelor a fost aprobată prin conciliul de la Trent. Ca urmare, tot secolul 8 e.n. A fost marcat de vandalizarea mormintelor, extragerea oaselor şi predarea lor spre sortare şi sanctificare. Atunci s-au produs mii de moaşte de sfinţi, din oasele unor necunoscuţi şi chiar din ciolane de animale. Procedeul n-a încetat nici în prezent. În acest an (2009) un răspopit a prezentat pe postul de televiziune OTV modul în care şefii săi fabricau moaşte până şi din oase de câine. *The Catholic Encyclopedia precizează clar că venerarea moaştelor este un obicei primitiv specific mai multor culte, dar nu şi judeo-creştinismului.* În pofida acestei declaraţii clare,

catolicii, la fel ca ortodocşii, oferă mulţimilor ignorante tot felul de ciolane spre adorare. Noi ştim că *trupul muritor devine lucru fără viaţă,* odată ce-l părăseşte sufletul, la deces. Explicaţi-le şi ignoranţilor acest lucru!

Adorarea icoanelor şi statuilor de sfinţi contravine flagrant uneia din cele 10 porunci judeo-creştine, dar este practicată cu frenezie. Paraziţii judeo-creştini explică naivilor ignoranţi că, odată cu „sfinţirea", aceste obiecte îşi schimbă caracterul de idoli, în cel de „sfinţi plini de har" iar bieţii negânditori îi cred. În această practică, la fel ca şi în cazul moaştelor, se insinuează *credinţa în magia prin contingenţă (atingere). Chipurile, prin atingerea moaştelor, icoanelor ori statuilor „pline de putere divină", aceasta ar putea fi luată şi transportată la domiciliul adoratorului.* O credinţă greşită, veche de două-trei milenii, încă funcţionează în creierele ignoranţilor religioşi. *În realitate, aceste obiecte sunt confecţionate de meşteşugari lipsiţi de orice har divin şi nici cel mai teribil popă nu le poate da ceea ce nici el nu are – putere divină.* Acest adevăr este demonstrat de faptul că icoanele şi statuile ard la fel ca oricealt obiect, în caz de incendiu, că autoturismele „sfinţite", pline de icoane litografiate şi de cruci, au aceleaşi accidente la fel cu celelalte, că icoanele şi crucifixele n-au oprit şi nu opresc niciun escroc să fure ca în codru şi să-şi bată joc de viaţa semenilor. Toţi politicienii epocii de tranziţie din România au avut birourile pline de icoane „sfinţite", dar, prin corupţia, iresponsabilitatea şi incompetenţa lor, ne-au transformat patria într-o semicolonie a unor trusturi străine şi pe noi, în sclavi moderni.

Ne trebuie decenii de învăţătură şi muncă disperată pentru a ne reveni la statutul de oameni liberi.

Am mai explicat mecanismul icoanelor care plâng, dar îl reiau, pentru cei care nu mi-au citit alte cărţi. Faţa icoanei se acoperă cu un strat subţire de ceară. Într-unul din ochii icoanei se practică un orificiu minuscul, prin care curge ulei, dintr-un recipient ascuns în spate. Ignoranţii nu se întreabă de ce Maica Domnului din icoană plânge, în loc să ia măsuri de reparare a nedreptăţilor din lumea noastră. Bocetul nu remediază injustiţia socio-economică, dar umple de bani pungile hoţilor de popi. Aceştia nu s-au sfiit să producă şi să ofere la venerare, contra cost, tot soiul de obiecte pretins sacre, cum ar fi: „brâul Maicii Domnului” (un artefact din secolul 10 e.n.), uneltele de tâmplar ale lui Iosif, oasele măgăriţei pe care Jeshua-Cristos a intrat în Ierusalim, paharul lui Jeshua de la „cina cea de taină”, punga lui Iuda, ligheanul lui Pilat, fire din părul Fecioarei (roşcate, blonde, castanii şi negre!), scutecele lui Jeshua-Christos, prepuţul lui Jeshua, despre care am discutat deja etc. *Prostia omenească poate deveni o sursă de mari câştiguri, iar preoţii sunt mânaţi prin viaţă de o aprigă dorinţă de câştig, pe un fond de totală lipsă de credinţă.*

Venerarea unor lucruri pretins sfinte produce acelaşi efect ca o frecţie la un picior de lemn şi demonstrează încă odată că, printre noi, oamenii secolului 21 e.n., trăiesc destui sălbatici. În Lumea noastră terrană, funcţionează zeci de izvoare ale tămăduirii care n-au vindecat niciun bolnav, dar au ameliorat unele boli, prin efectul autosugestiei (cel mai

cunoscut caz este cel de la Lourdes – Franţa). Peşterile şi chiliile diverşilor sălbatici sanctificaţi sunt locuri de pelerinaj. Două morminte ale lui Jeshua-Cristos îşi dispută întâietatea, cel din Ierusalim şi cel din Shrinagar. În „ţara sfântă" (Israel) se fac pelerinaje cu autocare şi avioane moderne, fără ca vreo minune să-i întâmpine pe credincioşi. Oricine descoperă vreun ciot de lemn în care par să se vadă Fecioara cu pruncul devine „mesager divin". Deşi cauza apariţiei unor cruci în trunchiurile unor arbori a fost explicată de oamenii de ştiinţă, fiecare nouă descoperire e prilej de spectacole religioase. În treacăt fie spus, *Fecioara cu pruncul în braţe nu este legată de judeo-creştinism, ci de un cult arian precreştin, pe care paraziţii mistici l-au adaptat la „fecioara cu şapte prunci" – Maria.*

7. Rugile simple sau făcute în faţa unor icoane, cu folosirea unor mătănii, talismane ori a altor obiecte sunt operaţiuni absolut inutile. Hoţii de popi din Rusia au apelat la psihologi, pentru a măsura ritmurile activităţii cerebrale ale celor care se roagă, cu scopul de a demonstra caracterul benefic al rugilor. Psihologii le-au confirmat modificările de conştiinţă apărute pe timpul rugilor (liniştirea), dar le-au explicat că *acelaşi efect se obţine şi mai rapid prin autosugestie.* Cu alte cuvinte, în timp ce se roagă, sălbaticul îşi descarcă trăirile negative şi capătă speranţa că dorinţa să se va îndeplini. Vi-L puteţi imagina pe Dumnezeu ascultând concomitent trei miliarde de rugi bizare, ale unor sălbatici pământeni, concomitent cu rugile miilor de miliarde ale altor oameni din galaxie? *Rugile nu produc alt efect decât*

autosugestia simplă şi nu se îndeplinesc decât întâmplător.

Cei care aveţi curiozitatea puteţi întreba câţiva sălbatici ce cer în rugile lor. Eu am avut-o şi m-am apucat cu mâinile de păr. „Pioasele" oiţe voiau să afle cine le-a furat câteva găini, cine le-a făcut deochi, cine le-a „legat cununiile", ce să facă pentru a câştiga fără învăţătură şi fără muncă, cum să aibă spor la bani etc. Hoţii de popi se coboară în mizeria gândirii sălbatice şi inventează rugi pentru spor în casă, linişte în familie, găsirea lucrurilor pierdute sau furate etc. Catolicii au chiar sfinţi pentru fiecare operaţie sau profesie în parte, până şi pentru bancheri italieni (2 sfinţi) şi pentru ceilalţi bancheri (Matei). Criza financiară actuală a fost determinată de Matei?

În realitate, dorinţele noastre curate şi foarte importante sunt cunoscute de Divinitate, fapt pentru care nu trebuie să le mai reproducem în nicio formă. Rugile tip, prescrise în religie, sunt simple aiureli care nu au nimic în comun cu relaţia om-Dumnezeu. Ele se adresează unor sfinţi şi zei inexistenţi în Univers şi aceasta explică lipsa lor de efecte. Cei care afirmă că au „cunoscut" rezultatele rugilor se amăgesc cu autosugestii sau cu coincidenţe întâmplătoare. Niciun fel de zeu sau sfânt nu răspunde rugilor. *Dumnezeu nu este slugă la leneşi şi la ignoranţi.* Intervine foarte rar în viaţa muritorilor, cu miracole, mai ales de tip inspiraţii geniale. *Ca atare, apelaţi la rugi simple şi clare, numai extrem de rar în viaţa dumneavoastră, când nu vedeţi nicio altă ieşire din situaţie!* Cel mai bine este să spuneţi simplu *Doamne al vieţii eterne, Vă rog să mă luminaţi, să-mi rezolv problema de viaţă!* Nimic în plus, deoarece Divinitatea ne-a înzestrat cu toate

mecanismele genetice, neurofiziologice, hormonale, fizice etc., cu ajutorul cărora putem rezolva toate problemele vieţii, începând de la autovindecare de boli şi terminând cu obţinerea succesului în viaţă.

8. Spovedania şi iertarea sunt două procedee prin care paraziţii mistici leagă oamenii de religie şi-i învaţă să continue activităţile imorale sau ilegale. Dacă oamenii ar şti că Dumnezeu nu iartă cea mai mică abatere morală, ci le-o contabilizează pentru viaţa postumă, s-ar abţine de la astfel de fapte. Spovedania presupune descărcarea celor mai intime gânduri, sentimente şi fapte în faţa unui individ, popă, poate mai păcătos decât cel care o face. Aţi aflat, prin mass media, cam ce întrebări pun preoţii păcătoşi unor femei (detalii privind viaţa sexuală, perversiuni la care jinduiesc şi ei, gânduri imorale suferinţe de viaţă zbuciumată etc.).

Nu e deloc bine să vă puneţi sufletul în palmă în faţa unor astfel de indivizi dubioşi. Mult mai înţelept este ca, în fiecare seară, să vă treceţi prin faţa ochilor, ca într-un film, întâmplările de peste zi. Cu această ocazie, reţineţi numai faptele bune, care vă întăresc psihic şi decideţi să îndepărtaţi din viaţa dumneavoastră toate sentimentele şi faptele rele. Ulterior, vă aplicaţi formule de autosugestionare pentru dezvoltarea calităţilor de personalitate şi de dezintegrare a defectelor. Cum nu e nimeni să vă ierte pentru faptele rele (păcatele) săvârşite, luaţi singuri măsuri de îndreptare a lor: nu le mai repetaţi, cereţi scuze persoanelor afectate, reparaţi material greşelile făcute şi vă liniştiţi conştiinţa etc.

9. Aprinderea de candele, lumânări sau tămâie nu alungă întunericul spiritual judeo-creştin. La fel de bine, puteţi aprinde opaiţe, beţe de santal sau tutun, căci tot lumină şi miros emană. Acest obicei îngraşă numai pe vânzătorii de astfel de produse, dar nu vă pune în contact cu Divinitatea. *Lumina spirituală la care jinduiţi se obţine prin procedee mult mai grele, dar şi mai plăcute, cum ar fi:*

Cunoaşterea corectă a „împărăţiei cerurilor", adică a zonei de Univers în care locuim, zonă mult mai măreaţă decât vă imaginaţi. În faţa miliardelor de galaxii şi a imensităţii galaxiei noastre, veţi înţelege că Dumnezeu nu poate fi identificat cu zeii microscopici, meschini, cruzi, josnici etc. Din religii. Dacă, faţă de galaxia noastră, Calea Lactee, Terra noastră este cât un bob de orez faţă de Pământ, cum ar putea Dumnezeul galaxiei să devină microscopic, pentru a vă ajuta pe dumneavoastră în mărunte probleme umane? Ca să-l citez pe marele inventator T. A.

Edison, *Dumnezeu are foarte multe probleme de rezolvat în Cer, fapt pentru care ne-a înzestrat pe noi cu tot ce ne trebuie să ne rezolvăm toate problemele pământene.* Noi încă nu ne cunoaştem toate potenţele, deoarece religia judeo-creştină ne-a ţinut în întuneric mai mult de 15 secole şi vrea să ne ţină în continuare.

Cunoaşterea corectă a Lumii terrane şi a oamenilor care o locuiesc, pe baza studiului ştiinţelor naturale, ştiinţelor exacte şi a ştiinţelor ce analizează omul (medicina, genetica, psihologia, sociologia etc.).

Mobilizarea tuturor forţelor în direcţia creării continue de bunuri materiale şi de valori spirituale utile vieţii omeneşti şi vieţii viului inferior, pe care se bazează viaţa omenească.

Comportarea corectă, deplin morală, în familie şi societate.

Iată că Dumnezeu este drept în evoluţia Societăţii Umane terrane. Numai oamenii culţi, creatori şi morali evoluează, în timp ce restul se reproduc ca simple tuburi digestive înzestrate cu sex, suferă, se roagă la zei şi sfinţi, suferă în continuare şi se sting. Din momentul în care omul s-a smuls din leagănul natural, legile naturale de evoluţie au încetat să i se aplice şi numai Divinitatea îi indică direcţia de dezvoltare, în această fază ne aflăm noi acum. Un număr redus de oameni s-au smuls din imperiul legilor naturale sălbatice şi au pornit pe luminoasa cale a evoluţiei divine. O parte destul de mare a Umanităţii terrane îi urmează. O parte şi mai mare a rămas încă în leagănul bestial al străbunilor sălbatici, încercând să ne tragă pe toţi înapoi, în mrejele „chemării naturale”. Ei se vor stinge în sălbăticie, aşa cum s-au stins oamenii de Neanderthal, iar noi ne vom continua evoluţia după legi divine, căci cele sălbatice, comune cu animalele, nu ne mai sunt caracteristice.

Aprindeţi candela speranţei în suflete şi lumina cunoaşterii în minţi! Numai astfel veţi ajunge la adevărata credinţă.

10. **Multe alte obiceiuri judeo-creştine sunt ilogice, nefaste sau inutile, ca de exemplu:**

Deshumarea după şapte ani (barbarie criticată în Vest), pelerinaje la „locuri sacre”, plătirea de acatiste şi pomelnice, tăierea moţului la băieţi (ruperea turtei lafete), purtarea de cruci şi talismane, donaţii către instituţii religioase, dări religioase directe şi prin buget, adresarea către popi cu apelativul *părinte* (apelativ rezervat exclusiv tatălui), adresarea către Dumnezeu cu apelativul *tată,* la persoana a doua singular etc.

Capitolul 9. Cine produce adevăratele minuni

Amicii mei cititori, vă propun să analizăm câteva fapte. În timpul vieţii sale, papa Ioan Paul al doilea a fost împuşcat grav de un terorist turc. Prima întrebare pe care mi-o pun e cum a fost posibil ca „ocupantul tronului sf. Petru, locţiitorul lui Dumnezeu pe Pământ” să fie atins de un glonţ. De ce ocrotitorii săi divini, dacă îi are, n-au schimbat gândul teroristului sau direcţia glonţului, printr-un miracol atât de des invocat şi de exploatat de religia judeo-creştină? Mai mulţi medici au muncit câteva ore, scoţându-i glonţul şi reparând ţesuturile lezate. Lmediat ce şi-a revenit, papa a adus fierbinţi mulţumiri sfintei Fecioare din Fatima, pentru salvarea sa miraculoasă. A procedat raţional şi corect?

În acest an, de ziua sfântului Andrei, un reporter a întrebat una din sutele de femei care se înghesuiau la presupusa peşteră în care ar fi locuit sfântul respectiv de ce participă la ceremonie. Femeia a răspuns că, în urmă cu şase ani, medicii i-au operat soţul de o boală grea. Ulterior operaţiei, ea a mers şi s-a rugat în peştera sfântului Andrei iar viaţa soţului ei a continuat. *Mă întreb şi vă întreb de ce pioasa respectivă n-a mers direct la peşteră, să-i ceară sfântului să-i vindece soţul. Ce credeţi că s-ar fi întâmplat, dacă ar fi făcut-o? S-ar fi vindecat soţul printr-un miracol, fără intervenţia medicilor sau ar fi decedat?* Întrebarea e valabilă şi pentru „reprezentantul Divinităţii pe Terra” – papa: De ce apelează la medici când e bolnav şi nu se vindecă prin rugi? Desigur, putem extinde întrebarea la toţi clericii care ne îndeamnă să

ne punem speranţa de vindecare în diverşi sfinţi.

În fiecare spital vizitat după 1989, am întâlnit icoane diverse, executate mai mult sau mai puţin artistic, destinate însănătoşirii celor bolnavi. Efectul lor este invers celui intenţionat şi declarat: icoanele îi deprimă pe bolnavi şi-i determină să gândească la moarte. Cele zugrăvite îngrozitor le creează stări psihice foarte proaste. Împotriva acestei practici negative, eu am făcut o experienţă pur ştiinţifică: am introdus într-o sală de terapie intensivă câteva manuale de sugestologie pozitivă (volumul *către culmile succesului – Formula fericirii*). A doua zi, o parte din bolnavi, printre care şi vărul meu, se înviorară, umblau prin salon şi recitau formulele de autosugestie vindecătoare. De ce icoanele şi rugile nu produseseră efecte similare?

Un alt caz. Tânăra Irina Cornici s-a întors din Germania cu câteva mii de mărci muncite din greu, ca menajeră. Nu se simţea prea bine, fapt pentru care a mers la medici. Aceştia i-au diagnosticat o afecţiune psihică minoră şi i-au prescris medicaţia de vindecare. În această situaţie, câteva măicuţe au racolat-o, profitând de discernământul ei mai redus, atât de boală, cât şi de nivelul mai scăzut de cultură. L-au promis izbăvirea şi au dus-o la popa Daniel Corogeanu din Tanacu – Vaslui, s-o vindece printr-un miracol. A urmat deposedarea ei de banii munciţi, un „tratament divin pentru alungarea diavolilor” (exorcizare), prin crucificare, înfometare şi slujbe religioase, în urma căruia Irina a murit. Dacă rămânea pe mâna medicilor trăia şi acum, aşa cum trăiesc zeci de mii de persoane diagnosticate cu afecţiuni psihice mult mai severe

decât a ei.

În faţa dumneavoastră se confruntă două concepţii care se exclud reciproc: ştiinţele bazate pe credinţe sigure despre Lumea noastră şi Divinitate contra religiilor bazate pe intoxicarea cu mituri primitive şi zei ori sfinţi sălbatici. Prima tabără, deşi inferioară numeric şi prigonită de religii, ne-a scos din întunericul antic, ne-a civilizat şi ne-a pus la dispoziţie toate realizările ştiinţelor şi tehnicii pe care zeii şi sfinţii religioşi nici nu le visau. Priviţi cu sinceritate şi realism în istoria Omenirii din ultimii 2000 de ani de judeo-creştinism, perioadă mai bine cunoscută şi documentată! Vă rog să-mi răspundeţi apoi la următoarele întrebări:

Care zeu ori sfânt religios v-a prezentat radioul, motorul cu aburi, electricitatea, televizorul, telefonul, avionul, naveta spaţială, telefonul mobil, transplantul de organe, resuscitarea din moarte clinică? Niciunul.

Care zeu ori sfânt religios v-a spus că vom trăi vremuri în care toţi oamenii vor fi egali, indiferent de rasă, sex ori religie? Niciunul. Absolut toţi zeii judeo-creştini au proclamat inferioritatea celor ce nu descindeau din Iacov-Israil, a femeilor şi a rasei negre.

Care zeu v-a prognozat că veţi putea discuta civilizat cu persoane de altă rasă ori religie, că nimeni nu va mai distruge însemnele religioase ale altui cult, că deviza *Cine nu e cu mine e împotriva mea* va fi incriminată şi scoasă din viaţa Umanităţii? Niciunul.

Care zeu v-a învăţat să respectaţi viaţa altor oameni, de la copii şi până la bărbaţi, rezolvând pe cale paşnică orice diferend? *Iisus Christos!* vor sări în sus judeo-creştinii bucuroşi că zeul lor este numai iubire. Nimic mai fals! *Jeshua Christos, un uman inferior şi sălbatic, a repetat într-o formă nouă câteva din legile sălbatice şi crude atribuite lui Moise:*

— Iubeşte pe alt judeu ca pe tine însuţi, dar nu cheltui pâinea cu străinii (denumiţi câini)!

— Blesteamă pe cine nu este de acord cu tine şi usucă orice pom care nu-ţi dă rod exact când vrei!

— Leapădă-ţi mama, tata, copiii şi soţia pentru ideologia sectei noţri şi pentru şeful ei, pretins fiu al zeului Eli!

— În numele sectei noţri şi al liderului ei, desparte pe tată de fiu, pe mamă de fiică, pe noră de soacră, încât duşmănia să domnească în familii! **o** Umblă jegos şi mănâncă cu mâinile murdare, căci nimic din ce bagi în gură nu te spurcă!

— Bea şi mănâncă de pomană, dar nu te speti învăţând şi muncind, căci zeul Eli va avea grijă de tine, aşa cum are de animale şi de vegetale!

— Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa! afirma răspicat un bolnav de orgoliu care nu ştia nici măcar tabla înmulţirii sau modul de organizare a planetei pe care locuia.

Multe alte prostii a afirmat „mântuitorul zeu al iubirii de oameni”. Le-am atins în treacăt, le puteţi găsi şi în evangheliile canonizate (după Matei, Marcu, Ioan şi Luca). Mai multe puteţi afla însă din evangheliile ascunse de episcopii judeo-creştini primitivi, cum ar fi evangheliile după Petru, Iuda, Maria Magdalena, Filip, Bartolomeu, Toma etc.

Din aceste documente nesupuse unor succesive falsificări, rezultă clar că Jeshua a fost un simplu şef de sectă judaică, xenofob, rasist, intolerant, maniheist, leneş, beţiv, incult etc., dar nu lipsit de oarecare inteligenţă nativă. Atât şi nimic mai mult.

Niciun zeu ori sfânt din întreaga istorie de 2000 de ani a judeo-creştinismului n-a vindecat un singur bolnav, n-a învăţat o singură normă morală nişte oameni, n-a descoperit şi n-a inventat nimic care să uşureze viaţa pământenilor, să-i civilizeze pe deplin şi să-i umanizeze.

Dimpotrivă, în numele acestor zei, Omenirea a sângerat cumplit, pierzând mai mult de un miliard de suflete nevinovate.

Studiul Civilizaţiei Umane actuale ne arată foarte clar: oamenii de ştiinţă, iluminaţi de Adevăratul Dumnezeu, au descoperit şi au inventat toate bunurile materiale şi valorile spirituale care ne-au ridicat din sălbăticie în actuala poziţie de semicivilizaţi. Tot ei au formulat şi au impus normele morale şi juridice care au îngrădit bestia din oameni, permiţând dezvoltarea unor însuşiri umane pozitive. În această direcţie, nu i-a învăţat natura, cum spun dar-winiştii, ci Divinitatea, deoarece majoritatea legilor naturii au fost depăşite şi învinse de oamenii moderni. *Putem afirma clar şi fără nicio urmă de îndoială: Dumnezeu a confirmat ştiinţele şi morala, infirmând fără drept de apel religiile şi bestialitatea întunecată,*

promovată de ele. De exemplu, rasa ariană n-a creat o singură religie, dar a inventat şi descoperit mai mult de 90% din bunurile materiale şi valorile spirituale care au civilizat Omenirea, de la motorul cu aburi, la naveta spaţială şi transplantul de organe.

Cuvântul *sfânt* din limba română derivă din slavonul *sveţi-lumină.* **Adevăraţii sfinţi (oameni luminoşi) ai Umanităţii au fost oamenii de ştiinţă şi reformatorii morali care ne-au ridicat din bestialitate până la actualul nivel de dezvoltare, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu retrograzii religioşi şi intoxicaţii acestora.** Ei vor rămâne în continuare luminile după care trebuie să ne ghidăm către un viitor sănătos, civilizat şi demn, nu sfântul Păduchilă din stâlp, nici maica Parascovenia din nu ştiu de icoană. *Când majoritatea covârşitoare a pământenilor va acorda ştiinţelor atenţia cuvenită, renunţând la orice practici mistice, Umanitatea va face marele pas din semicivilizaţia actuală către deplina civilizare.* Acest lucru se poate produce în câteva decenii, în caz de intervenţie extraterestră sau în câteva secole, prin luptă dură între progresişti şi retrograzi. Desigur, putem scăpa mai rapid de întunericul religios, dacă tot mai mulţi oameni trec în tabăra progresiştilor.

Ce vă sfătuiesc?

1. *Analizaţi-vă propria persoană, propriile bunuri, propriul loc de muncă, propria societate de trai! Întrebaţi-vă dacă valorile cu care operaţi şi vă ajută în viaţă au fost*

produse de religii sau de sfinţii ştiinţei! Funcţie de răspunsul la această întrebare, adaptaţi-vă concepţiile de viaţă, comportamentul faţă de semeni şi faţă de religii! *Observaţi cu câtă neruşinare folosesc judeo-creştinii sau alţi mistici victoriile ştiinţelor împotriva cărora ei au luptat secole?* E o mare ticăloşie să mergi la biserică cu autoturismul al cărui motor a fost inventat de sfântul Rudolf Diesel. E o mare neruşinare să aprinzi în biserică becuri inventate de sfântul T. A. Edison. E o sfruntată neruşinare să foloseşti mijloace audio inventate de Marconi şi alţi sfinţi ai ştiinţelor, pentru a-ţi răspândi behăielile mistico-religioase împrejurul bisericii. *Trebuie să nu posezi niciun pic de morală şi ruşine umană pentru a folosi televizorul şi internetul, spre a-ţi răspândi mizeriile mistice, după ce ai prigonit pe sfinţii lor inventatori.* Exemplele ar putea continua pe mii de pagini. *Niciun parazit religios, de nicio orientare şi niciun adept al acestora n-ar trebui să aibă acces la cuceririle ştiinţelor şi tehnicii.* Ei ar trebui să fie alungaţi de medici şi psihologi, de constructori şi confecţioneri, de vânzătorii de bunuri moderne etc. Ei ar trebui să nu se bucure de niciun drept democratic, ci să fie judecaţi după legile „divine” (ucişi cu pietre, schilodiţi etc.).

2. Mă bănuiţi plin de ură la adresa mistico-religioşilor, în general şi a judeo-creştinilor, în special? Eu nu sunt în stare să urăsc, *dar sunt trist şi nemulţumit că noi, minoritatea raţională, gânditoare, creatoare şi morală, suferim agresiunea mistico-religioasă în fiecare secundă, zi şi noapte, în stare de veghe şi de somn.* Cei care mi-aţi citit

lucrările de psihologie aplicată ştiţi despre ce este vorba. *Mistico-religioşii ne agresează permanent, în mod inconştient şi involuntar, prin telepatie.* Cum ei sunt mai mulţi, norul telepatic mistic ne afectează sistemul nervos şi ne scurtează vieţile. În unele cazuri, ne pot produce chiar boli psihice, prin impunerea în creierele noastre limbice a unor produse sălbatice din creierele lor bolnave (panică, teamă de zei şi diavoli, imagini monstruoase etc.). *Înţelegeţi cât de gravă este situaţia şi că trebuie să luptaţi mult, pentru a depăşi mentalul colectiv mediu, urcând în lumina mentalului colectiv superior?* Desigur, alături de această agresiune invizibilă, inconştientă şi involuntară, mistico-religioşii ne pot afecta şi direct, prin atacuri verbale sau scrise, prin telepaţi anume pregătiţi şi, mai nou, cu armament psihotronic oferit de Oculta regresivă. Vă trebuie creiere puternice să respingeţi aceste agresiuni. *Vă sfătuiesc să studiaţi materialele ştiinţifice care vă înarmează pentru această apărare de bestialitatea mistico-religioasă.* Am scris şi eu câteva cărţi pe această temă: *Secretele vârstelor de aur, Formula fericirii, îngeri rebeli, Clanul învingătorilor, Leacuri de suflet pentru fete şi femei, Farmec feminin, Faceţi avere! Vom trăi omeneşte, Curs practic de arta succesului* etc. Voi continua să scriu în acest domeniu şi să aduc perfecţionări funcţie de noile descoperiri ale ştiinţelor. În cursul anului viitor, va apărea volumul *înger alb contra înger negru* iar în anul 2011, cartea *Clanul învingătorilor – Frăţia creatorilor paranormali.*

Tot ce este mai omenesc în dumneavoastră se

concentrează în creier. Până şi sufletul nemuritor tot cu creierul ţine legătura. Apăraţi-vă creierele de agresiunea mistico-religioasă şi bestială declanşată în societatea noastră! Nu trebuie să ajungem ca americanii, cel mai nenorocit popor din Lume, manipulabil prin mass media ca o turmă de oi. Trebuie să rămânem oameni raţionali, logici, pragmatici, realişti, capabili să gândim pe cont propriu şi să luăm decizii funcţie de propria noastră conştiinţă, de propria voinţă, de propriile interese.

3. *În orice problemă de viaţă, apelaţi la ştiinţe, căci nu vă vor dezamăgi decât rareori, datorită lacunelor produse de cele 15 secole de întuneric judeo-creştin!* Dacă aveţi o problemă sufletească mergeţi la psiholog sau psihiatru, nu la popă, vrăjitoare sau ghicitoare! Dacă vă încearcă o boală trupească, apelaţi la medici, nu la tămăduitori mistico-religioşi, căci vă vor ucide, apoi vor spune că aceasta a fost voia Domnului! *Dacă vreţi să vă croiţi destine fericite, învăţaţi ştiinţele care vă ajută să reuşiţi în viaţă pe căi oneste!* Eu am descris modul de a vă jalona destine sănătoase, de succes şi fericire, în volumele *Secretele vârstelor de aur* şi *îngeri rebeli.* Pătrundeţi tainele ştiinţelor care studiază omul şi veţi trăi sănătoşi peste suţa de ani! În urmă cu un an, când am lansat volumul *Secretele vârstelor de aur,* în care demonstram, pe bază de probe luate din ştiinţe, că programul normal de viaţă al unui om este de minim 200 de ani iar că noi putem trăi deocamdată ceva mai mult de 100 de ani, am fost luat în derâdere de tot soiul de ignoranţi. În luna noiembrie a.e. (2009), un congres al

gerontologilor din Danemarca a tras concluzia că întreaga generaţie de adolescenţi actuali va trăi în mod curent peste suta de ani, fără a aplica metodele speciale indicate de mine în cartea menţionată *(Secretele vârstelor de aur). Cine au dreptate, popii care afirmă că viaţa e o umbră şi o iluzie ori oamenii de ştiinţă (geneticieni, neurologi, psihologi etc.), care demonstrează pe viu că viaţa este cel mai important dar divin, pe care trebuie să-l trăim sănătoşi şi bucuroşi?*

Chiar dacă aţi rătăcit prin meandrele mistico-religioase, veniţi către noi, să vă lecuim sufletele şi trupurile de rătăcire! Veniţi către oamenii de ştiinţă! Dacă vi se strică maşina, mergeţi la un mecanic auto sau la un popă să v-o repare cu rugi? Dacă vi s-au defectat unele circuite din creiere, din cauze mistico-religioase, mergeţi la psiholog sau la popă? *Dumneavoastră vă decideţi viitorul sănătos ori suferind.*

Dacă oamenii ar avea în creiere numai adevăruri şi sentimente pozitive, ar fi mereu sănătoşi şi ar trăi minim 150 de ani. O mare parte din energia vitală umană este însă cheltuită pentru respingerea agresiunii mistico-religioase şi bestiale iar aceasta duce la uzura prematură a organismului, urmată de moarte. *Iată că paraziţii mistico-religioşi şi susţinătorii lor sunt şi criminali invizibili, imposibil de depistat şi de pedepsit în societatea noastră.* Naţiunile vest-europene, în care fervoarea religioasă a scăzut, trăiesc mai mult şi mai bine. Explozia de tulburări psihice de după 1989 din ţara noastră e cea mai sigură probă că românii au fost afectaţi grav în ceea ce au mai omenesc în ei, pe trei direcţii principale: mistico-religios, economic şi imoral. Liderii judeo-creştini se

joacă cu zeii şi sfinţii biblici ca nişte fetiţe cu păpuşile lor. Îi adaptează şi-i modifică după cum le dictează lor propriile interese, fără a le păsa de ignoranţii şi naivii care cred cu adevărat în basmele lor şi se îmbolnăvesc psihic.

Divinitatea este însă dreaptă şi inexorabilă în aplicarea planului de evoluţie a Omenirii pământene. În ultimii 2000 de ani, circa 1800 de culte şi secte religioase au dispărut ca şi cum n-ar fi fost. S-a şters până şi amintirea lor din urmaşii celor care le practicau cu fervoare. Urmează declinul marilor religii. Peste 300 de ani, elevii vor şti cine au fost Pitagora, Arhimede, Volta, Edison, Coandă etc., dar vor ridica din umeri nedumeriţi când vor fi întrebaţi de Jeshua-Christos, Mohamed sau Budha. Numai specialiştii în mitologie îşi vor mai aminti de aceste personaje lipsite de orice importanţă pentru evoluţia Omenirii.

Secolul 21 e.n. Va fi creştin sau nu va fi deloc, proclama cu emfază André Malraux. După modelul său, masonii s-au grăbit să spună că secolul nostru va fi masonic, musulmanii, că va fi islamic etc. Recent, 55 de naţiuni musulmane şi-au unit eforturile pentru a impune în Adunarea Generală a ONU o hotărâre de interzicere şi incriminare a oricărei forme de manifestare antireligioasă. Puterile vestice s-au opus, deoarece aceasta ar însemna interzicerea libertăţii de expresie. *Iniţiatorii proiectului de hotărâre n-au renunţat însă la decizia lor de a impune o dictatură religioasă de nivel mondial. Ei contează că, în maxim 10 ani, vor câştiga sprijin şi din partea altor naţiuni în care clerul s-a impus cu vigoare, printre care şi din ţara noastră.* Gândiţi-vă bine, oameni buni,

ce veţi face cu viitorul copiilor! Nimeni nu vă reproşează că aţi fost schilodiţi cu religii bestiale şi inumane, deoarece aşa au fost vremurile. Vă vom reproşa însă foarte sever, chiar şi penal, dacă veţi schilodi şi copiii cu otrava religioasă de orice fel. *În acest război deschis, nu există cale de mijloc şi nu pentru că noi, oamenii de ştiinţă, n-am fi concilianţi.* Pur şi simplu deviza oricărei religii este *Cine nu e cu mine e împotriva mea* (maniheism). Noi ne apărăm doar dreptul la o viaţă umană raţională, civilizată şi evolutivă.

Capitolul 10. Trădarea pseudo-intelectualilor

În mod normal, în zilele noastre, n-ar fi trebuit să mai discutăm despre religie decât ca despre o amintire, nicidecum s-o mai şi practicăm. În ultimele trei secole, ştiinţele au făcut atât de multe lucruri bune pentru oameni, încât aceştia ar fi trebuit să părăsească misticismul în bloc şi să îmbrăţişeze cunoaşterea ştiinţifică. Probabil că aşa ar fi fost, dacă ştiinţele le-ar fi oferit promisiuni de miracole pe care le oferă religiile. Ştiinţele le-au spus însă că trebuie să înveţe, să cerceteze, să creeze şi să muncească mult, inclusiv pentru perfecţionarea morală a propriilor personalităţi. Bestia din pământeni, adunată în timpul sălbăticiei strămunilor, şi-a spus cuvântul. Ea este leneşă, ca orice animal, reticentă la cunoaştere, dornică de plăceri carnale (instinctuale) şi mai puţin de plăceri intelectuale, specifice oamenilor superiori. Din această cauză, noi n-am evoluat atât de rapid pe cât am fi putut, nici în planul cunoaşterii ştiinţifice, nici pe plan moral. Suntem încă semicivilizaţi cu tendinţe bestiale în comportare. Excepţiile întăresc regula.

Factorul principal al întârzierii evoluţiei umane în imperiul mistico-religios e format din pseudo-intelectuali, nu din mulţimea ignorantă, capabilă să urmeze ca o turmă pe cei din frunte. Pseudo-intelectualii au dat girul lor de pretinşi oameni de cultură marilor deliruri şi dezmăţuri religioase, inclusiv celor sângeroase. Lată din ce cauză trebuie să-i punem sub lupa insectarului şi să-i analizăm

ca pe nişte gângănii otrăvitoare.

Cine sunt pseudo-intelectualii şi ce fac ei?

1. *Pseudo-intelectualii sunt nişte formalişti care au căpătat diplome de studii superioare sau medii, titluri ştiinţifice şi alte însemne sociale, fără a poseda o solidă cultură generală.* Ei s-au strecurat şi se strecoară prin viaţă cu înşelăciuni, pile, relaţii şi compromisuri, ţintind mereu funcţii sau poziţii sociale pe care nu le justifică prin competenţă. Ei sunt obsedaţi de a fi cineva important în structurile statale, recunoscuţi şi admiraţi de mase, dar *nu-şi pun niciun pic problema dacă fac ceva cât de mic pentru progresul Omenirii, al propriei naţiuni sau măcar a propriei colectivităţi.* De regulă, ei vorbesc mult pe temele cunoscute, dar evită cu grijă probleme de esenţă, care ar constitui adevărate examene de cultură generală. Când ajung politicieni, delirează cu graţie pe toate temele, chiar dacă nu au habar de subiectele puse în discuţie.

Pseudo-intelectualii din toată Lumea terrană, dar mai ales de la noi, au impus maselor falsa opinie că elita oamenilor de cultură este compusă din absolvenţi ai unor studii umaniste, în care se joacă cu vorbele ca porcii cu bostanii, cu metodele sofiştilor greci. De regulă, ei posedă o spoială de cultură umanistă, din filosofie, literatură sau arte, dar sunt botă în materiile care formează o solidă concepţie despre Univers, Divinitate şi viaţa umană: ştiinţele exacte, ştiinţele naturale, ştiinţele care studiază omul (genetica, medicina, psihologia, parapsihologia).

Din cauza culturii limitate, majoritatea pseudo-intelectualilor nu ajung la cunoaşterea Divinităţii şi a legilor divine, ci se cantonează cu încrâncenare într-o religie potrivită cu personalităţile lor de troglodiţi mânjiţi superficial cu câteva teze sau informaţii umaniste, în majoritate culese de la alţii, deoarece ei nu gândesc şi nu produc nimic cu intelectul propriu. De regulă, astfel de pseudo-intelectuali se adună în haite, ridicându-se unul pe altul în diferite funcţii călduţe şi atacă agresiv orice valoare autentică. Faptul că din cele câteva sute de laureaţi ai Premiului Nobel numai doi şi-au declarat o religie, dintre care, unul din respect pentru tradiţiile naţiunii sale (judaice) iar altul, din raţiuni de socializare, ne spune exact care este diferenţa dintre intelectual şi pseudo-intelectual, dintre valoare autentică şi pseudo-valoare.

2. *Pseudo-intelectualii sunt convenţionalişti în tot ce gândesc şi fac.* După cum ştiţi, progresul este determinat de „îngeri rebeli”, de persoane care au cutezanţa de a gândi şi altfel, indiferent de părerea celorlalţi din jur. Din această cauză, majoritatea covârşitoare a inventatorilor şi reformatorilor morali au fost consideraţi, la vremea lor, nebuni, stricători ai ordinii divine (religioase, desigur), rebeli, anarhişti etc. *Convenţionalul este un tip care nu aduce nimic nou în naţiune şi Umanitate, ci se învârte mereu, ca un cal de roată, în acelaşi cerc de idei vechi, însuşite de la alţii.* El nu-şi propune să aducă nicio îmbunătăţire societăţii în care trăieşte, ci să-şi ronţăie covrigul la căldurica unei funcţii plătite din bani publici.

3. *Pseudo-intelectualii sunt nişte laşi teribili.* Chiar dacă, la un moment din evoluţia lor, descoperă informaţii care contravin părerii generale, ei nu îndrăznesc să şi le expună şi să le susţină, de frica turmei care i-ar putea cataloga în diverse moduri. Ca atare, ei preferă să se înregimenteze în turmă, după deviza lansată de unul dintre cei mai mari convenţionalişti: *Mai bine să greşeşti împreună cu majoritatea, decât să ai dreptate împreună cu o minoritate reprimabilă teoretic sau fizic.* Înţelegeţi cât rău fac aceşti indivizi progresului şi evoluţiei Umanităţii?

4. *Pseudo-intelectualii adunaţi în haite sunt agresivi.* În primul rând, ei se laudă reciproc, creând maselor ignorante impresia că au de-a face cu oameni „grei”, cu intelectuali veritabili. Când la orizont se profilează însă o mişcare sau personalitate cât de mică care le pune în pericol parazitismul lor călduţ, ei devin „vigilenţi”, „indignaţi”, „docţi”, „elitişti” etc. De regulă, laşitatea îi determină să se ascundă în haită sau turmă, să nu-şi asume răspunderi personale, ci să folosească pluralul *noi,* sau expresii ambigue de forma *este ştiut faptul, majoritatea crede* etc.

În linii mari, v-am descris pseudo-intelectualii care au contribuit la marea rătăcire a Umanităţii, judeo-creştinismul, dar şi a naţiunii noastre, atât în perioada socialistă, în care slugărnicia lor a permis cultul personalităţii unui Preşedinte semidoct, cât şi după 1989. Îi puteţi identifica cu destulă uşurinţă, în rândul „elitei” ronţăitoare de buget.

Cum apar pseudo-intelectualii în societate?

Geneza pseudo-intelectualilor cunoaşte mai multe izvoare:

1. *Unii pseudo-intelectuali se nasc cu personalităţi tarate de predispoziţii pentru a deveni exact ce sunt, adică nişte infantili în gândire, dar hiene în comportare.* Instinctul gregar (de turmă) a fost propriu oamenilor sălbatici, aflaţi la cheremul naturii vitrege. El asigură supravieţuirea, dar nu şi inovaţia, progresul, evoluţia. Pseudo-intelectualul se naşte cu un instinct gregar mai pronunţat, care nu-i permite să se rupă niciodată de fusta mamei sau de ombilicul prin care un „guru" îl hrăneşte cu ceva cunoştinţe. *El nu are păreri proprii, ci doar citează din ce au spus sau au făcut alţii, din trecut, în situaţii asemănătoare, dar nu identice. Din această cauză, este o puternică frână în calea evoluţiei.* Laşitatea din gândire şi acţiune îi determină pe pseudo-intelectuali să nu rămână niciodată singuri cu ei înşişi, într-un efort titanic de a crea ceva. Ei trebuie să aibă măcar senzaţia că un îngeraş mititel îi păzeşte, că nişte zei au grijă de ei în orice problemă, cât de măruntă, că o mână părintească sau de „maestru" e gata să-i mângâie pe creştet etc. Cu alte cuvinte, aceşti indivizi se nasc nişte neterminaţi infantili şi aşa rămân toată viaţa.

2. *Destui pseudo-intelectuali sunt modelaţi de părinţi puternici, chiar din copii care ar putea evolua normal în viaţă.* În acest scop, ei sunt intoxicaţi cu mituri religioase sălbatice

în cea mai vulnerabilă perioadă a lor, copilăria, când încă nu pot face deosebirea între real şi fantast. Dacă mari structuri din creierul limbic (emoţional) sunt intoxicate cu mituri şi ritualuri mistico-religioase, copilul va evolua pe direcţia trasată de acestea, în pofida adevărurilor evidente pe care raţiunea sa le descoperă ulterior. *Numai cei foarte puternici reuşesc să-şi cureţe creierul limbic de informaţiile false, imprimate pe fond emoţional, pentru a deveni oameni întregi.*

Am cunoscut un astfel de caz, de copil inteligent, intoxicat mistic de o mamă analfabetă, pe care o adora şi-o credea fără reţinere. Principalele structuri neuronale limbice i-au fost otrăvite de religia judeo-creştină. În viaţa din socialism, a evouat în mod dualist, ascunzându-şi adevărata fire şi căpătând două doctorate în medicină. Autocenzura impusă de ideologia socialistă l-a determinat să se comporte ca un om de ştiinţă normal, scriind o lucrare foarte valoroasă. După 1989, „eroul” nostru a simţit chemarea sălbatică a turmei. Şi-a bătut joc de lucrarea ştiinţifică excepţională concepută în perioada socialistă, dându-i un sens mistic. A devenit refractar la cele mai simple argumente logice şi ştiinţifice, aruncându-se cu frenezie într-un grup de boschetari mistici. Care a fost mecanismul acestei distrugeri? Odată cu înaintarea în vârstă, controlul conştient (al creierului cognitiv), a scăzut, lăsând libere informaţiile şi ritualurile judeo-creştine imprimate în copilărie şi reprimate timp îndelungat în creierul limbic. Mediul mistic l-a încurajat să delireze, încât e în pericol de a-şi pierde minţile.

3. *Unii pseudo-intelectuali din specia care ne interesează (mistico-religioşi) se recrutează din şarlatani care descoperă rapid posibilitatea exploatării cu câştig a religiei.* După 1989, zeci de mii de foşti activişti comunişti s-au „pocăit” în pripă, au redactat lucrări religioase, şi-au transformat religia în adevărată sursă de venituri. Cu cât au fost mai perverşi şi mai intoleranţi atei, cu atât au devenit mai „religioşi”. Dacă, însă, mâine, capitalismul ar dispărea din România, aceştia s-ar orienta la fel de rapid în tabăra opusă. În realitate, aceşti indivizi nu au caracterele stabile şi curate, ci oscilează funcţie de motivaţii materiale.

Istoria Omenirii a fost puternic însângerată de astfel de indivizi, de la apariţia judeo-creştinismului şi până în prezent. Imediat după oficializarea religiei judeo-creştine în Imperiul Roman, indivizi din acest soi s-au „pocăit” rapid, dar au săvârşit cele mai abominabile fapte împotriva altor oameni, inclusiv din rândul aceleiaşi religii. Măcelărirea judeo-creştinilor ortodocşi, de către catolici este cea mai bună pildă de „iubire” creştină. Ulterior, inchizitorii care violau femeile acuzate de vrăjitorie sau de erezie, apoi le trimiteau pe rug, au provenit din astfel de indivizi bestiali, care nu au credinţe ferme, nici caractere formate. Marii ucigaşi de pe toate fronturile s-au recrutat tot din rândul lor. Cohortele de comunişti proletcultişti tot din ei au fost formate. *Apologeţii „societăţii de consum” tot ei sunt, sub alte măşti.* Aceşti indivizi n-au concepţii sigure de viaţă, n-au principii, demnitate, onoare etc. Ei sunt şobolanii care ronţăie tot ce găsesc pe corabie, dar o părăsesc primii când simt că se

scufundă. *Din nefericire pentru naţiunea noastră, avem o mulţime de astfel de şobolani în rândul politicienilor. Îi ştiţi şi dumneavoastră.*

4. *În fine, unii pseudo-intelectuali apar din rândul persoanelor cu afecţiuni neuropsihice nedepistate, care reuşesc să treacă, mai mult sau mai puţin cinstit, prin instituţii de învăţământ superior, apoi se manifestă în totala lor demenţă, mai blândă sau mai agresivă, aşa cum aţi văzut în viaţa publică românească.* Unii ar trebui să zacă în ospicii, sub tratament medical, dar înşală populaţia ignorantă, căţărându-se în înalte demnităţi publice. *E drept că de vină este şi sistemul nostru electoral, care nu impune fiecărui candidat la o funcţie publică să-şi prezinte fişa psihologică de personalitate şi rezultatele examenelor medicale (în special, psihiatrice).*

După cum ştiţi, medicii sunt cei mai realişti oameni, deoarece lucrează direct pe organismul uman şi-i înţeleg mai multe taine decât noi, profanii. Ei, bine, această regulă are şi excepţiile ei. O doamnă ajunsă medic pe uşa din dos şi asistent universitar la una din facultăţile de medicină apărute ca ciupercile după ploaie, după 1989, mi-a trimis o carte de propagandă mistică, bazată pe Biblie. Avea o prefaţă făcută de faimosul infractor Teodosie Snagoveanul, episcop de Tomis (căci patriarhul nu-şi curăţă prăvălia de paraziţi şi saltimbanci). Vă vine a crede că o femeie, atât de dispreţuită de religia judeo-creştină, a „găsit înţelepciune” în Biblie, încât să-i înveţe şi pe alţii cum se trăieşte sănătos în familie? Am

frunzărit curios maculatura respectivă, apoi am mormăit în barbă: *Mare e grădina zeului Iahve şi mulţi nebuni au sărit gardul ei, profitând de faptul că apostolul Petre era beat mangă.*

De ce sunt periculoşi pseudo-intelectualii?

Pseudo-intelectualii mistico-religioşi sunt de zeci şi sute de ori mai periculoşi decât misticii obişnuiţi din următoarele cauze:

1. *Ei prezintă maselor diplomele şi alte însemne ale „culturii" lor, obţinute în mod fraudulos, dând girul ştiinţelor celor mai aberante teorii mistico-religioase.* Am auzit deseori ignoranţi mistici apelând la titlurile unor astfel de indivizi, în termeni de totală supunere faţă de aberaţii: *Dacă aşa a spus dom' profesor (doctor etc.)? Dacă până şi domnul profesor, doctor, inginer etc. A spus aşa, şi-a botezat copiii, merge la biserică, a năşit etc.? Dacă însuşi domnul ministru, domnul Preşedinte etc. S-a închinat la „brâul maicii domnului"?* Peştele se împute de la cap, dar se curăţă întotdeauna de la coadă şi întotdeauna, dureros.

2. *Pseudo-intelectualii fabrică şi răspândesc cele mai aberante probe în favoarea religiilor practicate.* După cum ştiţi, crucea este un simbol arian vechi de circa 7 milienii, însuşit fraudulos de religia judeo-crestină. Ca atare, a-ţi face semnul crucii nu înseamnă aderarea automată la judeo-creştinism, ci, în cel mai rău caz, un automatism al rasei

ariene. Ocazional, mă crucesc şi eu, când aud aberaţii de soiul: a fost descoperită arca lui Noe, s-a descoperit mormântul lui Iisus Christos, giulgiul lui Iisus Christos din Torino este totuşi adevărat, dar specialiştii au falsificat rezultatele cercetărilor, metoda de datare cu Carbon 14 este inexactă, nu e sigur că Soarele are 4,6 miliarde de ani, ci aşa spun astrofizicienii, un schilod care a băut apă din izvorul Lourdes s-a făcut bine instantaneu etc.

3. *În plin avânt al ştiinţelor, pseudo-intelectualii produc tot soiul de lucrări mistico-religioase, mai miorlăitoare sau mai agresive, cu care păcălesc masele de ignoranţi inculţi.* Din această cauză, vă atenţionez să nu vă lăsaţi impresionaţi de titlurile pseudo-intelectualilor, ci să le supuneţi lucrările unor analize critice foarte severe. În urmă cu vreo două decenii, îmi imaginam că niciun om cu înalte titluri ştiinţifice nu poate greşi şi nu poate falsifica o lucrare ştiinţifică. Din această cauză, pentru scurt timp, mi-am însuşit ideile expuse de pe Dr. Brian L. Wais în cartea *O mărturie a reîncarnării.* Am descoperit ulterior escrocheria acestui mistic şi am cerut scuze, de nenumărate ori, cititorilor către care am transmis-o. Un pseudo-intelectual bucureştean, în jurul căruia unii români au ţesut o mulţime de legende pozitive dar lipsite de temei, a întocmit o enciclopedie a îngerilor, în acest secol al luminilor. Dacă n-ar fi făcut prozeliţi, l-aş fi considerat un simplu cercetător în mitologie, cum sunt Mircea Eliade, Victor Kembach, Petre Culianu etc. El însă a determinat mai mulţi tineri să renunţe la obligaţiile vieţii sociale şi să se retragă în

viaţa parazitară din mănăstiri. În concret, i-a înnebunit. Cum poate fi pedepsit, într-o ţară cu regim religios, declarată laică numai formal?

4. *Cea mai mare parşivenie inventată de pseudo-intelectuali şi impusă cu asiduitate în mase, prin preoţi sau direct, este tema „patimilor mântuitorului Iisus Christos, sacrificat pentru mântuirea noastră”. Care este realitatea?*

A. *Jeshua a fost ciomăgit de conaţionalii săi judei revoltaţi de reforma religioasă sugerată de el,* fără intervenţia romanilor, care îl considerau absolut nevinovat. Scenele din filmul făcut pe această temă, în care soldaţii romani îl chinuiau pe Jeshua-Christos, reprezintă un fals istoric şi artistic. Romanii erau chiar mulţumiţi de Jeshua, deoarece îi tempera pe revoltaţii zeloţi şi îndemna populaţia să plătească dările către Imperiu.

B. *Suferinţele lui Jeshua-Christos au fost floare la ureche faţă de suferinţele la care adoratorii săi au supus sute de milioane de oameni, cum ar fi:* trasul pe roată, întinderea cu scripeţi, îmbrăţişarea „fecioarei de fier”, crucificări, arderi pe rug, tăierea nasului şi urechilor, scoaterea ochilor, spintecarea femeilor gravide şi scoaterea pruncilor, gazarea, iradierea atomică etc. *Numai în neamul nostru, mii de martiri au suferit mult mai groaznic decât Jeshua-Christos:* Horia – sfărâmat pe roată, Ion Vodă – rupt de cămile, Gheorghe Doja – ars pe tron înroşit etc. *Puneţi în balanţă un sălbatic judeu ciomăgit de*

conaţionalii săi (nu se ştie dacă a murit), cu circa un miliard de pământeni ucişi în numele religiei judeo-creştine! E clar cine e păcătosul şi cine sunt victimile?

5. *O variantă particulară a parşiveniei de la punctul 4, lansată de pseudo-intelectuali, încearcă să culpabilizeze orice negare a caracterului divin, progresist şi civilizator al lui Jeshua-Christos, ca o „nouă crucificare a sa”.* Cei care aţi citit *Viaţa lui Iisus* de Giovanni Papini aţi putut remarca vehemenţa cu care acest jurnalist atacă orice om cu păreri contrarii judeo-creştinismului, oricât de progresiste ar fi ele. Nu mi-am permis să folosesc limbajul său suburban, deşi aş fi fost îndreptăţit s-o fac, nici să atac cu toată virulenţa teza maniheistă fundamentală a judeo-creştinismului – Cine nu e cu noi e împotriva noastră. **Să lăsăm viaţa să judece crimele judeo-creştinismului şi lumina umanismului.**

Pseudo-intelectualii sunt periculoşi mai ales în poziţia de mâzgălici prin jurnale şi „duhovnici” pe la diverse posturi de televiziune. Populaţia ignorantă de la acest început de secol, îmbătată de „zeul mass media”, este gata să creadă cele mai aberante poveşti. Am citit atâtea nerozii judeo-creştine prin jurnale, încât mi-am luat inima în dinţi şi-am scris această carte necesară, deşi nu tocmai plăcută. Sper să folosească generaţiilor viitoare. Sper ca generaţiile viitoare să arunce afară din templul vieţii publice toţi pseudo-intelectualii mistico-religioşi şi laici.

Capitolul 11. Ce vă asumaţi atunci când vă declaraţi

judeo-creştini?

În perioada socialistă, am fost unul dintre comuniştii care nu s-au sfiit să expună la vedere, în sufragerie, o icoană foarte frumoasă, lucrată în relief, a sf. Nicolae. Îmi plăcea ca operă de artă, după cum psihologia îmi plăcea ca ştiinţă. Ignoranţa şi gândirea şablon de la vârful ierarhiei comuniste m-a judecat pentru ambele plăceri: câţiva ani, toţi psihologii am fost priviţi ca mistici, din cauza *Meditaţiei transcendentale,* psihologia a fost scoasă din programa de studiu a liceelor şi facultăţilor, iar icoana mea a făcut subiectul multor discuţii din partea unor „vigilenţi" care acum bat mătănii prin tot soiul de biserici şi mănăstiri.

După 1989, la fel ca mulţi alţi români, am crezut că BOR va deveni un model de moralitate în marea de patimi bestiale dezlănţuită de căderea socialismului. Ca atare, am colaborat cu funcţionari din BOR, primind şi transportând cărţi religioase cu grafie latină în ocupata Basarabie. *Am scris şi versuri cu tente mistice geto-dace, deoarece pe Jeshua-Christos l-am simţit mereu străin de sufletul şi de gândirea noastră de arieni.* Ulterior, simţirea mi s-a confirmat, prin aprofundarea textelor de bază ale judeo-creştinismului: *Iisus Christos din documentele de bază nu seamănă nici pe departe cu personalitatea cosmetizată şi purificată de propaganda creştină. Cum documentele timpului spun adevărul, e clar că preoţii judeo-creştini mint de îngheaţă apele.*

N-am putut deveni niciodată judeo-creştin, măcar formal, în marea turmă naţională, deoarece sunt un tip excesiv de

serios şi-mi asum numai calităţi la care pot răspunde din toată inima. Am cugetat însă îndelung la ce obligaţii îşi iau persoanele care se declară judeo-creştine, fie şi numai în mod formal. Concluziile la care am ajuns nu sunt deloc plăcute. Vă sfătuiesc să le analizaţi una câte una, comparându-le cu textele de bază ale „sfintei scripturi”. Dacă eu am greşit undeva, vă cer anticipat iertare! Dacă însă dumneavoastră sunteţi în profundă greşeală faţă de Divinitate, adevăruri probate şi umanism, procedaţi cum vă dictează conştiinţele!

1. Când te declari judeo-creştin, renunţi a mai căuta calea către Divinitate şi adevăratele legi divine, identificând pe Dumnezeu cu abominabilii zei tribali israeliţi. Aceasta este o cumplită blasfemie peste care eu, un „înger rebel”, n-am fost în stare să trec. Nu m-am temut de Divinitate, ci mi-a fost silă de insultele pe care textele judeo-creştine, în special Vechiul Testament, le aduc Dumnezeirii. Timp de două zile, cât le-am analizat, n-am putut să mănânc, deoarece mi se strânsese stomacul de greaţă. *Ca oameni, ne mai insultăm între noi, dar să-L insulţi pe Dumnezeu atât de blasfemic, cum o face „sfânta scriptură”, este peste puterile mele de înţelegere şi acceptare.*

2. Când te declari judeo-creştin, insultând Divinitatea şi îmbrăţişând abominabilii zei tribali israeliţi, total străini de spiritul nostru arian, n-ai nici măcar scuza tradiţiei rasiale, cum au judeii. Zeii respectivi (elohim, El Shadai, Eli, Şabaot, Adonai, Iahve) au

fost importaţi din Orientul Apropiat, de nişte sălbatici iresponsabili, *trădători ai propriilor zei tradiţionali arieni.* Una e să respecţi strămunii zeificaţi, ca o tradiţie paralelă cu credinţa în Divinitate, iar alta e să divinizezi nişte zei total străini de neamul tău vechi de minim 35 de milenii. Nu sunt în stare să-mi trădez strămunii, zeificaţi sau nu, de dragul unor zei umani, chiar dacă ar fi perfecţi şi nu nişte animale sângeroase, sălbatice, crude, ignorante, dubioase etc. Cum sunt zeii biblici. *Glasul sângelui arian îmi interzice să mă închin unor zei de import, imperfecţi, total diferiţi de imaginea pură şi perfectă a Divinităţii.*

3. *Dacă te declari judeo-creştin, trebuie să accepţi aberaţia de a te închina unui humanoid sălbatic, Jeshua-Christos, zeificat de nişte indivizi dubioşi şi iresponsabili, în pofida faptului că planul divin nu poate fi atins niciodată de un om.* Cu alte cuvinte, te închini unui om inferior ţie din toate punctele de vedere: cunoaştere ştiinţifică, comportare morală, creaţie. Dacă v-aş spune să vă închinaţi unui mare inventator din neamul nostru, lui Henri Coandă, de pildă, deoarece a deschis porţile Cosmosului întregii Umanităţi, m-aţi privi ultragiaţi. De ce nu-i priviţi la fel de ultragiaţi pe popii care vă învaţă să vă închinaţi unui humanoid sălbatic, de sute de ori inferior lui Coandă, minţindu-vă că a fost fiul lui Dumnezeu (al zeului Eli, în textul original)? Aveţi un comportament logic?

4. *Aderarea la judeo-creştinism înseamnă recunoaşterea implicită că faceţi parte dintr-o rasă şi o naţiune inferioară*

„poporului ales”, ba chiar că sunteţi un animal cu înfăţişare umană, destinat să servească întreaga viaţă celor din „poporul ales”. Dacă aţi uitat treaba aceasta, recitiţi cele câteva extrase din *Talmud* pe care vi le-am prezentat anterior!

5. *Acceptarea calităţii de judeo-creştin înseamnă şi însuşirea automată a devizei maniheiste Cine nu e cu noi (creştinii) e împotriva noastră! Cine nu e cu noi, e împotriva noastră, chiar dacă e tata, mama, fratele, sora, fiul, fiica ori cel mai bun prieten.* Vi se pare că glumesc? Eu am crescut în liceul militar, împreună cu alţi băieţi, cu care ne aveam ca fraţii. După 1989, am pierdut doi prieteni vechi, de care nimic nu părea să mă poată despărţi. A fost suficient ca eu să refuz să particip la un botez şi la o cununie religioasă şi prieteniile s-au dus de râpă. Blestemată religie e judeo-creştinismul.

6. *Dacă vă declaraţi judeo-creştin, înseamnă că acceptaţi faptul că sunteţi o fiinţă negânditoare, iraţională şi complet ilogică, gata să accepte cu titlul de adevăr cele mai aberante situaţii şi fapte.* De exemplu, trebuie să credeţi că o femeie care a născut şapte copii e fecioară şi „maica domnului”, că apa se poate transforma în vin, cu câteva cuvinte, că pâinile şi peştii se pot înmulţi etc. Nu aveţi voie să cereţi nicio probă de confirmare a acestor minuni.

7. *Dacă vă declaraţi judeo-creştin, trebuie să acceptaţi fără murmur toate ritualurile religiei judeo-creştine, oricât de imorale şi ilogice sunt acestea, ca de pildă:*

A. Trebuie să acceptaţi, ca model de comportare în viaţă, după cununie, pe Sarra (incestuoasă, curvă) şi pe Avraam (incestuos, proxenet), apoi să trăiţi după regula că femeia trebuie să fie supusă bărbatului în orice situaţie (chiar şi când acesta o oferă altui bărbat).

B. Dacă sunteţi femeie, trebuie să acceptaţi, ca pe o regulă divină, părerea judeo-creştină că femeia e inferioară bărbatului din toate punctele de vedere, fapt pentru care nu are voie să fie preoteasă şi să intre în altar.

C. Trebuie să vă botezaţi pruncii cu fastul cuvenit, „întrupându-i în Iisus Christos", adică într-o fantomă a unui hipiot judeu, şef de sectă religioasă, xenofob, rasist, beţiv, ignorant etc.

D. Trebuie să faceţi din înmormântări spectacole ale durerii şi degradării fizice, când, de fapt, moartea e doar o trecere a corpului energetic (sufletului) către o formă superioară de existenţă.

E. *Trebuie să respectaţi toate sărbătorile judeo-creştine,* de la mucenicul Păduchilă din stâlp şi până la sfânta Parascovenia din corcoduş. Dacă lucraţi în vreuna din aceste zile, trebuie să fiţi lapidaţi, conform Vechiului Testament.

F. Trebuie să vă adresaţi paraziţilor religioşi cu apelativul

părinte, apelativ rezervat exclusiv taţilor naturali, oricât de nemernici ar fi boaitele respective.

8. *Dacă vă declaraţi judeo-creştini trebuie să adoptaţi un comportament contradictoriu şi duplicitar întreaga viaţă, slăbindu-vă personalitatea creatoare şi morală.* De pildă, ar trebui să fiţi circumcişi ca să fiţi ca zeul Jeshua-Christos (cel cu patru penisuri), să juraţi pe penis ori pe Biblie, să ucideţi cu pietre pe oricine lucrează duminica, să credeţi fără şovăire aiurelile privind cosmogeneza şi antropogeneza biblică, să acceptaţi cu seninătate că Dumnezeu e un zeu războinic şi crud, care vă îndeamnă la omor, jaf şi cotropire etc.

9. *Dacă deveniţi judeo-creştin, trebuie să vă închinaţi fără şovăire la lucrurile indicate de preoţi şi în formele prescrise de ei, ca nişte roboţi negânditori.*

10. *Dacă acceptaţi creştinarea, trebuie să vă închideţi în micuţa sferă mistică de mituri şi ritualuri ale acestei religii,* în mentalul inferior şi mediu al planetei noastre, fără drept de a ridica ochii către Univers. *Dumnezeul meu e mic, pe o planetă cât un fir de praf din galaxia Calea Lactee şi eu vreau să rămână aşa!* ţipă îndoctrinatul judeo-creştin. În urmă cu două zile, i-am arătat unui tânăr inginer judeo-creştin o hartă a galaxiei noastre, pentru a înţelege că împărăţia cerurilor arată altfel decât în Biblie. A suferit un şoc psihic, de n-a putut vorbi mult timp.

11. Dacă sunteţi judeo-creştin dintr-o anumită ramură ori sectă, trebuie să-i urâţi şi să-i contraziceţi pe judeo-creştinii

din alte ramuri şi secte, ca să nu mai spun de cei de alte religii. Ortodocşii urăsc şi combat romano-catolicii, greco-catolicii (unitarienii), baptiştii, reformaţii, evangheliştii, martorii lui Iehova etc. Nu-i mai bine de mine că-i privesc pe toţi cu seninătatea omului superior?

12. Dacă deveniţi judeo-creştini, trebuie să înţelegeţi că evoluăm în lumi paralele, în care toate bunurile materiale şi toate valorile spirituale (literatură, muzică, artă etc.) sunt create de noi, creatorii morali moderni, iar dumneavoastră beneficiaţi doar de ele, în mod ilegitim, deoarece religia judeo-creştină ne-a prigonit şi ne-a ucis martirii ştiinţei.

13. În momentul în care aderaţi la judeo-creştinism, în deplină cunoştinţă de cauză, nu în copilăria lipsită de discernământ, vă asumaţi, împreună cu ceilalţi coreligionari, toate crimele acestei religii, din momentul fondării ei şi până la zi: uciderea păgânilor, războaiele religioase, prigonirea şi arderea pe rug a oamenilor de ştiinţă, interzicerea cunoaşterii ştiinţifice a Lumii, interzicerea medicinei şi a tratamentelor medicale etc. Vă puteţi imagina mai mult de un miliard de pământeni ucişi în numele „iubirii de Christos”? Vă puteţi imagina torturile la care au fost supuşi amerindienii şi negrii necreştini? Vă asumaţi cu toată răspunderea pierderea celor 15 secole de cunoaştere şi civilizaţie determinată de creştinism, din secolul 4 şi până în secolul 19 e.n? Dacă religia judeo-creştină n-ar fi lovit rasa ariană, astăzi n-am fi suferit de nicio boală, am fi zburat printre stele şi am fi avut relaţii cu alte civilizaţii raţionale universale. *Vă asumaţi aceste crime?*

14. Dacă vă asumaţi calitatea de judeo-creştin, fie şi

numai formal, din laşitate sau datorită plăcerii unor sărbători tradiţionale, trebuie să vă asumaţi şi faptul că practicaţi un cult religios străin de rasa noastră ariană (judeu), că vă îngropaţi strămunii arieni în uitare, că vă pervertiţi firile cu mituri sălbatice străine de sufletul nostru european, că recunoaşteţi drept divinitate un mărunt boschetar judeu – Jeshua Christos, jignind grav pe Adevăratul Dumnezeu. Totodată, acceptaţi toate mizeriile acestei religii: minciunile sfruntate, parazitismul şi imoralitatea preoţilor, infracţiunile acestora, jupuirea de dări religioase, prostituarea conştiinţelor de oameni moderni cu ritualuri sălbatice etc.

15. *Dacă acceptaţi şi practicaţi judeo-creştinismul vă înregimentaţi în mod automat în marea oaste a regresului, otrăvind mentalul colectiv cu produsele telepatice ale creierelor dumneavoastră intoxicate mistic.* Astfel, puteţi atinge creiere de persoane nevinovate, mai ales de copii lipsiţi de discernământ, pe care le influenţaţi anti-divin. În cazuri mai grave, vă puteţi îmbolnăvi psihic, pe fond mistic, ajungând să deliraţi sau chiar să ucideţi în numele credinţei dumneavoastră greşite. Pe situl nostru puteţi găsi multe cazuri de criminali mistici, inclusiv dintre cei care şi-au ucis părinţii sau copiii, în care vedeau diavoli (fiinţe fabuloase imaginate de religia judeo-creştină).

16. *Dacă aderaţi la judeo-creştinism, fie şi numai formal, prin efectuarea unor ritualuri de botez, sfeştanie, cununie etc. Contribuiţi la perpetuarea sălbăticiei şi confuziei din naţiunea noastră, fenomene sociale regresive care s-au diminuat foarte mult în vestul Europei.* Multe din relele societăţii noastre sunt

determinate de confuzia politico-religioasă impusă prin mare diversiune din decembrie 1989. *Vă asumaţi conştient rolul de frâne ale societăţii?* Când aţi acceptat ca religia să se predea în şcoli, în locul astronomiei, aţi înţeles ce pas retrograd făceaţi? Când aţi susţinut introducerea religiei în instituţiile statale, şcoli, spitale etc., aţi fost conştienţi de gravitatea măsurilor regresive?

17. *Toţi cetăţenii acestei ţări trăim mai puţin, simţim afecţiuni psihice şi murim mai devreme, din cauza programului mistico-religios impus prin culte şi secte.* Cum se produc aceste fenomene negative? Îndoctrinaţii judeo-creştini, alături de alţi mistici, răspândesc telepatic gândurile şi sentimentele lor sălbatice în întreaga atmosferă, mai ales în mentalul inferior şi mediu. Aceste emisiuni negative lovesc în toate creierele, în mod nediscriminator, alături de emisiile altor bestii (perverşi sexuali, criminali, fricoşi, drogaţi, alcoolici). Ca atare, în creierele receptoare se produc lupte între emisiunile negative ale dumneavoastră şi concepţiile de viaţă ale persoanelor receptoare. Cele mai slabe se îmbolnăvesc psihic, lucru demonstrat de faptul că, după 1989, afecţiunile neuropsihice din naţiunea noastră au crescut de mai mult de zece ori (anxietate, sentimente de culpă, depresii, intenţii sinucigaşe, deliruri etc.). Creierele mai puternice rezistă agresiunii mistico-religioase prin eforturi care le cheltuie energia vitală şi le uzează prematur. *De ce să trăim noi, oamenii normali, mai prost şi mai puţin, din cauza inconştienţei dumneavoastră religioase?*

Mai nou, cultele şi sectele, printre care şi judeo-

creştinismul, au început să se joace de-a zeii. În acest scop, ei folosesc telepaţi foarte puternici, cu care atacă creierele persoanelor care se opun agresiunii mistico-religioase. În prima fază, persoana ţintă e lovită cu un emiţător psihotronic care să-i slăbească rezistenţa la sugestii mistice, apoi, în a doua fază, acţionează cu telepaţi mistici. Am descris acest procedeu în romanul *Cavalerii nobilei bresle* şi intenţionez să-l documentez pe cale legală, pentru a-l contracara. De ce procedez astfel? Deoarece cei mai slabi psihic şi mai inculţi cad victime agresiunii mistico-religioase judeo-creştine, ajungând fie nişte sclavi psihici, fie nişte criminali mistici. Un amic de-al meu pictor a fost sclavizat psihic de judeo-creştini, prin intermediul unor yoghini care i-au slăbit creierul şi l-au livrat, spre prelucrare, boaitelor mincinoase.

18. *Dacă aderaţi la judeo-creştinism, vă înregimentaţi în marea oaste a răului care ne ameninţă cu zei de import, cu apocalipsa şi sfârşitul Lumii noastre, cu iadul şi alte aiureli judeo-creştine.* Aveţi dreptul să îmbrăţişaţi orice religie, dar nu aveţi şi dreptul de a teroriza populaţia cu ea. Mergeţi în Israel şi practicaţi-vă acolo aberaţia judeo-creştină!

19. *O minciună spusă secole la rând nu devine adevăr divin şi universal, dar poate afecta serios psihicul uman, prin mecanismul sugestiei.* Avem toate probele că judeo-creştinismul este un conglomerat de minciuni sălbatice, impus Omenirii prin ameninţare, teroare şi înşelăciune, cu scopul de a o izola de Adevărata Divinitate. *Vă asumaţi răspunderea acestei fapte profund negative?* Misticul este un sălbatic tarat psihic care crede că deţine informaţii şi puteri superioare, deşi

nu se ridică nici măcar la capacitatea umană inferioară de cunoaştere şi înţelegere. Faptul că unii se simt bine în şandramalele mistice întunecoase, cu sfinţi înfiorători pictaţi pe pereţi, indică o dereglare psihică majoră în personalitatea lor. Vă place să faceţi parte din această hoardă sălbatică şi regresivă?

20. Programul vital de evoluţie străbătut de Omenire în ultimii 2000 de ani nu confirmă în niciun punct textele judeo-creştine. Împărăţia cerurilor n-a coborât peste Judeea la data indicată de Jeshua-Christos, fenomenele apocaliptice nu s-au produs conform delirului dementului de Ioan, sfârşitul Lumii noastre nu s-a produs, nici nu dă semne că s-ar produce vreodată. *Cu alte cuvinte, programul vital al Omenirii a infirmat programul biblic.* Nu l-a infirmat uşor şi fără sacrificii, însă. *Aproape un miliard de pământeni au murit în lupta dusă pentru a impune programul divin evolutiv, împotriva programului biblic involutiv.* Şi acum, când religia ar trebui să dispară total din viaţa noastră, ea face în fiecare zi mii de victime, din toate rasele şi naţiunile planetei, încercând să impună programul biblic sălbatic şi apocaliptic, împotriva programului divin evolutiv. *Vă asumaţi răspunderea acestor fapte abominabile? Vă asumaţi răspunderea pentru continuarea violenţei justificate zeiesc (biblic), pentru erori, pentru reguli de viaţă complet iraţionale?*

21. *Fiara apocaliptică există şi acţionează totuşi: este religia judeo-creştină.* Ea determină majoritatea oamenilor să-şi cheltuie o mare parte din energia vitală pentru a respinge atacurile psihice mistice, în loc s-o folosească la cunoaştere,

creaţie şi viaţă sănătoasă. *Vă asumaţi răspunderea acestei agresiuni planetare iraţionale, judeo-creştine, împotriva civilizaţiei raţionale ariene?* Dacă v-o asumaţi, sunteţi şi dumneavoastră nişte „onorabili” infractori mistici, deocamdată nepedepsibili. Istoria viitoare vă va judeca şi vă va condamna însă cumplit pentru suferinţele şi regresul la care aţi supus Omenirea terrană.

Ce este judeo-creştinismul? Este o construcţie mistică cu bază otrăvită, închegată cu sânge de om nevinovat şi susţinută de paraziţii care trag imense profituri din ea. Mult timp nu mai poate rezista, căci sângele nevinovaţilor strigă după dreptate. **Să dea Adevăratul Dumnezeu să asist şi eu la dărâmarea acestei abominabile înjghebări străine de sufletul şi de gândirea noastră ariană, religia judeo-creştină!**

PARTEA A TREIA

Mântuirea

Capitolul 1. Românii au o şansă extraordinară

Se spune că, atunci când Dumnezeu te iubeşte, îţi face şi duşmanii să lucreze pentru tine. Nu ştiu dacă Divinitatea a făcut vreo intervenţie în favoarea românilor, dar constat că aceştia au o şansă extraordinară de revenire la normal tocmai datorită faptului că n-au fost intoxicaţi cu textele judeo-creştine de bază. Timp de vreo 10 – 11 secole, cât judeo-creştinismul a acţionat asupra creierelor daco-românilor, efectul a fost apropiat de zero, deoarece majoritatea covârşitoare a populaţiei nu cunoştea limbile greacă şi slavonă. Abia în timpul dinastiei Hohenzollern, când BOR a devenit autocefală, „sfânta scriptură" s-a tradus în limba română şi religia a fost introdusă în şcoli. Avem, deci, mai puţin de 110 ani de îndoctrinare religioasă judeo-creştină, perioadă din care mai putem scădea încă vreo 40 de ani, când BOR a pus batista pe ţambal, din cauza orânduirii socialiste. *Aceasta este şansa noastră de a reveni la normal, adică la o simplă, curată şi puternică credinţă în Divinitate, fără niciun fel de amestec religios ori superstiţios.*

În urmă cu vreo săptămână, am discutat cu un tânăr preot care studia psihologia la fără frecvenţă, cu scopul de a căpăta informaţiile necesare manipulării ştiinţifice a persoanelor mai slabe de înger către „turma lui Israil". Cu

această ocazie, am aflat că liderii BOR sunt îngrijoraţi de faptul că numai circa 10% din populaţie sunt creştini practicanţi, restul declarându-şi apartenenţa la religie în mod formal, din motive diverse: tradiţii, spirit naţionalist, motive de sărbătorire, dorinţa de a nu ieşi în evidenţă prin refuzul direct al religiei „oficiale” etc. *Am răsuflat uşurat la aflarea procentajului, deoarece sociologia şi psihologia ne demonstrează că, în fiecare naţiune, circa 10% din cetăţeni reprezintă rebuturile sociale* (handicapaţii mintal, alienaţii, retardaţii, infractorii, perverşii, ignoranţii de ultim rang – analfabeţii etc.). Deci, naţiunea noastră nu are de pierdut prea mult din masa sănătoasă de 90%, chiar dacă paraziţii mistico-religioşi ar atrage de partea lor toate rebuturile sociale, toţi ignoranţii, toţi superstiţioşii.

Am cugetat mult la modul de a scoate majoritatea naţiunii către un ţărm de lumină şi linişte, sub ocrotirea sigură a Divinităţii. Am ajuns la concluzia că acest lucru este posibil şi nu deosebit de greu de realizat, chiar şi în condiţiile socio-economice şi morale proaste în care evoluăm în prezent. *Pentru început, e suficient să formăm un nucleu de oameni cultivaţi cu obiceiuri normale şi progresiste, cărora eu le spun creatori morali. Am ales această denumire deoarece progresul şi evoluţia Omenirii, ca legi divine, se realizează prin trei categorii principale de măsuri: cunoaşterea ştiinţifică a Lumii şi a omului, creaţia intensă de bunuri materiale şi de valori spirituale utile şi perfecţionarea morală a personalităţilor.* În acest spirit, scriu eu de mai bine de zece ani, de când m-am

maturizat suficient, să intuiesc exact direcţia de evoluţie a Umanităţii dirijată discret de Adevăratul Dumnezeu. *Dacă noi ne vom înscrie în proporţie de masă în cele trei direcţii menţionate, ne vom crea o patrie de vis, cum nu au nici cele mai înaintate naţiuni din Lumea terrană.*

Am cugetat îndelung şi la posibilităţile concrete, pragmatice de a ne transforma şansa în realitate. Avem aceste posibilităţi, însă saltul din imperiul mizeriei fizice şi morale actuale, în grădina fermecată a viitorului, se va face printr-o confruntare de conştiinţe şi un efort creatormoral de cel puţin 20 – 30 de ani. Vă sperie această perioadă de timp? La nivelul timpului universal, nu reprezintă nicio milionime de secundă. Judeo-creştinismul s-a insinuat în creiere în 2000 de ani de involuţie spirituală, aşa că 20 – 30 de ani este o perioadă foarte scurtă. Cei care vom participa la confruntare pentru transformarea marii şanse în realitate, vom trăi viaţa din plin, ca oameni adevăraţi, aşa că *nu se pune problema unor sacrificii.*

Ca în orice confruntare, trebuie să delimităm clar forţele din naţiunea noastră care vor lupta strict ideatic şi creator pentru viitorul omenesc al nostru şi al urmaşilor.

1. Tabăra progresistă va cuprinde cel mult 10% din cetăţenii cei mai culţi, mai harnici, mai morali, mai deschişi către evoluţie şi progres, către un viitor demn şi civilizat. Acest procent va creşte însă zilnic, prin atragerea

alături de creatorii morali care formează această tabără a tot mai multe persoane din marea masă de şovăielnici pozitivi din naţiunea noastră. Nucleul mişcării creator-morale a fost deja constituit, din câteva sute de oameni adunaţi în jurul meu, pe forumul *Frăţia Creatorilor,* din site-ul *www. Drumulinvingătorilor. Ro. Vă rog să nu ne confundaţi cu vreo sectă creatoare a unei noi religii!* Noi nu ne creăm zei, sfinţi şi diavoli, nici din imaginaţie, nici din străbunii proprii ori ai altor rase. Aşa cum am arătat în volumele *Secretele vârstelor de aur şi îngeri rebeli, noi ne mulţumim să recunoaştem existenţa Divinităţii aşa cum a fost probată de oamenii de ştiinţă şi să acţionăm creator şi moral pe direcţia legilor divine ale evoluţiei şi progresului.* Astfel, suntem siguri că nu greşim nici faţă de Dumnezeu, nici faţă de oameni, deoarece nu violentăm pe nimeni cu credinţele şi acţiunile noastre. Pur şi simplu, suntem perfecţionişti în planul cunoaşterii, creaţiei şi al comportării morale, fapt ce nu poate fi acuzat nici măcar de cel mai rău intenţionat individ. Până şi cei mai mari panglicari mistici sau politici se declară de acord cu progresul ştiinţific, creator şi moral, deşi în practică acţionează exact invers decât în declaraţii.

2. *Tabăra oscilantă din naţiune cuprinde circa 80% din populaţia care, în mod formal, se declară judeo-creştină, din diverse motive, dar, în realitate, crede în Dumnezeu şi acţionează pe direcţia progresului.* Persoanele din această categorie vor trebui să facă un minim de efort pentru a se dezbăra de obiceiuri şi credinţe greşite, concomitent cu

însuşirea credinţei în Adevărata Divinitate şi a ştiinţelor care ne conduc către viitor. Pe măsură ce se vor ridica din mentalul inferior şi mediu, către mentalul superior, de creator moral, ei vor întări tabăra noastră şi vor accelera progresul creator şi moral al naţiunii. *E suficient ca măcar jumătate dintre ei să încline balanţa în favoarea noastră, ca întreaga naţiune română să se înscrie pe drumul de progres şi civilizaţie trasat de Divinitate.* Acest obiectiv poate fi atins în 20 – 30 de ani, deoarece obiceiurile şi deprinderile negative, înrădăcinate adânc în psihicul uman, zise şi mentalităţi, se schimbă greu, prin conştientizare, autosugestie pozitivă, învăţare condiţionată, imitarea modelelor pozitive şi alte procedee. *Nu putem proceda ca mişcările politice sau religioase represive, care au ordonat pur şi simplu oamenilor să-şi schimbe concepţiile de viaţă şi comportamentul în scurt timp, aplicând pedepse groaznice celor care nu i-au ascultat.* Noi credem în Divinitatea atoatecunoscătoare, atotputernică, creatoare, morală, perfectă, pură, paşnică etc. *În numele acestei Divinităţi unice la nivel Terra, nu avem dreptul să săvârşim niciun act de violenţă.*

Oscilanţii trebuie lămuriţi cu argumente ştiinţifice solide şi cu modele de comportare creator-morală ale persoanelor din elita progresistă.

3. Tabăra retrogradă cuprinde elemente foarte diverse ca nivel de pregătire, interese şi sănătate mintală, ca de pildă: pseudo-intelectuali intoxicaţi mistico-religios, propagandişti mistici ai cultelor şi sectelor religioase

împreună cu fanatizaţii lor, ignoranţi confuzionaţi de religii şi superstiţii, perverşi sexuali, retardaţi mintal, alienaţi mintal etc… Dacă ar fi să-i tratăm cum ne indică religia, i-am scoate pe toţi la marginea poligoanelor şi i-am împuşca, să scăpăm naţiunea de ei. *Noi însă suntem conştienţi de faptul că aceste persoane posedă discernământ redus, la fel ca pruncii, fapt pentru care trebuie să-i tratăm cu înţelegere, blândeţe şi fermitate.* Nu vom ceda niciodată în faţa aberaţiilor lor mistice, dar nici nu le vom impune cu forţa concepţiile noastre ultramoderne de viaţă. Îi vom contrazice ferm şi calm, îi vom sugestiona pozitiv şi le vom inocula pe nesimţite, în timp îndelungat, germenii gândirii raţionale şi morale. *Deşi ne sunt adversari în plan ideatic, ei nu ne sunt duşmani, ci membri ai naţiunii noastre care au ajuns victime ale unor îndelungate practici mistico-religioase, necreatoare şi imorale.* Reeducarea lor va dura mult timp, dar cel puţin câteva procente dintre ei vor simţi cum lumina înţelegerii, simţirii şi gândirii umane se va aprinde în ei.

Capitolul 2. Cum ne prezentăm în faţa Divinităţii?

Adevărata Divinitate poate fi intuită şi înţeleasă parţial numai de oamenii care posedă un anumit nivel de cultură şi moralitate. Vi se pare o nedreptate că ignoranţii şi imoralii nu au acces la Adevăratul Dumnezeu, rămânând în imperiul zeilor şi diavolilor inventaţi de sălbatici? *Mie mi se pare o situaţie normală, o nouă treaptă din evoluţia Omenirii, în care oamenii creatori-morali, smulşi din mrejele legilor*

bestiale naturale, încep să evolueze după legi raţionale divine. În faza darwinistă a evoluţiei umane, cele mai favorizate specii, mai puternice, mai şirete sau mai adaptabile au supravieţuit şi au evoluat, în timp ce restul au pierit. *Intuiesc faptul că, în faza divină de evoluţie, numai persoanele creator-morale vor supravieţui şi vor continua evoluţia Umanităţii terrane, în timp ce ignoranţii, retrograzii, bestiile, imoralii şi alte rebuturi vor dispărea în câteva generaţii.* Nu e vorba de nemila specifică evoluţiei naturale a speciilor, ci de o lege divină la care toţi oamenii se pot adapta prin cunoaştere ştiinţifică, creaţie şi moralitate, dar nu toţi vor face-o. *Din această cauză, cred că este drept ca leneşii, violenţii, bestialii, beţivii, drogaţii, perverşii, ignoranţii, retardaţii etc. Să dispară din Umanitate.*

Aşa cum am văzut din partea a doua a acestei cărţi, sălbaticii creatori de religii îşi imaginau că Lumea se reducea la puţinele teritorii cunoscute de ei în Orientul Apropiat, la câteva triburi de păstori sau de agricultori şi la o boltă cerească (Cer, ceruri) vizibilă cu ochiul liber. Într-o lume atât de micuţă, era normal să-şi închipuie zei la fel de micuţi ca şi ei, înzestraţi cu toate moravurile lor: cruzimea, violenţa, şiretenia, gelozia, necinstea etc. Zeii respectivi aveau chiar obiceiul de a vorbi cu muritorii, de a le da indicaţii prin preoţi, de a-i instiga împotriva altor zei, divinizaţi de alte popoare. *Chiar şi numai aceste caracteristici ar trebui să pună pe gânduri oamenii raţionali, dotaţi cu ceva cultură, să-i determine să realizeze că, în niciun caz, aceşti zei abominabili nu erau Dumnezeu.* Divinitatea nu vorbeşte cu niciun muritor,

nu strigă *cu sunt Dumnezeul gelos şi unic,* nu instigă la jaf, înşelăciune, omor, genocid, pruncucidere etc. *Divinitatea inspiră cei mai luminoşi pământeni, genialii din rândul creatorilor morali, cu normele morale şi invenţiile ştiinţifice menite să civilizeze treptat Umanitatea terrană.* Nu ne putem trage de şireturi cu Dumnezeu, cum fac mozaicii sau judeo-creştinii, aşa cum un câine nu se poate trage de şireturi cu noi. Oamenii pot dresa câinii, cu anumite scopuri, iar *Divinitatea civilizează umanii inferiori divinilor, cu alte scopuri, încă necunoscute nouă.* Afirmaţia orgolioasă a unor mistici că în fiecare om există o sămânţă divină este infirmată de sălbăticia copiilor bestializaţi în jungle şi a boschetarilor ignoranţi, vicioşi, inutili societăţii, din timpul nostru. Ce scânteie divină putem vedea în aceste animale cu înfăţişare umană? Divinitatea ne inspiră lumina cunoaşterii umane, dar nu ne dă nimic din zestrea divină, căci facem parte din planuri total diferite. Dacă, printr-un miracol foarte improbabil, am afla mai multe despre Divinitate, am rămâne şocaţi de măreţia lui Dumnezeu şi de micimea noastră.

Cum ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu?

Întrebarea de mai sus pare foarte uşoară şi cu un răspuns la fel de uşor. În realitate, întrebarea este foarte grea iar răspunsul corect ne impune răspunderi foarte grele. Am studiat timp îndelungat modul în care judeo-creştinii ortodocşi şi catolici din ţara noastră se prezintă în faţa zeilor lor religioşi, iar concluziile sunt deosebit de negative, ca de exemplu:

A. *Majoritatea judeo-creştinilor se prezintă la biserici şi catedrale cu sufletele mânjite de cele mai bestiale pofte şi dorinţe, dar lipsiţi de cea mai elementară recunoştinţă faţă de Divinitate.* Acest fenomen negativ a fost determinat de educaţia judeo-creştină formală, în care ruga către zeii şi sfinţii creştini are întâietate iar mulţumirea pentru darurile deja primite nici nu există. Ca atare, indivizii se prezintă în faţa altarelor cu sufletele pline de sentimente negative: ură, pizmă, lăcomie, speranţe în miracole care să-i scape din sărăcie ori de braţul Legii, să-i vindece ori să le producă alte servicii. Cu alte cuvinte, ei se prezintă în biserici cu gândul că zeii (traduşi Dumnezeu) şi sfinţii nu au altceva de făcut decât să le asculte şi să le îndeplinească mărunţele lor pretenţii. Aşa i-au învăţat popii, aşa procedează. Vom vedea că noi nu ne putem prezenta zilnic, în casa noastră ori în alt loc, în faţa lui Dumnezeu, la fel ca judeo-creştinii sau alţi mistici.

B. *Majoritatea judeo-creştinilor cred, fără temei, în magia prin contingenţă,* adică în faptul că, odată atinsă icoana sau moaştele „făcătoare de minuni”, toate mărunţele lor dorinţe se vor rezolva de la sine. În realitate, rareori se îndeplineşte câte o dorinţă, datorită autosugestiei puternice ori întâmplării. Majoritatea judeo-creştinilor rămân cu buzele umflate şi ar trebui să se întrebe de ce lucrurile „sacre” la care s-au închinat nu le-au produs minunile promise de preoţi.

C. *Majoritatea judeo-creştinilor de ambele sexe se îngrămădesc în cârciumi, imediat după slujba în care cred că*

s-au pus bine cu zeii. Niciodată de când e neamul daco-român nu s-a consumat atât de mult alcool, în general şi după slujbe religioase, în special. Atâta timp cât zeul lor, Jeshua Christos, trăgea la măsea iar popii îi îndeamnă *Beţi din sângele domnului!* judeo-creştinii NU se vor dezbăra de acest obicei nesănătos pentru minte şi organism. Deşi în Europa ocupăm penultimul loc la nivel de trai (26), în topul consumatorilor de alcool suntem pe locul 3, un loc care nu ne face cinste şi explică multe din relele societăţii noastre: sărăcia, bolile, confuzia, lenea, incultura, imoralităţile, infracţiunile etc. *Preoţii judeo-creştini îndeamnă oamenii să se bestializeze, dându-le exemple de chiolhanuri bestiale.*

Ardelenii şi moldovenii sunt fruntaşi la băutură, dar nici ceilalţi români nu sunt mult în urma lor. *Foarte îngrijorător este faptul că beţia a cuprins femeile şi adolescenţii, în proporţie foarte mare.* În copilăria şi adolescenţa mea, n-am văzut femei sau adolescenţi beţi. Acum, beţia lor face parte din cotidian şi mă îngrozeşte cumplit. Pe cine să mai pui bază într-o societate de beţivi, care nici nu mai citesc, ci preiau toate modelele negative de comportare direct din televiziunile comerciale (pornografie, furturi, crime, perversiuni sexuale etc.). Până pe la vârsta de 23 de ani, nici nu ştiam că există perversiuni sexuale, deşi eram ofiţer de marină şi cunoscusem câteva femei. La acea vârstă, am suferit un şoc psihic, când am citit, într-un roman englezesc, o scenă de pederastie (am vomat şi n-am mai putut mânca o zi). În timpul nostru, aflăm, din mass media, cum copii de 7 – 8 ani supun la perversiuni sexuale alţi copii sau animale. Până după 1989, n-am auzit de

incest, de violarea fetiţelor de către proprii taţi. Când văd figurile lombroziene ale incestuoşilor la televizor, mă cutremur de oroare şi *socot că Dumnezeu are toată dreptatea să dezintegreze din rasa umană astfel de bestii cu chip omenesc.*

D. *Mulţi judeo-creştini invocă zeii (traduşi Dumnezeu) sau sfinţii lor să-i ajute la atingerea unor obiective imorale sau ilegale, pentru că aşa i-au învăţat preoţii.* De exemplu, hoţii spun *Doamne, ajută să nu mă prindă!* înainte de a pleca la jafuri. Ceva similar spun şi politicienii cu birourile înţesate de icoane şi cu creierele doldora de gânduri infracţionale sau imorale. *Cele mai imorale şi mai infracţionale cereri sunt adresate, ca rugi, către zeii şi sfinţii judeo-creştini:* să scape infractorii de urmărire penală şi de condamnare, să se ierte crime şi fapte imorale, să se câştige bani prin miracole, să se scape de boli tratabile prin medicamente, să se capete posturi nemeritate în aparatul parazitar de stat ori religios, să se aducă, prin farmec, iubiţi sau iubite, să se găsească lucruri pierdute, să fie pedepsiţi hoţii unor lucruri mărunte etc. Indivizii care fac astfel de rugi sunt total ilogici. În primul rând, le fac în faţa unor lemne vopsite, care n – au nicio putere divină. Chiar dacă le-ar face în faţa zeilor şi sfinţilor micuţi, antropomorfi, din religia judeo-creştină, cine ar fi în stare să îndeplinească sute de milioane de cereri, rugi şi dorinţe aberante?

Concluzia? Jude© – creştinismul este o otravă străină turnată în sufletele curate El nu numai că a pus frâu decăderii rasei umane, dar a şi instigat-o la bestialitate,

prin exemplele de desfrâu ale popilor şi prin îndemnuri de a bea „sângele lui Hristos”. În plină guvernare creştină (CDR), deputatul judeo-creştin Vasile Lupu din Iaşi a supus presiunii Parlamentul, sub pretextul unor indicaţii ale UE, să dezincrimineze homosexualitatea, una dintre cele mai urâte surse de decădere a rasei umane.

Nu putem încredinţa judeo-creştinismului nici trupurile noastre muritoare, dornice de plăceri instinctuale, nici corpurile noastre energetice nemuritoare (sufletele) mai apropiate de înaltele plăceri intelectuale (pasiuni creatoare, idealuri, vise curate etc.).

Deci, cum se prezintă un adevărat credincios, în faţa adevăratului Dumnezeu?

1. În primul rând, nu se prezintă în biserică, mănăstire, templu, geamie, sinagogă sau altă construcţie făcută de mână omenească. Grandioasa Divinitate nu încape în astfel de şandramale mistice murdărite de zei şi sfinţi abominabili sau, în cel mai blând caz, imperfecţi.

Adevăratul credincios are marele avantaj că se poate adresa direct Divinităţii, în orice timp al zilei, din orice loc de pe planetă, începând cu propria casă. Desigur, locul de adresare va fi ales cu grijă, să exprime curăţenie şi puritate. Ne putem adresa dintr-o grădină înfloritoare sau dintr-o cameră curată, dar în niciun caz, din baie, bucătărie, coteţul

păsărilor, grajd etc. Am făcut această precizare, deoarece judeo-creştinii catolici au sfinţi pentru cai şi alte animale, pe care îi invocă în grajduri, poieţi etc.

Nu ne putem adresa Divinităţii într-o ţinută vestimentară indecentă sau colorată ţipător, cam cum vedem la afro-americani şi la sălbatici. Trebuie să fim spălaţi, îmbrăcaţi curat şi cuviincios (nu în slip). Excepţie de la această regulă fac disperaţii cărora Divinitatea le poate da ajutor în situaţii mai deosebite. De exemplu, minerii plini de praf din subteran pot striga *Doamne, ajută!* în momentul în care galeriile se surpă ori se întâmplă alte necazuri grave. Alte excepţii? Muncitorii ce cad de pe schele, oamenii surprinşi de cutremure sau tsunami, naufragiaţii, accidentaţii sau pierduţii din locuri izolate (munţi, deşerturi etc.).

Semnul crucii nu este obligatoriu la invocarea Divinităţii, dar poate fi folosit, ca un obicei vechi de 7 milenii, rămas de la străbunii arieni. El însă nu poate fi însoţit de formula confuzivă judeo-creştină *în numele tatălui, al fiului şi al sfântului duh,* deoarece Divinitatea este infinit mai complexă decât aceste elemente de magie sălbatică.

2. Înainte de a ne adresa Divinităţii, trebuie să ne curăţăm personalitatea de toate însuşirile negative şi de toate afectele bestiale, cu scopul de a ne apropia de poziţia de creator moral.

Din 1993 şi până în prezent, am scris mai multe cărţi de arta succesului în care am înserat capitole privind perfecţionarea şi pozitivarea personalităţii. Nu mă pot lăuda

că am epuizat subiectul şi că am devenit un creator moral perfect. Deocamdată, folosim acest termen – *creator moral,* ca un ideal, ca un obiectiv de atins prin autosugestie. Presupun că Divinitatea ne percepe intenţiile noastre bune şi dorinţa noastră fierbinte, neşovăielnică, lipsită de echivocuri sau de intenţii dolosive de a ne autoperfecţiona, încât să putem fi receptaţi cel puţin de îngerii veghetori. *Ca atare, deşi nu suntem perfect curaţi raţional, afectiv şi moral, ne adresăm Divinităţii în mod cuviincios, la persoana a doua plural, cu formula absolută de respect, Domnia Voastră, formulă rezervată exclusiv lui Dumnezeu.* Niciun pământean, cu niciun nivel cultural, în nicio funcţie etc. Nu trebuie să se bucure de această formulă, aşa cum vedem prin televiziuni, unde diverşi indivizi se adresează unor infractori dovediţi, cu această formulă, numai pentru că sunt bogaţi ori pentru că au înalte funcţii în stat. Concomitent, ei se adresează Divinităţii la persoana a doua singular (tu, ţie, a ta etc.).

În cursul anului viitor, voi scrie un manual de arta succesului*, înger alb contra înger negru,* în care voi detalia metodele de perfecţionare a personalităţii noastre, sub toate aspectele, dar mai ales afectiv, caracterial, cognitiv şi moral, încât să îndrăznim să ne adresăm Divinităţii din poziţia de creatori morali aproape perfecţi. Volumul respectiv va cuprinde câteva sute de pagini, fapt pentru care nu-l pot introduce în această carte, iar însuşirea lui va dura circa doi ani. *Nu sunt doi ani pierduţi, ci câştigaţi în viaţa dumneavoastră, deoarece metodele din acea carte vă vor ajuta să vă modelaţi personalităţi de succes, cu programe vitale mai*

lungi de o sută de ani. E o carte grea, care trebuie gândită pe îndelete şi migălită îndelung, după exerciţii practice făcute pe propria persoană. Am deja mai mult de o mie de pagini de notiţe pentru ea, dar nu vă voi oferi-o decât când va deveni „cristal de înţelepciune”. Până atunci, trebuie să vă perfecţionaţi personalităţile cu mijloacele din cărţile precedente ori din alte volume de arta succesului, scrise de alţi autori.

3. Voi face o afirmaţie gravă, îndelung gândită şi pentru care îmi asum întreaga răspundere: imaginea dumnezeului antropomorf şi democratic, care strânge la pieptul său toţi ignoranţii (săraci cu duhul), paraziţii, leneşii, perverşii, alcoolicii etc. Este un fals cumplit. În realitate, Divinitatea este extrem de selectivă cu persoanele care merită inspiraţia şi ajutoru l Domniei Sale. *Cei mai apropiaţi de Divinitate sunt pământenii geniali, excepţionali şi creatori morali.* Persoanele geniale şi excepţionale poartă semnul Divinităţii din naştere, se ridică în vârful piramidei valorilor umane, primesc iluminări divine extraordinare, cu care influenţează evoluţia întregii Umanităţi, în planul cunoaşterii ştiinţifice, al creaţiei materiale şi spirituale valoroase şi al perfecţionării morale a oamenilor. *Ei sunt adevăraţii aleşi ai Divinităţii, ei sunt sfinţii adevăraţi ai Omenirii, din trecutul îndepărtat şi aşa vor fi în veci.* Îi cunoaşteţi din ştiinţele exacte, naturale şi din cele care studiază omul, inclusiv sub aspect moral. Tablourile lor n-au atârnat decât rareori în temple, deoarece Omenirea bestială a

divinizat zei şi sfinţi la fel de bestiali şi lideri politico-militari violenţi, cruzi, şireţi etc. E timpul ca, în fiecare casă de om al viitorului, să apară cel puţin câte o icoană a adevăraţilor sfinţi şi martiri ai Umanităţii – oamenii de ştiinţă, descoperitorii, inventatorii şi reformatorii morali. Aceştia vă vor veghea ca nişte adevăraţi îngeri veghetori. Cei care m-aţi cunoscut mai bine ştiţi că am, ca îngeri veghetori, pe Giordano Bruno, Alexandru Cuza şi Svidur Khom zis Zamolxe, un imaginat explorator astral din rasa noastră vegano-alcoră (ariană). De la fiecare, chiar şi de la exploratorul imaginat, învăţ câte ceva.

Am ajuns la punctul care ne interesa: Adevăratul Dumnezeu este accesibil doar oamenilor care posedă un anumit nivel de cultură generală multilaterală. Cei ignoranţi pot rămâne în imperiul zeilor sălbatici din religii ori ni se pot alătura nouă, persoanelor din pătura superioară şi pozitivă a mediocrităţii, care ne străduim să devenim creatori morali, sub influenţa şi îndrumarea adevăraţilor aleşi ai Divinităţii – genialii şi extraordinarii. *Iluminarea divină n-a coborât şi nu va coborî niciodată mai jos de cele trei categorii menţionate – genialii* din vârful ierarhiei valorilor umane, *persoanele înzestrate extraordinar* pentru cunoaştere, creaţie şi perfecţionare morală şi noi, *creatorii morali, care ne străduim să copiem modelele pozitive ale aleşilor divini.* Evoluţia divină este destinată doar acestor trei categorii, dintre care numai una este deschisă accesului prin învăţare, creaţie şi comportare *morală-creatorii morali.* Eu sper că multe persoane din masa de mediocri pozitivi, predispuşi

învăţării, creaţiei şi comportării morale, ni se vor alătura nouă, creatorilor morali, în următoarele decenii. E suficient dacă, în următorul deceniu, creatorii morali din România vor ajunge la o sută de mii de persoane, apoi, în următorul deceniu, la cinci sute de mii de persoane şi la un milion de persoane, peste treizeci de ani. Aceasta ne-ar asigura supravieţuirea civilizată şi evoluţia către deplina civilizare şi deplina umanizare din viitor a întregii naţiuni.

De ce numai oameni culţi pot avea acces la Divinitate? Pentru că nu poţi înţelege complexitatea Divinităţii şi complicatele legi divine, dacă nu posezi un minim de cunoştinţe despre Lumea în care trăim.

Câteva exemple vă vor lămuri de ce trebuie să învăţaţi mult, pentru a vă putea bucura de ocrotirea divină:

A. **Sălbaticii creatori de religii, fără excepţie, şi-au imaginat zei zoomorfi sau antropomorfi, mici ca şi ei, şi înzestraţi cu moravurile lor sălbatice, deoarece nu cunoşteau grandoarea inimaginabilă a Universului în care trăim.** Vă puteţi imagina că un purice creează, cu simplul lui gând de parazit prost, un bloc turn de o sută de etaje? În niciun caz! Atunci, cum să ne imaginăm că nişte zei micuţi ca nişte microbi, de pe un fir de praf numit Terra, au creat sistemul nostru solar (13,5 miliarde de kilometri în

diametru), galaxia noastră – Calea Lactee (100.000 de ani lumină în diametru), cele 400 de miliarde de sisteme solare din galaxia noastră, cele câteva sute de miliarde de galaxii similare Căii Lactee din celula universală cunoscută de noi etc.? *E clar că Dumnezeul Creator este infinit mai grandios decât orice zeu imaginat de sălbaticii pământeni?*

Puteam ajunge la acest raţionament care ne ajută să ne apropiem de cunoaşterea Divinităţii, dacă nu ne-am fi însuşit informaţii din astronomie, astrofizică, geologie, matematică etc.? Categoric, nu! Sălbaticii religioşi, printre care şi cei judeo-creştini, şi-au fabricat zei micuţi, un dumnezeu micuţ, un dumnezeu făcut dintr-un ignorant uman (Jeshua-Christos), sfinţi, din boschetari mistici etc., închizându-se într-un univers mistic, izolat de Universul real şi de Divinitate, ca într-o gogoaşă de viermi de mătase. Orice încercare de a-i scoate în Lumea reală este întâmpinată cu ostilitate, cu strigăte de *Nu vrem să ştim!* cu deviza *Cine nu e cu noi e împotriva noastră.* Sistemele închise nu evoluează, însă, oameni buni. *Gogoaşa religioasă condamnă pe locuitorii ei la involuţie şi dispariţie.* Numai intervenţia divină, prin soli trimişi periodic pe Terra, ca oameni de ştiinţă, ne-a salvat de extincţie prin intoxicare şi alienare în sfera mistică. Iată că am aflat că Dumnezeu poate penetra sfera (gogoaşa) mistică cu adevăraţii aleşi din rândul persoanelor geniale şi excepţionale. Aceşti aleşi răspândesc în Umanitate lumina cunoaşterii şi înţelegerii corecte, pe care o receptăm noi, cei care aspirăm la poziţia de creatori morali.

Aţi înţeles regula ce rezultă din acest punct a? Chiar

dacă posedaţi numai studii gimnaziale, trebuie să vă informaţi exact, din cărţi de ştiinţă, cum arată cu adevărat „împărăţia cerurilor”, începând de la propriul sistem solar şi până la celula din Univers cunoscută de pământeni.

Când veţi vedea cât de grandios este Universul cunoscut, vă veţi lepăda în mod natural şi fără eforturi de zeii religioşi imprimaţi în creiere de agresorii mistici. Pentru informarea în această direcţie, puteţi folosi manuale şcolare de astronomie şi geologie, emisiuni televizate pe această temă, lucrări de popularizare a ştiinţei de tipul celor de faţă. Eu am înserat cunoştinţe astronomice despre Univers în mai multe lucrări de arta succesului – *Îngeri rebeli, Faceţi avere! Secretele vârstelor de aur* etc. După ce veţi vedea cât de grandioasă este „Casa Cerului”, veţi înţelege că stăpânul ei, Divinitatea, nu poate fi vreunul din zeii minusculi şi abominabili divinizaţi de religioşii pământeni.

B. Sălbaticii creatori de religii nu aveau măcar vagi cunoştinţe despre ştiinţele exacte, fapt pentru care puneau orice fenomen natural sau artificial, pozitiv sau negativ, pe seama zeilor şi diavolilor. Dumneavoastră trebuie să vă însuşiţi elementare cunoştinţe de fizică, chimie, matematică, geometrie şi mecanică, din manuale şcolare, lucrări de popularizare a ştiinţei şi emisiuni televizate cu această temă. Astfel, veţi ajunge să înţelegeţi fenomene simple şi naturale, însă explicate fabulos de textele religioase judeo-creştine şi din alte religii, ca de pildă:

Ploaia este determinată de circuitul natural al apei în natura Terrei, nu de voinţa zeilor care deschid robinetul „apelor de sus”, ca în Vechiul Testament, cartea Facerea. Căldura Soarelui evaporă apa din oceanele, mările, râurile etc, terrane, ducând vaporii către straturi atmosferice superioare. Acolo, la întâlnirea unor straturi de aer rece, apa se condensează sub formă de picături de ploaie, boabe de grindină sau steluţe de zăpadă. Căderea acestora pe pământ poate fi oprită cu procedee chimice şi sonore (explozii ale rachetelor anti-grindină), însă niciodată cu rugi, pelerinaje cu moaşte ori alte asemenea aiureli mistico-religioase.

Vulcanii erup datorită presiunii magmei încinse din interiorul Terrei, în limite deja prognozabile de oamenii de ştiinţă, nu datorită mâniei unor zei ce ar putea fi îmbunaţi de rugi. Când nu poţi stăpâni perfect natura terrană, ca în acest caz ori la tsunami, e înţelept să te retragi din faţa ei şi să-i limitezi posibilităţile distructive.

Sulful este o substanţă chimică la fel ca oricare alta, astfel că vulcanii sulfuraşi sunt simple fenomene naturale, nu manifestări ale unor zeităţi malefice.

Apa are întotdeauna aceeaşi compoziţie, H20, fapt pentru care nu există izvoare ale tămăduirii de origine divină. Anumite substanţe chimice amestecate în apa unor izvoare ori direct, în căzi anume construite, pot determina ameliorarea unor boli interne sau externe, în mod regulat, fără vreo intervenţie supraumană (divină). Aşa sunt apele bogate în fier, sulf, bioxid de carbon etc.

Cifrele şi figurile geometrice sunt simple lucruri făcute de mâna omului. Ele nu pot influenţa în niciun fel programul vital (destinul) omului, deoarece nu au forţă malefică ori benefică. Le putem scrie şi le putem şterge ori de câte ori avem chef. Sălbaticii vedeau în matematică şi geometrie un fel de vrăji, fapt pentru care divinizau operaţiile acestora. Unii şarlatani au profitat de acest lucru şi au creat adevărate secte şi culte bazate pe numere şi simboluri geometrice (numerologia magică şi simbolistica). E greu de crezut, dar printre noi există sălbatici care cred încă în magia cifrelor şi formelor geometrice faste sau nefaste, în predestinarea prin data şi ora naşterii ori în alte bazaconii similare.

Misticii judeo-creştini au ataşat literelor din alfabete anumite cifre, alese aleatoriu (ei spun că revelat), astfel că mesajele din alfabetele ebraic şi chirilic se pot scrie atât în litere, cât şi în cifre. Intenţia iniţială, de a secretiza prin cifrare mesajele, a fost transformată de mistici în adevărată isterie religioasă. De exemplu, aţi întâlnit mii de fanatici creştini care incriminează cifra 666 şi codurile comerciale de bare bazate pe aceasta ca „numele fiarei apocaliptice”. În realitate, în alfabetul ebraic, cifra 666 înseamnă *Nero împăratul,* personaj incriminat de Ioan, delirantul mistic al apocalipsei, pentru persecuţiile împotriva creştinilor. Îndoctrinaţii creştini se tem atât de mult de cifra 13, încât unele hoteluri din SUA nici nu au acest etaj, sărind direct de la 12 la 14. De unde această prostie? Din povestea evanghelică, în care unul din cei 13 hipioţi din secta noţri, Iuda Iscarioteanul, şi-ar fi vândut şeful, Jeshua Nazarineanul. În

realitate, grupul de noţri a fost mai mare de 13, dar misticii iudeo-creştini l-au redus, cu scopul de a obţine cifra „sacră” – 12 (12 triburi israelite, 12 luni ale anului, 12 apostoli etc.). Tot pe baza acestei cifre, 12, citită dextrograd şi sinistrograd, se bazează şi marea manipulare planetară privind sfârşitul Lumii terrane sau cel puţin o „mare trecere într-o dimensiune divină”, la data de 21.12.2012. Vă asigur că, la data respectivă, nu se va întâmpla nimic deosebit.

Multe din şarlataniile făcute de paraziţii judeo-creştini pot fi descoperite dacă cunoaşteţi chimie şi fizică. De exemplu, în fiecare an, zeci de mii de fanatici judeo-creştini merg la Ierusalim, la presupusul mormânt al lui Iisus Christos, pentru a vedea „coborând focul din Cer şi aprinzând lumânările sau vata”. Explicaţia acestei escrocherii este cunoscută încă din Evul Mediu, dar ignoranţii (inclusiv unii pseudo-intelectuali) se lasă păcăliţi. Vata de pe placa mormântului şi fitilele unor lumânări sunt îmbibate cu un amestec umed de magneziu şi fosfor. În timp ce preotul se roagă, amestecul se usucă, magneziul se autoaprinde şi determină aprinderea fosforului, determinând „minunea focului din Cer”. *Dumnezeu nu se ocupă de scamatorii, oameni buni.* O altă scamatorie, icoanele care plâng, a fost explicată deja, pe baza unor cunoştinţe de chimie şi mecanică.

Aţi înţeles, măcar din aceste exemple, că trebuie să vă însuşiţi elementare cunoştinţe din ştiinţele exacte, pentru a ieşi din imperiul spaimelor mistice, provocate de miracole aparente, pentru a deveni dumneavoastră stăpâni pe aceste fenomene şi pe viaţa proprie? Numai astfel veţi găsi calea

către Adevăratul Dumnezeu, cel care nu se ocupă de mici scamatorii chimice, fizice, numerologice, simbolice etc.

C. Ştiinţele naturii răstoarnă toate miturile religioase din Lumea terrană, de la cele mai simple (animiste) şi până la cele mai complicate (religii). Pentru aceasta, trebuie să vă însuşiţi o solidă bază de informaţii din geologie, mineralogie, botanică şi zoologie. Din această bază, nu poate lipsi teoria darwinistă, deoarece ea explică absolut corect o parte a evoluţiei vieţii inferioare pe planeta Terra. Nu poate explica pe deplin enigme de tipul celor prezentate de mine în *Codul lui Zamolxe* şi alte cărţi, deoarece oamenii s-au bucurat de o atenţie deosebită din partea Divinităţii, evoluând în forme mai deosebite, prin intervenţia unor Mari Creatori. Majoritatea pământenilor au însă origine în viul inferior vegetal şi animal, fapt probat de mai multe descoperiri ştiinţifice: genomul uman foloseşte aceleaşi elemente ca şi cel vegetal sau animal; în primele săptămâni de evoluţie în trupul matern, fetusul reface, în mod accelerat, evoluţia de la peşte, reptile etc., la om, prin activarea şi dezactivarea unor gene. Dacă dezactivarea genelor inferioare nu se produce, femeia avortează spontan, astfel că niciodată nu va naşte un peşte sau o reptilă. *Vă întrebaţi când a intervenit Divinitatea în evoluţia bestială, determinând saltul la om? Marii Creatori, trimişi ai Divinităţii, au intervenit în codul nostru genetic cel puţin de două ori:* când ne-au produs saltul de la maimuţă la om, apoi, când au produs saltul de la omul sălbatic (Neanderthal), către cel modern (homo sapiens fossilis). În aceste cazuri, maestrul

creator n-a mai fost natura terrană, ci inteligenţe superioare nouă, fapt pentru care le spunem divine.

D. Cunoaşterea perfectă a fiinţei umane ne poate da indicaţii preţioase privind originea ei reală şi a relaţiilor sale cu Divinitatea. Judeo-creştinii, la fel de orgolioşi ca şi alţi mistici sălbatici, s-au grăbit să afirme că zeii elohim au creat primii oameni, Adam şi Eva, după înfăţişarea lor, semn că şi ei erau divizaţi sexual în bărbaţi şi femei. Între organismul bărbătesc şi cel feminin există deosebiri esenţiale, care nu se pot explica prin aberanta „coastă a lui Adam" din Vechiul Testament, cartea Geneza (Facerea). *Eu cred că, mai degrabă, suntem asemănători cu Marii Creatori trimişi de Divinitate să ne smulgă din bestialitate şi să ne transforme în oameni.* În acest sens, pledează mărturiile despre lumile postume, făcute de resuscitaţii din moarte clinică. În niciun caz, un uman nu poate fi asemuit cu grandioasa Divinitate. Credeţi că greşesc? Vă puteţi imagina un uriaş de tip humanoid, mare de câteva miliarde de ani lumină, care să guverneze cel puţin celula din Univers cunoscută de noi? Nu, nu vă puteţi imagina aşa ceva. Aşa cum am văzut în prima parte a acestei cărţi, *Divinitatea se manifestă exclusiv spiritual, ca o Hiperconştiinţă atoatecunoscătoare, atotputernică, perfectă, pură etc.*

Noi, oamenii consideraţi moderni, dar semicivilizaţi, nu cunoaştem potenţele imense ascunse în organismul uman decât într-o infimă parte. Din această cauză, mai suferim de boli, trăim de circa 3 – 4 ori mai puţin decât programul genetic

al speciei noastre, ne folosim foarte puţin creierul şi mecanismele genetice, neuronale, hormonale etc. Cu care am putea produce adevărate miracole. *Cele 15 secole de întuneric religios judeo-creştin ne-au produs acest imens rău al necunoaşterii de sine.* Facem eforturi disperate pentru a recâştiga terenul pierdut în acest timp, însă suntem încă în poziţia omului preistoric, care-şi produce focul prin frecarea unor bucăţi de lemn, faţă de avansatul care foloseşte o brichetă piezoelectrică. Noi putem deja face transplant de organe şi donarea, însă aceasta este extrem de puţin, comparativ cu imensele rezerve de secrete din organismul nostru. *Urmaşii noştri nu se vor îmbolnăvi niciodată, vor lecui orice agresiune microbiană sau fizică cu un singur gând, vor levita în mod curent, vor comunica printr-o formă superioară de telepatie, vor porunci vegetalelor şi animalelor să le execute ordinele, vor putea domoli vulcanii şi tsunami cu mijloace mentale etc. Toate acestea le-am fi făcut noi, generaţia de azi, dacă abominabila religie judeo-creştină n-ar fi întins un văl de întuneric peste luminoasele creiere ariene.* Agresiunea religioasă asiatică ne-a costat foarte mult, atât în vieţi omeneşti, cât şi în timp de evoluţie pierdut.

Aţi intuit ce vă sfătuiesc? Puneţi mâna pe manualele de anatomia şi de psihologia omului şi informaţi-vă exact cum sunteţi organizaţi! Urmăriţi emisiuni televizate pe această temă şi citiţi cărţi de popularizare a ştiinţei! Desigur, pentru aceasta, va trebui să renunţaţi la preocupările bestiale, de simplu tub digestiv înzestrat cu sex, manipulat

prin mass media. Va trebui să citiţi mult, lăsând deoparte nimicurile din televiziuni şi jurnale uşurele. *Astfel, veţi descoperi singur marile erori ale religiei judeo-creştine sau ale altor mişcări mistice la care aţi aderat, ca de exemplu:*

Imposibilitatea ca Jeshua-Christos să fi fost procreat de un spirit.

Lipsa de legătură dintre destinul personal (programul vital) şi data naşterii, zodii ori alte elemente mistice.

Totala lipsă de eficienţă a rugilor, vrăjilor, descântecelor şi a ghicitului viitorului. *Cei mai avansaţi veţi învăţa să vă citiţi evenimentele viitoare ale vieţii şi să interveniţi în modificarea lor către direcţia pozitivă, cu metode dintre cele descrise în Secretele vârstelor de aur şi îngeri rebeli.*

Posibilitatea vindecării prin autosugestii şi sugestii.

Posibilitatea omului de a-şi prelungi viaţa tânără şi activă până către o sută de ani şi viaţa normală, peste suta de ani.

Posibilităţile de a concentra forţele din organism pentru combaterea unor boli considerate netratabile, cum ar fi cancerul, paralizia etc.

Însuşirea ştiinţelor care studiază omul vă poate asigura deplina civilizare şi deplina umanizare, adică pătrunderea dumneavoastră în categoria creatorilor morali.

4. Următoarea condiţie pentru a ne apropia de cunoaşterea Divinităţii şi a căpăta inspiraţie, ajutor şi ocrotire este cât se poate de clară: trebuie să fim

neobosiţi creatori de bunuri materiale şi de valori spirituale utile. Cunoaşterea obţinută conform celor discutate la punctul 3, urmată de creaţie pasionată şi neobosită în toate domeniile vieţii sociale de viitor, ne asigură evoluţia noastră pe multiple planuri: ne transformă în creatori morali, ne asigură averea necesară unei vieţi demne, asigură dezvoltarea civilizată şi armonioasă a întregii naţiuni (implicit, a întregii Umanităţi). *Niciun leneş necreator nu se apropie de Divinitate nici măcar cu o imagine, un gând, o revelaţie.*

Profitorii preoţi sălbatici au inventat o profesie parazită, total necreatoare: intermediarul între oameni şi Divinitate. Acest intermediar poate fi un preot, un călugăr sau călugăriţă, un vrăjitor, un şaman, un rabin, un muftiu, o ghicitoare etc. *În realitate, aceşti paraziţi necreatori nu numai că nu intermediază legătura dintre om şi Divinitate, dar o şi afectează, inducând confuzii mistice în mintea omului, confuzii care îl îndepărtează de Dumnezeu şi-l fac sclav psihic al unor zei abominabili inventaţi de sălbatici.* Ca să folosesc o metaforă din tabăra adversă, astfel de paraziţi mistici (preoţi, guru etc.) sunt diavolii ispititori care duc pe om în ispita închinării la zei şi sfinţi inventaţi de sălbatici. Eu îi combat cu argumente ştiinţifice, dar nu garantez că persoane mai puţin blânde decât mine nu-i vor combate şi cu mijloace mai potrivite cu ticăloşiile care le fac (supunerea la oprobriu public, şuturi în fund, alungarea din comunităţi etc.).

O latură specială a tagmei necreatorilor o constituie filosofii măsluitori de sisteme metafizice. Aşa cum observa

marele scriitor englez Jonathan Swift, aceştia aduc Umanităţii servicii de milioane de ori mai mici decât o persoană care seamănă un singur fir de iarbă. De mai mult de două mii de ani, aceşti indivizi, care şi-au autoatribuit titlul de deţinători ai înţelepciunii (philo – dragoste, sophia – înţelepciune), freacă pe toate părţile aceleaşi idei fătate de minţile unor autori primari nu prea informaţi cu privire la modul de organizare a Universului şi a vieţii umane, fără a ne oferi nimic creator. Ei nu se deosebesc de paraziţii mistici decât prin limbajul folosit şi unele teme abordate. În multe privinţe, se aseamănă sau chiar se adună sub acelaşi acoperiş de iluzii lipsite de orice bază în Universul nostru. Vă sfătuiesc să nu vă amestecaţi cu indivizi de acest soi.

Am făcut apologia creaţiei de bunuri şi valori, în toate volumele de arta succesului, cu speranţa că ele vor atrage la actul creator cât mai mulţi români zăpăciţi de instigările la lene şi nemuncă. Rezultatele demersurilor mele sunt modeste, dar nici nu mă aşteptam la mai mult. Forţele adverse, care cheamă românii la lene, beţie, bestializare etc. Sunt mult prea puternice comparativ cu micuţa floare care se zbate să vestească primăvara naţiunii sale. Sunt însă o floare foarte rezistentă, cu mari capacităţi de înmulţire, fapt ce-mi dă siguranţa că *voi vesti primăvara visată, în vreo 30 de ani. De ce atât de mult? Deoarece românii sunt prea îndepărtaţi de plăcerile creaţiei libere, să fie aduşi pe cale bună într-un timp mai scurt. Iată câteva trăsături psihologice ale românilor care îi fac improprii*

creaţiei de calitate şi din plăcere:

A. *Plăcerea muncii n-a fost cultivată cu stăruinţă în naţiunea noastră niciodată.* Din această cauză, munca a fost privită ca o obligaţie necesară obţinerii mijloacelor de trai specifice tuburilor digestive înzestrate cu sex. Plăcerile superioare, ale creaţiei pasionate, au fost şi încă sunt proprii unui număr redus de români. Trebuie să le dezvoltăm măcar la creatorii morali.

B. *Deşi majoritatea românilor sunt mai inteligenţi decât germanii, ei nu reuşesc performanţele acestora, deoarece le lipseşte spiritul de prevedere, spiritul de organizare, răbdarea şi conştiinciozitatea în muncă a nemţilor.* Eu am învăţat disciplina muncii de la germani şi aceasta m-a ajutat foarte mult în viaţă. Organizarea perfectă a muncii este mama succesului, amicii mei cititori. Învăţaţi să vă organizaţi munca la fel ca germanii, s-o priviţi cu aceeaşi seriozitate şi să lucraţi la fel de migălos ca ei! Astfel, îi veţi ajunge şi-i veţi depăşi! Nici ei n-au fost întotdeauna la fel de disciplinaţi. În Evul Mediu, au fost disciplinaţi cu metode dure, care mergeau până la condamnarea la moarte a celor care încălcau disciplina muncii. Astfel, în generaţii, au devenit un popor ordonat şi muncitor.

C. Am lucrat vreo cinci ani la contact cu diplomaţi japonezi şi am constatat că, individual, nu ne erau superiori. Dacă însă aduni un grup de cinci români şi cinci japonezi şi le

dai o treabă de făcut, japonezii vor învinge. De ce? Deoarece românii se vor ciondăni pe tema conducerii şi împărţirii sarcinilor, vor pălăvrăgi, vor lua pauze dese, vor bea alcool în timpul serviciului, vor părăsi fazele mai grele ale muncii etc. *Eu sunt dator japonezilor cu una din calităţile mele de personalitate – tenacitatea în muncă dusă până la fanatism.* Este ora trei din noapte şi eu continui să scriu, deşi zeci de tentaţii mă îndeamnă să fac altceva: să citesc, să privesc la televizor, să mănânc ceva, să dorm etc. *Tenacitatea înseamnă puterea extraordinară a voinţei de a urmări scopul propus, în ciuda oricărui obstacol psihic* (oboseală, deziluzii, dorinţe de plăceri etc.) sau fizice (greutăţi, dureri fizice etc.). Deseori, am bătut la maşină cu degetele încleştate de durere, căci suflăr de crampa scriitorului, ca orice om care scrie mult. Şi acum suflăr, dar nu voi merge la terapeuta care-mi descleştază crampa decât după ce voi termina cartea. Aceasta se numeşte tenacitate sau, dacă vreţi, fanatism în muncă. Aţi înţeles din ce cauză am afirmat, ca motto al cărţii *Formula fericirii, că am nevoie de un milion de români ca mine pentru a schimba radical soarta întregii naţiuni?* Ce-ar fi să luaţi ceva din modelul meu, indiferent de vârsta pe care o aveţi? Eu am 60 de ani, mă simt de 30 şi lucrez ca la 25. *Faceţi ca mine şi veţi avea tot ce vă doreşte inima!*

D. *Majoritatea românilor au o concepţie greşită despre vârstă şi muncă.* Ei îşi imaginează că trebuie să muncească un număr de ani, până la pensie, cât mai puţin posibil, cu cât mai multe pauze (weekend, sărbători religioase şi laice etc.). După

această perioadă, ei îşi imaginează că se pot sinucide prin nemuncă, prin lipsa oricărei activităţi creatoare care să le stimuleze creierul şi restul organismului. Majoritatea chiar reuşesc să arate bătrâni pe la 50 – 60 de ani şi să moară până în 70 de ani, deşi programul genetic al generaţiei noastre este mai lung de 100 de ani. Cel al generaţiei viitoare va depăşi cu mult suta de ani, iar peste vreo cinci secole, terranii vor trăi în mod obişnuit 200 de ani.

E. În societatea românească domneşte o concepţie greşită, veche de secole: să cauţi o slujbă cât mai uşoară, necreatoare, la stat, evitând profesiile creatoare, mari consumatoare de energie psihică şi fizică. Această concepţie se potriveşte ca o mănuşă cu puturoasa religie judeo-creştină. Ea însă nu asigură contingentele de creatori morali obsedaţi de invenţii, inovaţii, descoperiri şi creaţii originale, cu care orice naţiune progresează rapid. De mai mult de un an, mă străduiesc să adun în *Frăţia Creatorilor* persoane obsedate de creaţie, însă rezultatele sunt modeste, adică cam de unu la suta de participanţi. Mult prea puţini pentru a ne putea îndeplini planurile de creatori morali şi a schimba în bine soarta naţiunii noastre, în următorii 30 de ani. Din ce cauză nu apar obsedaţii de creaţie? Deoarece socialismul şi păcătoasa perioadă de tranziţie către capitalism au indus în populaţie, inclusiv în tineri, superficialitatea, pălăvrăgeala, lipsa de pragmatism, dorinţa de câştig uşor (prin speculaţii), lipsa de interes pentru cunoaşterea şi creaţia originală, pentru muncă, în general.

Concluzia la punctul 4? Angrenaţi-vă cu toată pasiunea în activităţi creatoare, dacă vreţi să trăiţi bine şi să vă apropiaţi cât de cât de Divinitate! Hoţii şi speculanţii se pot îmbogăţi în perioade confuze, cum este aceasta prin care trecem, însă viitorul este al creatorilor morali. Mulţi din „mogulii" zilelor noastre vor ajunge boschetari în următorii 10 – 20 de ani, în timp ce simpli creatori morali vor deveni milionari pe căi cinstite.

5. Fără o desăvârşită comportare morală nu ne putem apropia de Divinitate nici cu gândul, deoarece puritatea divină respinge automat mizeria imoralităţii. Păcătoasa de religie judeo-creştină a păcălit multe persoane, din interes material, afirmând că orice individ, oricât de josnic ar fi, poate ajunge la Dumnezeu, dacă se pocăieşte şi plăteşte birurile religioase. Nimic mai fals! *Există păcate care fac imposibilă apropierea dintre om şi Divinitate.* De exemplu, Marii Creatori ne-au făurit trupuri perfecte, de bărbaţi şi de femei, pentru a ne îndeplini programul de evoluţie stabilit de Divinitate. Orice folosire improprie a oricărui organ din trup înseamnă încălcarea legii divine înscrise în organismele noastre. Din această cauză, niciun pervers sexual nu va putea spera vreodată la un contact cât de mic măcar cu divinităţile inferioare. El (ea) este un infractor (o infractoare) care a încălcat o lege divină fundamentală, practicând orice fel de perversiune: pederastie, lesbianism, zoofilie, sex oral (nu e sex, ci o murdărie), scatofagie, sadomasochism etc. *Nici nu se*

pune problema recuperării indivizilor din aceste categorii pentru viitor. Ei sunt pierduţi pentru evoluţia viitoare şi condamnaţi să piară din viaţa Umanităţii, fapt pentru care dispariţia lor trebuie accelerată şi prin intervenţie umană.

Consumul de droguri şi alcool întunecă conştiinţa şi fac imposibilă orice legătură cu Divinitatea. Trebuie să abandonaţi complet consumul de astfel de substanţe, dacă visaţi să ajungeţi creatori morali. Puteţi consuma băuturi alcoolice doar în cantităţi foarte mici, din categoriile indicate de medici (50 ml ţuică sau 250 ml vin negru pe zi), însă numai în a doua parte a zilei, după ce conştiinţa a fost mobilizată pe direcţia creaţiei. Eu şi amicii apropiaţi nu consumăm niciun fel de alcool de foarte mulţi ani (eu, de 20) şi ne simţim excelent. *Nu puteţi încerca să ajungeţi creatori morali, cu aspiraţii către Divinitate, dacă băgaţi în dumneavoastră otrăvuri care întunecă organul de legătură superioară – creierul cognitiv.* Alcoolul sau alt drog excită centrii de plăcere instinctuală, pur bestială, din creierul limbic (vechi, reptilian), în dauna creierului nou, cognitiv. Evoluţia umană este însă determinată de dezvoltarea creierului cognitiv, concomitent cu reducerea sau transformarea unor structuri din creierul limbic. Ce să ne mai ferim de adevăr? Dacă nu sunteţi în stare să renunţaţi la alcool, nu aveţi nicio şansă de ridicare către Divinitate, ci veţi rămâne în imperiul sălbatic al zeilor abominabili şi al ratării pur bestiale. Mă îngrijorează faptul că mulţi români sunt în această poziţie, încă din adolescenţă şi fac tot ce pot să-i trezesc din această rătăcire. Propaganda înşelătoare atacă doar tutunul, produs neutru în acest război, dar nu şi alcoolul,

adevăratul duşman al vieţii raţionale sănătoase şi îndelungate.

Frăţia Creatorilor s-a mobilizat într-un război de reducere a consumului de alcool, la nivel naţional, cu cel puţin 50%, în următorii 5 – 10 ani. Veniţi alături de noi, pentru a ne salva naţiunea din ghearele acestui duşman deosebit de perfid!

Imoralitatea nu se reduce la sex anormal şi consum de halucinogene. Voi trece în revistă cele mai frecvente cazuri de imoralitate din societatea noastră, cu scopul de a le cunoaşte şi de a le evita:

A. *Este imoral să parazitezi în funcţii publice pentru care nu eşti pregătit, din care produci pagube sau din care înşeli cetăţenii.* La fel de imoral este să parazitezi pe munca părinţilor ori a altor oameni. Fiecare om e dator să muncească şi să se întreţină, de la vârsta terminării studiilor şi chiar mai devreme (cazul studenţilor care lucrează).

B. *Este profund imoral să faci politică împotriva intereselor naţionale şi general-umane, să participi la acte de corupţie şi de jefuire a propriei naţiuni.* Din acest punct de vedere, majoritatea politicienilor români sunt profund imorali.

C. *Este imoral să te asociezi în grupuri, cu scopuri imorale sau infracţionale,* chiar dacă acestea sunt ascunse după firme aparent onorabile, comerciale sau non-profit.

D. *Este imoral să trăieşti din specularea ignoranţei sau naivităţii altor persoane,* cum ar fi din religie, jocuri de noroc, înşelătorii etc.

E. *Este imoral să-ţi exploatezi copiii sau alte persoane,* în munci nepotrivite sau imorale (cerşetorie, prostituţie etc.).

F. *Este imoral să foloseşti violente verbale sau fizice,* împotriva oricărei persoane.

G. *Este imoral să nu-ţi întemeiezi o familie bazată pe sentimente pozitive, la vârsta potrivită şi să nu munceşti din toate puterile pentru prosperitatea acesteia.*

H. *Este imoral să minţi şi să înşeli diverse persoane,* cu excepţia cazurilor de sugestii pozitive şi de minciuni convenţionale.

I. *Este imoral să furi bunurile şi ideile altora.*

J. *Este imoral să pizmuieşti, să bârfeşti, să calomniezi ori să insulţi persoane creatoare şi morale.* Critica persoanelor necreatoare şi imorale este perfect morală şi recomandată în toate situaţiile.

K. *Este imoral să fii laş, slugarnic, delator, lăudător faţă de şefii de orice mărime.*

L. *Este imoral să fii lăudăros, îngâmfat, orgolios, formalist şi convenţional.*

M. *Este imoral să-ţi înşeli prietenii în orice situaţie* (încredere, ajutor, secrete personale etc.).

N. *Este profund imoral să afectezi viaţa şi activitatea persoanelor geniale, excepţionale şi creator-morale,* deoarece ele asigură progresul întregii societăţi.

O. *Este profund imoral să corupi copiii şi tinerii la activităţi imorale,* cum ar fi perversiuni, alcoolism, parazitism, bârfe, trândăvie etc.

P. *Este imoral să umileşti şi să jigneşti persoanele din categoriile creatoare.* Critica oricât de aspră sau de ironică la adresa necreatorilor imorali este o obligaţie a oricărei persoane normale.

R. *Este imoral să practici vreun cult religios, din formalism ori datorită fricii de presiunea turmei.* Dacă îl practici din convingere, eşti un pierdut pentru viitor, dar cel puţin eşti cinstit în credinţa ta.

S. *Este imoral să nu munceşti după vârsta convenţională de pensionare, în favoarea ta şi a obştii.* Atunci când simţi că nu mai ai de ce trăi şi munci pentru tine, întreabă-te câte persoane au nevoie de ajutorul tău moral şi material!

Ş. *Este imoral să copiezi mode decadente venite din orice direcţie,* începând de la limbaj şi comportare şi până la vestimentaţie.

T. *Este imoral să te autosugestionezi negativ,* cu ură, violenţă, depresie etc. Şi să răspândeşti negativismul tău în societate. Dacă ai fost educat astfel, învaţă gândirea, simţirea şi comportarea pozitivă din manualele de specialitate!

Ţ. *Este imoral să te sinucizi ori să influenţezi alte persoane s-o facă. Este infracţional să ucizi, atât oameni, cât şi animale sau vegetale, dincolo de necesităţile normale de trai.* Mă refer la uciderea animalelor ca sport şi distracţie, la tăierea livezilor, pădurilor şi viilor din prostie sau pentru a câştiga uşor nişte bani.

V. *Este imoral să te adresezi nepoliticos părinţilor, persoanelor în vârstă şi altor persoane, în general, chiar dacă sunt inferioare din punct de vedere cultural ori economic.* Este imoral să înjuri, să foloseşti un limbaj murdar, în familie, societate şi chiar în intimitate. Autoeducaţi-vă să vorbiţi cât mai civilizat şi mai pozitiv cu putinţă!

X. *Este imoral să faci propagandă pentru luptă şi război de cotropire, chiar deghizată sub slogane aparent umanitare.* Pământenii pot şi trebuie să-şi rezolve toate problemele pe cale paşnică, prin discuţii. Este imoral să declanşezi astfel de

războaie şi să participi la ele, în orice poziţie. Singurele războaie drepte sunt cele de apărare a propriei naţiuni şi a Civilizaţiei Umane.

Y. *Este imoral să te pui în slujba cotropitorilor militari, economici sau politici ai propriei naţiuni, din interes material sau din ignoranţă.* Atenţie mare la acest punct, deoarece mulţi români au săvârşit şi săvârşesc astfel de fapte imorale sau chiar infracţionale!

Z. *Este cumplit de imoral să identifici zeii şi sfinţii vreunei religii cu Divinitatea, cu Adevăratul Dumnezeu. Această blasfemie trebuie să vă dispară din creiere o dată pentru totdeauna. Clar?*

Alfabetul român s-a terminat, însă nu şi lista faptelor imorale pe care trebuie să le evităm, ca de pildă: e imoral să fii umil, e imoral să umbli murdar şi cu o ţinută neglijentă, e imoral să porţi podoabe ca oamenii sălbatici, e imoral să înşeli speranţele unor oameni de bună credinţă, e imoral să umbli cu pile (trafic de influenţă), e imoral să pretinzi ori să primeşti mită, e imoral să cerşeşti, e imoral să distrugi spaţiile verzi sau cele amenajate (vandalism), e imoral să tracasezi ori să hărţuieşti persoane care nu-ţi doresc anturajul, e imoral etc. Cam toţi ştiţi ce înseamnă comportare imorală, fapt pentru care mă aştept la schimbări în bine în comportarea şi activitatea unora dintre dumneavoastră. Desigur, nu vom putea schimba întreaga societate în câteva zile. Pentru aceasta, ne trebuie decenii. *Important este să începem*

asanarea morală a societăţii, cu noi înşine, cu membrii noştri de familie, cu anturajele noastre. Aşa, încet dar sigur, întreaga societate se va pozitiva, de la un microclimat la altul, cum am explicat în cartea *Secretele vârstelor de aur.*

Vedeţi cât de puţin şi totuşi cât de mult aşteaptă Divinitatea de la noi? Nu vrea lumânări, tămâie, candele, popi, rugi, slujbe etc. *Vrea însă neapărat, imperativ chiar, să cunoaştem exact Lumea în care trăim, să creăm continuu bunuri materiale şi valori spirituale utile şi să ne comportăm cât mai moral cu putinţă.* Să facem tot ce putem, pentru a îndeplini poruncile clare ale Divinităţii, porunci ce vizează deplina noastră umanizare şi civilizare, progresul şi evoluţia normală a Societăţii umane terrane!

Capitolul 3. Virtuţile combinaţiei dintre credinţă şi ştiinţe

Dacă studiem viaţa Umanităţii din ultima mie de ani, mult mai bine cunoscută decât perioadele anterioare, descoperim că Divinitatea acţionează lent şi inexorabil în direcţia evoluţiei, progresului, deplinei civilizări şi deplinei umanizări a pământenilor. În capitolul precedent, am cunoscut şi formula divină care se aplică asupra noastră: inspirarea cunoaşterii corecte a Lumii, intensă creaţie de bunuri materiale şi de valori spirituale, perfecţionarea gândirii şi comportării morale a oamenilor. *Dacă ne înscriem pe direcţia acestor coordonate, viaţa noastră se schimbă radical în bine, cele mai tainice vise ni se îndeplinesc ori sunt chiar depăşite de realitate, obstacolele dintre noi şi succese dispar ca prin farmec, creaţia şi munca devin plăceri superioare iar viaţa, o continuă fericire.* V-o spun din proprie experienţă, deoarece exersez de mai mult de 15 ani posibilităţile de a deveni creator moral, adică un om din categoria atinsă măcar tangonţial de lumina divină, fie direct, fie prin intermediul aleşilor divini – persoanele geniale şi excepţionale. La 60 de ani, sunt perfect sănătos, am căpătat în viaţă mult mai mult decât am visat, mă bucur de o viaţă fericită, într-o familie fericită şi într-un microclimat pozitivat de amici cu concepţii similare de viaţă.

Aşa cum am mai precizat, nu intenţionez să inventez o nouă religie, ci doar să atrag atenţia oamenilor că Divinitatea există deasupra religiilor concurente de pe

această micuţă planetă şi ne poate ajuta numai dacă îndeplinim condiţiile enumerate anterior. Divinitatea se va impune în sufletele şi minţile tuturor locuitorilor Terrei, în câteva sute de ani sau mai puţin, fără violenţă şi fără suferinţe. Noi putem grăbi însă acest proces, dacă ne transformăm în mod conştient personalităţile pe direcţiile evolutive indicate de Divinitate, discutate anterior. *Eu nu sunt mesager divin, să vă spun imperativ Faceţi ca mine!* Eu sunt un simplu om care se apropie încet şi sigur de poziţia de creator moral, prin cunoaştere corectă, creaţie utilă (fizică şi intelectuală) şi comportare morală. Această poziţie, în care mă simt excelent, mă îndeamnă să vă sugerez să încercaţi şi dumneavoastră să parcurgeţi drumul parcurs de mine, să obţineţi ce am obţinut eu sau mai mult, să vă asiguraţi o viaţă sănătoasă, prosperă, fericită şi de lungă durată. Ce aveţi de pierdut dacă încercaţi? Nimic. Deci, încercaţi!

1. Divinitatea ştie exact ce merităm fiecare

Judeo-creştinii, la fel cu alte culte religioase, şi-au îndoctrinat turmele de berbeci şi oiţe să se roage zeilor şi sfinţilor pentru cele mai mărunte probleme. Dacă am strânge toate rugile depuse într-o singură zi, pe întreaga Terră, am umple biblioteci de mii de volume cu cărţi pline de cele mai neobişnuite rugi, de la dorinţe de vindecare sau de îmbogăţire şi până la cereri de a găsi vreun căţel sau vreun pisoi pierdut. *Aceasta înseamnă sălbăticie şi neseriozitate în relaţiile oamenilor cu Divinitatea.* Bineînţeles, nimeni nu ascultă miliardele de rugi de acest fel, deoarece zeii şi sfinţii există

numai în imaginaţia sălbaticilor religioşi.

În mod normal, nu trebuie să cerem nimic Divinităţii, ci să acceptăm tot ce primim, cu seninătatea şi mulţumirea adevăraţilor credincioşi. Din această cauză, eu îmi încep ziua de muncă cu o mulţumire adresată Divinităţii, mulţumire în care nu includ niciun capăt de cerere sau rugă:

Doamne al vieţii eterne, Vă mulţumesc pentru darurile vieţii mele! Vă mulţumesc că m-aţi înzestrat cu tot ce-mi trebuie pentru a duce o viaţă civilizată şi fericită! Vă mulţumesc că maţi ajutat să ies din turma rătăciţilor şi să ajung pe culmi de succes moral şi material mai presus de visele mele! Vă mulţumesc din tot sufletul meu de om creator moral!

Repet această mulţumire de câteva ori, apoi rostesc de 20 – 30 de ori formula de consolidare a credinţei în Divinitate:

Adevăratul Dumnezeu mă inspiră, mă ajută şi mă ocroteşte permanent, cauză pentru care sunt perfect sănătos mintal şi fizic mereu şi reuşesc întotdeauna în tot ce întreprind.

Acestea sunt singurele mesaje adresate Divinităţii, dintr-o poziţie cuviincioasă (pe scaun, nu în genunchi), cu palmele lipite în faţa ochilor. *Formulele sunt destinate rostirii numai de către cei care îndeplinesc cel puţin parţial cele trei condiţii fundamentale: cunoaştere, creaţie şi moralitate.* Cei care le rostesc fără a îndeplini nivelul minim al condiţiilor nu se pot aştepta la niciun fel de ajutor, efect miraculos etc. Cei care fac

din această rostire un spectacol public, rugându-se în cor, nu obţin niciun efect. Aceste mesaje intime nu pot fi multiplicate pe manifeste, cum am văzut la o demonstraţie politică, *ci rostite numai în singurătatea dintre om şi Dumnezeu.* Eu le-am transmis prin televiziune către persoanele doritoare să ajungă creatoare şi morale, cu speranţa că neaveniţii vor înţelege că încearcă în zadar să le exploateze. Unii ignoranţi au crezut că sunt un fel de farmece, care vor produce efecte prin simpla rostire, fără îndeplinirea celor trei condiţii fundamentale: cunoaştere corectă, creaţie utilă şi severă moralitate.

Nu pot opri pe nimeni să încerce eficienţa celor două formule precizate mai sus. Cred însă cu putere că Divinitatea va răspunde pozitiv numai celor care fac parte din creatorii morali, adică îndeplinesc cele trei condiţii fundamentale: cunoaştere, creaţie, moralitate.

De ce nu cer nimic Divinităţii? Deoarece Dumnezeu ştie exact ce merit şi de ce am nevoie. Eu s-ar putea să mă înşel, dorind cine ştie ce bazaconie la modă ori chiar ceva ce mi-ar putea dăuna ulterior. *Mai bine mă las în voia Divinităţii şi-i mulţumesc mereu pentru ce primesc.* Numai în cazuri extrem de grele, în care viaţa se îmbrăţişează cu moartea, am gândit *Acum aş avea nevoie de un ajutor divin* sau am rostit *Doamne, ajută!* Atât şi nimic mai mult. Aşa cum observa şi marele inventator T. A. Edison, Dumnezeu are multe treburi în Cer, fapt pentru care ne-a înzestrat organismele cu tot ce ne trebuie, să ne rezolvăm singuri problemele de pe Pământ.

Bate şi ţi se va deschide, cere şi ţi se va da! minte evanghelia. Cei care aţi aplicat această regulă şi n-aţi căpătat

nimic v-aţi lecuit de naivitate şi de credinţa în zei sălbatici. Trăim pe planeta învingătorilor, în faza semicivilizată de evoluţie, în care mila şi caritatea sunt flori rare. *Din această cauză, trebuie să învăţăm să obţinem noi tot ce dorim, sub inspiraţia divină.* Cine nu mă crede poate încerca şi varianta religioasă de succes.

În urma aplicării sistematice a celor două formule, veţi obţine următoarele efecte pozitive:

A. Deplină siguranţă de viaţă normală, plină de succes. Nu veţi mai avea necazuri, ci doar probleme mai mult sau mai puţin negative de rezolvat. Cu alte cuvinte, veţi percepe evenimentele care anterior vă şocau ori vă răneau de pe o altă poziţie, net superioară, de stăpân al lor.

B. Lipsa oricărei frici, de orice fiinţă fabuloasă ori reală şi de orice fenomen real sau închipuit. Mistico-religioşii se tem de zeii şi demonii lor, de semne rău prevestitoare, de şefi, de diverse fenomene naturale, de propriile vise urâte etc. În creierul dumneavoastră se va dezvolta însă un raţionament foarte sigur, bazat pe credinţă şi ştiinţe, de felul următor: *Atâta timp cât Dumnezeu mă ocroteşte, absolut nimic rău nu mi se poate întâmpla. Chiar dacă ar ploua cu foc, eu aş rămâne neatins.*

C. O stare de mulţumire şi fericire permanentă vă va cuprinde psihicul, manifestându-se în calm, bună dispoziţie,

simpatie pentru oameni, înclinarea către activităţi umanitare, spirit conciliant, dorinţă de puritate morală etc.

D. Setea de cunoaştere a adevărurilor Lumii noastre se va dezvolta progresiv în creierul dumneavoastră iar capacitatea de învăţare-memorare se va multiplica de câteva ori.

E. Plăcerea de a crea mereu şi entuziasmul unor proiecte creatoare pozitive vor deveni trăsături stabile în personalitatea dumneavoastră.

F. În mod automat, veţi gândi din ce în ce mai moral şi vă veţi comporta conform cu aceste gânduri.

G. La fel de automat, mintea dumneavoastră va elimina din preocupări treburile mărunte, certurile, bârfele etc. Ca urmare, vă veţi concentra întreaga forţă vitală pentru rezolvarea problemelor importante, astfel că veţi obţine succes în viaţă.

Nu credeţi că aceste efecte se vor produce după câteva luni de exersare? Încercaţi şi vă veţi convinge!

2. Faceţi un pas în viitorul pozitiv!

Judeo-creştinii au împrumutat din mistica hindusă şi din filosofia greacă o idee greşită – *Dumnezeu ar fi cuvântul creator. Din silaba AUM (citită oom), s-a născut întregul Univers,* susţine mistica hindusă. *Dumnezeu este logosul*

întrupat, afirmă filosofia greacă idealistă. În realitate, *cuvântul este un lucru, o unealtă cu care omul poate acţiona asupra propriului organism, cu scop distructiv sau constructiv (perfecţionist).* Eu v-am învăţat să folosiţi cuvântul cu scop perfecţionist, în autosugestii pozitive, în mai multe lucrări: *Către culmile succeselor (Formula fericirii), Secretele vârstelor de aur, îngeri rebeli, Faceţi avere! Leacuri de suflet pentru fete şi femei, Farmec feminin, Cheile succeselor, Curs practic de arta succesului, Vom trăi omeneşte!* Ca atare, nu e cazul să vă explic din nou mecanismele intime ale sugestiei şi autosugestiei pozitive, nici regulile de aplicare ale acestora. *Vă reamintesc numai că cele 60 de miliarde de celule ale organismului uman posedă dubluri verbale prin care recepţionează ordinele date prin sugestii şi autosugestii. Cum în ele sunt ascunse informaţii extraordinare şi energii fantastice, le putem determina să ne servească, cel puţin în parte, din zestrea ascunsă.* De ce apelez la această metodă ştiinţifică, într-o carte de combatere a religiilor sălbatice? **Deoarece corect este ca, atunci când demolezi ceva, să nu laşi oamenii confuzionaţi, ci să le arăţi o cale pozitivă de ieşire din situaţia disperată.** Eu sper ca prezentul volum să trezească la realitate cel puţin un milion de români, în următorii 10 ani, aşa că le ofer ceea ce ştiu că e folositor, în locul confuziilor judeo-creştine.

A. Activarea genelor pozitive şi supercivilizate.

Nimeni nu poate nega faptul că aproape 90% din

descoperirile şi invenţiile care au civilizat Umanitatea actuală aparţin europizilor (arienilor) de pe vechiul continent şi din Lumea Nouă (America, Australia). Majoritatea acestora s-au produs în ultimele trei secole, după ce jugul întunericului judeo-creştin a mai slăbit şi sunt răspândite în toate ştiinţele, de la cele naturale, către cele exacte şi cele care studiază omul. Vă reamintesc doar câteva: motorul cu abur, motorul cu explozie, motorul de rachetă interplanetară, avionul, elicopterul, telefonul, radioul, televizorul, motorul atomic, staţia spaţială, autoturismul, electricitatea şi becul electric, principalele medicamente de sinteză, donarea, transplantul de organe etc.

Cum se explică faptul că majoritatea descoperirilor şi invenţiilor din această perioadă atât de scurtă de timp au fost făcute de arieni? Suntem noi poporul ales de Dumnezeu? Posibil. Noi n-am fondat însă nicio religie. Dimpotrivă, strămunii noştri şi-au însuşit, fără discernământ, o religie abominabilă, judeo-creştinismul, religie în numele căreia au fost ucişi circa un miliard de pământeni şi s-a întârziat evoluţia Umanităţii cu circa 15 secole. Toate marile religii au fost produse de „civilizaţia simbolică" orientală şi niciuna n-a asigurat civilizarea, evoluţia şi fericirea oamenilor. *Cine ne-a inspirat să facem toate aceste descoperiri şi invenţii? Cred că răspunsul îl găsim în saltul de la Neanderthal la homo sapiens fossilis. Atunci, Marii Creatori au introdus în organismele noastre, de la gene şi până la neuroni, programe de evoluţie mai rapidă decât ale altor rase şi popoare. Aceasta înseamnă că avem ascunse în organismele noastre şi informaţiile*

viitorului.

Cum putem exploata faptul că, în organismul fiecărui om purificat cum am explicat anterior (cunoaştere, creaţie, moralitate), se află informaţii privind evoluţia viitoare a rasei noastre ariene? Simplu: activăm genele şi neuronii în care sunt înscrise acestea, cu ajutorul autosugestiei. Vi se pare o idee SF ori hazardată? Eu am aplicat-o pe propriul organism şi am înregistrat numai efecte pozitive. Puteţi verifica şi dumneavoastră pe propriile organisme, timp de circa şase luni. Dacă nu simţiţi efectele pozitive, înseamnă că ori m-am înşelat eu, ori dumneavoastră n-aţi aplicat corect autosugestiile. A doua variantă este mai probabilă, deoarece eu nu sunt un mutant al vreunei civilizaţii extraterestre, ci un om născut la limita superioară a mediocrităţii, fapt pentru care am fost considerat deştept, dar nu excepţional sau genial, cum sunt mesagerii divini. Performanţele mele în activitate sunt însă superioare multor colegi mai bine dotaţi, datorită mobilizării informaţiilor şi energiilor din organism, cu ajutorul autosugestiilor. Nu mă refer numai la performanţele din domeniul scrisului (128 de cărţi în mai puţin de 18 ani), ci şi în alte activităţi pe care le desfăşor (horticultura, pomicultură, instruire psihologică şi economică a unor corespondenţi etc.).

Cine vrea să încerce activarea genelor pozitive supercivilizate, din viitor, poate aplica următoarele formule de autosugestie, după regulile cunoscute:

Toate genele bestiale s-au dezactivat şi s-au dezintegrat din organismul meu de om civilizat.

Miliarde de gene supercivilizate, de sănătate,

vitalitate şi tinereţe s-au activat în organismul meu de om civilizat.

Zeci de milioane de informaţii ultracivilizate, de sănătate şi de cunoaştere corectă a viitorului s-au activat în creierul meu.

După însuşirea celor trei formule de autosugestie de mai sus, am simţit în mine forţe extraordinare, oboseala a dispărut, pofta de muncă s-a dezvoltat teribil şi mintea mi s-a luminat, astfel că am ajuns să lucrez şi câte 16 ore pe zi. Nici nu vă puteţi imagina ce forţe extraordinare declanşează a doua formulă. Puteţi verifica adevărul spuselor mele, când sunteţi foarte obosiţi, plictisiţi ori total dezinteresaţi de orice activitate. Efectele energizante se produc cu siguranţă, ca sub un drog, dacă organismul dumneavoastră a fost deja instruit să răspundă pozitiv şi rapid la autosugestii.

Ca om pragmatic, m-am întrebat dacă aceste forţe secrete n-ar putea fi folosite şi la vindecarea unor boli considerate, în prezent, incurabile. Am întocmit şi o formulă de autosugestie cu acest scop, dar n-am avut pe cine s-o verific, deoarece toţi din familia mea sunt sănătoşi tun. Dacă aveţi pe cineva grav bolnav, nu pierdeţi nimic dacă îi aplicaţi următoarea formulă de sugestie:

Miliarde de gene supercivilizate, de vitalitate şi însănătoşire s-au activat în organismul tău şi dezintegrează toate structurile bolii... (denumirea acesteia) până la totala dispariţie.

Desigur, dacă nu are cine să vă aplice formula de sugestionare pozitivă, veţi schimba cuvântul *tău* cu *meu,*

transformând-o într-o formulă de autosugestie. Dat fiind gravitatea bolii şi a faptului că organismul dumneavoastră nu s-a învăţat să răspundă rapid la autosugestionare, cum se întâmplă după mai mulţi ani de aplicare a acestei metode, veţi repeta formula liniştiţi, cu voce scăzută, uşor litanică, de câte ori puteţi, întreaga zi. Din când în când, faceţi pauze de circa o oră, apoi o luaţi de la capăt. Formula ar trebui să producă efectele pozitive cerute, deoarece se înscrie în regulile generale de tratament prin autosugestionare. Dacă ştiţi să folosiţi şi imageria mentală, descrisă în *Secretele vârstelor de aur* şi în *îngeri rebeli,* puteţi combina cele două procedee, aplicându-le până ce boala cedează. Primele rezultate pozitive ar trebui să apară după circa două săptămâni. Ele pot apărea şi mai devreme, dacă sunteţi sugestionabili şi credeţi cu tărie că Divinitatea vă vindecă prin acest procedeu, cu siguranţă. Din păcate, ele pot apărea şi mai târziu sau deloc, dacă nu aplicaţi corect metoda ori nu sunteţi sugestionabili.

B. Consolidarea unei personalităţi de creator moral.

După ce aţi îndeplinit cele trei condiţii fundamentale ale evoluţiei divine (cunoaşterea, creaţia şi moralitatea), puteţi trece la consolidarea personalităţii dumneavoastră de creator moral, cu ajutorul autosugestiilor. De această dată, nu lucrăm cu ipoteze, ci cu informaţii verificate pe zeci de mii de persoane, aşa că puteţi avea deplină încredere în procedeu. Ştiţi de ce depuneţi eforturi pentru a deveni creator moral, nu? În niciun caz, pentru a delira mistic, pe tema unei noi religii. *Pur şi simplu, din poziţia de creator moral, aveţi acces*

la sănătate, succes şi fericire, în toate domeniile vieţii. În mod normal, ar trebui să citiţi fiecare formulă de autosugestie care urmează de cel puţin 20 de ori. Ştiu însă că, la început, vă va veni mai greu, astfel că veţi citi mai puţin. Pe măsură ce organismul se învaţă să răspundă la autosugestii, veţi repeta formulele mai rapid, le veţi imprima mai profund în creierul limbic iar efectele se vor vedea în întreaga dumneavoastră personalitate. Vă puteţi simţi bine chiar şi înainte ca autosugestiile să producă efecte pozitive, deoarece creierul cognitiv va recepţiona formulele ca pe nişte factori pozitivi, care modifică în bine stările de spirit proaste. Din această cauză, e bine să citiţi aceste formule şi când sunteţi speriaţi, supăraţi, trişti, nervoşi, iritaţi etc.

În clipa în care am fost conceput, Adevăratul Dumnezeu mi-a fixat un program de creator moral lung de 110 ani, până în anul... Până la această limită, nu mă pot îmbolnăvi şi nu pot muri, din nicio cauză. Îmi voi îndeplini întocmai programul meu de creator moral lung de 110 ani şi voi fi mereu recunoscător Divinităţii.

Eu... (prenumele şi numele), sunt foarte curios şi învăţ cu mare plăcere adevăruri ştiinţifice, deoarece sunt creator moral.

— Eu... inventez, inovez şi muncesc cu multă plăcere, timp îndelungat, deoarece sunt creator moral.

— Eu... nu mă tem de nimeni şi de nimic, deoarece sunt creator moral.

— Eu... sunt mereu calm şi bine dispus, deoarece sunt creator moral.

— Eu… nu folosesc niciodată violenţa verbală sau fizică şi nu ucid niciodată, deoarece sunt creator moral.

— Eu… nu practic niciodată niciun fel de perversiuni şi vicii, deoarece sunt creator moral.

— Eu… nu sunt afectat niciodată de tristeţe şi depresie, deoarece sunt creator moral.

— Eu… gândesc întotdeauna raţional, realist şi pragmatic, deoarece sunt creator moral.

— Eu… nutresc întotdeauna numai sentimente pozitive, deoarece sunt creator moral.

— Eu… imaginez întotdeauna pozitiv şi creator, deoarece sunt creator moral.

— Eu… sunt blând, nonviolent, bun şi înţelegător cu cei din jur, deoarece sunt creator moral.

— Eu… sunt modest, demn şi autocritic cu persoana mea, ca orice creator moral.

— Eu… simpatizez majoritatea oamenilor, iubesc pe cei care merită şi nu urăsc pe nimeni, deoarece sunt creator moral. Îi privesc rece, cu dispreţ, pe cei care vor să-mi provoace necazuri şi-i şterg din memoria mea pentru totdeauna.

— Eu… mă respect pe mine însumi pentru calităţile de personalitate, pentru activitatea mea creatoare şi pentru comportarea mea morală.

— Eu… vorbesc şi mă port cât se poate de civilizat cu toate persoanele, indiferent de rasa, etnia, sexul, vârsta, profesia, funcţia ori starea materială a acestora. Combat ferm şi calm blasfemiile şi aberaţiile mistico-religioase, ori de câte

ori am ocazia, ca orice creator moral.

— Eu… sunt cât pot de cinstit cu mine însumi şi cu persoanele din jur, deoarece sunt creator moral. Combat ferm şi calm toate fenomenele de necinste din societatea în care trăiesc, ca orice creator moral.

— Eu… mă comport perfect civilizat în familie, anturaj şi societate ca orice creator moral.

Combat ferm şi calm manifestările huliganice şi vulgare, din orice anturaj sau loc public.

— Eu… spun adevărurile folositoare în toate situaţiile posibile, deoarece sunt creator moral. Ştiu că pot spune şi neadevăruri, atunci când sugestionez pozitiv persoane bolnave sau supuse perfecţionării, când încurajez persoane disperate ori când evit discuţii neprincipiale, pe teme minore (minciuni convenţionale).

— Eu… trăiesc exclusiv din muncă cinstită şi nu înşel niciodată pe nimeni, deoarece sunt creator moral.

— Eu… respect adevăratele valori umane geniale şi extraordinare, ca orice creator moral şi lupt pentru impunerea lor în ierarhia de valori a societăţii în care trăiesc.

— Eu… posed o conştiinţă luminată, de creator moral, pe care mi-o dezvolt zilnic.

— Eu… posed o voinţă oţelită, de creator moral şi mi-o dezvolt în permanenţă.

— Eu… sunt străin de concepţii rasiste şi xenofobe, ca orice creator moral şi acţionez pentru buna înţelegere între toţi oamenii din Lumea terrană.

— Eu… ocrotesc cu grijă viul inferior, format din animale

şi plante, deoarece sunt un creator moral conştient de faptul că viaţa umană depinde de evoluţia acestuia.

— Eu... particip activ la viaţa socială şi, ca orice creator moral, militez pentru impunerea justiţiei şi pedepsirea aspră a infractorilor.

— Eu... ca orice alt creator moral, militez activ împotriva sclavizării psihice sau fizice a oricărei persoane, de orice rasă, etnie ori sex, prin procedeele cunoscute de mine: hipnoză, sugestie, intoxicare mistică sau politică, manipulare simplă sau prin mass media, trafic de carne vie, sclavie domestică.

— Eu... ca orice creator moral, militez activ împotriva lenei şi inactivităţii, pe toate căile morale şi legale posibile.

— Eu... ca orice creator moral, activez neobosit pentru lichidarea ignoranţei din societatea noastră naţională, rasială şi planetară.

— Eu... fac exerciţii zilnice pentru a deveni un creator moral desăvârşit, prin perfecţionarea personalităţii mele cu toate mijloacele cunoscute de ştiinţe.

— Eu... acţionez exclusiv pe căi licite pentru a obţine avere şi glorie, ca orice creator moral respectabil.

— Eu... nu practic şi nu particip la niciun fel de ceremonii mistico-religioase, ci, ca un creator moral veritabil, refuz ferm şi argumentat astfel de activităţi retrograde.

— Eu... mi-am organizat programul vital (destinul) în scris, pentru întreaga viaţă, ca orice creator moral şi acţionez cu tenacitate pentru îndeplinirea lui.

— Eu... sunt sociabil, prietenos şi altruist, fapt pentru care am un anturaj de prieteni buni, creatorii morali ca şi

mine. Împreună, trăim viaţa cu plăcere şi fericire.

Formulele de autosugestie pozitivă din acest punct sunt exemplificative. Ele trebuie completate de fiecare persoană, funcţie de situaţia sa concretă de viaţă: vârstă, studii, profesie, loc de muncă, poziţie socială, stare materială, situaţie familială etc.

Credeţi că-i învăţ pe oameni să mintă? Nu, amicii mei cititori. Un neadevăr repetat timp îndelungat se transformă în adevăr, în creierul limbic şi în subconştientul individului. Acest adevăr ştiinţific explică de ce persoane aparent culte se comportă ca nişte copii ignoranţi când e vorba de superstiţii şi religii: în creierele lor limbice, nişte falsuri mistico-religioase au devenit adevăruri, sclavizându-i psihic. Numai cu mare greutate pot fi decondiţionaţi.

În finalul acestui capitol, vă atrag atenţia asupra unei manevre perverse folosite de mistico-religioşi. După cum ei identifică, în mod blasfemic, zeii abominabili cu Divinitatea, *tot ei încearcă să identifice religiile cu credinţa.* În realitate, omul poate avea mai multe feluri de credinţe, adevărate sau false: credinţe politice, credinţe religioase, credinţe în Divinitatea Adevărată etc. *Eu văd viitorul apropiat al Omenirii bazat pe o împletire strânsă între credinţa în Adevăratul Dumnezeu, cel indicat de ştiinţe şi toate ştiinţele sigure (naturale, exacte şi cele care studiază omul).* Aceasta va duce la destrămarea tuturor religiilor şi la pacificarea mondială. În viitorul îndepărtat, s-ar putea ca urmaşii noştri să afle că ceea ce noi numim Dumnezeu este un program hiperconştient, supranatural şi suprauman, lăsat de o civilizaţie supraumană,

din altă lume universală. *Aceasta nu va schimba cu nimic credinţa, deoarece atât timp cât acest program e capabil de interacţiune cu fiinţele umane, pentru noi este divin, Divinitate.*

Capitolul 4. Concluzii şi sugestii

Această carte trebuia scrisă acum, când agresiunea mistico-religioasă, ca parte a agresiunii oculte retrograde, cunoaşte o culme în naţiunea noastră. Ar fi trebuit să fie scrisă de o persoană mai bine pregătită decât mine, însă laşitatea… înţelegeţi ce-am vrut să spun, nu? În urma apariţiei cărţii, voi câştiga puţine simpatii şi foarte mulţi judeo-creştini, mozaici şi musulmani mă vor urî sălbatic, în spiritul devizei *Cine nu e cu noi e împotriva noastră.* Mi-am asumat acest risc, deoarece cineva trebuia să demonstreze că în neamul nostru se mai nasc şi oameni curajoşi. Oricât v-aş ruga să analizaţi corect documentele indicate, tot patima religioasă va învinge, tot mă veţi urî, tot veţi continua să vă temeţi de fantasme şi de presiunea turmei, tot veţi practica ritualurile sălbatice ale uneia sau alteia din religii. Foarte puţini vă veţi trezi din somnul bestial, religios. Acei puţini merită riscul şi efortul meu.

Oricât am încerca să ascundem rănile sângerânde ale Omenirii judeo-creştine, nu mai putem nega următoarele:

A. *Judeo-creştinismul este o religie creată pe baza unor mituri false şi abominabile.* Traducătorii lor europeni au săvârşit cumplita blasfemie de a identifica Divinitatea (Dumnezeu, Domnul), cu abominabilii zei israeliţi şi cu un iudeu ignorant, semisălbatic – Jeshua (zeificat sub numele de

Iisus Christos).

B. *Judeo-creştinismul este o religie complet străină de spiritul nostru arian, de gândirea noastră raţională, de simţirea noastră umană, de viziunea noastră pură şi perfectă despre Divinitate.* Din această cauză, judeo-creştinismul n-a pătruns complet în sufletele şi minţile noastre de arieni nici după 2000 de ani de îndoctrinare, teroare religioasă, minciuni, manipulări, ameninţări etc. Noi, arienii adevăraţi, am fost, suntem şi vom fi credincioşi unui singur Dumnezeu, adevărata Divinitate a Lumii terrane.

C. *Europizii care şi-au trădat credinţa în strămoşii zeificaţi şi în Adevăratul Dumnezeu au făcut-o din interes, nu din credinţă, deoarece textele „sfintei scripturi" sunt atât de evident false şi pline de orori, încât niciun copil de gimnaziu nu le-ar confunda cu texte sacre.* Însăşi operaţiunea de triere a textelor judeo-creştine de bază şi de măsluire a acestora cu scopul de a da credibilitate unor minciuni vădite indică rea credinţă. *Cei mai mari atei sunt papii, cardinalii, patriarhii şi mitropoliţii care au avut acces la textele judeo-creştine de bază.* Ei se cred stăpâni peste divinitatea judeo-creştină pe care ne-o administrează nouă sub numele de Dumnezeu, Domnul, Fiul, sfânta treime etc.

D. *Judeo-creştinismul a determinat moartea, în chinuri cumplite, a mai mult de un miliard de oameni, inclusiv prin omoruri între cei de aceeaşi religie, divizaţi în diverse ramuri,*

funcţie de interesele şi orgoliile liderilor religioşi. Ce probă mai bună decât aceasta vreţi, pentru a înţelege că judeo-creştinismul nu numai că nu vine de la Dumnezeu, dar este şi anti-divin, şi anti-uman?

E. În fiecare zi, câteva mii de oameni mor ucişi de judeo-creştinism, în cele mai diverse moduri: alienarea mintală, autoflagelare, crucificare, refuzul tratamentului medical, posturi negre nepotrivite cu personalităţile postitorilor, sinucideri etc.

F. *Când vă declaraţi judeo-creştini, vă asumaţi toate blasfemiile şi crimele acestei religii abominabile şi vă daţi girul ca lupta între cele mai mult de 20 de ramuri creştine să continue, cu victime din rândul ignoranţilor nevinovaţi.* Chiar dacă încercaţi să vă minţiţi că personal n-aţi făcut nimic rău, în realitate, faceţi, fie şi numai prin încurajarea paraziţilor judeo-creştini să-şi continue opera retrogradă şi distructivă de viitor civilizat. *Asumaţi-vă răspunderea opţiunilor şi faptelor proprii!* Nu fugiţi de răspundere, prin ascundere în spatele turmei de judeo-creştini, prin apelarea la cuvântul *noi* în loc de eu!

G. De vreme ce oamenii de ştiinţă au probat existenţa Divinităţii şi legile divine după care trebuie să ne comportăm, e timpul să lepădaţi această religie sălbatică, blasfemică şi abominabilă, îndreptându-vă cu toate speranţele curate către Adevăratul Dumnezeu. *Eu nu sunt sol divin, ci un om care a*

înţeles exact cumplita rătăcire judeo-creştină, s-a lepădat de ea şi a zărit vag grandioasa lumină spirituală a Divinităţii. Mă puteţi crede sau nu. Sincer să fiu, aş vrea să vă văd ieşiţi din imperiul întunericului judeo-creştin, străin de sufletul şi de mintea noastră. Experienţa de psiholog îmi spune însă că foarte puţini veţi înţelege grozăvia în care vă bălăciţi şi nu veţi continua ritualurile blasfemice. E treaba dumneavoastră. Fiecare răspunde personal pentru faptele lui, în faţa veghetorilor divini. Acolo nu mai există *noi, judeo-creştinii,* ci numai *eu, sufletuljudeo-creştinului cutare.*

Mi-e inima grea că, în era zborurilor cosmice, neamul meu se târăşte pe pământ, ca o turmă de robi sălbatici ai zeilor abominabili, străini de sufletul şi de mintea ariană. Nu mă pot ruga Divinităţii să-i salveze, deoarece Dumnezeu ştie exact ce meritătm fiecare şi ce ne rezervă viitorul. Îmi calc pe inimă şi şoptesc **Doamne al vieţii eterne, salvaţi-mi neamul din robia psihică judeo-creştină!**

Capitolul 5. Mântuirea

Fondatorul judeo-creştinismului, Jeshua, a introdus în circuitul public o speranţă ilogică şi imposibilă – mântuirea judeilor de către zeii lor tribali antropomorfi, care vor coborî „împărăţia cerurilor” în Judeea, mângâind săracii care vor adera la secta noţri şi pedepsind fariseii şi bogaţii care îi refuzaseră reforma religioasă. Ulterior, judeo-creştinii primitivi au extins această speranţă la întreaga Lume terrană, schimbând numai mântuitorii: în locul zeilor tribali israeliţi, ei au început să aştepte întoarcerea lui Jeshua-Christos, presupus înviat din morţi şi ridicat la Cer, „de-a dreapta tatălui său, zeul Eli”. În cei aproape 2000 de ani de judeo-creştinism, fanaticii mistici au anunţat de câteva zeci de ori sosirea iminentă a lui Jeshua-Christos, „pe un nor, să judece viii şi morţii” morţi care vor fi înviaţi în acest scop. *„Mântuitorul” nu s-a prezentat la niciuna din întâlnirile cu turma sa de berbeci şi oiţe judeo-creştine, fapt care ar fi trebuit să trezească la realitate până şi pe cei mai nerozi judeo-creştini. Acest lucru devenise însă imposibil, deoarece judeo-creştinismul se organizase deja ca o mafie transnaţională, specializată în controlul şi manipularea minţilor.* Aşa se face că şi în prezent, sute de milioane de fanatici judeo-creştini mai speră în sosirea lui Jeshua-Christos, să-i „mântuiască”. Nici ei nu sunt prea siguri cu ce i-ar putea „mântui” un sălbatic judeu, dar speră.

Dacă, printr-un eveniment miraculos, Jeshua-Christos ar învia şi s-ar prezenta pe Terra, în actualul Israel, ar ajunge într-o confuzie atât de mare, încât şi-ar pierde imediat minţile.

Vă daţi seama cum ar recepţiona un sălbatic din urmă cu 2000 de ani toate bunurile şi valorile din timpul nostru? Până şi un automat de servit cafea l-ar îngrozi de moarte, ca să nu mai vorbesc de televizor, telefon, radio, avion, case cu multe etaje, automobile, străzi asfaltate, arme de foc şi multe altele. *Niciun sălbatic n-ar rezista psihic agresiunii involuntare produse de informaţiile şi utilităţile moderne.* Trebuie să posezi o doză puternică de ignorantă sau de ţicneală să crezi că, în infinitul Univers, domneşte „sfânta treime" sălbatică, formată din tata Eli, fiul Jeshua şi Sfântul Duh. *Divinitatea este mult mai complexă decât această monstruozitate imaginată de sălbaticul grec Athanasios, în secolul 4 e.n. Aceasta este suprema slăbiciune a oricărei religii: încearcă să înrobească creierele umane moderne unei gândiri sălbatice, complet greşite, din urmă cu aproape 1600 de ani, când oamenii nu aveau habar nici măcar cum era organizată Terra.* Aşa cum ştiţi, procesul de sălbăticire reuşeşte în cazurile celor mai ignoranţi şi mai retardaţi mintal membri ai societăţii, adică la procentul de rebuturi umane pe care orice naţiune actuală îl dă în mod natural.

Dacă aş poseda o avere de 100 de miliarde de euro, aş paria-o fără şovăire pe faptul că nici Jeshua-Christos, nici alt zeu religios nu va interveni în viaţa Lumii terrane, în cei 4,5 miliarde de ani cât Soarele nostru va mai arde şi va mai încălzi. De ce sunt sigur de acest fapt? Deoarece, în ultimii 20 de ani, am studiat foarte atent toate religiile decedate sau încă active şi am ajuns la concluzia fermă că absolut toţi zeii lor sunt sălbatice ficţiuni fără nicio legătură cât de mică cu

Dumnezeu. Saltul evolutiv al pământenilor din ultimele secole m-a lămurit cam ce rol jucăm noi în Univers şi la ce ne putem aştepta. În niciun caz, nu va urma nici învierea morţilor, deoarece spiritele lor sunt vii în alte lumi universale iar trupurile le-au putrezit în pământ, nici sosirea vreunui „mântuitor" religios. *Mai degrabă vom fi vizitaţi de vreo expediţie a unor fiinţe raţionale din alte lumi universale, decât de „Mesia pe un nor".*

Nu vom fi niciodată mântuiţi în sensul imaginat de judeo-creştini, din simplul motiv că nu suntem nici condamnaţi, nici suferinzi, ci humanoizi angajaţi într-un proces de evoluţie de la inferior (bestial), către superior (deplină umanizare). Viaţa omenească terrană este eternă, în sensul bun al cuvântului. Fiecare pământean îşi maturează corpul energetic pe trupul muritor, apoi decedează, lăsând sufletul nemuritor să migreze către lumile universale pur spirituale şi redând trupul material pământului. O operaţie pe cât de logică, pe atât de lipsită de orice urmă de frică, durere, disperare ori de alt sentiment negativ. Copiii duc viaţa mai departe, urmaşii lor şi mai departe etc. Pe măsura dezvoltării Civilizaţiei Umane, urmaşii noştri vor naviga către corpuri cereşti tot mai îndepărtate, în căutarea unei patrii noi, cu un Soare mai tânăr decât cel care se va stinge. Desigur, iniţial, vom popula planetele Marte şi Venus, extinzând lumea terrană în sistemul nostru solar. Marte va fi colonizat în următoarele 4 – 5 decenii, iar Venus, în circa 2 – 3 milenii, după crearea unei atmosfere şi a unei vegetaţii propice vieţii pământene.

Evoluţia Societăţii Umane terrane din ultimele două secole indică totuşi o MÂNTUIRE, dar în altă direcţie şi în altă formă decât cea imaginată de sălbaticii mistici. Această MÂNTUIRE constă în organizarea unei societăţi planetare bazate pe cunoaştere corectă a Lumii, pe creaţie de bunuri materiale şi de valori spirituale utile şi pe o desăvârşită morală individuală şi de grup, morală superioară oricăror justiţii umane cunoscute anterior. Eu am numit această societate a viitorului *orânduirea creatorilor morali* şi acţionez pentru dezvoltarea germenilor ei deja semănaţi de predecesorii noştri, oamenii de ştiinţă geniali şi excepţionali.

Pe ce mă bazez când joc totul pe cartea evoluţiei Umanităţii terrane către orânduirea creatorilor morali? Mă bazez pe studiul foarte atent al tendinţelor de evoluţie a principalilor factori caracteristici Societăţii Umane planetare, pe cunoaşterea regulilor de evoluţie şi pe experienţa căpătată în prognoza fenomenelor sociale. Cei care aţi citit romanul *Cavalerii nobilei bresle,* scris cu două luni înainte de alegerile prezidenţiale din acest an, aţi putut constata că am prezis cu precizie cine vor fi primii patru clasaţi, cine vor fi cei doi competitori finali (Băsescu şi Geoană) şi cine va câştiga alegerile (Traian Băsescu). *Nu sunt un ghicitor de profesie, ci posed cunoştinţe destul de solide în domeniul prognozei: mi-am luat licenţa şi masteratul cu studii de predicţie a comportamentelor umane, am lucrat în informaţii şi contrainformaţii militare şi am învăţat să scrutez viitorul apropiat după regulile expuse în Clanul învingătorilor. Farmec*

feminin şi alte cărţi. Divinitatea ne-a dăruit o lume sigură, în care substanţial şi că ritmul evoluţiei s-a accelerat în ultimele două secole. În următoarele decenii, evoluţia Omenirii va căpăta o viteză şi mai mare, deoarece tabăra progresistă, ajutată de Divinitate, se va dezvolta numeric şi calitativ. *Vom asista la unele fenomene grandioase, care ar putea fi categorisite global ca o MÂNTUIRE, ca de exemplu:*

1. Rolul forţei brutale, războinice va scădea în favoarea forţelor creatoare şi morale. Echilibrul terorii mondiale, bazat pe înarmare ultramodernă, al cărui promotor este SUA, va fi înlocuit cu echilibrul încrederii şi păcii. În mai puţin de 30 de ani, Uniunea Europeană va impune Justiţia mondială în drepturile ei, prin intermediul unui Consiliu de Securitate lărgit şi al ONU.

2. Ca o urmare firească a schimbării de echilibru de la punctul 1, în toate societăţile naţionale se vor produce schimbări între grupurile de forţe. Producătorii şi comercianţii de armament, militarii, liderii politici ridicaţi la putere de grupuri oculte de interese şi liderii religioşi vor fi împinşi în plan secund, în favoarea liderilor creatori şi morali, ridicaţi din adevăraţii susţinători ai vieţii umane. **Cultul brutal al luptei şi al luptătorului va fi înlocuit cu cultul civilizat al creaţiei şi creatorului.** Desigur, fiecare putem contribui cu câte ceva la grăbirea acestui proces evolutiv.

3. Ştiinţele utile progresului şi vieţii vor înflori,

deoarece imensele fonduri destinate înarmării, religiei şi politicii vor fi redirecţionate către cercetare ştiinţifică, creaţie şi producţie.

4. Stratificarea socială se va face după criterii mult mai juste, în primul rând după criterii creatoare şi morale, astfel că Societatea Umană se va curăţa treptat de lideri corupţi, necreatori şi imorali.

5. Resursele naturale ale Terrei vor fi exploatate mai raţional, conform unor convenţii internaţionale iar toate puterile Lumii vor acţiona responsabil pentru conservarea mediului natural de trai.

6. Nivelul de trai al cetăţenilor creatori şi morali va creşte substanţial, în timp ce rebuturile necreatoare şi imorale se vor reduce de la un deceniu la altul.

7. Durata de viaţă a cetăţenilor se va întinde peste suta de ani iar numărul bolilor se va reduce puternic, ca urmare a unui adevărat salt în cunoaşterea omului. Acest salt se va face atât pe baza cercetărilor proprii, cât şi prin schimb de informaţii cu exploratorii din alte lumi universale.

Aceste răsturnări revoluţionare în ordinea planetară semicivilizată din prezent nu se vor produce de la sine, ci prin acţiunea organizată a unei mulţimi de asociaţii civice foarte active, dar mai ales printr-o intervenţie extraterestră. Această intervenţie este factorul accelerator de civilizare luat de mine

în calculul viitorului. Ea trebuie să se producă în următoarele 3 – 4 decenii, înainte ca iresponsabilii membri ai Ocultei regresive să provoace o catastrofă planetară. De unde ştiu că civilizatorii extratereştri vor interveni, deşi zeii religioşi n-o vor face? Să spunem că este o intuiţie de-a mea. Nu este însă o intuiţie simplă. Ea este susţinută de mărturiile resuscitaţilor din moarte clinică. Din studiul acestora, rezultă că, *aproape sigur, suntem o civilizaţie supravegheată, îndrumată şi ajutată în evoluţie. Nu cred că divinii din lumile postume îşi permit să piardă investiţia făcută în Umanitatea terrană.* Ca atare, vor interveni direct în favoarea creatorilor morali, zdrobind definitiv Oculta regresivă. La scara universală, 4 – 5 decenii nu înseamnă mai nimic, nu?

Ce facem noi pentru a ne „mântui", adică, pentru a ne asigura o evoluţie către o viaţă normală, sănătoasă şi fericită? Aşteptăm să ne rezolve alţii problemele? N-o vor face, deoarece şi ei aşteaptă. Din această cauză, mi-am asumat rolul de mobilizator al celor interesaţi de o reală mântuire, în Lumea terrană, fără bazaconii religioase. *Cei care ne împărtăşesc credinţele ne pot găsi pe site www. Drumulinvingătorilor. Ro, forumul Frăţia Creatorilor.* Avem multe de făcut împreună, pentru a dezvolta germenii Societăţii Umane viitoare, ca de pildă:

A. Dezrobirea naţiunii române din sclavia psihică mistico-religioasă prin măsuri diversificate, cum sunt:

Abolirea privilegiilor religioase smulse din vlaga naţiunii şi trimiterea paraziţilor religioşi la muncă concretă.

Conştientizarea naţiunii române că Biblia este o compilaţie de mituri blasfemice, nedemne de o naţiune civilizată, cu scopul scoaterii ei din viaţa publică, începând din Parlament, Justiţie şi şcoli. Treptat, pe măsura cultivării cetăţenilor, vom elimina-o din viaţa tuturor celor care privesc către viitorul civilizat şi demn al naţiunii. Într-o primă fază, vom organiza dezbateri publice pe această temă şi vom determina Parlamentul să înfiinţeze o comisie pentru studierea implicaţiilor nefaste ale religiei în viaţa publică. Ulterior, la momentul potrivit, vom declanşa un referendum pentru scoaterea religiei din instituţiile de stat, abolirea privilegiilor religioase şi recuperarea avuţiei naţionale ajunsă în mâinile paraziţilor religioşi, prin donaţii, subvenţii ori alte metode imorale.

B. *Tot noi, organizaţiile civice, vom organiza ample dezbateri publice pentru cristalizarea unui cod moral aplicabil prin forţa obştii.* Într-un capitol precedent, am epuizat alfabetul român cu exemplificarea diverselor forme de imoralitate care se manifestă în societatea noastră. Nu putem înainta către un viitor mai luminos fără a elimina imoralii din viaţa publică. *Printre altele, vom obţine legiferarea obligativităţii ca fiecare candidat la funcţii eligibile sau numite să-şi publice fişa psihologică.* Astfel, vom putea elimina din start persoanele cu afecţiuni neuropsihice, intoxicaţii mistici-religioşi, persoanele predispuse la acte de corupţie şi cele incapabile de a îndeplini sarcinile specifice funcţiei.

C. *Vom impune obligativitatea studierii în şcoli a principiilor vieţii sănătoase şi civilizate,* dintre care nu pot lipsi cele morale, precum şi a tuturor ştiinţelor pe baza cărora copiii să-şi formeze concepţii corecte despre lumea în care trăim, despre creaţie şi comportare morală.

Frăţia Creatorilor îşi va crea propria asociaţie civică, pentru a putea milita activ, în viaţa socială, pentru MÂNTUIREA visată de români. Avem în atenţie mai multe acţiuni de lungă durată, înscrise într-un program coerent de 30 de ani. Oricine ne împărtăşeşte ideile este bine venit alături de noi. **Ne putem mântui numai printr-un efort colectiv de voinţă, cunoaştere, creaţie şi comportare morală.** Nu contaţi pe nicio mântuire prin miracole religioase, deoarece acestea nu se vor produce, aşa cum aţi putut constata şi numai la o privire fugară asupra textelor de bază ale judeo-creştinismului. Intervenţia extraterestră va viza numai o latură a vieţii noastre, informaţiile despre viitor, dar greul activităţii va fi dus de noi, pământenii conştienţi că MÂNTUIREA este în mâinile noastre.

Bucureşti 13.12.2009

Pavel Coruţ

Bibliografie

1. Biblia, adică dumnezeiască scriptură a legii vechi şi a celei noi, Ediţia sfântului sinod, Bucureşti, 1914.

2. Vestea bună – Noul Testament al domnului nostru Iisus Hristos, Internaţional Bible Society, 1990.

3. Mituri biblice, vol. 4, de Fianni Guadalupi, Colecţia Cotidianul, Editura Univers, 2009.

4. Anii pierduţi ai lui Iisus, de Elizabeth Clare Prophet, Editura Deceneu, 1996.

5. Viaţa lui Iisus de Giovanni Papini, Editura Agotemporis, Chişinău, 1991.

6. Fondatori de mari religii de C. F. Potter, Editura Prietenii Cărţii, Bucureşti, 2008.

7. Cu sau fără Iisus de Viorel Ioan Neacşu, Editura Ermetic, 2001.

8. Biblia hazlie de Leo Taxil, Editura politică, Bucureşti 1962.

9. Istoria universală a poporului evreu de dr. Alfred Hârlăoanu, Editura Zarkony, Bucureşti, 1992.

10. Manuscrisele de la Marea Moartă de I. D. Amusin, Editura ştiinţifică, 1963.

11. Originea creştinismului de Archibald Robertson, Editura politică, Bucureşti, 1958.

12. Originea religiei de Charles Hainchelin, Editura de stat pentru literatură politică, 1956.

13. Istoria credinţelor şi ideilor religioase de Mircea Eliade, Editura Universitas, Chişinău, 1992.

14. Călătoria ultimă – Dincolo de frontiera morţii de dr. Stanislav Grof, Editura Elena Francisc Publishing, 2007.

15. Dumnezeu în natură de Camille Flammarion, Editura Aurom, Bucureşti, 1997.

16. Cele două surse ale moralei şi religiei de Henri Bergson, Editura Institutului European, Iaşi, 1992.

17. Mitul potopului de Gabriel Gheorghe, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1982.

18. Dicţionar de mitologie generală de Victor Kembach, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1989.

19. Himera credinţei în Dumnezeu de Richard Dawkins, Editura Curtea Veche, 2007.

20. Oameni şi aspecte din istoria aromânilor de Sterie Diamandi, Editura Cugetarea, 1940.

21. Istoria Lumii în date, Editura enciclopedică română, Bucureşti, 1972.

22. Universul, Dorling Kindersley, Editura RAO, 2005.

23. Istoria, Dorling Kindersley, coordonator Adam Hart David, Editura RAO, 2007.

24. Inteligenţa materiei de pe Dr. Dumitru Constantin Dulcan, Editura TEORA, 1992.

De acelaşi autor

Seria OCTOGONUL

1. Quinta spartă
2. Fulgerul Albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naşti sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânţii
11. Călător pe drum de aştri
12. A înflorit speranţa
13. Întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediţia Cap-univers
21. Născuţi pentru a învinge
22. Inimă de Român
23. Copiii speranţei
24. Good bye, NATO, mon amour!

25. Sfârşitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpaţi
27. Războiul zeilor
28. Victoria alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sionişti
33. Glasul omului
34. Trăsnetul Geto-Dac
35. Coroana Ariană
36. Victoria zeilor albi
37. Triumful oamenilor
38. Revanşa
39. Sângele Europei
40. Lumina coboară în Carpaţi
41. Oamenii trec de absolut
42. Speranţele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor
44. Eu, Varain din neamul Arienilor

Seria SUCCESUL

1. Cheile succesului
2. Arta succesului (la Români)
3. Arta creaţiei
4. Cartea adolescentului
5. Ghidul vieţii sănătoase

6. Leacuri de suflet pentru fete şi femei

7. Curs practic de arta succesului

8. Farmec feminin

9. Clanul învingătorilor

10. Faceţi avere!

11. Cartea părinţilor

12. Vom trăi omeneşte!

13. Către culmile succeselor (Formula fericirii)

14. Arta succesului pentru copii

15. Cartea creatorilor

16. Secretele vârstelor de aur

17. Îngeri rebeli

Romane de dragoste

1. Să vii ca o părere…

2. Ne-om întâlni în Cer

3. Vara ultimei iubiri

4. Flacăra iubirii

5. Dragoste şi otravă

6. Iubirile unui marinar

7. Noaptea teilor vrăjiţi

Poezii

1. Descântece din neamul Geto-Dacilor

2. Vraja nopţilor albastre

3. Cântece Daco-Române

4. Parodii politico-religioase

Analiză mituri religioase

1. Eva n-a fost mama noastră

2. Marile secrete

45. Europeni, uniţi-vă!

46. Viaţa merge înainte

47. Riposta Creatorilor

48. Când mor uitările din noi…

49. Viaţa oamenilor creatori

50. Sfârşit de zbucium

51. Cristalul de foc

52. Navigăm printre enigme

53. Un fulger sfâşie bezna

54. Să-nvie Focul Vieţii!

55. Chemarea nemărginirii

56. Călăuza Alcoro-Vegană

57. Planeta Fericiţilor

58. Pumnul de Oţel

59. Sfântă ramură de Om!

60. Lumina Omenirii

61. Treziţi Eroii Civilizatori!

62. Mai tari decât destinul

63. Rupeţi lanţurile robiei!

64. Zburăm cu Viaţa

65. Veghetorii ies din umbră

66. Extratereştrii coboară între oameni
67. Sfârşitul marii rătăciri…
68. Vise de viaţă omenească
69. Cu mintea rece şi inima caldă
70. Lumini ce cresc în oameni
71. Vin salvatorii!
72. Şi cresc speranţele…
73. Prin viitorul netrăit
74. Cutezătorii din Carpaţi
75. Legea şi Forţa
76. Teroarea
77. Urmaşii zeilor
78. Conspiraţia spaimei şi urii
79. Incursiune în tărâmul uitat
80. Noi vom renaşte dintr-un vis
81. Oamenii lui Zamolxe
82. Destin de daimon
83. Suflete de foc
84. Ziua Zeilor
85. Stăpânii din umbră
86. Profeţii imperiului ocult
87. Suflete cutezătoare
88. Fantomele imperiului
89. Oameni contra bestii
90. Sămânţa creatorilor
91. Taina muntelui ascuns
92. Noi suntem ţinta
93. Cavalerii nobilei bresle

Roman autobiografic

1. Un Om

Romane istorice

1. Ultimul mag

Seria ORIGINI

1. Codul lui Zamolxe

2. Luptele zeilor

ANUNŢ

Cărţile scrise de Pavel Coruţ pot fi procurate en-gros şi prin poştă de la următoarele societăţi comerciale:

1) – *STAND – Agenţie de difuzare carte,* str. Dr. Petru Rareş, nr. 15 – 17, sect. 1, Bucureşti, tel. /fax: 021/2232660.

2) – *Atlas Grup SRL,* Bucureşti, Bd. Iuliu Maniu, nr. 7, sector 6, tel: 3132828; Site: www. Librariaatlas. Ro.

3) – *Editura VOX SRL,* Bucureşti, str. Petru Maior, nr. 32, sector 1, tel.: 2220214

4) – *Taracart Trd. SRL,* Bucureşti, str. Iacob Negruzzi, nr. 46, tel.: 2230949;

5) – *Editura Candy SRL,* Iaşi, str. Cuză Vodă, nr. 2, tel.: 0232218575;

6) – *Somali SRL,* Bucureşti, str. Iacob Negruzi, nr. 27, tel.: 0723151513; 2232073, vinde şi cărţi mai vechi, din anticariat, pentru completarea colecţiilor şi asigură abonamente pentru cărţile în curs de apariţie. De la această firmă puteţi obţine CD-uri şi audio-casete cu cântecele compuse şi interpretate de Daniel Avram, pe versuri de Pavel Coruţ – *Inima Românului* (zece cântece), *Cântece din Carpaţi* (zece cântece), *Colinde româneşti.*

7) – *Mario Fair Play Impex SRL,* Bd. Al. I. Cuza, nr. 39, tel.: 223.08.92;

8) – S.C. ROLCRIS IMPEX SRL, Bd. Al. I. Cuza, nr. 50, sect. 1, Bucureşti, tel/fax: 021/2222223

9) – S.C. ASTRO IMPEX SRL, Bucureşti, str. Iacob Negruzzi, nr. 37 A, sect. 1, tel/fax: 021/2230451

10) – S.C. MARICOM 94 SRL, str. Valea Merilor, nr. 28 A, sect. 1, Bucureşti, tel/fax: 021/2229969.

11) – Firmele şi cititorii din străinătate pot face comenzi la: site – www. Raft. Ro; mail – officeraft. Ro; fax 224 57 31.

12) – NICOLCART SRL, Str. Al. Depărăţeanu, nr. 29, sect. 1, Bucureşti, tel. 0723314426.

13) – Site: http://www. Drumulinvingatorilor. Ro

14) – Larry Cart, Bd. Al. I. Cuza, nr. 42, sect. 1, Bucureşti, tel.: 021/2237636.

15) – Multicart, str. Magnoliei, nr. 36, Pantelimon, Ilfov, tel.: 0721387299/0788636134.

16) – www. Librariaatlas. Ro.

Cuprins

ATENŢIONARE

Un gest normal şi necesar

PARTEA ÎNTÂI – Dacă Adevăratul Dumnezeu n-ar exista, ar trebui inventat

Cap. 1. Câteva reguli de tratare a mistico-religioşilor

Cap. 2. De ce credinţa în Adevăratul Dumnezeu este necesară în această perioadă de evoluţie a Omenirii terrane?

Cap. 3. Avem vreo probă sigura că Dumnezeu există?

Cap. 4. În ce cred românii?

Cap. 5. Sunteţi de acord că Dumnezeu…?

PARTEA A DOUA – Cumplita rătăcire

Cap. 1. Cea mai cumplită blasfemie a religiei judeo-creştine

Cap. 2. Vechiul Testament prezintă mari neadevăruri despre Lume

Cap. 3. A doua blasfemie de neiertat a religiei judeo-creştine

Cap. 4. Creştinism – rasism, xenofobie, tiranie, comunism, misoginism

Cap. 5. Judeo-creştinismul, imoralitatea şi infracţionalitatea

Cap. 6. Biserica judeo-creştină română e un cuib de paraziţi şi de infractori

Cap. 7. Religia judeo-creştină, evreii şi masoneria

Cap. 8. Câteva practici judeo-creştine blasfemice, sălbatice, nocive sau inutile

Cap. 9. Cine produce adevăratele minuni

Cap. 10. Trădarea pseudo-intelectualilor

Cap. 11. Ce vă asumaţi atunci când vă declaraţi judeo-creştini?

PARTEA A TREIA – Mântuirea

Cap. 1. Românii au o şansă extraordinară

Cap. 2. Cum ne prezentăm în faţa Divinităţii?

Cap. 3. Virtuţile combinaţiei dintre credinţă şi ştiinţe

Cap. 4. Concluzii şi sugestii

Cap. 5. Mântuirea

Bibliografie

De acelaşi autor

ANUNŢ

Am scris această carte pentru viitor, convins că mai puțini oameni din prezent vor înțelege-o. Persoanele ignorante, lenețe și imorale nu-și pot însuși conținutul acestui volum, nu pot scăpa din mlaștina ratării și suferințelor specifice evoluției de tip darwinist. E clar însă că, din momentul în care ne-am smuls din imperioasele legi ale naturii "mamă", evoluăm după indicațiile Cuiva superior, evoluăm conform voinței Divinității. Nimeni nu oprește orice om interesat să cunoască informațiile științifice necesare, să creeze continuu bunuri și valori utile și să se comporte moral în orice situație, cu scopul de a se apropia de lumina divină și a se bucura de inspirația ei.

Acest volum nu fondează o nouă religie, ci sugerează înlocuirea tuturor religiilor, forme sălbatice și perimate de cult, cu credința fermă în inspirația, ajutorul și ocrotirea Adevăratului Dumnezeu. Numai persoanele culte, creatoare și morale își pot curăța creierele de zestrea bestială și-și pot perfecționa personalitățile, cu scopul de a trăi o viață activă, lungă, plină de succese, prosperitate și fericire.

ISBN 978-973-1992-06-8

9 789731 992068